

eclips_e & sezinn
Düşman

LEE CHILD

BİR JACK REACHER GERİLİMİ

Waterfront
KUTUPAYI

Düşman

JH ID

ecdvs_e &

Düşman SCZİYYL

“Bir kalp krizi kadar tehlikeli. Belki de soluk alma boşluğa yuvarlanırken, zihnindeki paniğin son patlayışı gibi Ken Kramer'ın son sözleriydi bunlar. Olmaması gereken yerde, olmaması gereken kişiyle birlikteydi ve daha güvenli bir yerde saklaması gereken bir şeyi taşıyordu. Ama bunu başarıyordu. Oynuyordu ve kazanıyordu. Oyununa hâkimdi. Gülümsüyordu herhalde. Göğsünün içindeki ani gümbürtü kendisine ihanet edene kadar. Sonra her şey tersine dönmüştü. Başarı ani felaket oldu. Hiçbirini düzeltecek zamanı yoktu.

Ölümlerle sonuçlanan kalp krizinin nasıl bir şey olduğunu kimse bilemez. Doktorlar nekrozdan, pıhtılardan, oksijen yoksunluğundan ve tıkanan damarlardan söz ederler... Oysa söylemeleri gereken düşüp ölürsün olmalıydı. Ken Kramer da öyle oldu. Sırlarını yanında götürdü ve geride bıraktığı bela az daha beni de öldürüyordu.”

Lee Child'ın kitaplarının özelliği elinizden bırakamamanızdır... Gerilimlerinde bağımlılık yapan bir şey vardır. Düşman da bunlardan biri... Mükemmel.

1S0N R75-3?'-5toa-5

Maceraperest

kitaplar

LEE CHILD

1954'de İngiltere'de Covertry'de doğdu. Sheffield'de hukuk okudu. Kısa bir dönem tiyatro çalışmalarından sonra Manchester'de Granada Televizyon Şirketi'ne girdi. İngiliz televizyonunun “altın çağı”nı yaşadığı yıllarda, Brideshead Revisited, The . /evci in the Crown ve Prime Suspect gibi

prodüksiyonların çeşitli bölümlerinde çalıştı. Kırk yaşında, on sekiz yıl çalıştığı şirketten, personel kısıtlaması nedeniyle çıkarılınca yazdığı, Öldüren Kumpas'ia çok satanlar listelerinden inmeyecek olan Jack Reacher dizisine başlamış oldu. 1998'den beri New York'da yaşamaktadır.

Lee Child'ın Oğlak'taki kitapları:

Öldüren Kumpas

Düşman

Düşman

LEE CHILD

BİR JACK REACHER GERİLİMİ

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmanlı

Maceraperest
k i t a p l a r

Polisiye

Düşman - The Enemy / Lee Child

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Lee Child, 2004

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2005

Bu yap itin bütün haklar ı saklıdır. Tanıtım için yapılacak k ısa alınt ıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli

Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu

Dizgi düzeni: Melior 9,75 / 14 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları Baskı: Oğlak

Baskı Hizmetleri Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2007

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınlan

Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435

Beyoğlu/İstanbul Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50 e-posta: oglak@oglak.com

Adele King'in anısına

Bir kalp krizi kadar tehlikeli. Belki de soluk almayı kesip boşluğa yuvarlanırken, zihnindeki paniğın son patlayışı gibi Ken Kramer'ın son sözleriydi bunlar. Olmaması gereken yerde, olmaması gereken kişiyle birlikteydi ve daha güvenli bir yerde saklaması gereken bir şeyi taşıyordu. Ama bunu başarıyordu. Oynuyordu ve kazanıyordu. Oyununa hâkimdi. Gülümsüyordu herhalde. Göğsünün içindeki ani gümbürtü kendisine ihanet edene kadar. Sonra her şey tersine dönmüştü. Başarı ani felaket oldu. Hiçbirim düzeltecek zamanı yoktu.

Ölümlle sonuçlanan kalp krizinin nasıl bir şey olduğunu kimse bilemez. Doktorlar nekrozdan, pıhtılardan, oksijen yoksunluğundan ve tıkanan damarlardan söz ederler. Hızlı yararsız kardiyak çırpıntısı tahmininde bulunurlar ya da hiçbir tahminde bulunmazlar. Enfarktüs ve fibrilas-yon gibi sözcükler kullanırlar ama bu terimlerin bizce bir anlamı yoktur. Oysa söylemeleri gereken düşüp ölürsün olmalıydı. Ken Kramer da öyle oldu. Sırlarını yanında götürdü ve geride bıraktığı bela az daha beni de öldürüyordu.

Ödünç olarak kullandığım büroda yalnızdım. Duvarda bir saat vardı. Saniye ibresi olmayan bir saat. Yalnızca akrep ve yelkovan. Elektrikli bir saat. Tıkırt ısı olmayan bir saat. Oda kadar sessiz. Yelkovanı dikkatle izliyordum. Kıpırdamıyordu.

Bekledim.

Kıpırdadı. Altı derece. Hareketi mekanik ve kesindi. Bir kere atladı, hafifçe titredi ve durdu.

Bir dakika.

Biri gitti, biri kaldı.

Altmış saniye daha.

İzlemeye devam ettim. Saat uzun upuzun bir süre kıpırdamadı. Sonra yelkovan bir daha atladı. Bir altı derece daha, bir dakika daha, tam geceyarısı ve 1989, 1990 oldu.

İskemlemi geri itip masanın ardında ayağa kalktım. Telefon çaldı. Biri bana mutlu yıllar dilemek istiyor diye dü şündüm. Ama öyle değildi. Sivil bir polis karargâhtan elli kilometre kadar ileride bir motelde ölü bir asker bulunduğunu bildiriyordu.

“Askeri polis nöbetçi subayını istiyorum” dedi.

Masanın ardına oturdum yine.

“Karşında” dedim.

“Sizden biri elimizde, ölü.” “Bizden biri mi?”

“Bir asker.” “Nerede?”

“Kasabada motelde.”

“Nasıl ölmüş?” diye sordum.

“Kalp krizine benziyor.”

Durakladım. Masanın üstündeki ordu malı takvimin yaprağını 31 Aralık'tan çevirip 1 Ocak yaptım.

“Kuşkulu bir durum var mı?” dedim.

“Öyle görünmüyor.”

“Daha önce kalp krizi geçirmiş birini görmüş müydün?”

“Hem de pek çok kez.”

“Pekâlâ” dedim. “Karargâha bildir.”

Telefon numarasını verdim.

“Mutlu Yıllar” dedim.

“Buraya gelmen gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Hayır” dedim. Telefonu kapadım. Gitmem gerekmiyordu. Ordu büyük bir kurumdur, Detroit'ten biraz büyük, Dallas'tan biraz küçük ve ikisi kadar da ruhsuz. Halen 930.000 kadın ve erkek mensubu vardır ve onlar da genel Amerikan nüfusunu tam olarak temsil eder. Amerika'da ölüm oranı yılda 100.000'de 865'tir ve bir savaş olmadıkça askerler de sıradan insanlardan daha çabuk ya da daha yavaş ölmezler. Genelde nüfusun büyük bir kısmından daha genç ve daha sağlıklıdırlar ama daha çok sigara ve içki içerler, daha kötü beslenirler, daha çok baskı altındadırlar ve eğitimlerde daha tehlikeli şeyler yaparlar. Bu yüzden yaşam beklentileri ortalamaya yaklaşır. Herkesle aynı hızda ölürlər. Halen mevcut rakama göre bir orantı kurarsak her gün yirmi iki asker kaza, intihar, kalp hastalıkları, kanser, akciğer hastalıkları, karaciğer yetmezliği, böbrek yetmezliğinden ölür. Tıpkı Detroit ya da Dallas'taki insanlar gibi. O nedenle gitmem gerekmiyordu. Ben polisim, cenaze kaldırıcısı değil.

Saatin yelkovanı bir daha sıçradı ve durdu. Geceyarısını üç dakika geçti. Yine telefon çaldı. Bana mutlu yıllar dilemek isteyen biriydi. Odası benimkinin dışında olan çavuş.

“Mutlu Yıllar” dedi kadın.

“Sana da” dedim. “Kalkıp da başımı kapıdan içeri uzatamaz mıydın?”

“Sen başımı dışarı uzatamaz mıydın?”

“Telefonda konuşuyordum.”

“Kiminle?”

“Önemli değil” dedim. “Zavallının biri yeni onyıllı görememiş.” “Kahve ister misin?”

“Neden olmasın? Tabii.”

Telefonu kapadım. O sırada altı yıldır bu işteydim ve beni devam etmem için mutlu kılın şeylerden biri de asker kahvesiydi. Kesinlikle dünyanın en iyisiydi. Çavuşlar da öyle. Bu, Kuzey Georgia'dan dağlı bir kadındı. Onu tanıyalı iki gün olmuştu. Kuzey Carolina'da bir yerde bir karavan parkında yaşıyordu. Bebek bir oğlu vardı. Çocuğundan çok söz etmişti ama bir koca hakkında bir şey duymuş değildim. Tamamen kemik ve sinirden yapılmıştı ve ağaçkakan dudakları kadar sertti ama benden hoşlanıyordu. Bunu bana kahve getirdiğinden anlamıştım. Senden hoşlanmazlarsa kahve getirmezlerdi. Onun yerine seni arkandan bıçaklardı. Kapım açıldı, kadın elinde iki kupayla içeri girdi, biri bana ve biri kendisine.

“Mutlu Yıllar” dedim yine.

Kadın iki kupayı da masamın üstüne bıraktı.

“Öyle mi olacak?” dedi.

“Olmaması için bir neden yok” dedim.

“Berlin Duvarı yarı yarıya indi. Dün televizyonda gördüm. Büyük bir parti veriyorlardı. ”

“Biryerlerde birilerinin eğlendiğine sevindim.”

“Çok kalabalıktı. Herkes şarkı söylüyor, dans ediyordu.”

“Haberleri izlemedim.”

“Altı saat kadar önceydi. Saat farkı yüzünden.”

“Herhalde hâlâ devam ediyorlardır.”

“Ellerinde balyozlar vardı.”

“Onı lanı izin var. Onlar ın yarısı özgür şehir. Kırk beş yıl harcadık orasını öyle tutmak için.”

“Yakında hiç düşmanımız kalmayacak.”

Kahveden bir yudum aldım. Sıcak, koyu, dünyanın en iyisi.

“Biz kazandık” dedim. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Eğer Sam Amca'nın verdiği aylığa kalmışsan, değil.”

Benim gibi o da standart kamuflaj üniforması giyiyordu. Kolları gayet düzenli kıvrılmıştı. MP arması dümdüzdü. Çizmeleri parlıyordu. “Çöl üniforman var mı?” diye sordum.

“Çöle hiç gitmedim” dedi.

“Biçimini değiştirdiler. İri kahverengi lekeler koydular. Beş yıllık araştırmaymış. Piyadeler çikolata diyorlar. İyi bir desen değil. Değiştirmek zorunda kalacaklar. Ama bunu akıl etmeleri için bir beş yılın daha geçmesi gerekecek sanırım. ”

“Yani?”

“Eğer bir kumaş desenini değiştirmeleri beş yıl sürerse, asker sayısını azaltana kadar çocuğun koleji bitirir. Yani kaygılanmana gerek yok. ” Bana inanmamış gibi, “Tamam” dedi. “Peki, sence koleje gidebilecek mi?”

“Onunla tanışmadım ki.”

Buna karşılık vermedi.

“Ordu değişiklikten nefret eder” dedim. “Ve her zaman düşmanımız olacaktır. ”

Kadın bir şey demedi. Telefonum yine çaldı. Uzanıp açtı. On bir saniye kadar dinleyip bana uzattı.

“Albay Garber, efendim” dedi. “Washington'dan arıyor.”

Soma kahvesini alıp odadan çıktı. Albay Garber benim patronumdu ama iyi bir insan olmasına rağmen yeni yıla girdiğimiz sekizinci dakikasında nazik olmak isteyecek biri değildi. Bazı subaylar bu gibi şeyleri yaparlardı. Büyük bayramlarda filan sanki arkadaşlarından biriymiş gibi davranırlardı. Ama Leon Garber bunu denemeyi dahi düşünecek biri değildi, hiç kimseyle ve hele de benimle. Benim burada olduğumu bilse bile. “Reacher” dedim.

Uzun bir duraklama oldu.

“Seni Panama'da sanıyordum.”

“Emir aldım” dedim.

“Panama'dan Fort Bird'e mi? Neden?”

“Sormak bana düşmezdi.”

“Ne zaman oldu bu iş?”

“İki gün önce.”

“Tekmeyi yedin desene.”

“Öyle mi?”

“Panama herhalde çok daha eğlenceliydi.”

“Zararsızdı” dedim.

“Ve seni daha şimdiden Yılbaşı gecesi nöbete koydular, ha?”

“Ben gönüllü oldum. İnsanlara kendimi sevdirmeye çalışıyorum.” “Umutsuz bir iş” dedi.

“Bir çavuş az önce bana kahve getirdi.”

Durakladı. “Biri az önce bir moteldeki ölü bir asker için aradı mı?” “Sekiz dakika önce” dedim.

“Merkeze bildirmesini söyledim.” “Onlar da başka birine aktardılar ve ben az önce bir partiyi yarıda bırakmak zorunda kaldım.”

“Neden?”

“Çünkü söz konusu asker iki yıldızlı bir generaldi.”

Bir sessizlik oldu.

“Sormak aklıma gelmedi” dedim.

Sessizlik devam etti.

“Generaller de ölümlüdür” dedim. “Herkes gibi.”

Cevap yok.

“Şüphe çekecek bir şey yoktu” dedim. “Yalnızca ölmüş. Kalp krizi. Herhalde gut hastalığı falan vardı. Heyecanlanacak bir neden görmedim.” “Bu bir şeref sorunu” dedi Garber. “İki yıldızlı bir generali bir tepki göstermeden öyle milletin önünde bırakamayız. Bir varlık göstermemiz gerek.”

“O da ben mi oluyorum?”

“Başka birinin olmasını yeğlerdim. Ama bu gece herhalde dünyadaki tek ayık en yüksek rütbeli MP subayı sensin. Onun için evet, sen olacaksın.”

“Oraya gitmem bir saati geçer.”

“Adam bir yere gidecek değil. Ölü zaten. Ayrıca henüz ayık bir adli tabip de bulamamışlar.”

“Peki” dedim.

“Kibar ol” dedi.

Ben yine, “Peki” dedim.

“Kibar ol” dedi. “Karargâh d ışında onlar ın elindeyiz. Sivillerin yetki alanı.”

“Sivilleri tanırım” dedim. “Zamanında biriyle tanışmıştım.”

“Ama kontrolü eline al” dedi. “Eğer kontrol gerekiyorsa.” “Herhalde yatağında ölmüştür” dedim. “Çoğu insan gibi.” “Gerektiği takdirde beni ara” dedi.

“Güzel bir parti miydi?”

“Mükemmel. Kızım bizi ziyarete geldi.”

O telefonu kapayınca sivil polisi arayıp motelin ad ını ve adresini aldım. Sonra kahvemi içmeden bırakıp çavuşa durumu anlattım ve üstümü değiştirmek için odama gittim. Varlık gösterme Birinci Sınıf üniforma gerektirirdi, ormancı desenli kamuflaj üniforması değil.

MP garajından bir Humvee aldım ve ana çıkış kap ısında kaydım yapıldı. Moteli elli dakika sonra buldum. Karanlık Kuzey Carolina kırsalında Fort Bird'ün elli kilometre kuzeyinde, alışveriş merkezleri ve ormanlar ve patates tarlaları olduğunu tahmin ettiğim karaltılar arasında bir yerdeydi. Buralar ı benim için yepyenyidi. Daha önce burada görevlendirilmi ş değildim. Yollar sakindi. Herkes evinde parti veriyordu. Hepsi de çıkıp evlerine dönmeye kalkışmadan Bird'de olacağımı

umuyordum. Aslında sivil araçlar in ak ınına karşı bir Humvee sürme fikri de hoşuma gitmiyor değildi ya.

Motel büyük otoyol kavşağında, karanlıkta birbirlerine yapışık gibi duran alçak ticari binaların bir parçasıydı. Ortada bir kamyon otoparkı vardı. Bayramlarda da açık bir aşçı dükkânı ve on sekiz tekerlekli kamyonları bile alacak büyüklükte bir benzin istasyonu. Neon ışıklı ve penceresiz adsız bir tuğla yapı olan barın üstünde pembe neonla Egzotik Dansçılar yazılıydı ve arkasında bir futbol sahası büyüklüğünde bir otopark vardı. Yerler dizel yakıtı ve yağmur birikintileriyle leke lekeydi. Bardan gürültülü bir müzik sesi yayılıyordu. Çevresini üç sıra araba sarmıştı. Sokak lambalarından bütün mekân parıltılı bir kükürt sarısıyla boyanmış gibiydi. Hava soğuktu ve dalga dalga sis geliyordu. Motel benzin istasyonunun tam karşısındaydı. Yirmi odalık döküntü bir yer. Boyaları dökülmüştü. Boş görünüyordu. Sol uçta bir büro ve cazırt ırlarla çalışan bir Coke makinesi görünüyordu.

Birinci Soru: İki yıldızlı bir general neden böyle bir yere gelsindi? Bir Holiday Inn'de kalıyor olsaydı ölümünün soruşturulmayacağından hiç şüphem yoktu.

Motelin sondan ikinci odas ının dışında rastgele park edilmiş iki polis arac ının arasında küçük bir otomobil vardı. Dört silindirli kırmızı bir Ford, incelmış lastikler ve plastik tekerlek kapakları. Kiralık bir araba olduğu kesindi. Humvee'yi sağdaki devriye aracının yanma çekip soğuk havaya çıktım. Karşıdan gelen müzik sesi daha gürültülüydü artık. Sondan bir önceki odanın ışığı kapalı, kap ısı açıktı. Polislerin oda ısısını düşürmeye çalıştıklarını tahmin ettim. Herifin çürümesini önlemek için. Adamı görmek için acele ediyordum. Daha önce ölü bir general görmemiştim.

Polislerden üçü arabalarında kaldı, biri inip beni karşıladı. Kısa deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekmişti. Kasketi yoktu. Cekete iliştirilmiş armadan adının Stockton ve rütbesinin de komiser yardımcısı olduğunu öğrendim. Onu tanıımıyordum. Daha önce orada hiç bulunmamıştım. Kır saçlı, elli yaşlarında, orta boylu, hafif kiloluydu ama benim ceketimdeki armalara bakışından çoğu polis gibi onun da eski bir asker olduğunu tahmin ettim.

Selamlaşmak yerine, “Binbaşı” dedi.

Başımı sallad ım. Eski bir askerdi. Binbaşının apoleti sarı renkli bir çift meşe yaprağıdır. Bu herif bana aşağıdan ve yandan bakıyordu ki, bu hiç iyi olmayan bir görüş açısıydı. Ama o anlamıştı. Demek rütbelere aşınaydı. Sesini de tanımıştım. Saat geceyarısını beş saniye geçe beni arayan herifiti.

“Adım Rick Stockton” dedi. “Komiser Yardımcısı.”

Sakindi. Daha önce de kalp krizi görmüştü.

“Jack Reacher. Bu geceki nöbetçi subayı.”

O da sesimi tanıdı. Gülümsedi.

“Demek sonunda gelmeye karar verdiniz. ”

“Bana ölünün iki yıldızlı olduğunu söylememiştiniz.”

“Eh, öyle işte.”

“Daha önce hiç ölü bir general görmemiştim” dedim.

“Gören de pek azdır” dedi. Söyleyişinden onun bir asker olduğunu anladım.

“Karacı mı?” diye sordum.

“Deniz Piyadesi” dedi. “Üst çavuş.”

“Babam Deniz Piyadesi'ydi” dedim. Deniz Piyadeleri'yle konuşurken bunu özellikle söylerim. Bana bir tür genetik meşruluk sağlar. Beni boktan bir asker olarak görmelerini önler. Ama bunu da belli bir belirsizlik içine gizlerim. Babamın yüzbaşı olduğunu söylemem onlara. Erlerle subayların bakış açıları farklıdır.

“Humvee” dedi.

Aracıma bakıyordu.

“Memnun musun?” diye sordu.

Başımı salladım. Humvee HMMWV'nin herkesçe kolay söylenebilen biçimiydi: High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle'm kısaltması.

“Çok geniş” dedi. “Onu şehir içinde kullanmak istemezdim.”

“Önünde tanklar olurdu” dedim. “Tanklar yol açarlardı. Sanırım özgün plan buydu.”

Bardan hâlâ gürültü geliyordu. Stockton cevap vermedi.

“Şu ölüye bir bakalım” dedim.

Stockton'un ardından içeri girdim. İç holü aydınlatan düğmeyi çevirdi. Sonra da bütün odayı aydınlatanı. Standart bir motel odası gördüm. Solda dolabı ve sağda banyosuyla bir metrelik bir hol. Sonra dört metreye beş metre bir oda ve banyo derinliğinde büyük bir yatak. Alçak tavan. Öteki uçta perdeli geniş bir pencere, altında duvara monte edilmiş bir klima cihazı. Odadaki her şey yorgun, eski ve kahverengiydi. Loş, nemli ve sefil bir görüntü.

Yatağın üstünde bir ölü vardı.

Çıplak ve yüzüstü yatmış. Beyaz, altmışına yakın, epey uzun boylu. Eski bir profesyonel atlet yapısı. Belki antrenör. Adaleliydi ama ne kadar formda olsalar da bütün yaşlılarda görülen et taşmaları başlamıştı. Bacakları kılsız ve beyazdı. Eskiden kalma yara izleri. Kısa kesilmiş kır saçlar. Ensesi güneşte kalmaktan buruşmuş. Tam bir tipti. Yüz kişiye sorsan hepsi de bir bakışta asker derlerdi.

“Böyle mi bulundu?” diye sordum.

“Evet” dedi Stockton.

İkinci soru: Nasıl? Bir adam bir geceliğine bir oda tutarsa en azından ertesi sabah oda hizmetçisi gelene kadar rahatsız edilmemeyi beklerdi.

“Nasıl?” dedim.

“Ne nasıl?”

“Nasıl bulundu? Polisi mi aramış?”

“Hayır.”

“Nasıl peki?”

“Şimdi göreceksin.”

Durakladım. Henüz bir şey görmüş değildim.

“Onu çevirdiniz mi?” diye sordum.

“Evet. Sonra eski haline getirdik.”

“Bakabilir miyim?”

“Buyur.”

Yatağa yaklaşıp sol kolumu ölü adamın koltuk altına sokup cesedi çevirdim. Soğuktu ve katılaşma başlamıştı. Sırtüstü yatırınca gözüme dört şey çarptı. Derisine belirgin bir grilik yerleşmişti. İkincisi, yüzünde donmuş bir şok ve ıstırap ifadesi vardı. Üçüne iisü, sol kolunu pazısı hizasından sağ eliyle tutuyordu. Ve dördüncüsü, prezervatif takmıştı. Tansiyonu çok önce düştüğünden penisi büzülmüştü, prezervatif şeffaf bir deri parçası gibi sarkıyordu ve boştu. Orgazm olamadan ölmüştü. Orası kesindi.

Arkamdaki Stockton, “Kalp krizi” dedi.

Başımı salladım. Grileşmiş deri bunun belirtisiydi. Şok ve sürpriz kanıtları ile sol üst kolundaki ani sancı.

“Hem de gayet ağır bir kriz” dedim.

Stockton gülümseyen bir sesle, “Ama duhulden önce mi, sonra mı?”

dedi.

Yastık tarafına baktım. Yatak hâlâ yapılıydı. Ceset örtünün üzerindeydi ve örtü de yastıkların üstüne sıkı sıkı tutturulmuştu. Ama yastığın üzerinde baş biçiminde çöküntü ve dirseklerin dayandığı yerlerde yine çöküntü ve buruşukluklar vardı.

“Kriz geldiğinde kadın alttaymış” dedim. “Orası kesin. Adımı iterek çıkmış altından.”

“Berbat bir ölüm.”

Dönüp yüzüne baktım. “Daha kötüsünü de biliyorum” dedim.

Stockton yalnızca gülümsedi.

“Ne?” dedim.

Karşılık vermedi.

“Kadından eser yok mu?”

“Yok. Kaçmış.”

“Gece katibi görmemiş mi?”

Stockton yine gülümsedi.

Yüzüne bir daha baktım ve anladım. Otoyol kavşağında kamyon dinlenme yeri ve striptiz barıyla ucuz kiralık bir yer, askeri bir üstten yalnızca kırk sekiz kilometre kuzeyde.

“Kadın fahişeydi” dedim. “O nedenle bulundu. Gece katibi kadını tanıyordu. Onun erkenden kaçtığını gördü. Nedenini merak edip kontrole geldi.”

Stockton başım salladı. “Hemen bizi aradı. Söz konusu kadın çoktan gitmişti tabii. Zaten adam da kadının burada olduğunu inkâr ediyor. Burası o tür yerlerden değilmiş havalarında.”

“Burada daha önce olay oldu mu?”

“Zaman zaman olur. İnan bana o tür yerlerden biridir.”

Durumu kontrol altına al, demişti Garber.

“Kalp krizi, değil mi?” dedim. “Başka bir şey değil.”

“Herhalde” dedi Stockton. “Ama emin olmak için otopsi gerek.” Odada çıt çıkmadı, dışarıdaki devriye araçlarının telsiz konuşmalarını ve karşıdaki bardan gelen müzik sesini işitiyordum. Yatağa dönüp ölü adamın suratına baktım. Onu tanı mıyordum. Ellerine baktım. Sağ elinde bir West Point yüzüğü, sol elindeyse geniş, herhalde dokuz kıratlık bir nikâh yüzüğü. Göğsüne baktım. Künyesi sol pazısını kavramak için uzattığı sağ kolunun altında kalmıştı. Kolunu güçlkle çıkarıp künyeyi çektim. Birbirlerine çarptıkça çınlamamaları için lastik ses kesici vardı kenarlarında. Zincir boynuna takılana kadar kaldırdım. Adı Kra-mer'dı, Katolikti ve kan grubu O'dı.

“Biz sizin için otopsi yaparız” dedim. “Walter Reed Ordu Tıp Merkezi'nde.”

“Eyalet dışında mı?”

“O bir generaldi.”

“Olayı örtmek istiyorsunuz.”

Başımı salladım. “Elbette. Sen olsan öyle yapmaz mıydın?” “Herhalde” dedi.

Künyeleri bırakıp yataktan uzaklaşarak komodinleri ve rafı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Odada telefon da yoktu. Böyle bir yerde büroda bir paralı telefon olmalıydı. Banyoya girdim. Lavabo kenarında fermuar-lı bir siyah deri tıraş takımı çantası duruyordu. Adınm'baş harfleri: KRK. İçinde bir diş fırçası, bir jilet, bir tüp tıraş sabunu ve bir tüp diş macunu. O kadar. İlaç, reçete, prezervatif paketi yoktu.

Dolaba baktım. Üç ayrı askıda A sınıfı bir üniforma as iliydi. Pantolon birinci askıda, ceket İkincide, gömlek üçüncüde. Kravat hâlâ gömlek yakasının altındaydı. Askıların üstünde, tam ortada bir yüksek rütbeli subay kepi. Altın yaldızlı. Kepin bir yanında katlanmış beyaz bir fanila, öteki yanında katlanmış beyaz bir don.

Ayakkabılar dolabın altında, yeşili solmuş kumaş bir elbise torbasının yanındaydı. Ayakkabılar cilalıydı ve içlerinde tortop edilmiş çoraplar vardı. Elbise torbası özel alınmıştı ve kenarlarındaki meşinler oldukça yıpranmıştı. İçi fazla dolu değildi.

“Sonuçları alırsın” dedim. “Patologumuz sana raporu tastamam gönderir, ne bir eksik ne bir fazla. Akıma yatmayan bir şey olursa herhangi bir soru sormadan işi sana iade ederiz.”

Stockton karşılık vermedi ama kendisinden bir düşmanlık havası da yayılmıyordu. Bazı kasaba polisleri anlayışlı insanlardır. Bird gibi büyük bir üssün, çevresindeki sivil dünya üzerinde oldukça yansımaları olur. Bu yüzden MP'ler zamanlarının çoğunu sivil karşıtlarıyla geçirirler ve bu da bazen sorunlu bazen de sorunsuz olur. Stockton'un büyük bir sorun olmayacağını hissediyordum. Rahat bir tavır vardı. Kısaca söylemek gerekirse bana biraz tembel gibi görünmüştü ve tembeller de yüklerini başkasına aktarmaktan her zaman mutluluk duyarlar.

“Kaça?” diye sordum.

“Ne kaça?”

“Buralarda bir fahişe kaç paradır?”

“Yirmi dolar yeter. Buralarda pek fantezi şeyler bulunmaz.”

“Ya oda?”

“Herhalde on beş dolardır.”

Cesedi eski haline çevirdim. Kolay değildi. En az yüz kilo olmalıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

“Otopsiyi Walter Reed'in yapması hakkında.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Stockton duvara baktı.

“Kabul edilebilir sanırım” dedi.

Açık duran kapı vuruldu. Araçlardaki polislerden biri gelmişti.

“Adli tabip az önce aradı” dedi. “Buraya daha iki saat gelemezmiş.' Yılbaşını kutluyormuş.”

Gülümsedim. Kabul edilebilir olan artık çok arzulanıra dönüşmek üzereydi. Stockton iki saat sonra başka bir yerde olmalıydı. Bir sürü parti sona erecek ve yollarda tam bir kargaşa başlayacaktı. İki saate kadar bana cesedi alıp götürmem için yalvaracaktı. Ben ağzımı açmadım, polis arabasına döndü, Stockton da odanın iyice içine girip sırtı cesede dönük, pencerenin kapalı perdesine baktı. Ben dolaptan ceketin asılı olduğu askıyı çıkarıp hol ışığının düştüğü banyo kapısına astım.

A Sınıfı bir cekete bakmak bir kitap okumaya ya da bir barda yanındaki adamın hayat hikâyesini dinlemeye benzer. Bu da yatağın üstündeki cesedin ölçüsündeydi ve göğsündeki Kramer adı künyedekine uyuyordu. Purple Heart nişanının madalyanın ikinci ve üçüncü kere verildiğini gösteren iki bronz meşe yaprağı da yara izleriyle uyumluydu. Apoletlerindeki iki gümüş yıldız tümgeneral olduğunu doğrulamaktaydı. Yakalarındaki işaret Zırhlı Birlikler'den olduğunu ve omuz arması 12. Kolordu'yu belirtmekteydi. Bunların dışında çeşitli birlik ödülleri ve Vietnam ve Kore'ye kadar giden madalya şeritleri vardı. Bazıları takılmasına izin verilen ancak zorunlu olmayan yabancı devlet nişanlarıydı. Pek dolu, oldukça eski, özen gösterilmiş ve özel dikim olmayan bir cekketti. Bir bütün olarak ele alındığında bana adamın mesleki açıdan gösterişçi olduğunu ama kişisel açıdan gösterişçi olmadığını anlatmaktaydı.

Cepleri karıştırdım. Kiralık arabanın anahtarı dışında hepsi de boştu. Cüzdan ve bozuk para yoktu.

Ceketi dolaba geri koyup pantolonu, sonra da ayakkabıları inceledim. Onlarda da bir şey yoktu. Kasketin alt ında da. Elbise torbasını yere serip açtım, içinde günlük bir üniforma ve bir M43 kepi vardı. Bir çift çorap, bir takım iç çamaşırı ve siyah deriden bir çift cilalı bot. O kadar. Fermuarı çekip yerine astım. Sonra çömelip yatağın alt ına bakt ım. Orada da görececek bir şey yoktu.

“Kaygılanmamız gereken bir şey var mı?” diye sordu Stockton.

Ayağa kalkt ım. Başımı sallad ım.

“Hayır” diye yalan söyledim.

“O zaman onu alabilirsin. Ama raporun bir kopyası bana gelecek.”

“Anlaştık” dedim.

“Mutlu yıllar” dedi.

O arabasına doğru gitti. Ben de Humvee'ye yürüdüm. Bir ambulans çağrısı yaptım ve çavuşuma Kramer'ın eşyalarının listesini yapıp büroma getirecek iki kişilik bir de ekip göndermesini söyledim. Sonra direksiyon başında oturup Stockton'un ekibinin gitmesini bekledim. Onlar sis içinde kaybolunca odaya döndüm, Kramer'ın ceketinden kiralık arabanın anahtarını aldım. Yine dışarı çıkıp Ford'u açtım.

Arabada döşeme temizleyicisi kokusundan ve kiralama anlaşmasının kopyalarından başka bir şey yoktu. Kramer arabayı o öğleden sonra saat 13:32'de Washington D.C. yakınlarındaki Dulles Havaalanı'ndan almıştı. Şahsına ait bir American Express kartı kullanmıştı. İskonto yapılmıştı. Araba 21.144 kilometrede teslim edilmişti. Şimdi 21.621 olduğuna göre 477 kilometrelik yol gelmişti ki, bu da yaklaşık olarak oradan buraya düz bir çizgi demekti.

Kâğıdı cebime sokup kapıyı kilitledim. Bagaja baktım ama o da bomboştu.

Anahtarı da cebime attıktan sonra karşıdaki bara yürüdüm. Attığım her adımla müzik biraz daha yükseliyordu. Kapıya on adım kala vantilatörlerden gelen bira ve sigara kokusu yüzüme çarptı. Park etmiş araçların arasından geçip kapıya vardım. Kapı sağlam, ahşap bir kapıydı ve soğuğa karşı sıkıca kapalıydı. İçeride en az beş yüz kişi gördüm, duvarlar siyaha boyalıydı, mor spotlar ve dönen ayna topları vardı. Arkadaki sahnede bir striptizci direğin dibinde dans ediyordu. O anda dört ayak üstündeydi ve başındaki beyaz kovboy şapkası dışında çırılçıplaktı. Öylece dolaşıp yerlere saçılan dolarları topluyordu.

Kabının ardındaki masanın başında siyah tişörtlü iri yarı bir adam - f

duruyordu. Yüzü gölgedeydi ama spotlardan birinin ışığında bir petrol varili kadar geniş göğsünü görebiliyordum. Müzik sağır edecek kadar yüksekti ve duvardan duvara, omuz omuza kalabalık vardı. Geri geri gidip kapıyı kapadım. Soğuk havada bir an durdum, sonra karşıya geçip motel bürosuna yürüdüm.

Berbat bir yerdi. Floresan lambalar odaya yeşilimsi bir hava veriyor, kapının önündeki Coke makinesi içersini gürültüyle dolduruyordu. Duvarda bir paralı telefon, yerde iyice aşınmış muşamba ve bir yanda insanlar in bodrumlarında kullandıkları ağaç görünümlü plastik kaplı bir tezgâh. Katip yüksek bir taburede oturuyordu. Yirmi yaşlarında uzun ve kirli saçlı, zayıf çeneli bir beyazdı.

“Mutlu Yıllar” dedim.

Cevap vermedi.

“Ölü adamın odasından bir şey aldın mı?”

Başımı salladı. “Hayır.”

“Bir daha söyle.”

“Hiçbir şey almadım.”

Adama inanmıştım.

“Peki” dedim. “Ne zaman geldi?”

“Bilmiyorum. Ben onda işe başladığımda buradaydı.”

Bir daha başımı salladım. Kramer, saat bir otuz ikide Dulles'taki kiralık otomobil bürosundaydı ve doğruca buraya gelmenin dışında bir şey yapmak için yaptığı kilometre yetmezdi. Buraya yedi buçukta, yemek için bir yerde durduysa sekiz buçukta gelmiş olmalıydı. Çok dikkatli bir sürücüyse belki saat dokuzda.

“Telefonu kullandı mı?”

“Telefon bozuktur.”

“Peki o fahişeyi nereden buldu?”

“Ne fahişesi?”

“Öldüğü sırada düzdüğü fahişeyi.”

“Burada fahişe yoktur. ”

“Kadını bardan mı aldı?”

“Motelin öteki uçundaydı. Ne yaptığını görmedim.”

“Sürücü ehliyetin var mı?”

Herif durakladı. “Neden?”

“Soru basitti” dedim. “Ya vardır ya yoktur.”

“Var.”

“Göster.”

Coke makinesinden daha iriydim ve baştan aşağı armalar ve şeritlerle kaplıydım, o ses tonunu kullandığımda bütün sıksa yirmi yaşındaki-lerin yaptığını yaptı o da. Kıçını tabureden kaydırды, arka cebinden çıkardığı cüzdanındaki ehliyetini gösterdi. Kartın üzerinde fotoğrafı, adı ve adresi vardı.

“Artık nerede oturduğunu biliyorum” dedim. “Daha sonra birkaç soru sormak için geleceğim. Burada değilsen seni evinde bulurum.

Herif cevap vermedi. Kapıdan çıkt ım, beklemek üzere Humvee' me gittim.

Kırk dakika sonra askeri bir ceset arabası ve bir Humvee daha geldi. Adamlarıma kiralık araba dahil her şeyi alıp götürmelerini söyledim ama başlarında beklemeyip doğruca üsse döndüm. Büroma

girdikten sonra çavuşa, Garber'ı aramasını söyledim. İki dakika süren bağlantı yapıldığı kadar masamın başında bekledim.

“Olay nedir?” diye sordu Garber.

“Adı Kramer.”

“Onu biliyorum. Senden sonra polis santraliyle konuştum. Ne olmuş?”

“Kalp krizi. Bir fahişeye ilişki sırasında. Titiz bir hamamböceğinin girmekten kaçınacağı türden bir motelde.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Tüh!” dedi Garber. “Evliydi.”

“Evet, nikâh yüzüğünü gördüm. West Point yüzüğünü de.”

“Elli iki'de mezun olmuş. Araştırdım.”

Telefonda ses kesildi.

“Tüh!” dedi yine. “Akıllı adamlar neden böyle aptallıklar yaparlar?” Sustum, çünkü cevabını bilmiyordum.

“Bunu dışarı sızdırmamalıyız” dedi Garber.

“Merak etme” dedim. “Örtme işi başladı bile. Yerel polis onu Walter Reed'e göndermemi kabul etti.”

“Güzel. Bu iyi işte. Her şeyi baştan anlatsana.”

“Kolunda 12. Kolordu arması vardı. Almanya'da görevli yani. Dul-les'e dün gelmiş. Herhalde Frankfurt'tan. Sanki bir terfi bekliyormuş gibi A Sınıfı üniformasıyla ve sivil uçakla. Askeri uçakla gelse eğitim üniforması giyerdi. Ucuz bir araba kiralamış ve dört yüz yetmiş yedi kilometre yapıp on beş dolarlık bir motel odasına yerleşmiş ve yirmi dolarlık bir fahişeye anlaşmış.”

“Uçağı biliyorum” dedi Garber. “12. Kolordu'yu arayıp personeliyle konuştum. Öldüğünü söyledim.” “Ne zaman?”

“Polis santraliyle konuştuktan sonra.”

“Onlara nerede ve nasıl öldüğünü söyledin mi?”

“Kalp krizi olabileceğini söyledim yalnızca, yer ve ayrıntı vermedim ki, bu da şimdilik iyi bir fikir olarak görünüyor.”

“Ya uçak?”

“American Airlines, dün, Frankfurt'tan Dulles'a, saat on üçte gelmiş, bugün saat dokuzda Washington National Havaalanı'ndan LAX'a bağlantılı. Fort Irwin'de bir Zırhlı Birlikler toplantısına gidiyormuş. Avrupa'da Zırhlı Birlikler komutanıymış. Önemli biri. Bir iki yıla kadar Genelkurmay ikinci başkanı olabilirmiş. Şimdiki piyade olduğundan buna şanslı varmış. Ama artık olamayacak, değil mi?”

“Herhalde” dedim. “Artık ölü olduğuna göre.”

Garber buna bir karşılık vermedi.

“Buraya ne kadarlığına gelmiş?” diye sordum.

“Bir haftaya kalmadan Almanya'ya dönecekmış.”

“Tam adı ne?”

“Kenneth Robert Kramer.”

“Bahse girerim ki doğum tarihini ve yerini de biliyorsundur” dedim.

“Yani?”

“Uçuş numarasını ve oturduğu koltuğu, devletin bilete kaç para ödediğini, vejetaryen bir yemek isteyip istemediğini ve Fort Irwin'de hangi odada kalmasının planlandığını da.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu ki bütün bunlar ı ben neden bilmiyorum?” ‘ ‘Nasıl bilebilirsin ki?’ dedi Garber. “Ben burada telefon başında uğraşıp dururken sen bir motelde oraya buraya bakıyordun.”

“Biliyor musun?” dedim. “Ben bir yere gittiğimde cebimde uçak biletleri, otel rezervasyonlar ı falan olur, eğer yurtdışından geliyorsam pasaportum vardır. Eğer bir toplantıya gidiyorsam içi dolu bir çanta taşıırım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunların hiçbirisi o motel odasında yoktu. Biletler, rezervasyonlar, pasaport filan. Toplam olarak bir insanın evrak çantasında bulunduracağı şeyler yani.”

Garber'den ses çıkmadı.

“Bir elbise torbası vardı” diye devam ettim. “Yeşil bezden, kahverengi meşin köşeli. İddiaya girerim ki, ona uygun bir de evrak çantası olmalı. Herhalde ikisini de karısı seçmiştir. Hatta L.L.Bean'den postayla sipariş etmişlerdir. Belki de on yıl önce bir Noel'de.”

“Evrak çantası orada değil miydi?”

“Herhalde A Sınıfı üniformasını giyerken cüzdanını da evrak çantasında taşırdı. Adamın göğsündeki

madalya şeritlerinden iç cebine bir şey koymak biraz güç olmalıydı.”

“Yani?”

“Bence fahişe parasını aldıktan sonra onun cüzdanı nereye koyduğunu gördü. Sonra işe başladılar ve adam öldü ve kadın da fazladan bir şeyler umarak çantayı çaldı.”

Garber bir süre konuşmadı.

“Bu bir sorun olacak mı?” diye sordu.

“Evrak çantasında başka neler olduğuna bağlı” dedim.

2

Telefonu kaparken çavuşun bana bıraktığı notu gördüm: Kardeşiniz aradı. Mesaj bırakmadı. Kâğıdı katlayıp çöp sepetine attım. Odama gidip üç saat uyudum. Gün ışımadan elli dakika önce kalktım. Şafak sökerken tekrar moteldeydim. Sabah çevreyi daha iyi yapmış değildi. Issız, etrafı kilometrelerce bomboş bir yerdi. Ve de sessiz. Hiç hareket yoktu. Yeni yılın ilk sabahı, ıssız bir yerin mutlak sessizliğe en yakın olduğu zamandır. Otoyol bomboştu. Hiç trafik yoktu.

Kamyon dinlenme yerinin aşevi açık ama boştu. Motel bürosu boştu. Sondan bir önceki odaya yürüdüm. Kramer'ın odasına. Kapı kilitliydi. Sırtımı kapıya dayayıp müşterisi az önce ölmüş bir fahişe yerine koydum kendimi. Ağırlığını üzerimden itmiş, alelacele giyinmiş, evrak çantasını kaptığım gibi kaçıyordum. Ne yapardım? Çanta beni ilgilendirmiyordu. Ben cüzdandaki nakit parayı ve belki de Amerikan Express kartını istiyordum. O zaman çantayı karıştırır, parayı ve kartı alır ve çantayı atardım. Ama nereye?

En iyisi odanın içiydi. Ama her nedense onu yapmamıştım. Belki de paniğe kapılıyordum. Belki şoka girmiştim ve oradan bir an önce kaçmak istiyordum. Peki, başka nereye atardım? Bara baktım. Herhalde oraya gidecektim. Herhalde üssüm orasıydı. Ama çantayı oraya götüremezdim. Arkadaşlarımın dikkatini çekerdi, çünkü zaten elimde kendi koca çantam vardı. Fahişeler hep büyük çanta taşırlar. Eşyaları çoktur. Prezervatifler, masaj yağları, belki bir tabanca ya da bıçak, belki bir kredi kartı makinesi. Bir fahişeyi tanımanın en kolay yolu buydu. Baloya gidecekmiş gibi giyinmiş birinin elinde sanki tatil için çıkıyormuş gibi bir çanta görürseniz hiç yanılmazsınız.

Soluma baktım. Belki motelin arkasına yürümüştüm. Orası sakin olurdu. Bütün pencereler o yana bakardı ama gece saati olduğundan hepsinin kapalı olduğuna emindim. Sola ve tekrar sola dönüp bina boyunca uzanan ve dört beş metre genişliğinde dikdörtgen bir çimenlikle karşılaştım. Hızlı yürüdüğümü ve gölgelik bir yerde durup çantanın içini el yordamıyla karıştırdığımı hayal ettim. Aradığımı bulduktan sonra çantayı karanlığa fırlatırdım. Hatta belki de sekiz on metre ileriye.

Kadının durmuş olabileceği yerde durup bir çeyrek daireye baktım. Yerler taşlık ve neredeyse donmuştu. Çok şey buldum: Çöp ve kullanılmış şırıngalar ve alüminyum kâğıttan esrar pipoları ve bir Buick tekerlek kapağı ve bir kay kay tekerleği. Ama çantayı bulamadım.

Arsanın arkasında iki metre yüksekliğinde bir tahta çit vardı. Tırmanıp öteki tarafa baktım. Yine

taşlık ve çalılık bir yer. Görünürlerde bir çanta yoktu. Yine yürümeye devam ederek motel bürosunun arkasına geldim. Kirli bir buzlu cam pencere vardı. Personel tuvaletinin olmalıydı. Altında sekiz on tane birbiri üstüne atılmış klima cihaz ı. Hepsi de paslıydı ve yıllardır orada durdukları belliydi. Köşeyi dönünce büyük bir çöp kutusuyla karşılaştım. Kapağını açtım. Üçte ikisi çöple doluydu. Çanta yoktu.

Sokağa gelince karşıya geçip bara baktım. Sessizdi ve sıkı sıkı kilitliydi. Neon ışıkları söndürülmüştü, küçük kıvrık borular soğuk ve ölü görünüyordu. Park edilmiş bir araba gibi duran kocaman bir çöp kutusu vardı. Çanta orada da değildi.

Aşevine girdim. İçerisi hâlâ boştu. Masaların altına, yazarkasanın arkasına baktım. Karton bir kutuda iki şemsiye vardı ama çanta yoktu. Kadınlar tuvaletine girdim. İçeride ne kadın vardı ne de çanta.

Saatime bakıp tekrar bara döndüm. Birini bulup soru sormam gerekiyordu. Ama orası da daha en az sekiz saat açılmayacaktı. Dönüp motele baktım. Büroda hâlâ kimse yoktu. Humvee'ye döndüğümde telsizde bir 10-17 çağrısı yapıldığını işittim. Üsse dön. Ben de dönmekte olduğumu bildirdim ve motoru çalıştırıp yola koyuldum. Yolda trafik olmadığından kırk dakikada oradaydım. Kramer'ın kiralık arabası otoparktaydı. Ödünç kullandığım büronun dışında yeni biri vardı. Bir onbaşı. Gündüz nöbeti. Louisianalı gibi görünen ufak tefek esmer biri. Kesinlikle Fransız kanı vardı. Fransız kanını gördüğümde tanırım.

“Kardeşiniz yine aradı” dedi.

“Neden?”

“Mesaj bırakmadı.”

“On-on yedi ne içindi?”

“Albay Garber bir on-on dokuz istiyor.”

Gülümsedim. Bütün yaşamını 10-falan ve 10-filaridan başka bir şey söylemeden geçirebilirdin. 10-19 telsiz ya da telefon bağlant ısıydı. Güvenli bir hattan konuşmak demek olan 10-16'dan daha az ciddiydi. Albay Garber bir 10-19 istiyor demek yalnızca Garber kendisini aramanı istiyor demekti. Bazı MP birimleri İngilizce konuşma alışkanlığını edinmişlerse de, bu birinin henüz bunlardan biri olmadığı anlaşılıyordu.

Odama girince Kramer'ın elbise torbasının duvara dayalı olduğunu ve yanındaki ayakkabılarının, iç çamaşırlarının ve kasketinin bulunduğu kutuyu gördüm. Üniforması hâlâ üç askıda asılıydı. Benim askılığında. Onların yanından geçip masamdaki telefonda Garber'i aradım. Zil sesini dinlerken kardeşimin ne istediğini ve beni nasıl bulduğunu merak ettim. Altmış saat önce Panama'daydım. Ondan önce de bir sürü yerde. Yani beni bulmak için oldukça uğraşmış olmalıydı. O nedenle belki de önemliydi. Bir kalem alıp önümdeki kâğıda foe yazdım. Sonra iki kere altını çizdim.

“Alo?” dedi Garber.

“Reacher.” Duvardaki saate baktım. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Kramer'ın yer ayırttığı uçak LAX'a doğru yola çıkmıştı “Kalp kriziydi” dedi Garber. “Kuşku yok.”

“Walter Reed çabuk davranmış. ”

“O bir generaldi.”

“Ama hasta kalpli bir general.”

“Aslında hasta damarlı. Ölümcül ventriküler fibrilasyona götüren ağır damar tıkanması. Öyle diyorlar. Onlara inanıyorum. Herhalde kadın sutyenini çıkarırken ölmüştür.”

“Üzerinde ilaç yoktu.”

“Hastalık teşhis edilmemiş olabilir. Hani kendini iyi hissedersin ve birden ölürsün ya, işte öyle bir şey. Fibrilasyonu elektrik şokuyla başlatabilirsin ama damarlardaki kırk yıllık birikimi bir anda yaratamazsın.” “Bir şey olduğundan mı kuşkulanıyorduk?”

“KGB ilgilenmiş olabilirdi” dedi Garber. “Kramer ile tanklar 1 Kızıl-ordu'nun karşısındaki tek taktik sorundur.”

“Şu anda Kızılordu yüzünü öteki tarafa çevirmiş durumda.”

“Bunun sürekli olup olmayacağını söylemek için çok erken.” Karşılık vermedim.

“Buna kimsenin el sürmesine izin veremem” dedi Garber. “Şimdilik. Durumlar nedeniyle. Anlıyorsun, değil mi?”

“Yani?”

“Yani dul eşine haberi sen vereceksin.”

“Ben mi? Kadın Almanya'da değil mi?”

“Virginia'da. Tatil için gelmiş. Orada bir evleri var.”

Verdiği adresi kâğıda, Joe'nun altına yazdım.

“Kadının yanında kimse var mı?”

“Çocukları olmadı için yalnızdır sanırım.”

“Tamam” dedim.

“Kadının henüz haberi yok. İzini bulmak için oldukça uğraştım.” “Yanıma bir rahip alayım mı?” :

“Bu savaş ölümü değil. Ama bir kadın alabilirsin sanırım. Bayan Kramer gözü yaşlı biri olabilir.”

“Peki.”

“Ayrıntılara girme. Bütün söyleyeceğin Irwin'e giderken öldüğü. Aktarmasını beklerken kaldığı otele. Bunu resmi görüş yapmalıyız. Şimdilik öyle olmadığını seninle benden başka bilen yok ve öyle kalacak. Ama yanında alacağın kişiye söyleyebilirsin sanırım. Bayan Kramer soru sorarsa ikinizin de aynı cevapları vermeniz için. Yerel polisten sızıntı olacak mı?”

“Benim konuştuğum eski bir Deniz Piyadesi'ydi. Durumu biliyor.” “Sadakat” dedi Garber.

“Evrak çantasını daha bulamadım.”

Telefonda bir sessizlik oldu.

“Önce şu kadınla konuş. Sonra aramaya devam edersin.”

Nöbetçi onbaşuya Kramer'ın eşyaları mı kaldığı odaya taşınmasını söyledim. Karısı bir süre sonra bunları isteyebilirdi. Bird gibi büyük bir üstte eşya kaybolabildiğinden kötü durumda kalabilirdik. Sonra Subay Kulübü'ne gidip geç kahvaltısı eden ya da erken öğle yemeği yiyen askeri polisler aradım. Herkes onlardan nefret ettiği için bunlar genelde ayrı bir yerde otururlardı. İki kadın iki erkekten oluşan bir grup buldum. Hepsisi de üstte giyimi zorunlu olan orman desenli talim uniformaları içindeydiler. Kadınlardan biri yüzbaşiydi. Sağ kolu askıda olduğu için yemek yemekte güçlük çekiyordu. Otomobil de kullanamazdı. Diğer kadın teğmendi ve göğsündeki armada adının Summer olduğu yazıyordu. Teni yemek yediği maun masanın rengiyle aynıydı.

“Teğmen Summer” dedim.

“Efendim?”

“Mutlu Yıllar.”

“Size de, komutanım.”

“Bugün meşgul müsün?”

“Yalnızca günlük işler, efendim.”

“Pekâlâ, yarım saate 'kadar kapıda ol. A Sınıfı üniforma. Dul bir bayana sarılacaksın.”

Ben de A üniformamı giyip bir araba istedim. Ta Virginia'ya kadar Hum-vee ile gitmek istemiyordum. Hem çok gürültülü hem de rahatsızdı. Bir er bana yeni bir yeşil Chevrolet getirdi. Belgeyi imzaladım arabayı merkezin önüne çekip bekledim.

Teğmen Summer verdiği otuz dakikalık sürenin yirmi sekizinci dakikasında kapıda belirdi. Bir an durakladı, sonra arabaya doğru yürüdü. Esaslı görünüyordu. Boyu kısaydı ama sanki söğüt boylu biri gibi süzülerek yürüyordu. Arabadan inip kendisini kaldırımında karşıladım. Göğsündeki keskin nişancı armasındaki şeritler tüfek, otomatik tüfek, tabanca, makineli ve yarı makineli tüfeklerde ustalığını gösteriyordu. Benimkinden uzundu yani. Bende yalnızca tüfek ve tabanca vardı. Kadının önümde durdu,

kusursuz bir selam verdi.

“Teğmen Summer göreve hazır, komutanım.”

“Rahat” dedim. “Gayri resmi olcağız, tamam mı? Bana Reacher dersin ya da hiçbir şey. Selam yok. Hiç hoşlanmanı.”

Kadın rahatladı.

“Peki.”

Yolcu kapısını açıp içeri girmek için davrandım.

“Ben mi kullanacağım?” dedi.

“Bütün gece ayaktaydım.”

“Kim öldü?”

“General Kramer. Avrupa'daki omzu kalabalık tankçılardan biri.” Summer durakladı. “Burada ne işi vardı? Bizler hep karacıyız.” “Buradan geçiyordu” dedim.

Kadın direksiyonun arkasına geçti, koltuğu ta öne kadar itti. Aynayı ayarladı. Ben de koltuğumu geriye itip mümkün olduğu kadar rahat bir duruma geçtim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Virginia'da Green Valley'e. Dört saat çeker sanırım.”

“Karısı orada mı?”

“Yılbaşı tatili için gelmiş.”

“Biz de haberi vereceğiz, öyle mi? ‘Mutlu Yıllar hanımefendi, laf aramızda kocanız ölmüş’ gibi mi?”

Başımı salladım. “Şans işte.” Aslında kaygılanmıyordum. General eşleri gayet dayanıklı olurlardı. Ya otuz yıldır kocaları ya gıllı direğin tepesine doğru itmişlerdi ya da kocası kendisi tırmanırken otuz yıl boyunca kayıp düşmesini beklemişti. Çoğunlukla generallerden daha güçlü insanlardı.

Summer kepini çıkarıp arka koltuğa fırlattı. Saçları neredeyse sıfır numara denilecek kadar kısaydı. Zarif bir kafatası, gayet hoş elmacık kemikleri vardı. Dümdüz bir ten. Görünüşünden hoşlanmıştım. Otomobili de hızlı sürüyordu. Emniyet kemerini taktı ve sanki yarışa hazırlanmış gibi kuzeye doğru gaza bastı.

“Kaza mıydı?” diye sordu.

“Kalp krizi. Damarları berbat durumdaymış.”

“Nerede? Bizim misafirhanede mi?”

Başımı salladım. “Kasabada sefil bir motelde. Altında yirmi dolarlık bir fahişe varken.”

“Karısına bunu söylemeyeceğiz, değil mi?”

“Hayır. Bunu kimseye söylemeyeceğiz.”

“Neden buradan geçiyordu?”

“Bird'e gelmiş değildi. Frankfurt'tan Dulles'a, oradan aktarmayla yirmi saat sonra LAX'a gidiyordu. Invin'de bir konferansa katılacaktı.” “Tamam.” Kadın sustu ve dikkatini yola verdi. Bir süre sonra, “Açık konuşmama izin var mı?” diye sordu.

“Lütfen” dedim.

“Bu bir test mi?”

“Neden olsun ki?”

“Siz 110. Özel Birim'densiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Benim de bir başvurum var.”

“110.'ya mı?”

“Evet. O nedenle bu gizli bir değerlendirme mi?”

“Ne için?”

“Benim adaylığım için.”

“Yanımda bir kadının olmasına ihtiyacım vardı. Dul eşin sulu gözlü biri çıkması olasılığına karşılık. Seni rastgele seçtim. Kolu askıdaki yüzbaşı otomobil kullanamazdı. Ayrıca, kişisel değerlendirme yapmak için bir generalin ölümünü beklemek bizim için biraz abes olurdu.”

“Öyle sanırım” dedi. “Ama ben yine de sizin benim a şikâr soruları sormamı bekleyip beklemediğinizden emin değilim.”

“Özel bir birime adaylıkları olsun ya da olmasın cesareti olan her askeri polisin a şikâr soruları sormasını beklerdim.”

“Peki, soruyorum öyleyse. General Kramer'ın D.C. bölgesinde yirmi saat zamanı vardı ve canı biraz eğlenmek istedi ve bunun için para vermeye hazırdı. Peki, neden bunu burada yapmak için o kadar yol geldi? Dört yüz seksen kilometre falan olmalı.”

“Dört yüz yetmiş yedi” dedim.

“Sonra da onca yolu geri dönecekti.”

“Herhalde.”

“Neden peki?”

“Bunu sen söyle” dedim. “Benim aklıma gelmeyen bir şey bulursan senin naklini tavsiye ederim.”

“Edemezsiniz. Siz benim komutanım değilsiniz.”

“Belki de öyleyim. En azından bu haftalık.”

“Neden buradasınız ki? Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?” “Neden burada olduğumu ben de bilmiyorum. Emir aldım. Bildiğim tek şey bu.”

“Gerçekten binbaşı mısınız?”

“Son kontrol ettiğimde öyleydim.”

“Ben 110,'nun soruşturmacılarının genelde astsubaylar olduklarını ve sivil dolaştıklarını sanırdım.”

“Genelde öyledir.”

“O zaman buraya binbaşı üniformasıyla bir astsubay göndermek varken neden sizi gönderdiler?”

“İyi soru” dedim. “Belki günün birinde bunun cevabını öğrenebilirim.”

“Emirlerinizin ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Fort Bird'ün Asayiş Müdürü'nün icra subayı olarak geçici görev.” “Ama Asayiş Müdürü yok ki.”

“Biliyorum. Onu yeni öğrendim. Ben geldiğim gün o nakledilmiş. Geçici bir görevle.”

“Şu halde Komutan vekilisiniz.”

“Dediğim gibi.”

“Askeri Polis icra subaylığı bir özel birim görevi değildir.” “Öyleymiş gibi yaparım. Ben de senin gibi bir askeri polis olarak başlamıştım.”

Summer cevap vermeden sürmeye devam etti.

“Kramer neden gidiş geliş dokuz yüz elli kilometrelik bir yolculuk yaptı?” dedim. “Yirmi saatlik zamanın on iki saati demek bu. Bir odaya on beş, bir fahişeye yirmi dolar harcamak için mi?”

“Ne fark eder ki? Kalp krizi kalp krizidir, değil mi? Yani demek istediğim, o konuda bir kuşku mu

var?”

Başımı salladım. “Otopsiyi Walter Reed yaptı.”

“O halde krizin nerede ve ne zaman geldiği aslında önemli değil.” “Evrak çantası kayıp.”

“Anlıyorum” dedi.

Düşündüğünü görebiliyordum.

“Çantası olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu. “Bilmiyorum. Ama bir konferansa çantasız giden bir general gördün mü hiç?”

“Hayır. Sizce kadın mı alıp kaçmış?”

“Şimdilik öyle düşünüyorum.”

“Öyleyse kadını bulun.”

“Kimliğini bilmiyorum ki.”

Göz kapakları kırıştı.

“Anlamsız.”

Başımı salladım. “Öyle.”

“Kramer'ın D.C. bölgesinde kalmamasının dört nedeni olabilir. Bir, yanında meslektaşları vardır ve odasına bir fahişe çağırarak onların karşısında güç durumda kalmak istememiş olabilir. Kadını koridorda görebilir ya da sesini yan odadan işitebilirlerdi. O yüzden bir mazeret uydurup farklı bir yerde kalmıştır. İki, Savunma Bakanlığı biletiyle uçuyordur ve otel resepsiyonunda birinin kadını görüp gazetelere telefon etmesinden korkmuş olabilir. Bu sık sık olan bir şeydir. O yüzden bilinmedik bir yerde nakit para ödemeyi tercih etmiştir. Üç, devlet biletiyle olmasa bile bir büyük şehir otelinde tanınacak biridir. O nedenle şehir dışında bir yer aramıştır. fYa da dört, cinsel zevkleri Washington Telefon Rehberi'nin Sarı Sayfaları'nda bulacağından çok farklı olduğu için istediğini alabileceği bir yere gitmiş olabilir.”

“Ama?”

“Birinci, ikinci ve üçüncü sorunlar şehirden on beş-yirmi kilometre uzaklaşmakla çözümlenebilirdi. Dört yüz yetmiş yedi kilometre uzaklaşmak kesinlikle aşırıdır. Washington'da tatmin edilemeyecek zevkler olduğuna inansam bile, bunların Kuzey Carolina ıssızlığı içinde bulunabileceğinden kuşkuluyum.”

“Öyleyse onca yolu neden yaptı?”

Kadın cevap vermeden sürmeye devam etti. Gözlerimi kapadım. Elli beş kilometre kadar da

açmadım.

“Kadını tanıyordu” dedi Summer.

Gözlerimi açtım. “Nasıl?”

“Bazı erkeklerin gözde kişileri vardır. Belki onunla çok eskiden tanışmıştı. Hatta bir bakıma âşık olmuş da olabilir. Böyle şeyler olur bazen.”

“Onunla nerede karşılaşmış olabilir?”

“Orada.”

“Bird tamamen bir karacı üssüdür. O, Zırhlı Birlikler'deydi.”

“Belki ortak manevra yapmışlardır. Geçmiş i kontrol edebilirsiniz.” Kar şılık vermedim. Zırhlı birlikler ve piyadeler sürekli ortak manevra yaparlardı. Ama bunu tankların olduğu yerde yaparlardı, piyadelerin olduğu yerde değil. İnsan nakliyesi tankları nakletmekten daha kolaydı.

“Ya da kadınla California'da Irwin'de tanışmıştır” dedi. “Belki kadın Irwin'de çalışıyordu ve bir nedenle California'dan ayrılmak zorunda kalmıştı ama askeri üslerde çalışmayı sevdiğinden Bird'e gelmişti.” “Askeri üslerde çalışmayı seven nasıl bir fahişedir?”

“Parayı seven biri. Aslında hepsi parayı severler ya. Askeri üsler yerel ekonomiye her alanda destek olurlar.”

Yine bir şey söylemedim.

“Ya da kadın hep Bird'de çalışmıştı ve bir zamanlar ortak bir manevranın ardından o da Irwin'e gitmişti. Bu manevralar bir iki ay sürer. Müşterisiz oturup beklemenin bir anlam ı olmazdı.”

“En iyi tahminin hangisi?”

“California'da tanıştılar” dedi Summer. “Kramer, Irvvin'de kesintili olarak yıllarca kalmıştır. Sonra kad in Kuzey Carolina'ya taşındı ama Kramer onu hâlâ, Washington'a geldiğinde oraya gidecek kadar çok seviyordu.”

“Kadın yirmi dolar için özel bir şey yapmazdı.”

“Belki adamın özel bir şeye ihtiyacı yoktu.”

“Dul eşine sorabiliriz.”

Summer gülümsedi. “Belki de yalnızca kad ından hoşlanıyordu. Belki kad ın onun kendisinden hoşlanmasını sağlıyordu. Fahişeler bunu iyi becerirler. En çok da sürekli müşterilerden hoşlanırlar. Adamı tanıyorsa kendileri için çok daha güvenli olur.”

Yine gözlerimi kap'adım.

“Sizin aklınıza gelmeyen bir şey söyledim mi?” diye sordu Summer. “Hayır” dedim.

Eyalet sınırını geçmeden uyuyakaldım ve dört saat sonra Summer, Green Valley rampasını aşırı hızlı dönünce uyandım. Başım sağa savrulup cama vurdu.

“Özür dilerim” dedi Summer. “Kramer'ın telefon kayıtlar ını incelemelisiniz. Kad inin orada olacağından emin olmak için daha önceden telefon etmiş olmalı. Belki bulurum diye o kadar yolu gitmezdi.” “Nereden aramış olabilir?”

“Almanya'dan. Yola çıkmadan önce.”

“Dulles'ta bir paralı telefonda aramış olması daha mümkündür. Ama araştırırız.”

“Biz mi?”

“Benimle birlikte çalışabilirsin.”

Summer bir şey demeden bekledi.

“Bir test gibi” dedim.

“Bu önemli mi?”

“Herhalde değildir. Ama olabilir. Toplantının konusuna bağlı. Oraya götürdüğü belgelere. Yanında Avrupa Savaş Durumu planları olmuş olabilir. Ya da yeni taktikler, eksikliklerin değerlendirilmesi, bir sürü gizli şey.” “Kızılordu çökecek zaten.”

Başımı salladım. “Ben kızıl suratlardan kaygılanıyorum. Gazeteler ya da televizyon. Bir gazeteci bir striptiz kulübü yanındaki çöplükte gizli evrak bulursa büyük sıkıntılara neden olur.”

“Belki de karısı biliyordur. Onunla konuşmuş olabilir.”

“Ona soramayız” dedim. “Onun bileceği tek şey kocasının, yatak örtüsü çenesine kadar çekili durumda uyurken öldüğü. Şu anda bütün kaygılar sen, ben ve Garber arasında kalmalı.”

“Garber mi?”

“Sen, ben ve o” dedim.

Gülümsedi. Önemsiz bir olayd ı ama 110. Özel Birim'e nakledilmek isteyen biri için Garber'la çalışmak büyük bir şanstı.

Green Valley koloniler zamanından kalma kusursuz bir kasabaydı ve

Kramerlar'ın evi de onun pahalı kısmında, birkaç dönüm zümrüt yeşili çimenliğin ortasında bembeyaz

kuleleri ve verandalarıyla tam bir Victoria dönemi eseri idi. Çevredeki yaprak dökmeyen ağaçlar herhalde yüz yıl önce gayet büyük bir titizlikle dikilmişti. Kaldırım kenarında durup öylece baktık. Summer'ın ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben manzarayı tarıyor ve beynime yerleştiriyordum. Herkes gibi benim de bir Sosyal Sigorta numaram ve gümüş rengi pasaportum vardır ama babamın ve benim Birleşik Devletler içindeki görevlerimizi uç uca ekleseniz Amerika'da ancak beş yıl kalmışımıdır. O nedenle eyalet başkentleri ya da Lou Gehrig'in kaç kere şampiyon olduğu ve Anayasa ekleri gibi bazı ilkokul gerçeklerini bilirim ama sütün kaç para olduğunu, paralı telefonlarla nasıl konuşulacağını ya da farklı yerlerin nasıl göründüklerini ve nasıl koktuklarını bilmem. Onun için de imkân buldukça bu görüntüleri aklımın bir köşesine yerleştiririm. Kramerlar'ın evi de buna değerdi. Üzerinde solgun bir güneş parlıyordu. Hafif esintide odun dumanı kokusu vardı. İnsanın büyükbabasının yaşamasını isteyeceği bir yerdi burası. Sonbaharda ziyarete gelip yaprakları süpürür, elma şırası içer ve sonra yazın gelip on yıllık bir kamyonete bir kano yükleyip bir yerlerdeki göle giderdin. Bana Manila ve Guam ve Seoul'da verdikleri resimli kitapları hatırlattı. İçeri girene kadar.

“Hazır mısınız?” dedi Summer.

“Elbette. Haydi şu işi bitirelim.”

Summer sakindi. Bu işi daha önce de yaptığından emindim. Ben de birkaç kere yapmak zorunda kalmıştım. Hiç hoş bir şey değildi. Summer otomobili eve doğru yaklaştırdı, kapıdan üç metre beride durdu. İkimiz de dışarı çıktık, ceketlerimizi düzelttik. Kasketlerimizi arabada bırakmıştık. Eğer pencereden bizi seyrediyorsa bu Bayan Kramer'e ilk ipucu olacaktı. Kapıda iki askeri polis asla iyi haber olamazdı ve eğer başları çıplaksa haber çok daha kötüydü.

Kapı antika bir kırmızı renge boyanmıştı. Zili çaldım. Bekledik. Biraz daha bekledik. Evde kimsenin olmadığını düşündüm. Zile bir daha bastım. Hava soğuktu. Görüldüğünden daha soğuk.

“Önceden telefon etmeliydik” dedi Summer.

“Olmaz” dedim. “Lütfen dört saat sonra evde olun size çok önemli bir haber getireceğiz denmez.”

“Onca yolu geldim ve sarılacak kimse yok.”

“Bu bir halk şarkısına benzedi. Sonra kamyonun bozulur ve köpeğin ölür.”

Zile bir daha bastım. Yine cevap yoktu.

“Otomobiline bakmalıyız” dedi Summer.

Evden ayrı olan iki arabalık kapalı garajda bir araç vardı. Pencereden görebiliyorduk. Mercury Grand Marquis, metalik yeşil, bir transatlantik kadar uzun. Bir general karısı için mükemmel araba. Yeni değil, eski değil, çok pahalı sayılmaz, uygun renk ve tam Amerikan.

“Bu kadının mı?” diye sordu Summer.

“Herhalde. Tümgeneral olana kadar bir Ford'ları vardı ve terfi gelince onlar da Mercury'ye yükseldiler. Herhalde Lincoln için üçüncü yıldızı bekleyeceklerdi.”

“Hazin.”

“Öyle mi dersin? Adamın dün gece nerede olduğunu unutma.”

“Peki kadın nerede şimdi? Yürüyüşe çıkmış olabilir mi?”

Evin arkasında bir kapının çarptığını işittik.

“Kadın arka bahçede çalışıyordu belki” dedi Summer.

“Yeni yılın ilk günü kimse bahçede çalışmaz. En azından bu yarıkürede. Hiçbir şey yetişmez ki.”

Ama yine de ön kapıya gidip zile bir daha bastık. Kadının bizi resmen karşılaması için. Ama görünürlerde kimse yoktu. Arkada kapının yine çarptığını durduk. Sanki rüzgârda açık kalmış da çarpıyor gibi.

“Gidip bir bakalım” dedi Summer.

Başımı salladım. Çarpan bir kapının özel bir sesi vardır. İnsanın aklına her türlü şey gelir.

“Haklısın” dedim.

Evin arkasına yürüdük. Taş döşeli bir patika bizi mutfak kapısının önüne getirmişti. Kapı içeri doğru açılıyordu ve kapalı durması için bir yayı vardı. Ancak yay gevşemiş olmalıydı ki, rüzgâr estikçe kapı bir iki karış açılıyordu. Bizim gözümüzün önünde üç kere açılıp kapandı. Kilidi parçalanmış olduğu için.

Çelikten yapılmış sağlam bir kilitti. Ama çelik üzerinde durduğu tahtadan daha sağlamdı. Biri bir levye kullanmıştı. Birkaç kere vurulmuş, kilit dayanmış ama tahta parçalanmıştı. Kapı açılmış, kilit de yere düşmüştü. Taşların üzerinde duruyordu. Ağaç kıymıkları rüzgârla çevreye saçılmıştı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Summer.

Evde alarm sistemi yoktu. Ne bir tel ne de en yakın karakola otomatik bir hat. Kötülerin içerde mi olduklarını yoksa çoktan mı gittiklerini bilemezdik.

“Şimdi ne olacak?” dedi Summer yine.

Silahsızdık. A Sınıfı üniformayla resmi ziyaretti bu.

“Sen birinin dışarı çıkması ihtimaline karşın öne git” dedim.

Summer tek kelime etmeden gitti, ona yerini alması için bir dakika tanıdım. Soma kapıyı dirseğimle itip içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapadım, sırtımı dayadım ve dinledim.

Evden hiç ses gelmiyordu.

Mutfakta pişmiş sebze ve kahve kokusu vardı. Büyük ve çok kullanılmış bir yerdi. Öteki tarafta, sağında açık bir kapı vardı. Bir koridor. Ağır ağır o yana yürüdüm. Kapı yine arkamda çarptı. Koridorun, giriş holüne kadar uzandığını tahmin ettim. Solda kapalı bir kapı. Herhalde yemek odası. Sağda bir çalışma odası. Kapısı açıktı. Bir masa, bir koltuk ve koyu renkli ahşap kitap dolapları. Dikkatle bir adım daha attım.

Yerde bir ölü kadın gördüm.

3

Kadının uzun kır saçları vardı. Üzerinde süslü beyaz pamuklu kumaştan bir gecelik. Yan yatıyordu. Ayakları çalışma odasının kapısına uzanmıştı. Kolları ve bacakları sanki koşuyormuş gibi iki yana açılmıştı. Kafatasının bir yanı çökmüştü. Saçları arasında pıhtılaşmış kan ve beyin parçaları görüyordum. Meşe döşemeye de koyu ve yapışkan kan birikmişti.

Koridora girip kadına bir kol boyu yaklaştım. Çömelip bileğini tuttum. Derisi buz gibiydi. Nabız yoktu.

Çömelmiş durumdayken çevreye kulak verdim. Tek bir ses bile yoktu. Uzanıp başına baktım. Sert ve ağır bir şeyle vurulmuştu. Yara iki santim eninde, yaklaşık on santim boyundaydı. Soldan ve yukarıdan gelmişti. Yüzü evin arkasına dönük olmalıydı. Mutfığa doğru. Çevreme bakındım, kadının bileğini bırakıp kalktım, çalışma odasına girdim. Yer bir Acem halısıyla kaplıydı. Halının üzerinde dururken koridordan gelen ayakseslerini işittiğimi hayal ettim. Elimde hâlâ kilidi kırmak için kullandığım levye vardı. Hedefim görüş alanına girdiğinde onu savurduğumu hayal ettim.

Yere baktım. Halının üzerinde kan ve bir tutam saç vardı. Levye oraya silinmişti.

Odadaki hiçbir şeye el sürülmemişti. Kişiliksiz bir mekândı. Bir evde bir çalışma odası olması gerektiğini duydukları için yapılmış bir yere benziyordu. İhtiyaçları olduğu için değil. Masa çalışmak için değildi. Üzeri gümüş çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Ama onlar da uzun bir evlilikten beklediğim kadar fazla değildi. Bir tanesinde moteldeki ölü erkekle yerdeki ölü kadın Rushmore Dağı'ndaki heykellerin altında duruyorlardı. General ve eşi tatilde. Adam kadından oldukça uzun boyluydu. Güçlü kuvvetli ve canlı görünüyordu. Kadın kocasına kıyasla çok daha narin yapılıydı.

Bir başka fotoğrafta Kramer üniformalıydı. Birkaç yıllık bir resimdi. Bir C-130 nakliye uçağının merdiveni üzerinde. Renkli bir fotoğraf. Üniforması yeşil, uçak kahverengiydi. Gülümsüyor ve el sallıyordu. Herhalde tek yıldızlık komutanlığına gitmek üzereydi. Hemen diğerinin aynı ama daha yeni bir resim vardı. Uçağın merdivenlerinde gülümseyen ve el sallayan Kramer, burada da herhalde iki yıldızlı komutanlığına gidiyordu. Her iki resimde de sağ elini sallıyordu. Sol elinde motel odasının dolabında gördüğüm elbise torbası vardı. Her iki resimde de kolunun altında, torbanın tipine uygun bir evrak çantası görülüyordu.

Yine koridora döndüm. Çevreyi dinledim. Evi arayabilirdim ama buna gerek yoktu. Evde kimsenin olmadığından ve bulmam gereken bir şey bulunmadığından emindim. Kramer'ın dul eşine son bir kez

baktım. Tabanlar ını görüyordum. Dul kalalı çok olmamıştı, belki bir, belki de üç saat. Yerdeki kan on iki saatlik olabilirdi. Ama kesin bir şey söylemek imkânsızdı. Onun için doktorların gelmesini beklemek gerekecekti.

Mutfaktan geçip dışarı çıktım, Summer'ı buldum. Onu bakması için içeri gönderdim. Böylesi sözlü bir açıklamadan daha çabuk olurdu. Dört dakika sonra sakın ve kendini toparlamış bir halde çıktı. Lehine bir puan, diye düşündüm.

“Tesadüflerden hoşlanır mısınız?” dedi.

Karşılık vermedim.

“Washington'a dönmemiz gerek” dedi. “Walter Reed'e. Kramer'ın otopsisini kontrol ettirmeliyiz.”

Yine cevap vermedim.

“Bu durum onun ölümünü de kuşkulu hale getiriyor. Bir askerin herhangi bir gün ölmesi şansı kırk elli binde birdir ama karısının da aynı gün ölmesi? Aynı gün bir cinayete kurban gitmesi?”

“Aynı gün değildi” dedim. “Aynı yıl bile değildi.”

Summer başını salladı. “Tamam. Yılbaşı gecesi. Walter Reed'in dün gece nöbetçi patologu olmaması normaldir ve bir tanesini özel olarak getirtmiş olabilirler. Hem de nereden? Herhalde bir partiden.”

Gülümsedim. “Oraya gidip doktorunuzun dün gece sarhoş olmadığından emin misiniz dememizi mi istiyorsun? Kalp kriziyle cinayeti ayırt edecek durumda olduğundan emin misiniz?”

“Kontrol etmemiz gerek” dedi. “Ben tesadüflerden hoşlanmam.” “Bayan Kramer kapıdaki gürültüyle uyandı” dedi. “Yataktan kalktı, yanında duran tüfeği aldı, aşağı inip mutfığa doğru yürüdü. Yürekli bir kadıymış.”

Başımı salladım. General eşleri sert insanlar olurdu.

“Ama ağır davrandı” dedi Summer. “Adam çalışma odasına kadar varmıştı ve kadına yandan vurdu. Kapıda kullandığı levyeyle. Yanından geçerken. Kadından herhalde bir karış daha uzundu ve sağ elini kullanıyordu.”

Bir şey söylemedim.

“Walter Reed'e gidiyor muyuz?”

“Gitmemiz gerek sanırım” dedim. “Burada işimiz biter bitmez.”

Mutfaktaki telefonda Green Valley polisini aradık. Sonra Garber'a haberi verdik. Ve beklemeye başladık. Summer evin önünü, ben arkasını gözetledim. Herhangi bir şey olmadı. Polisler yedi dakika sonra geldiler. Bir konvoy halinde, iki polis arac ı, bir detektif arabası, bir cankurtaran. Işıkları ve sirenleri açıkt ı. Kapı önüne dizilip sustular. Summer ile ben sessizlikte geri çekilirken onlar

yanımızdan hızla geçtiler. Bizim herhangi bir rolümüz yoktu. Generalin karısı bir sivildi ve ev sivil bölgedeydi. Genelde böyle ince ayrıntıların iş ime engel olmasına izin vermezdim ama ev bana zaten bilmek istediklerimi söylemişti. Şimdi her şeyi kitabına uygun yapıp birkaç puan kazanabilirdim, ileride işime yarayacak puanlar.

Diğer polisler içerideyken bir devriye polisi de yirmi uzun dakika boyunca bizi gözetledi. Sonra sivil giyinmiş bir detektif gelip ifademizi aldı. Ona Kramer'ın kalp krizini, vefatını karısına bildirmeye geldiğimizi anlattık. Adı Clark olan detektifin bizimle bir sorunu yoktu. Onun sorunu Summer'ınkinden farksızdı. Her iki Kramer de aynı gece ölmüştü. Bu bir tesadüftü. Ancak o da Summer gibi tesadüflerden hoşlanmıyordu. Kuzey Carolina'daki komiser yardımcısı Rick Stockton'a ac imaya başladım. Kramer'ın cesedini alıp götürmeme izin vermiş olması bu durumda hiç hoş karşılanmayacak! 1. Bilmecenin yarısı askerlerin eline geçmişti. Bu da bir çat ışıma yaratacaktı.

Clark'a bizi Bird'de bulabileceği bir telefon numarası verip arabamıza bindik. Washington yüz on kilometreydi, bir saat on dakika. Summer'ın sürüşüyle belki daha az. Otoyola çıkınca kadın, Chevy neredeyse zangirtıdan parçalanacak dereceye gelene kadar gazı kökledi.

“Fotoğraflardaki evrak çantasını gördüm” dedi. “Sen de gördün mü?”

“Evet.”

“Ölüleri görmek seni rahatsız eder mi?”

“Hayır” dedim.

“Neden?”

“Bilmem. Ya seni?”

“Biraz rahatsız oldum.”

Bir şey söylemedim.

“Sence tesadüf müydü?” dedi.

“Hayır” dedim. “Ben tesadüflere inanmam.”

“Otopside gözden kaçırdıkları bir şey olduğunu mu sanıyorsun?” “Hayır” dedim yine. “Bence otopsi doğrudu.”

“Peki, neden Washington'a gidiyoruz?”

“Patologdan özür dilemem gerek. Kramer'ın cesedini göndererek başına iş açtım. Şimdi siviller bir ay tepesine binecek, o da çılgına dönecektir.”

Patolog bir kadındı ve öyle neşeli bir tavrı vardı ki, hiçbir şeyin onu uzun zaman çılgına döndüremeyeceğini düşündüm. Walter Reed Askeri Tıp Merkezi'nin lobisinde yılın ilk günü saat

dörtte buluştuk. Herhangi bir hastane lobisi gibi tavandan süsler sarkıyordu. Garber bizden önce gelmişti. Plastik bir sandalyede oturmuş bekliyordu. Ufak tefek bir adamdı ve huzursuz görünmüyordu. Ama sessizdi. Kendini Summer'a tanıştırmadı. Summer adamın yanında durdu. Ben duvara yaslandım. Doktor bir grup meraklı öğrenciye ders vermiş gibi elinde notlarıyla karşımızda duruyordu. Göğsündeki armada adının Sam McGowan olduğu yazılıydı, gençti, esmerdi ve ağızsözlüydü.

“General Kramer doğal nedenlerden öldü” dedi. “Dün gece saat on birde, geceyarısından önce geçirdiği kalp krizinden. Kuşkulu bir durum yok. İstedığınız takdirde teşhisimin kontrol edilmesinden memnun olurum ama bu bo şuna zaman kaybı olacaktır. Toksikolojisi kesindi. Vantri-küler fibrilasyon kanıtı tartışılmaz ve kalbindeki pıhtı çok büyüktü. Adli tıp açısından sorulabilecek tek şey nasıl olsa birkaç dakika, birkaç saat ya da birkaç gün sonra mutlaka kalp krizi geçirecek birine elektrik uygulayarak fibrilasyonu başlatmış olup olmadığıdır.”

“Bu nasıl yapılırdı?” diye sordu Summer.

McGowan omuzlarını silkti. “Derinin büyük bir kısmının ıslak olması gerekirdi. Adamın banyo küvetinde olması gibi. Soma suya bir elektrik teli sokarsınız ve yanma izi olmadan fibrilasyon olur. Ama adamın banyoda suyun içinde olduğunu gösteren herhangi bir bulgu yok.” “Ya derisi ıslak değilse?”

“O zaman yanık izleri görürdüm. Bütün vücudunu büyüteçle santim santim gözden geçirdim ve öyle bir şeye rastlamadım. Ne yanık ne iğne izi.”

“Ya şok, sürpriz ya da korku?”

Doktor yine omuzlarını silkti. “Mümkündür ama adamın ne yapmakta olduğunu biliyoruz, değil mi? O tür ani cinsel heyecan klasik bir tetikleyicidir.”

Kimseden ses çıkmadı.

“Doğal nedenler, dostlar” dedi McGowan. “Yalnızca kocaman bir kalp krizi. Dünyadaki bütün patoloğlar tek tek kontrol etseler yüzde yüz fikir birliğinde olurlar. Garanti ederim.”

“Tamam” dedi Garber. “Teşekkürler, doktor.”

“Özür dilerim” dedim ben. “Bütün bunları bir iki hafta boyunca bir sürü sivil polise anlatmak zorunda kalacaksınız.”

Kadın gülümsedi. “Resmi bir yazı hazırlarım.”

Soma başka sorumuz var mı diye üçümüze de tek tek baktı. Olmadığını görünce bir kere daha gülümsedi ve bir kapıdan çıkıp gitti.

“Tamam” dedi Garber. “Bu iş burada biter. Kramer konusunda bir tutarsızlık yok ve karısı da sivil bir suça kurban gitmiş. Bu iş bizden çıktı artık.” “Kramer'ı tanır mıydın?” diye sordum.

Garber başını salladı. “Yalnızca ününü duymuştum.”

“Yani?”

“Kendini beğenmiş. Zırhlı Birlikler'deydi. Abrams tankı ordunun en esaslı oyuncağıdır. O herifler dünyaya hâkimdirler ve bunu da bilirler.”

“Karısı hakkında bir şey biliyor musun?”

Gârber yüzünü buruşturdu. “İşittiğim kadarıyla zamanının büyük bir kısmını Virginia'daki evinde geçirirmiş. Eski bir Virginialı aileden, zengin. Demek istediğim görevini yapmış. Bir süre Almanya'da üste kalmış ama hesaplarsan pek de fazla değil. 12. Kolordu bana kadının Noel için eve döndüğünü söyledi ama aslında Kasım'da Şükran Günü için gelmiş ve bahara kadar da dönmesi beklenmiyormuş. Kısacası, Kramerler birbirlerine pek yakın değillermiş. Çocukları da yokmuş, ortak ilgi alanları da.”

“Bu da fahişeyi açıklar” dedim. “Yani eğer ayrı yaşıyorlarsa.”

“Bu evliliğin daha çok vitrin olduğunu düşünmeye başladım” dedi Garber.

“Kadının adı neymiş?” diye sordu Summer.

Garber dönüp kadına baktı.

“Bayan Kramer. Bilmemiz gereken budur. ”

Summer bak ışlar ını kaç irdi.

“Kramer, Irwin'e kiminle gidiyormuş?” diye sordum. “Adamlarından ikisiyle, tek yıldızlı bir general ve bir albay, Vassell ve Coomer. Gerçek bir üçlüymüşler. Kramer, Vassell ve Coomer. Zırhlı Birliğin şirket yüzü.”

Ayağa kalkıp gerindi.

“Geceyarısından başlayarak yapt için her şeyi anlat” dedim. “Neden?”

“Çünkü ben tesadüflerden hiç hoşlanmam. Sen de hoşlanmazsm. ” “Bir şey yapmadım.”

“Herkes bir şeyler yaptı ı” dedim. “Kramer'den başka.”

Yüzüme baktı.

“Yeni yılı bekledim” dedi. “Soma bir içki daha içtim. Kızımı öptüm. Hatırladığım kadarıyla bir sürü insanı öptüm. Sonra ‘Auld Lang Syne’ı söyledim.”

“Soma?”

“Bürodan telefon ettiler. Kuzey Carolina'da ölü bir iki yıldızlı general bulunduğunu bildirdiler. Fort Bird görevli askeri polisinin işi kaydardığını söylediler. Ben de oraya telefon ettim ve karşıma sen çıktın.” “Soma?”

“Sen işini yapmaya koyuldun, ben de kasaba polisini arayıp Kra-mer'm adını öğrendim. Almanya'ya telefon edip öldüğünü bildirdim ama ayrıntıları vermedim. Bunları sana anlatmıştım zaten.”

“Soma?”

“Soması o kadar. Senin raporunu bekledim.”

“Peki” dedim.

“Peki ne?”

“Peki, efendim.”

“Saçmalama. Akimdan geçenleri söyle.”

“Hâlâ çantayı bulmak istiyorum.”

“Ara öyleyse. Ben Vassell ve Coomer'ı bulana kadar. Onlar bize içinde kaygılanmaya değer bir şey olup olmadığını söyleyebilirler.”

“Onları bulamıyor musun?”

Başımı salladı.

“Hayır. Otellerinden ayrılmışlar ama Califomia'ya gitmemişler. Hangi cehennemde olduklarını bilen yok.”

Garber arabasına binip şehre giderken Summer ile ben yine güneye yollandık. Hava soğuktu ve kararmaya başlamıştı. Ben direksiyona geçmeyi istedimse de Summer buna razı olmadı. Otomobil kullanmanın hobisi olduğu anlaşılıyordu.

“Albay Garber oldukça gergin görünüyordu” dedi. Test sınavını geçememiş bir aktris gibi düşkürlüğüme uğramıştı sanki.

“Suçluluk duyuyordu” dedim.

“Neden?”

“Bayan Kramer'ı öldürdüğü için.”

Summer yüzüme baktı. Doksanla giderken yan gözle bakıyordu bana.

“Sözün gelişi” dedim.

“Nasıl?”

“Bu tesadüf değildi. ”

“Doktor öyle demedi ama.”

“Doktor, Kramer'ın doğal nedenlerden öldüğünü söyledi. Ama o olay hakkında bir şey Bayan Kramer'ın bir cinayete kurban gitmesine neden oldu. Ve olayı Garber başlattı. 12. Kolordu'ya haber vermekle. Haberi duyurdu ve iki saate kalmadan da kadın öldürüldü.”

“Neler oluyor peki?”

“Hiçbir fikrim yok” dedim.

“Ya Vassell ile Coomer? Bunlar üçlüydüler. Kramer öldü, karısı öldü ve diğer ikisi kayıp.”

“Adamı duydun. İş bizden çıktı. ”

“Hiçbir şey yapmayacak mısın?”

“Bir fahişe arayacağım.”

Motele ve bara en kısa yoldan dönmeye çalıştık ama gerçek bir seçim yoktu. Önce otoyol ve sonra da 1-95. Trafik hafifti. Hâlâ yılın ilk günüydü. Camlarımızın dışındaki dünya karanlık, sakin, soğuk ve uykuluydu. Işıklar yanmaya başlamıştı. Summer cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyordu. Kramer'ın altı saatini alan yolu biz beş saatte katedecektik. Benzin almak için durduk ve bir takvim yılı önce yapılmış bayat sandviçlerden aldık. Sandviçimi yedikten soma yirmi dakikamı Summer'ı incelemekle geçirdim. Küçük elleri direksiyonu sıkmadan tutuyordu. Dudakları yarı aralıktı ve iki dakikada bir dilini dişleri üzerinde dolaştırıyordu.

“Konuş benimle” dedim.

“Ne hakkında?”

“Ne olursa olsun.”

“Neden?”

“Çok yorgunum ve uyumak istemiyorum.”

“Fazla ilginç bir şey yok” dedi.

“Sen anlat bakalım.”

Kadın omuzlarını silkip en baştan başladı, altmışlı yılların ortasında Alabama'da Birmingham'ın dışında bir yerden. Kötü bir şey söylemiyordu ama bende, o yıllarda Alabama'da yoksul ve siyah olarak büyümekten daha iyi yollar olduğunu daha o yaşında bildiği izlenimini uyandırmıştı. Erkek ve

k ızkardeşleri vardı. Hep ufak tefekti ama çevikti ve jimnastik, dans ve ip atlamada yetenekli olması okulda dikkati çekmişti. Kitaplarla da arası iyiydi ve küçük burslar yardımıyla eyaletten çıkıp Georgia'da bir koleje kapağı atmıştı. Yedek Subay Okulu'na gitmiş ve ilk yılında bursları tükenince ordu beş yıl askerlik yapması karşılığında okumasını sağlamıştı. Şimdi zorunlu hizmetinin yarısındaydı. Askeri Polis okulunu birincilikle bitirmişti. Rahat görünüyordu. Ordu ırk ayrımını kaldıralı artık kırk yıl olmuştu ve askeriye'nin Amerika'nın ırk ayrımını gözetmeyen tek yeri olduğuna inanıyordu. Ama şahsi ilerlemesi konusunda biraz kaygılıydı. Onun 110.'ya başvurusunun nihai nokta olduğu izlenimini edindim. Eğer alınırsa benim gibi yaşamboyu askerliği seçecekti. Alınmazsa da beş yıl tamamlanınca ayrılacaktı.

“Şimdi sen hayatını anlat bakalım” dedi.

“Ben mi?” Benimki her bakımdan farklıydı. Renk, cinsiyet, coğrafya, aile durumu. “Berlin'de doğdum. O zaman hastanede yedi gün tutulurdun, o nedenle orduya girdiğimde yedi günlüktüm. Sahip olduğumuz üslerin hepsinde büyüdüm. West Point'e gittim. Hâlâ askerim ve öyle kalacağım. Bu kadar işte.”

“Ailen yok mu?”

Çavuşumun notunu hatırladım: Kardeşiniz telefon etti. Mesaj bırakmadı.

“Bir annem ve bir kardeşim var.”

“Hiç evlendin mi?”

“Hayır. Ya sen?”

“Hayır. Görüştüğün biri var mı?”

“Şu anda yok.”

“Benim de.”

Bir kilometre, soma bir kilometre daha gittik.

“Askerlik dışında bir hayat hayal edebiliyor musun?” diye sordu. “Öyle bir şey var mı?”

“Ben orada yetiştim. Geri dönebilirim.”

“Siz siviller benim için gizemli insanlarsınız” dedim.

Walter Reed'den ayrıldıktan beş saat soma Summer arabayı Kramer'ın motel odası önünde durdurdu. Ortalama hızından memnun bir tavırla kontağı kapayıp gülümsedi.

“Ben bara gidiyorum” dedim. “Sen de motel bürosundaki oğlanla konuş. İyi polis gibi davran. Kötü polisin hemen arkanda olduğunu söyle.”

Karanlığa ve soğuğa çıktık. Sis geri dönmüştü. Sokak ışıkları sisi delmeye çalışıyordu. Gerinip esnedim, sonra ceketimi düzelterip Coke makinesinin yanından geçen Summer'a baktım. Ben de karşıya geçip bara yollandım.

Park yeri bir gece önceki kadar doluydu. Binanın çevresi araba ve kamyonlarla çevrilmişti. Vantilatörler yine son hızla çalışmaktaydı. Havada duman ve bira kokusu vardı. Müzik gürlüyor, neonlar parıldıyordu.

Kapıyı çekip içeri girdim. İçersi yine duvardan duvara doluydu. Aynı ışıldaklar yanıyordu ama sahnede başka bir çıplak kadın vardı. Yazar-kasanın ardında aynı fiçı göğüslü adam.

Yüzünü göremiyordum ama yakalarımın baktığını görebiliyordum. Kramer'ın yakasında Zırhlı Birlikler'in iki süvari kılıcı arasında bir tankı vardıysa benim de çapraz tabancalı Askeri Polis işaretim vardı. Böyle bir yerde pek de popüler sayılmazdı. Kasadaki adam, "Giriş ücreti" dedi.

"Ne kadar?"

"Yüz dolar."

"Sanmıyorum."

"Peki, o zaman iki yüz dolar."

"Çok komik" dedim.

"Burada polis görmekten hoşlanmam."

"Neden acaba?" dedim.

"Bana bak."

Baktım. Görecek fazla bir şey yoktu. Aşağı dönük spotların ışığında geniş bir göğüs, kısa ve dövmele kollar görünüyordu. Parmakları kalın gümüş yüzüklü, donmuş piliç büyüklüğünde ve biçiminde eller. Ancak herifin omuzları ve yüzü karanlıkta kalıyordu. Sanki bir perde ardındaymış gibi. Yüzünü göremediğim biriyle konuşuyordum.

"Burada istenmiyorsun" dedi.

"Ben pek hassas biri değilim, buna katlanabilirim sanırım."

"Sen beni dinlemiyorsun" dedi. "Burası benim ve seni istemiyorum."

"İşim uzun sürmez."

"Çık git diyorum sana."

"Hayır."

“Bana bak.”

Adam öne doğru eğildi. Ağır ağır. Işık göğsünden yukarı yükseldi. Boynuna. Soma yüzüne. İnanılmaz bir yüzü vardı. Çirkin olarak başlamış, soma daha da kötüleşmişti. Yanakları ustura izleriyle çizik çizikti. Kafes gibi kaplamıştı yüzünü. İzler derin, beyaz ve eskiydi. Burnu kırılmış, kötü düzeltilmiş, tekrar kırılmış, tekrar kötü düzeltilmişti. Tekrar tekrar. Kalın kaşlarında yara izleri vardı. Bana bakan ufacık gözler. Kırk yaşlarında vardı. Bir yetmiş beş boy, belki yüz elli kilo. Katakombalar içinde yirmi yıl geçirmiş bir gladyatöre benziyordu.

Gülümsedim. “Bu suratlı şeyin beni etkilemesi mi gerekirdi? Bu dramatik ışıkların altında...” “Sana bir şeyler anlatmalıydı.” “Bana pek çok dövüşten yenik çıktığını söylüyor. Bir tane daha kaybetmek istiyorsan bana göre hava hoş.”

Cevap vermedi.

“Ya da burasını Bird'deki bütün askerlere yasak ilan ederim. O zaman kârının ne olacağını tahmin ederim.”

Yine bir şey söylemedi.

“Ama bunu yapmak istemiyorum” dedim. “Sen hıyarın tekisin diye adamlarımı cezalandırmanın anlamı yok.”

Yine konuşmadı.

“Onun için seni görmezden geleceğim.”

Herif arkasına yaslandı. Gölgeler kapladı yüzünü. Perde gibi. Karanlığın ötesinden, “Seninle daha soma görüşeceğiz” dedi. “Bir yerde. Emin olabilirsin. Söz veriyorum. Buna inanabilirsin.”

“Bak şimdi korktum işte” dedim, ilerleyip kalabalığın arasına karıştım. Mekân dışardan görüldüğünden daha genişti. Onlarca ayrı bölme, her yerde hoparlör, gürültülü müzik. Yanıp sönen ışıklar. Siviller ve askerler. Askerler saç tıraşlarından ve giysilerinden anla şılıyordu, izinli askerler hep göze batacak biçimde giyinirlerdi. Herkes gibi görünmeye çal ışırlar ama başaramazlardı. Yanlarından geçerken hepsi bana bakıyordu. Beni gördüklerine memnun değillerdi. Bir çavuş arıyordum. Gözlerinin çevresinde bir iki çizgi olan birilerini. Dört aday belirlemiştim. Sahnenin iki metre kadar berisinde. Üçü beni görüp arkalarını döndüler. Dördüncüsü beni görünce bir an durakladı, soma bana döndü. Sanki seçildiğini anlamış gibi. Benden beş yaş kadar büyük, sağlam yapılı biriydi. Özel Kuvvetler'den herhalde. Bird'de onlardan çok vardı. Oldukça eğleniyordu. Yüzünde gülümseme, elinde bir şişe. Neden boncuk boncuk olmuş soğuk bira. Şişeyi sanki yaklaşmamı istermiş gibi kaldırdı. Yanma gidip kulağına fısıldadım.

“Etrafa resmi bir şey olmad iğini söyle. Bizimkilerle ilgili bir şey değil. Bambaşka bir iş.”

“Ne gibi?” diye sordu.

“Kayıp eşya. Önemli değil. Telaşa gerek yok.”

Karşılık vermedi.

“Özel Kuvvetler mi?” diye sordum.

Başımı salladı. “Kayıp eşya mı?”

“Önemli bir şey değil” dedim. “Sokağın karşısında kaybolan bir şey.”

Bir an düşündü, sonra şişeyi kaldırdı ve ben de bir tane almış olsaydım benimkinin olacağı yerle tokuşturdu. Bu açıkça bir kabul işaretiydi. Ama yine de birkaç kişi kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Orada olduğum iki dakika içinde belki yirmi kiş i çıkıp gitmişti. Askeri Polisler'in böyle bir etkisi vardı işte. Suratsız herifin beni neden istemediği anlaşılıyordu.

Yanıma bir garson kadın geldi. Üzerinde boynundan on santim aşağıda başlayan siyah bir tişört ve belinden aşağı on santim uzanan siyah bir şort vardı ve çok yüksek topuklu siyah ayakkabılar giymişti. Heps i o kadar. Bir şey ısmarlayana kadar öylece durup bana bakt ı. Bir Bud istedim ve değerinin sekiz katı para ödedim. Bir iki yudum aldıktan sonra fahişeleri aramaya koyuldum.

Önce onlar beni buldular. Sanırım mekân tamamen boşalmadan beni uzaklaştırmak istiyorlardı. Müşterilerini sıfıra indirmemden önce, ikisi do ğruca yanıma yaklaştı. Biri platin sarışın, diğeri kumral, ikisi de vücutlarına yapışan kısacık, parıltılı elbiseler giymişlerdi. Sarışın kumralın önüne geçerek yolunu kesti, şeffaf plastik topukları üzerinde sendeleyerek yanıma geldi. Kumral dönüp az önce konuştuğum Özel Kuvvetler çavuşuna yöneldi. Çavuş gerçek bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kadını uzaklaştırmak için elini salladı. Sarışın gelip koluma yaslandı, kulağında soluğunu hissedene kadar parmakları üstünde yükseldi.

“Mutlu Yıllar” dedi.

“Sana da” dedim.

“Seni daha önce burada görmemiştim” dedi sanki ben hayat ında eksik olan tek şeymişim gibi. Aksam yerel değildi. Carolina'lardan ya da California'dan olamazdı. Georgia ya da Alabama'dandı herhalde.

Müziği bastırmak için yüksek sesle, “Kasabaya yeni mi geldin?” diye sordu.

Gülümsedim. Sayılamayacak kadar çok gitmiştim geneleve. Bütün Askeri Polisler gibi. Her biri ötekinin aynıydı ve her biri diğ erinden farklıydı. Hepsinin farklı protokolleri vardı. Ama kasabaya yeni mi geldin standart açılış sorusuydu. Beni pazarlığa başlamaya çağırıyordu. Böyle-ce ayartma suçlamasına tabi olmayacaktı.

“Burada tarife nedir?” diye sordum.

Sanki böyle bir şeyi daha önce işitmemiş gibi utançla gülümsedi. Sonra bir dolarlık bahşişlerle kendisini sahnede izleyebileceğimi söyledi. Ya da on dolara arka odada benim için özel gösteri yapardı. Özel gösteride dokunmak da vardı ve ne demek istediğini daha iyi anlatmak için elini

bacağımın iç tarafına dolaştırdı.

Bir insanın nasıl ayartılabildiğini anlıyordum. Kadın güzeldi, yirmi yaşında gösteriyordu. Gözleri dışında. Gözleri elli yaşında bir kadının gözlerinden farksızdı.

“Ya daha fazlasını istersem” dedim. “Gidebileceğimiz bir yer var mı?”

“Bunu özel gösteri sırasında konuşuruz.”

Elimden tutup soyunma odalarının önünden geçirip kadife bir perde arasından sahnenin arkasındaki bir odaya soktu. Oda küçük değildi. Sekiz metreye on metre kadar. Çevresi boydan boya kumaşla kaplı bir bankoyla sarılıydı. Pek özel de sayılmazdı. İçerde her birinin kucağında çıplak bir kadın oturan altı herif vardı. Sarışın kadın beni boş bir yere oturttu. Cüzdanımdan bir onluk çıkarıp verene kadar bekledi. Sonra üstüme çıkıp iyice sokuldu. Oturuş biçimiyle elimi baldırına koymamam imkânsızdı. Teni sıcak ve dümdüzdü.

“Nereye gidebiliriz?” diye sordum.

“Çok acelecisin” dedi. Elbisesinin eteğini beline kadar kaldırdı. Altına bir şey giymemişti.

“Nerelisin?” diye sordum.

“Atlanta'lıyım” dedi.

“Adın ne?”

“Sin” dedi. “S-i-n.” Günah yani.

Bunun mesleki adı olduğuna emindim.

“Seninki ne?” diye sordu.

“Reacher” dedim. Bir ad uydurmamın anlamı yoktu. Dul kadını ziyaretten dönüyordum, Birinci Sınıf üniformam üzerimdeydi ve ceketimin sağ cebi üstünde adım yazıyordu.

“Güzel bir ad.” Bunu herkese söylediğinden emindim. Quasimodo, Hitler, Stalin, Pol Pot, güzel bir ad. Elini uzattı. Ceketimin üst düğmesinden başlayıp aşağı kadar çözdü. Parmaklarını göğsüme soktu.

“Karşıda bir motel var” dedim.

Başımı omzuma yaslayıp salladı.

“Biliyorum” dedi.

“Dün gece oraya bir askerle gideni arıyorum.”

“Şaka mı ediyorsun?”

“Hayır.”

Beni göğsümden itti. “Buraya eğlenmeye mi geldin, soru sormaya mı?”

“Soru sormaya” dedim.

Kıpırdanmayı kesti.

“Dün gece oraya bir askerle gideni arıyorum.”

“Gerçekçi ol” dedi. “Hepimiz askerlerle motele gideriz. Neredeyse aradaki yol aşınmıştır bile. Dikkatli bakarsan görürsün.”

“Ben normal süreden çabuk dönen birini arıyorum.”

Kadın konuşmadı.

“Biraz korkmuş da olabilirdi” dedim.

Hâlâ konuşmuyordu.

“Belki de adamla orada buluşmuştu” dedim. “Daha önceden telefonla anlaşmış olabilirler.”

Kıçını kucağımdan kaldırdı, eteğini inebildiği kadar indirdi. Sonra parmaklarıyla yakamdaki sembole dokundu.

“Sorulara cevap vermeyiz” dedi.

“Neden?”

Kadife perdeye baktığını gördüm. Sanki perdenin ötesini, odanın öteki ucunu, yazarkasanın başındaki adamı görüyormuş gibi.

“O mu?” dedim. “Onun bir sorun olmamasını sağlarım.”

“Bizim polislerle konuşmamızı istemez.”

“Bu önemli” dedim. “Adam önemli bir askerdir.”

“Siz hepiniz kendinizi önemli görürsünüz.”

“Burada Californialı kadın var mı?”

“Beş altı tane.”

“Fort Irwin'de bulunmuşlar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Seninle bir anlaşma yapalım” dedim. “Şimdi bara gidiyorum. Bir bira daha alacağım. Sen bana dün gece sorun yaşayan kadını getir. Ya da onu nerede bulacağımı göster. Ona gerçek bir sorun olmadığını söyle. Kimsenin başına bir dert açılmayacağını. Bunu anlayacağını göreceksin.”

“Yoksa?”

“Yoksa herkesi dışarı atıp burasını yakarım. Sizler de gidip başka bir yerde iş tutarsınız.”

Kadın yine kadife perdeye baktı.

“O şişko herifi sorun etme” dedim. “Ağzını açacak olursa burnunu bir daha kırarım.”

Hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

“Çok önemli” dedim. “Bu işi şimdi halledersek kimsenin başı ağrımaz. Aksi takdirde birinin başına büyük bir iş açılır.”

“Bilmiyorum” dedi.

“Sen hele bir konuş. On dakika.”

Kadını kucığımdan itip perdenin arkasında kaybolmasını izledim. Bir dakika sonra ben de çıkıp kalabalığı yararak bara gittim. Ceketimin önünü açık bırakmışım. Böylece görevde olmadığımı sanabilirlerdi. Kimsenin gecesini berbat etmek istemiyordum.

Aşırı fiyatlı yerel bir birayla on iki dakika zaman geçirdim. Bir yandan da garsonlarla fahişelerin kalabalık arasında iş yapmaya çalışmalarını izliyordum. Berbat suratlı iri yarı herif kalabalığın içinde sağa sola bakarak yürüyor, çevreyi kolaçan ediyordu. Ben bekledim ama yeni sarışın arkadaşım görünürlerde yoktu. Mekân çok kalabalık ve karanlıktı. Müzik gürlemeye devam ediyordu. Dönen ışıklı toplar, kara ışıklar ortalığı tam bir cehenneme çevirmişti. Vantilatörler' gürül gürül çalışıyordu, buna rağmen hava sıcak ve pisti. Yorgundum, başım ağrımaya başlamıştı. Tabureden inip salonu dolaşım. Sarışını göremedim. Bir daha dolaşım.

Yine göremedim. Daha önce konuştuğum Özel Kuvvetler çavuşu üçüncü turumun ortasında yolumu kesti.

“Kız arkadaşını mı arıyorsun?” diye sordu.

Başımı sallayınca soyunma odasını gösterdi.

“Başına bir iş açtın sanırım” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Çavuş cevap vermedi, sol avcunu kaldırıp sağ yumruğunu tam ortasına indirdi.

“Sen bir şey yapmadın mı?”

Omuzlarını silkti.

“Polis olan sensin, ben değilim” dedi.

Soyunma odası kapısı siyaha boyanmış kontrplaktandı. Odayı kullanan kadınların utangaç olmayacaklarını tahmin ettim. Kapıyı açıp içeri girdim. İçerde normal ampuller yanıyordu, giysi yığınları ve parfüm kokusu. Aynalı masalar. Kırmızı kadifeden eski bir divan. Sin divanda oturmuş ağlamaktaydı. Sol yanağında kırmızı bir el izi vardı. Sağ gözü şişmiş ve kapanmıştı. Önce avuç içiyle sonra elin tersiyle iki tokat yediğini tahmin ettim. Okkalı tokatlar. Kadın çok sarsılmıştı. Sol ayakkabısı çıkmıştı. Parmakları arasında iğne izleri görebiliyordum. Onun mesleğindeki bağımlılar iğneleri oraya yaparlardı. Pek göze çarpmayan yerlerinde. Modeller, fahişeler, artistler.

iyi olup olmadığını sormadım. Bu aptalca bir soru olurdu. Yaşayacaktı ama bir hafta çalışamayacaktı. Göz morarıp sonra makyajla örtebilmesi için sararana kadar. Açık olan gözüyle beni görene kadar orada durdum.

“Defol” dedi.

Başını çevirdi.

“Namussuz” dedi.

“Kızı buldun mu?” diye sordum.

Yüzüme baktı.

“Kız falan yoktu” dedi. “Herkes sordum. Dün gece kimsenin bir sorunu olmamış. Hiç kimsenin.”

Durakladım. “Burada olması gereken ama olmayan biri var mı?” “Hepimiz buradayız” dedi. “Beni boşuna dövdürdün.”

“Özür dilerim” dedim. “Başına iş açtığım için özür dilerim.” Yüzüme bakmadan, “Defol buradan” dedi.

“Peki.”

“Namussuz.”

Onu orada bırakıp sahnenin önündeki kalabalığın arasından bara, oradan kapıya yürüdüm. Pis suratlı herif yine gölgeler arasında oturuyordu. Karanlıkta kafasının olacağı yeri hesaplayıp kulağına herifi yana savuracak şiddette bir yumruk indirdim.

“Dışarı” dedim.

Onu beklemeden dışarı çıktım. Otoparkta bir grup vardı. Hepsi de asker. Ben geldiğimde dışarı çıkanlar. Araçlarına yaslanmışlar, içerden getirdikleri uzun boyunlu şişelerden bira içiyorlardı. Onlar bir sorun olmazdı. Bir Askeri Polis'in işine karışmak için aşırı sarhoş olmaları gerekirdi. Ama yardımcı da olmayacaklardı. Onlardan biri değildim.

Arkamdaki kapı patlarcasına aç ildi. İriyarı herif dışarı çıktı. Yanında çiftçiye benzeyen bir iki kişi vardı. Bir direğin tepesindeki sarı ışığın altında bir daire yapıp durduk. Birbirimize bakıyorduk. Soluklarımız havada buhara dönüşüyordu. Kimse konuşmadı. Başlangıç gerekmiyordu. Park yerinin bunun gibi pek çok kavga gördüğünü tahmin ettim. Bunun da diğerlerinden farklı bir yanı olmayacaktı. 1. Biri kazanacak, diğeri kaybedecekti.

Ceketimi çıkarıp en yakın arabamın aynasına ast ım. On yıllık bir Plymouth'tu, sağlam boyalı, kromajı iyi durumda. Meraklı arabası. Konuştuğum Özel Kuvvetler çavuşunun da dışarı çıktığım gördüm. Bir an bana baktı, sonra gölgelere karışıp adamlarının yanına gitti. Saatimi çıkarıp ceketimin cebine koydum. Rakibimi inceledim. Onun iyice canına okumak istiyordum. Sin'in kendisi için dövüştüğümü bilmesini istiyordum. Ama yüzü üstünde çalışmanın bir anlamı yoktu. Yüzü zaten berbattı. Ayrıca bir süre devre dışı bırakmak da istiyordum. Çabuk ayılıp hıncını kızlardan almasını hiç istemezdim.

Fıçı göğüslü ve aşırı kilolu olduğu için ellerimi kullanmak zorunda kalmayabilirdim. Kavgaya karıştırlarsa belki çiftçilere kullanırdım. Ki, öyle bir şey olmayacağım umuyordum. Büyük bir kavga başlatmaya gerek yoktu. Diğer yandan, bu karar onlara aitti. Herkesin hayatta bir seçeneği vardır. Onlar da geri durabilirler ya da taraf tutarlardı.

Heriften on beş santim daha uzun ama belki otuz kilo daha hafiftim. On yaş da küçük. Onun durumu hesaplamasını izledim. Sonunda dengenin kendi lehine olacağına karar verdiğim gördüm. Kendini tam bir sokak serserisi olarak görüyor olmalıydı. Beni de Sam Amca'nın dürüst bir temsilcisi. Belki de sırtımdaki Birinci Sınıf üniformam ona bir subay ve bir centilmen gibi davranacağım izlenimini vermişti.

Yanılıyordu.

Yumruklarım sıkarak üzerime yürüdü. Geniş göğüs, kısa kollar. Geri çekilip savuşturdum yumruğunu. Tekrar saldırdı. Eline vurup dirseğimi yüzüne indirdim. Fazla sert değil. İvmesini kaybedip bir an karşımda hareketsiz kalmasını istiyordum.

Bütün ağırlığını arkadaki ayağına verip yüzüme bir yumruk salladı. Eğer inerse canımı acıtacaktı. Ama o yumruğu indirmeye fırsat bulamadan öne doğru davrandım, sağ ayağımın tabanını sağ dizkapağına indirdim. Diz çok hassas bir eklemdir. Yüz elli kilo taşıyordu ve yüz on beş kiloluk bir darbe yemişti. Diz kapağı parçalandı ve bacak ters döndü. Öne doğru düşürken çizmesinin burnu baldırının ön kısmına değdi. Bir çığlık attı. Bir adıma gerileyip sırtım.

Sonra eğilip herifin dizine baktım. Kemik parçalanmış, kırışlar yırtılmıştı. Bir tane daha indirmeyi düşündüm ama buna gerek yoktu. Ortopedi bölümünden taburcu etmelerinden sonra bir bastoncu arayacaktı. Yaşamboyu sürecek bir stok bulunduracaktı elinin altında. Tahta, alüminyum, uzun, kısa, artık keyfi bilirdi.

“Eğer olmas ımı istemediğim bir şey olursa gelir ötekini de k ırar ım” dedim.

Beni işittiğini sanmıyorum. Yerde soluyarak, inleyerek yatıyor, bacağını kendisini öldürmeyecek bir duruma getirmeye çalışıyordu. Hiç şansı yoktu. Ameliyat olmayı bekleyecekti orada.

Çiftçiler taraf seçmeye çalışıyorlardı. İkisi de oldukça aptal görünüşlüydü. Ama biri diğerinden daha aptaldı. Daha yavaş. İri kırmızı ellerini açıp kapıyordu. Öne çıkıp karar vermesine yard imci olmak için kafamı yüzünün ortasına indirdim. O yere devrilirken arkadaşı en yakındaki kamyonetin arkasına kaçtı. Ceketimi Plymouth'un aynasından alıp giydim. Saatimi cebimden çıkarıp koluma taktım. Askerler ifadesiz yüzlerle bana bakıyorlardı. Ne memnundular ne de düşkünlüğü içinde. Sonuçla ilgili bahse girmemişlerdi. Yerdekinin ben mi ötekilerden mi olduğu onlar için hiç fark etmezdi.

Kalabalığın kenarında duran Teğmen Summer'ı gördüm. Arabaların ve insanların arasından geçip o yana yürüdüm. Kadın çok gergin görünüyordu. Beni izlediğini anladım. Yardım etmeye hazır olduğunu tahmin ettim.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Şişko herif, benim adıma sorular soran kadını dövdü. Arkadaşı da yeterince çabuk kaçamadı.”

“Kadın ne dedi?”

“Dün gece kimsenin bir sorunu olmamış.”

“Moteldeki oğlan Kramer'ın bir fahişeyle olduğunu hâlâ inkâr ediyor. Hatta çok kesin konuşuyor.”

Sin'in, Beni boşuna dövdürdün. Namussuz dediğini hatırladım. “Peki, öyleyse neden gidip odaya bakmış?”

Summer yüzünü buruşturdu. “Ben de bunu sordum.”

“Bir cevabı var mıydı?”

“İlk başta yoktu. Sonra bir aracın aceleyle uzaklaştığını işittiğini söyledi.”

“Ne aracı?”

“Büyük bir araçmış, gürültülü, sanki bir panik durumu varmış gibi çok hızlı hareket etmiş.”

“Onu görmüş mü?”

Summer başını salladı.

“Anlamsız” dedim. “Bir araç bir randevu evi kadını demek, onlardan burada pek bulunmaz. Soma barda o kadar kadın varken Kramer neden başkasını çağırırsın?”

Summer hâlâ başını sallıyordu. “Oğlan arac ın çok belirgin bir sesi olduğunu söyledi. Çok gürültülü.

Benzinli değil, dizelmiş. Kısa bir süre sonra aynı sesi bir daha işitmiş.”

“Ne zaman?”

“Sen Humvee'ne uzaklaşırken.”

“Ne?”

Summer yüzüme baktı. “Otoparktan askeri bir aracın panik içinde çıktığını işittiği için Kramer'ın odasını kontrole gittiğini söyledi.”

Karşıya geçip tekrar motele girdik ve oğlana hikâyesini yeni baştan anlattırdık. Konuşkan değildi, aksiydi ama iyi bir tanıktı. Yardımcı olmaktan hoşlanmayan insanlar genelde iyi tanıklar olurlardı. Sizi memnun etmeye, etkilemeye çalışmazlardı. İstediklerinizi duymanız için bir sürü hikâye uydurmazlardı.

Oğlan büroda otururken gece saat 23:25'te bir araç kapısının çarpıldığını ve büyük bir dizel motorunun çalıştığını işitmişti. Anlattığı gürültüler vitesin geriye takılmasını ve dört çeker aracın transfer sisteminin kilitlenmesine uyuyordu. Sonra lastik gürültüsü ve motor gürültüsü ve çok büyük ve ağır bir şeyin aceleyle uzaklaşma gürültüsü gelmişti. Kendisi oturduğu yerden kalkıp dışarı çıkmıştı ne olduğunu görmek için. Ama aracı görememişti.

“Neden gidip odayı kontrol ettin?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Yangın falan başladım sandım.”

“Yangın mı?”

“Böyle bir yerde insanlar odayı ateşe verip kaçarlar. Zevk için. Ya da başka bir şey için, bilemem.”

“Hangi odaya bakacağını nereden bildin.”

Oğlan o noktada birden sustu. Summer bir cevap vermesi için zorladı. Sonra da ben işe karıştım. İyi polis kötü polisi oynadık. Oğlan bütün geceliğine bir tek o odanın tutulduğunu söyledi. Diğerleri saatliğine tutuluyordu ve gelenler arabayla değil, karşıdaki bardan yürüyerek geliyorlardı. O nedenle Kramer'ın odasında bir fahişe olmadığından emindi. Kadınlar motele almak ve motelden çıkarmak onun sorumluluğundaydı. Parayı alıp anahtar verir, gidiş gelişleri izlerdi. O yüzden kimin nerede olduğunu bilirdi. İşinin bir parçasıydı bu. Fazla konuşmaması gereken bir parçası.

“Şimdi işimi kaybedeceğim” dedi.

Neredeyse ağlayacağı için Summer oğlanı teselliye başladı. Oğlan sonra Kramer'ın cesedini bulduğunu, polisi çağırdığını ve güvenlik açısından odaları saatliğine tutanları boşalttığını anlattı. Komiser yardımcısı Stockton on beş dakika sonra, onun ardından da ben çıkagelmişim ve ben giderken aracımın gürültüsünden öteki aracı hatırlamıştı. Aynı motor sesi, aynı şanzıman gürültüsü, aynı lastik gacırtısı. Oğlan inandırıcıydı. Fahişelerin moteli kullandıklarını söylediği için yalana gerek kalmamıştı. Humvee'ler henüz yeni araçlardı. Ortalıkta pek görünmezlerdi. Kendilerine özgü

bir sesleri vardı. O nedenle ona inanıyordum. Oğlanı orada bırakıp dışarı, Coke makinesinin kızıl ışığına çıktık.

“Fahişe değil” dedi Summer. “Üsten bir kadın.”

“Bir kadın subay. Belki de oldukça yüksek rütbeli. Kendi Humvee'si olabilecek biri. Kimse böyle bir şey için ortak havuzdan araba almaz. Evrak çantası da kadında olmalı.”

“Bulmak kolay olacak. Kapıdaki kayıt defterinde çıkışı ve girişi kayıtlıdır.”

“Onu yolda geçmiş bile olabilirim. Buradan on bir yirmi beşte çıkmışsa Bird'de on ikiyi çeyrek geçeden önce olamaz. Ben de o sırada çıkıyordum.” “Eğer hemen üsse dönmüşse.”

“Evet” dedim. “Eğer.” “Yolda başka bir Humvee gördün mü?”

“Sanmıyorum.”

“Sence kim olabilir?”

Omzumu silktim. “Hayalet fahişe için düşündüğümüz gibi. Bir yerlerde tanıştığı biri. Irwin'de belki ama her yer olabilir.”

Benzinliğe baktım. Gelip geçen arabaları izledim.

“Vassell ile Coomer onu tanıyabilirler” dedi Summer. “Eğer Kramer'le arasındaki ilişki uzun zamandır sürüyorsa.”

“Evet, bilebilirler.”

“Onlar neredeler dersin?”

“Bilmiyorum” dedim. “Ama onlara ihtiyacım olursa bulacağımdan eminim.”

Adamları bulamadım. Onlar beni buldular. Döndüğümüzde büromda bekliyorlardı. Summer beni kapıda indirip arabayı park etmeye gitti. Gece nöbetçisi çavuş masası başındaydı. Bir bebek oğlu ve para sorunu olan dağ kadını. Odamı içerde birinin olduğunu belirtecek biçimde işaret etti. İkimizden de oldukça yüksek rütbeli biri.

“Kahve var mı?” diye sordum.

“Makine çalışıyor” dedi.

Kahvemi aldım. Ceketimin önü hâlâ açıktı ve saçlarım karıştı. Tam da park yerinde kavga etmiş birine benziyordum. Doğruca masama yürüdüm. Karşımdaki duvarın önündeki iki iskemlede iki kişi oturuyordu. İkisi de kamuflaj üniformalıydı. Birinin yakasında tuğgeneral yıldızı, diğerinde albay kartalı vardı. Generalin cebi üzerinde Vassell, albaykin-de Coomer yazıyordu. Vassell keldi, Coomer gözlüklüydü ve ikisi de kamuflaj üniforması için komik görünecek kadar yaşlı, kısa ve

pembeydiler. Kostüm balosuna giden Rotary Kulübü üyelerine benziyorlardı. İlk izlenim olarak ikisinden de pek hoşlanmadım.

Koltuğuma oturunca sumenin tam ortasına konmuş iki kâğıt parçası gördüm. Birincisinde: Kardeşiniz yine aradı. Acil, yazıyordu. Bu kere bir de telefon numarası vardı. 202 bölge kodu. Washington D.C.

Vassell oturduğu yerden, “Üstlerini selamlamaz mısınız?” dedi.

İkinci notta Alb. Garber aradı. Green Valley polisi Bayan K'nın yaklaşık 02:00'da öldüğünü söylemiş yazıyordu. İki kâğıt parçasını da katlayıp her ikisinin de yarısını göreceğim biçimde telefonun altına koydum. Başımı kaldırıncaya Vassell'in bana gözlerini dikmiş olduğunu gördüm. Çıplak kafası kızarmaya başlamıştı.

“Özür dilerim, ne sormuştunuz?” dedim.

“Bir odaya girdiğinde üstlerini selamlamaz mısınız?”

“Eğer benim emir komuta zincirimdeyseler selamlarım” dedim. “Siz değilsiniz.”

“Bunu bir cevap olarak kabul etmiyorum.”

“Kitaba bakın” dedim. “Ben 110. Özel Birim'denim. Biz ordudan ayrıyız. Yapısal olarak ordu ile paraleliz. Öyle de olmamız gerekir. Eğer sizin emir komuta zincirinizde olsaydı size müdahale edemezdik.”

“Ben burada müdahale edilmek için bulunmuyorum, evlat.”

“O halde neden buradasınız? Bir ziyaret için çok geç.”

“Buraya soru sormaya geldim.”

“Sorun” dedim. “Sonra da ben soracağım. Ve ne fark olacak biliyor musunuz?”

Karşılık vermedi.

“Ben nezaketimden cevaplayacağım. Siz, Askeri Adalet Yasası sizi zorunlu kıldığı için cevap vereceksiniz.”

Yine bir şey söylemeden öylece yüzüme baktı. Sonra Coomer'a baktı. Coomer da önce ona, sonra da bana baktı.

“General Kramer için geldik” dedi. “Onun kurmay kadrosundasınız.” “Kim olduğunuzu biliyorum.”

“Bize generali anlat.”

“Öldü” dedim.

“Onun farkındayız. Koşulları öğrenmek istiyoruz.”

“Kalp krizi geçirdi.”

“Nerede?”

“Göğüs kafesinin içinde.”

Vassell'in kaşları çatıldı.

“Nerede öldü?” diye sordu Coomer.

“Bunu size söyleyemem. Soruşturma devam ediyor. ” 'Nasıl?

“Gizli olarak.” “Buralarda bir yerde öldü, o kadarı biliniyor” dedi.

“Eh, biliyorsunuz demek” dedim. “Irwin'deki toplantının konusu neydi?”

“Ne?”

“Irwin'deki toplantı. Hepinizin gittiği yer.”

“Ne olmuş yani?”

“Gündemi öğrenmek istiyorum.”

Vassell, Coomer'a baktı, Coomer bana bir şey söylemek için ağzını açarken telefonum çaldı. Nöbetçi çavuştu. Summer yanındaydı. İçeri gönderip gönderemeyeceğini soruyordu. Göndermesini söyledim. Kapı vuruldu, Summer içeri girdi. Onu tanıdım, bir iskemle çekip yanıma oturdu. İkiye ikiydik şimdi. İkinci notu telefonun altından çekip uzattım: Alt. Garber aradı. Green Valley polisi Bayan K'nın yaklaşık 02:00'da öldüğünü söylemiş. Kâğıdı açtı, okudu, yine katlayıp bana verdi. Bir kere daha telefonun altına koydum. Sonra Vassell ile Coomer'a Irwin gündemini sordum ve davranışlarının değişmesini izledim. Daha fazla yardımcı olmadılar. İlerlemeden çok, yana doğru bir hareket vardı artık. Şimdi odada bir kadın olduğu için o açık düşmanlık gitmiş, yerine ukalaca bir üstünlük taslama kibarlığı gelmişti. Adamlar o tür bir geçmişten ve kuşaktan geliyorlardı. Askeri polislerden nefret ederlerdi, kadın subaylardan da nefret ettiklerine emindim ama aniden kibar davranmak zorunluluğu duymuşlardı.

“Rutin bir işti” dedi Coomer. “Olağan bir toplantı. Fazla önemli bir şey yoktu.”

“Bu da sizin neden oraya gitmediğinizi açıklar.”

“Elbette. Burada kalmak daha uygun görüldü. Yani bu koşullar altında.”

“Kramer olayını nasıl öğrendiniz?”

“12. Kolordu bizi aradı.”

“Almanya'dan mı?”

“Kolordu oradadır, evlat” dedi Vassell.

“Dün gece nerede kaldınız?”

“Bir otelde” dedi Coomer.

“Hangisinde?”

“Jefferson. D.C'de.”

“Özel mi, yoksa askeri harcırahla mı?”

“O otel üst subaylara ayrılmıştır.”

“General Kramer neden orada kalmadı?”

“O başka bir düzenleme yapmıştı.”

“Ne zaman?”

“Ne ne zaman?” diye sordu Coomer.

“Bu başka düzenlemeyi ne zaman yaptı?”

“Birkaç gün önce.”

“Yani o anda aklına gelmiş bir şey değildi.”

“Hayır.”

“Bunun nasıl bir düzenleme olduğunu biliyor musunuz?”

“Elbette bilmiyoruz” dedi Vassell. “Yoksa size nerede öldüğünü sormazdık.”

“Karısını görmeye gitmiş olacağını düşünmemiş miydiniz?”

“Gitmiş mi?”

“Hayır” dedim. “Nerede öldüğünü neden bilmek istiyorsunuz?” Uzun bir duraklama oldu. Davranışları yine değişti. Ukalalık gitti, yerine sevimli bir dürüstlük geldi.

“Aslında bilmemiz gerekmiyor” dedi Vassell. Sanki orada olmasını istemiyormuş gibi Summer'a baktı. Bu yeni yakınlığın benimle erkek erkeğe olmasını istermiş gibi. “Kesin bir bilgimiz yok ama General Kra-mer'ın özel düzenlemelerinin ko şullar göze alındığında sıkıntıya yol açacağından kaygılanıyoruz.”

“Kendisini ne kadar iyi tanırdınız?”

“Mesleki düzeyde gayet iyi tanırdık. Kişisel düzeyde herhangi bir insanın bir subay kardeşini tanıyacağı kadar. Pek o kadar fazla değil.” “Ama genelde yaptığı düzenlemelerden kuşkulanıyorsunuz.”

“Evet, bazı kuşkularımız var.”

“Şu halde otelde kalmaması sizin için şaşırtıcı olmadı.”

“Hayır, olmadı” dedi.

“Benim karısına gitmediğini söylemem de sizin için bir sürpriz değildi.”

“Öyle.”

“Demek genelde ne yapıyor olacağını tahmin ettiniz ama nerede olduğunu bilmiyordunuz.”

Vassell başını salladı. “Öyle denilebilir.”

“Onun yaptığını kiminle yapıyor olacağını biliyor muydunuz?” Vassell başını salladı.

“Kesin bir bilgimiz yok.”

“Pekâlâ” dedim. “Zaten önemli de değil. Sıkıntı yaratacak bir durum çıkarsa bunu örteceğimi bilirsiniz.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bütün izler silindi mi?” diye sordu Coomer.

Başımı salladım. “Eşyalarım aldık.”

“İyi.”

“Irwin toplantı gündemine ihtiyacım var” dedim.

Bir sessizlik daha.

“Gündem yoktu” dedi Coomer.

“Bir şey olduğuna eminim” dedim. “Askerlik bu, burası Actors' Studio değil. Serbest doğaçlama toplantıları yapılmaz.”

Yine bir sessizlik.

“Yazılı bir şey yoktu” dedi Coomer. “Size söyledim, binbaşı, önemli bir şey değildi.”

“Bugün ne yaptınız?”

“General hakkındaki söylentileri kovaladık.”

“Washington'dan buraya nasıl geldiniz?”

“Arabamız ve Pentagon'dan verilmiş bir sürücümüz var.” “Jefferson'dan ayrıldınız mı?”

“Evet.”

“Şu halde çantalarınız Pentagon arabasında.”

“Evet.”

“Araba nerede?”

“Sizin üs karargâhının önünde.”

“Burası benim üs karargâhım değil, ben geçici görevle burada bulunuyorum. ”

Summer'a dönüp arabadan evrak çantalarını getirmesini söyledim. Kızdıılar ama beni önlemelerine imkân olmadığını biliyorlardı. Summer dışarıdayken gözlerini izledim. Sıkılmışlardı ama kaygılı değillerdi. Şu halde ya Irwin toplantısı hakkında söyledikleri doğrudu ya da önemli belgeleri çoktan atmışlardı. Ama ben yine de yapacağımı yaptım. Summer iki eş evrak çantasıyla döndü. Kramer'ın gümüş çerçeveli fotoğrafın-dakinin benzerleri.

Çantaları masamın üstüne koyup açtım. Pasaportlar, uçak biletleri, harcırah makbuzları ve gidilecek yerler listeleri. Ama Fort Irwin için gündem yoktu.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim” dedim.

“Şimdi mutlu musun, evlat?” dedi Vassell.

“Kramer'ın karısı da öldü” dedim. “Biliyor muydunuz?”

Yüzlerine dikkatle bakınca bilmediklerini anladım. Önce bana, sonra birbirlerine baktılar ve yüzleri soldu.

“Nasıl?” diye sordu Vassell.

“Ne zaman?” dedi Coomer.

“Dün gece. Cinayete kurban gitmiş.”

“Nerede?”

“Evinde.”

“Katilin kim olduğunu biliyor muyuz?”

“Hayır, bilmiyoruz. Bizim işimiz değil. Sivillerin yetki alanı.” “Hırsızlık mı?”

“Belki de öyle başlamıştır.”

Başka bir şey söylemediler. Summer'la birlikte, onları dışarıya kadar geçirdik, Pentagon arabalarına binmelerini bekledik. Bayan Kramer'ın kocaman arabasından birkaç model yeni, siyah bir Mercury Grand Marquis'ydı. Sürücülerini de kamuflaj giysileri içinde uzun boylu biri. Karanlıkta rütbesini görmedim ama er olmadığı belliydi.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Summer.

“Palavracılar. Yalan söylüyorlar ve aptallar. Kramer'ın çantası için neden kaygılanıyorum?”

“Hassas belgeler olabilir. California'ya her ne götürüyorsa.” “İşte bunlar da şimdi bunu doğruladılar” dedim. “Önemli olan toplantının gündemi.”

“Öyle bir şey olduğundan emin misin?” “Her zaman bir gündem vardır. Hem de yazılıdır. Her şey için bir gündem vardır. K-9 köpek barınaklarında köpeklerin mamasını değiştirmek istersen kırk yedi ayrı yazılı gündemli kırk yedi toplantı yaparsın.

Irwin için de mutlaka bir gündem vardı. Olmadığını söylemek aptallıktan başka bir şey değil. Eğer saklayacak bir şeyleri varsa bunun benim göremeyeceğim kadar gizli olduğunu söylemeleri gerekirdi.”

“Belki de toplantı gerçekten önemsizdi.”

“O da saçma. Aksine çok önemliydi.”

“Neden?”

“Çünkü iki yıldızlı bir general gidiyordu. Ve bir yıldızlı bir general. Yılbaşı gecesi, Summer. Yılbaşı gecesi kim uçağa biner ve geceyi boktan bir otelde geçirir? Hem bu yıl Almanya'da çok önemli. Duvar yıkılıyor. Kırk beş yıl sonra biz kazandık. Müthiş partiler veriliyor olmalı. Önemsiz bir şey için bunları kim kaçırır? O adamları yılbaşı gecesi uçağa bindirmek için Irwin'deki toplantı çok ama çok önemli bir şey olmalı.”

“Bayan Kramer'ın ölümünü duyunca bozuldular. Kramer'e sıkıldıklarından daha çok.”

Başımı salladım. “Belki de kadından hoşlanıyorlardı.”

“Kramer'dan da hoşlanıyor olmalıydı.”

“Hayır, o onlar için yalnızca taktik bir sorundu. Onların düzeyinde duyguya pek yer yoktur. Ona bağlanmışlardı ve şimdi o ölünce kendi durumları için kaygılanıyorlar.”

“Belki de terfileri gelmiştir.”

“Belki” dedim. “Ama Kramer'm durumunda bir sıkıntı varsa onlar da onunla giderler.”

“O zaman içleri rahat etmeli. Onlara olayı örteceğini söyledin.” Sanki böyle bir şey vaat etmemeliymişim gibi bir ses tonuyla söylemişti bunu.

“Biz orduyu koruruz, Summer” dedim. “Aile gibi. İşimiz bu.” Durakladım. “Ama ondan sonra susmadıklarına dikkat ettin mi? İmayı anlamalıydı. Örtme istendi ve örtme sözü verildi. Soruldu ve cevap alındı, görev tamamlanmıştır.”

“Kramer'ın eşyalarının nerede olduğunu öğrenmek istediler.”

“Evet. Bu ne demek biliyor musun? Onlar da Kramer'ın çantasını arıyorlar demek. Gündem yüzünden. Kramer'ın kopyası kendi kontrolleri dışında olan tek belge. Buraya onun bende olup olmadığını anlamaya geldiler.”

Summer arabanın gözden kaybolduğu yöne baktı. Havada hâlâ egzoz kokusu vardı.

“Sivil doktorlar nasıl çalışırlar?” diye sordum. “Sen benim karımsın diyelim ve ben de kalp krizi geçiriyorum. Ne yaparsın?”

“911'i ararım.”

“Sonra ne olur?”

“Ambulans gelir. Seni acil servise götürür.”

“Oraya vardığımda ölmüş olduğumu düşünelim. Sen nerede olursun?”

“Seninle birlikte gelmiş olurum.”

“Evrak çantam nerede olur.”

“Evde. Bıraktığın yerde.” Summer durakladı. “Ne yani? Sence biri Bayan Kramer'ın evine evrak çantasını aramak için mi girdi?”

“Olabilir. Biri Kramer'ın kalp krizinden öldüğünü duyunca bunun acil serviste olduğunu tahmin eder ve yanında kim varsa onun da hastaneye gittiğini düşünerek boş olduğunu sandığı eve çantayı aramaya gider.”

“Ama Kramer evine gitmemiştik ki.”

“Denemeye değermiş.”

“Sence bunu yapan Vassell ve Coomer miydi?”

Cevap vermedim.

“Çılgınlık bu” dedi Summer. “Öyle bir tipleri yok.”

“Görünüş seni aldatmasın. Onlar Zırhlı Birlikler'den. Bütün yaşamlar ı boyunca önlerine çıkan her şeyi ezip geçme eğitimi almışlardır. Ama zamanlama onlara uymuyor. Garber'in Almanya'daki 12. Kolordu'yu saat on iki on beşte aradığını varsayalım. Kolordu da Birleşik Devletler'deki oteli en erken saat yarımında aramış olsun. Green Valley, Washington'dan yetmiş dakika uzaklıktadır ve Bayan Kramer de saat ikide öldürüldü. Böylece yirmi dakika zamanları kalıyor demek. Havaalanından yeni gelmişlerdi, arabaları yoktu ve bir tane bulmaları zaman alırdı. Yanlarında bir levye de olmadığı kesindi. Kimse bavulunda gerekebilir diye levye taşımaz. Yılbaşı geceyarısından sonra açık hırdavatçı bulabileceklerini de hiç sanmıyorum.”

“Şu halde başka biri vardı?”

“O gündemi bulmamız gerek” dedim. “Bu işi sağlama bağlamalı-

Summer'ı üç şey yapmaya gönderdim: Birincisi Fort Bird'de Humvee alabilecek bütün kadın personelin listesini bulmak, İkincisi bunların içinde Kramer'la Fort Irwin'de tanışmış olabilecekleri saptamak ve üçün-cüsü, Vassell ve Coomer'm otele kesin giriş ve çıkış saatlerini ve onları

arayan ve onlar ın arad ığı telefon numaralar ını tespit etmek. Ben odama döndüm, Garber'm notunu dosyaya koydum, kardeşimin notunu önüme açıp numarayı çevirdim. İlk çalışta açtı.

“Joe” dedim.

“Jack?”

“Ne var?”

“Bir telefon geldi.”

“Kimden?”

“Annemin doktorundan.”

“Ne hakkında?”

“Annem ölüyormuş.”

5

Telefonu kapayıp Garber'in bürosunu aradım. Yerinde yoktu. Yolculuk planımın ayrıntılarını bildirip yetmiş iki saatliğine gitmek zorunda olduğum mesajını bıraktım. Nedenini söylemedim. Sonra yine telefonu kapayıp âdeta uyuşmuş gibi öylece oturdum. Beş dakika sonra Summer geldi. Elinde garaj kâğıtları vardı. Humvee listesini benim önümde yapacağını anlad ım.

“Paris'e gitmek zorundayım” dedim.

“Texas'taki Paris'e mi? Kentucky'dekine mi, yoksa Fransa'dakine mi?”

“Fransa'dakine.”

“Neden?”

“Annem hastaymış. ”

“Annen Fransa'da mı yaşıyor?”

“Paris'te” dedim.

“Neden?” “Fransız olduğu için.”

“Ciddi bir şey mi?” “Fransız olmak mı?”

“Hayır, hastalığı.”

Omuzlar ımı silktim.

“Doğrusu bilmiyorum. Ama sanırım.”

“Üzıldüm.”

“Arabaya ihtiyacım var. Hemen Dulles'a gitmem gerek.”

“Ben seni götürürüm” dedi. “Araba kullanmaya bayılırım.” Kâğıtlar ı masamın üzerine bırak ıp daha önce kullandığımız Chevro-let'yi almaya gitti. Ben gidip bir asker torbasına dolabımdaki her şeyi doldurdum. Sonra kaputumu giydim. Hava soğuktı ve Avrupa bundan daha sıcak olamazdı. Hele Ocak ayı başında. Summer arabayı kapıma getirdi. Üsten çıkana kadar elli kilometreyi aşmadı. Ama sonra birden roket gibi hızlandı. Bir süre konuşmadı. Düşünüyordu.

“Green Valley polislerine söylememiz gerek” dedi. “Eğer Bayan Kra-mer'm çanta için öldürüldüğünü düşünüyorsak.”

Başımı salladım. “Onlara bunu söylemek kadını hayata döndürmeyecektir. Eğer çanta için öldürülmüşse bunu bizim uçtan bulacağız. ” “Sen yokken ne yapmamı istersin?”

“Listeler üzerinde çalış. Kap ıdaki kayıt defterini kontrol et. Kad ını bul, çantayı bul, gündemi çok güvenli bir yere sakla. Sonra Vassell ile Coomer'ın otelden kimi aradıklarını tespit et. Belki de gece birini göndermişlerdir. ”

“Sence bu mümkün mü?”

“Her şey mümkündür.”

“Ama Kramer'ın nerede olduğunu bilmiyorlardı.”

“O yüzden yanlış yeri denemiş olabilirler.”

“Kimi gönderirlerdi?”

“Onlar ın çıkarlar ını benimsemiş birini.”

“Pekâlâ.”

“Otomobillerini kullananın kim olduğunu öğren.”

“Tamam” dedi.

Dulles'a kadar bir daha konuşmadık.

Ağabeyim Joe ile Air France bilet gişesi önünde buluştuk. Sabah ilk uçakta ikimize de yer ayırtmıştı. Şimdi de bilet paras ını ödemek için sıradaydı. Onu üç yıldır görmemiştim. Son olarak babamın cenazesinde görüşmüştük. Sonra da kendi yollarımıza gitmiştik.

“Günaydın” dedi.

Üzerinde bir palto, takım elbise ve boynunda kravat vardı ve gayet iyi görünüyordu. Benden iki yaş büyüktü. Çocukken ona bakar ve büyüyünce ona benzeyeceğim derdim. Şimdi de aynı şeyi düşündüm. Uzaktan gören birimizi diğeri sanabilirdi. Ama yan yana durduğumuzda benden iki parmak uzun ve daha zayıftı. Ama en belirgin olan da benden biraz daha büyük olmasıydı. Sanki aynı anda başlamıştık ama o geleceği daha önce görmüş ve bu da onu yaşlandırmış ve yıpratmış gibiydi.

“Nasıls ın, Joe?” dedim.

“Bir şikâyetim yok.”

“İşin çok mu?”

“İnanamayacağın kadar.”

Başımı salladım ve bir şey söylemedim. Gerçek şu ki, geçimini neyle sağladığını bilmiyordum. Bana söylemiş olabilirdi. Öyle devlet sırrı falan değildi. Maliye Bakanlığı ile ilgili bir iş. Bana herhalde ayrıntılarını anlatmış ama ben dinlememiştim. Şimdi de sormak için çok geçti artık. “Panama'daydın” dedi. “Haklı,Dava Operasyonu, değil mi?”

“Evet.”

“Noriega'yı ele geçirdiniz mi?”

- [“Henüz değil.”](#)

- [“Vassell ile Coomer Almanya'ya döndüler. Bu sabah.](#)
- [Mektubu odasında yalnızken okumuştı. Kendisinden b](#)
- [Onun, Summer'ın göğsündeki Summer, U.S. Army yazıs](#)
- [Summer, “Kelepçe?” diye sordu bana.](#)

“Henüz değil.”

“Neden seni geri gönderdiler öyleyse?”

“Yirmi yedi bin kişiydik” dedim. “Yalnızca ben değilim.” Gülümsedi, sonra da çocukluğumdan hatırladığım o kısık bakışlarla yüzüme baktı. Bu onun bana bir ders vereceği anlamına gelirdi. Ama ağzım açmadan kuyruğun başına vardık. Kredi kartıyla bilet paralarını ödedi. Belki benimkini benim ödememi bekliyordu, belki de beklemiyordu. O konuda bir şey söylemedi.

“Şimdi kahvemizi içelim” dedi.

Herhalde yeryüzünde benim kadar kahve seven bir tek o vardı. Kahve içmeye alt 1 yaşında başlamış, ben de hemen onu taklit etmişim. Dört yaşındaydım. İkimiz de o günden sonra bir daha kahveyi bırakmadık. Reacher kardeşlerin kafein ihtiyacı eroin bağımlılığım fersah fersah geride bıraktı.

W formunda bir tezgâhın yılan gibi kıvrıldığı bir yer bulduk. İçerisi dörtte üç boştu. Floresanların ışığı sert, taburelerin muşambası yapışkandı. Yan yana oturup dirseklerimizi tezgâha dayadık, sabah yolcularının her yerdeki o evrensel pozuyla. Önlüklü bir herif biz söylemeden önümüze birer kupa koydu. Sonra bir termostan kahve doldurdu. Kahve taze kokuyordu. Mekân gece servisinden kahvaltı münüsüne dönüşmekteydi. Yağda kızaran yumurtaların kokusunu alabiliyordum.

“Panama'da ne oldu?” diye sordu Joe.

“Bana mı? Hiçbir şey.”

“Orada işin neydi?”

“Denetleme.”

“Neyi?”

“Süreci. Noriega işinin hukuki görünmesi gerek. Birleşik Devlet-ler'de mahkeme önüne çıkmalı. O nedenle onu bir tür resmi olarak yakalamamız gerekiyordu. Mahkemeye çıktığında kabul edilebilir görünecek bir durumda.”

“Yani ona haklarını mı okuyacaktın?”

“Pek o kadar değil. Ama kovboyluktan başka bir şey olmalıydı.” “İşi berbat mı ettin?”

“Sanmıyorum.”

“Yerine kim geldi?”

“Başka biri.”

“Rütbesi?”

“Aynı” dedim.

“Yükselen bir yıldız mı?”

Kahvemi yudumladım. Başımı salladım. “Daha önce hiç karşılaşmamıştım. Ama bana ukalanın biri gibi geldi.”

Joe başını sallayıp kupasını kaldırdı. Konuşmadı.

“Ne?” diye sordum.

“Bird küçük bir yer değildir ama büyük de değildir. Şimdi ne iş yapıyorsun?”

“Şu anda mı? İki yıldızlı bir general öldü ve ben de evrak çantasını bulamıyorum.”

“Cinayet mi?”

“Kalp krizi.” “Ne zaman?”

“Dün gece.”

“Oraya gitmeden sonra mı?”

Cevap vermedim.

“Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmadığından emin misin?” “Sanmıyorum” dedim.

“Peki, seni neden geri çektiler? Bir gün Noriega işinin başındaydım ve ertesi gün hiçbir işin olmadan Kuzey Carolina'dasım. General ölmüş olmasaydı hâlâ bir işin olmayacaktı.”

“Emir aldım” dedim. “Bu işleri bilirsin. Onların ne yaptıklarını bildiklerini düşünmek zorundasın.”

“Emri kim imzaladı?”

“Bilmiyorum.”

“Öğrenmelisin. Bu işi Bird'de, seni Panama'dan çekip de yerine ukala birini getirecek kadar kimin istediğini öğrenmelisin. Nedenini de.” Önlüklü herif birer kahve daha doldurdu. Plastik mönüleri önümüze itti.

“Yumurta” dedi Joe. “Kızarmış ekmek üzerinde, jambonlu.” “Gözleme” dedim. “Yumurtalı, yanında jambon ve reçel.”

Adam mönüleri alıp gitti. Joe taburede dönüp bacaklarım koridora uzattı.

“Doktor ne dedi?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Fazla bir şey söylemedi. Ayrıntıya girmedi. Av-rupalı doktorlar kötü haber

vermeyi pek beceremezler. Hep kaçamak konuşurlar. Ayrıca bir mahremiyet konusu da olduğu belli.”

“Ama oraya bir nedenle gidiyoruz. ”

Başını salladı. “Doktor gelmek isteyeceğimizi söyledi. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olacağını ima etti.”

“Annem ne diyor?”

“Boşuna telaş ettiğini. Ama ziyaretimizden her zaman memnun olduğunu.”

Kahvaltı parasını ben ödedim. Joe sanki bir alışveriş yapmışız gibi biletimi bana verdi. Onun benden çok kazandığına emindim ama herhalde bir kahvaltının bir uçak biletini karşılayacağı kadar değil. Ama ses etmedim. Taburelerimizden inip çıkış kontrolüne gittik.

“Kaputunu çıkar” dedi.

Neden?

“Memur madalya şeritlerini görsün. Deniza şırı ülkeye giden asker olarak belki bir avantaj kazanırız.”

“Air France bu” dedim. “Fransa NATO'nun askeri üyesi bile değil.”

“Memur Amerikalıdır” dedi. “Bir dene.”

Kaputumu çıkardım, koluma aldım, göğsümü öne çıkararak yürüdüm.

“Tamam mı?”

“Tamam” diyerek gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Göğsümde üst sırada soldan sağa Gümüş Yıldız, Savunma Üstün Hizmet ve Liyakat madalyaları, alt sırada Asker Madalyası, Bronz Yıldız ve Mor Kalp vardı. Alt iki sıra ödüllerd. Hepsini tesadüfen kazanmışım ve benim için fazla önemli değillerdi. Bir havayolları memurundan iltimas koparmaktan başka işe yaramazlardı. Ama Joe üst iki sırayı çok severdi. O da Askeri İstihbarat'ta beş yıl çalışmış ama ödüllerden başka bir şey alamamıştı.

Sıranın başına geldiğimizde pasaportunu, biletini ve Maliye Bakanlığı kimliğini tezgâhın üzerine koydu. Ben de pasaportumla biletimi. Joe sırtımı dürtükleyince hafifçe yan dönüp memura baktım.

“Bize şöyle bacaklarımızı uzatacak bir yer verebilir misiniz?” dedim.

Ufak tefek, orta yaşlı ve yorgun bir adamdı. Başını kaldırıp baktı. Biz ikimiz birlikte neredeyse dört metre boyunda ve iki yüz elli kiloyduk. Maliye kimliğini inceleyip üniformama baktı, tuşlara dokundu ve zorlama bir gülümsemeyle, “Sizleri ön tarafa oturtacağım” dedi.

Joe yine sırtımı dürtüklediğinde sırtıtmakta olduğunu biliyordum.

Birinci sınıfın en arka sırasındaydık. Konuşuyorduk ama belirli konudan da uzak duruyorduk. Müzikten, sonra da politikadan söz ettik. Bir kahvalt ı daha geldi. Kahve içtik. Air France'm birinci sınıfında iyi kahve yapıyorlardı.

“General kimdi?” diye sordu Joe.

“Kramer adında biri. Avrupa'da bir Zırhl ı Birlikler komutan ı.” “Zırhl ı mı? Bird'de ne işi varmış?”

“Karargâhta değildi. Elli kilometre uzaktaki bir moteldeydi. Bir kadınla randevusu vardı. Kadının çantayı alıp kaçtığını sanıyoruz.”

“Sivil mi?”

Başımı salladım. “Bird'den bir subay olduğunu sanıyoruz. Kramer'ın sabah bir toplant ı için California'ya gitmek üzere Washington'da geceleme si gerekiyordu.”

“Ama bu dört yüz seksen kilometre yol demek.”

“Dört yüz yetmiş yedi.”

“Kadının kim olduğunu bilmiyorsun,”

“Oldukça yüksek rütbeli olmalı. Motele kendi sürdüğü Humvee ile gitmiş.”

“Eh, öyleyse oldukça yüksek olmalı. Kramer dokuz yüz elli dört kilometre yol yapmak için kad ını iyi tanıyor olmalıymış.”

Gülümsedim. Başka biri olsa dokuz yüz elli kilometre derdi. Ama ağabeyim değil. Benim gibi onun da ikinci adı yoktu. Öğretmen olmalıydı. Joe Öğretmen Reacher.

“Bird hâlâ piyade, değil mi?” dedi. “Biraz Ranger, biraz Delta ama çoğunluk piyade. Peki, fazla yüksek rütbeli kadın var mı?”

“Şimdi bir Psikolojik Operasyonlar okulu var. Eğitimcilerin yarısı kadın.”

“Rütbeleri?”

“Yüzbaşı, binbaşı ve birkaç da yarbay.”

“Çantada ne vardı?”

“California toplantısı gündemi. Kramer'ın kurmaylarıysa gündemin var olmadığını iddia ediyorlar.”

“Her zaman bir gündem vardır.”

“Biliyorum.”

“Binbaşlıları ve yarbayları araştır, sana tavsiyem bu” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Seni Bird'e getirmeyi kimin istediğini öğren. Nedenini de. Bu Kra-mer işi, onun nedeni değildi. Ondan eminiz. Senin emrin çıkar ıldığında Kramer yaşıyordu.”

Bir gün öncesinin Le Matin ve Le Monde'unu okuduk. Yolun yarısına doğru Fransızca konuşmaya başladık. Dilimiz biraz paslanmıştı ama yine de idare ederdi. Bir kere öğrendin mi bir daha unutmazdın. Bana kız arkadaşlarımı sordu. Fransızcada uygun bir konu olacağını düşünmüştü sanırım. Kore'de bir kızla görüştüğümü ama sonra Filipinler'e, sonra Panama'ya ve şimdi de Kuzey Carolina'ya nakledildiğim için onu bir daha göreceğimi sanmadığımı söyledim. Teğmen Summer'dan söz ettim. Onunla ilgilenmiş gibiydi. Kendisinin kimseyle görüşmediğini söyledi.

Sonra İngilizceye dönüp Almanya'da en son ne zaman bulunduğumu sordu.

“Alt ı ay önce” dedim.

“Bir çağın sonu” dedi. “Almanya birleşecek. Birleşmiş Almanya kötü anıları canlandıracağından Fransa nükleer denemelerine yeniden başlayacak. Soma yeni Almanya'y ı çadırın içinde tutmak için Avrupa Ekonomik Topluluğu'na ortak bir para önerecek. On yıla kalmadan Polonya NATO'ya girecek ve SSCB ortadan kalkacak. Geriye güdük bir devlet kalacak. Belki o da NATO'ya girer.”

“Belki” dedim.

“Kramer ölmek için iyi bir zaman seçmiş. Gelecekte her şey farklı olacak.”

“Herhalde.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ne zaman?”

Joe dönüp bana baktı. “Orduda azaltmaya gidecekler, Jack. Bunu görmezden gelemezsin. Karşı taraf yıkılmışken milyonluk orduyu daha fazla tutamazlar.”

“Daha yıkılmadı ama.”

“Yıkılacak. Bir yıla kalmaz. Gorbaçov fazla dayanmayacak. Bir darbe olacak. Eski komünistler son bir hamle daha yapacaklar ama başarılı olamayacaklar. Sonra sonsuza kadar reformcular gelecek. Herhalde Yelt-sin. O nedenle Washington'da tasarruf yapmak isteğine karşı konulamayacak. Yüz Noel birden yaşanacak sanki. Başkomutanının en önce bir politikacı olduğunu unutma.”

Bebek oğlu olan çavuşu düşündüm.

“Bu süreç yavaş olacak” dedim.

Joe başını salladı. “Sandığından çok hızlı olacak.”

“Her zaman düşmanımız olacaktır. ”

“Orası kesin. Ama bunlar farklı düşmanlar olacak. Almanya ovalarında on bin tankları olmayacak.”

Sustum.

“Neden Bird'de olduğunu öğrenmelisin” diye Joe devam etti. “Ya fazla bir şey olmuyor ve sen inişe geçtin ya da bir şeyler oluyor ve sana ihtiyaçları var, ki o zaman da yükselme yolundasın demektir.”

Sustum yine.

“Her iki durumda da neler olup bittiğini öğrenmen gerek. Kuvvet indirimi başlıyor ve sen şu anda inişte inisin çıkışta mısın öğrenmelisin.” “Polise her zaman ihtiyaçları olacak” dedim. “İki kişilik ordu bile olsa biri polis olmalı.”

“Bir plan yapmalısın.”

“Ben asla plan yapmam.”

“Yapman gerek.”

Elimi göğsümdeki kurdelelerden geçirdim.

“Bunlar bana uçağın önünde yer buldular. Belki işimde kalmamı da sağlarlar.”

“Belki” dedi Joe. “Ama öyle olsa bile acaba bu istediğin iş mi olacak? Her şey ikinci sınıf olacak bundan sonra.”

Gömleğinin kollarına dikkat ettim. Temiz ve kolalıydı ve gümüş ve siyah oniks taşından kol düğmeleriyle tutturulmuşlardı. Kravatı ipekli ve sadeydi. Dikkatle tıraş olmuştu, favorisi tam bir kareydi. Mükemmel olmayan her şeyden dehşete kapılan bir insandı.

“İş iştir” dedim. “Ben seçici değilim.”

Yolun geri kalanında uyuduk. Pilotun Roissy-Charles de Gaulle'e inmek

üzere olduğumuz anonsuyla uyandık. Yerel saatle akşamın sekiziydi. Yeni on yılın ikinci günü bir serap gibi kaybolmuştu biz Atlantik zaman dilimlerini birer birer aşarken.

Döviz bozdurup taksi sırasına yürüdük. Ancak orada insan ve bagaj kuyruğu neredeyse bir buçuk kilometreydi. Bir havaalanı otobüsü bulduk ve Paris'in merkezine kadar ayakta gittik. Place de l'Opera'da indiğimizde saat akşamın dokuzu olmuştu. Paris karanlık, ıslak, soğuk ve sakindi. Kafe ve restoranların kapalı kapıları ve buğulanmış camları ardında ışıklar yanıyordu. Sokaklar ıslaktı. Park etmiş sıra sıra küçük otomobiller çiy kaplanmıştı şimdiden. Seine nehrini Pont de la Concorde'dan geçtik. Ağır akan nehir karanlıktı. Üzerinde hareket eden hiçbir şey yoktu. Sokaklar bomboştu.

“Çiçek alalım mı?” dedim.

“Saat çok geç. Her yer kapalı.”

Place de la Resi stance'dan sağa dönüp Avenue Rapp'da yürüdük. Rue de l'Universite'yi geçerken sağımızda Eyfel kulesini gördük. Altın rengi ışıklarla aydınlatılmıştı. İssız kaldırımında adımlarımız tüfek sesiydi sanki. Sonra annemin apartmanına vardık. İki Belle Epoque cephesi arasına sıkışmış mütevazı bir taş bina. Joe cebinden elini çıkarıp kapıyı açtı.

“Anahtarın mı vardı?” diye sordum.

Başımı salladı. “Her zaman bir anahtarım vardır.”

Sokak kapısının içinde merkezi avluya giden taş döşeli bir yol vardı. Kapıcının odası soldaydı. Onun ötesinde bir girintide küçük bir asansör. Beşinci kata çıktık. Loş bir geniş koridor. Yerde dekoratif çiniler. Sağdaki yüksek meşe kapıların üstündeki pirinç plakette M. &¹ Mme Girard yazıyordu. Soldaki kapı koyuca bir beyazdı ve üzerinde Mme Reacher yazıyordu.

Kapıyı vurup bekledik.

içerden ağır ayak sesleri geldi ve annem kapıyı açtı.

“Bonsoir, maman” dedi Joe.

Ben anneme baktım.

Çok zayıf, çok solgun, çok kamburdu ve son gördüğümünden bu yana yüz yıl daha yaşlı gibiydi. Sol bacağında uzun ağır bir alçı vardı, alüminyum bir yürütece tutunuyordu. Titriyordu. Derisi şeffaftı sanki. Yalnızca gözleri hat ırladığım gibiydi. Mavi ve neşeli.

“Joe” dedi. “Ve Reacher.”

Beni hep soyadıyla çağırırdı. Nedenini hatırlayan yoktu. Belki de çocukken ben başlatmıştım. O da ailelerde hep olduğu gibi buna devam etmişti.

“Oğullarım” dedi. “Şu ikisine bakın hele.”

Yavaş yavaş ve soluk soluğa konuşuyordu ama yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Onu kucakladık. Soğuk ve narindi. Yürütecinden daha hafif gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordum.

“İçeri gelin” dedi. “Rahatımıza bakın.”

Beceriksiz hareketlerle yürütecini çevirip yürüdü. Arkasından gittim. Joe kapıyı kapayıp beni izledi. Koridor dar ve yüksekti, ucunda ahşap döşemeli, beyaz koltuklu, beyaz duvarlı ve çerçeveli aynalı oturma odası vardı. Annem koltuğa gitti, geri geri yürüyüp oturdu. Koltuğun derinliklerinde

kaybolmuş gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordum yine.

Cevap vermedi. Elini sabırsızca sallayarak soruyu savuşturdu. Joe ile yan yana oturduk.

“Bize söylemen gerek” dedim.

“Bunca yoldan geldik” dedi Joe.

“Ben sizi ziyaretime geldiniz sanıyordum.”

“Hayır, hiç de öyle sanmıyordun” dedim.

Annem duvardaki bir noktaya baktı.

“Bir şey değil” dedi.

“Bir şey değilmiş gibi görünmüyor ama.”

“Kötü bir zamanlamaydı işte.”

“Ne bakımdan?” “Şansım yoktu” dedi.

“Nasıl?”

“Araba çarptı. Bacağım kırıldı.”

“Nerede? Ne zaman?”

“İki hafta önce. Burada kapımın önünde. Yağmur yağıyordu, şemsiyemi açmıştım, önümü görmeden kaldırımdan indim, sürücü beni görüp fren yaptı ama yerler ıslaktı. Araba ağır çekimdeymiş gibi kaydı. Ben yerimden kırıdayamadım. Dizime çok yavaşça, âdeta öpermiş gibi dokundu ama kemiği kırdı. Çok canım yandı.”

Bird yakınlarındaki barın park yerinde yağ birikintileri arasında kıvranan adamı görür gibi oldum.

“Neden bize haber vermedin?” diye sordu Joe.

Annem cevap vermedi.

“Ama düzelecek, değil mi?” diye sordu Joe.

“Elbette. Önemsiz bir şey.”

Joe bana baktı.

“Başka?” dedim.

Annem duvara bakmaya devam etti. Elini yine önemsiz bir şeymiş gibi salladı.

“Başka?” diye sordu Joe.

Annem bana, sonra da ona baktı.

“Röntgen çektiler. Onlara kalırsa yaşlı bir kadıncım. Yine onlara göre kemikleri kırılan yaşlı kadınlarda zatürre tehlikesi olurmuş. Yatıp hareketsiz kaldığımız için ciğerlerimiz dolar ve mikrop kaparmış.”

“Ve?”

Yine sustu.

“Zatürre misin?” diye sordum.

“Hayır.” “Ne oldu peki?”

“Röntgende başka şey buldular.”

“Ne buldular?”

“Kanser olduğumu.”

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

“Ama sen bunu biliyordun” dedim.

“Evet, canım” dedi. “Biliyordum.”

“Ne zamandan beri?”

“Bir yıl oldu.”

“Ne kanseri?” diye sordu Joe.

“Her türü.”

“Tedavi edilebilir mi?”

Annem başını salladı.

“Önceden fark edilse tedavi edilebilir miydi?”

“Bilmiyorum. Sormadım.”

“Belirtileri nelerdi?”

“Mide ağrısı. Hiç iştahım yoktu. ”

“Soma yayıldı.”

“Şimdi her tarafım ağrıyor. Kemiklerime işlemiş. Bu sersem bacak da yardımcı olmuyor.”

“Neden bize söylemedin?”

Omuzlarını silkti. Galyalı, dişi, inatçı.

“Söyleyecek ne vardı ki?”

“Neden doktora gitmedin?”

Uzun bir süre cevap vermedi.

“Yorulduğum” dedi.

“Neden?” diye sordu Joe. “Yaşamaktan mı?”

Annem gülümsedi. “Hayır, Joe. Yorgunum. Saat geç oldu ve yatmak istiyorum. Sabaha konuşuruz. Söz.”

Gidip yatmasına izin verdik. Başka seçeneğimiz yoktu. Dünyanın en inatçı kadınıydı. Mutfakta yiyecek bir şeyler bulduk. Bizim için hazırladığı belliydi. Buzdolabı iştahsız bir kadını ilgilendirmeyecek şeylerle doluydu. Kaz ciğeri ve peynir yedik, kahve içtik. Beş kat aşağıdaki Avenue Rapp hâlâ sessiz ve ıssızdı.

“Ne diyorsun?” diye sordu Joe.

“Ölmek üzere. Zaten onun için geldik.”

“Onu tedavi olmaya zorlayabilir miyiz?”

“Çok geç. Zaman kaybı olur. Hiçbir şeye zorlayanlayız. İstemediği bir şeyi ne zaman yaptırabildik ki?”

“Neden istemiyor?”

“Bilemem.”

Yüzüme baktı.

“Kadercidir” dedim.

“Daha altmış yaşında ama.”

Başımı salladım. Beni doğurduğunda otuz ve benim ev dediğimiz yerden ayrıldığımızda kırk sekiz

yaşındaydı. Kırk sekiz yaşındayken benim yirmi sekiz yaşımıdaki halimden daha genç görünürdü. Onu en son bir buçuk yıl önce görmüştüm, Almanya'dan Ortadoğu'ya giderken iki günlüğüne Paris'e uğramıştım. Çok esaslı görünüyordu. Dul kalalı iki yıl olmuştu. Önünde uzun yıllar olan bir insan gibiydi.

"Bize neden söylemedi?" dedi Joe.

"Bilmiyorum."

"Keşke söyleseydi."

"Değişen bir şey olmazdı" dedim.

Joe başım salladı.

Annem bize konuk odasını hazırlamış, temiz çarşaf ve havlu çıkarmış, komodinlerin üstündeki porselen vazolara çiçekler yerleştirmişti. İkiz yataklı küçük bir odaydı. Onu yürüteciyle yürümekte zorlanarak örtüleri sererken, köşelerini kıvrırırken görür gibi oldum.

Joe ile konuşmadık. Üniformamı dolaba asıp yıkandım. Beynimdeki saati yediye kurup yattım, bir saat tavana baktıktan sonra uyudum.

Saat tam yedide uyandım. Joe benden önce kalkmıştı. Belki de hiç uyu-mamıştı. Belki benden daha düzenli bir yaşam biçimine alışkındı. Belki de uçuş onu daha fazla rahatsız etmişti. Duş aldım, çantamdan bir pantolon ve tişört çıkarıp giydim. Joe mutfakta kahve yapıyordu.

"Annem hâlâ uyuyor" dedi. "İlaçlardan herhalde."

"Ben gidip kahvaltılık bir şeyler alayım."

Kaputumu giyip bir blok ilerdeki pastaneye gittim. Kruasan ve pain au chocolat aldım. Döndüğümde annem hâlâ odasındaydı.

"İntihar ediyor" dedi Joe. "Buna izin veremeyiz."

Karşılık vermedim.

"Ne yani?" dedi. "Bir tabanca alıp başına doğrultsa ona engel olmaz mıydın?"

Omuzlarımı silkdim. "Tabancayı başına dayamış zaten. Tetiği de bir yıl önce çekmiş. Çok geç kaldık. Öyle olması için uğraşmış zaten."

"Neden?"

"Bunu onun anlatmasını bekleyeceğiz."

Annem günün büyük bir kısmına yayılan konuşmamız sırasında anlattı nedenini. Kahvaltıda başladı.

Duşunu almış, giyinmişti ve kırık bacaklı ve alüminyum yürüteçli ölümcül bir kanser hastası ne kadar iyi görünürse öyle karşımıza çıktı. Yeniden kahve yapıp aldığım kruasanları porselen tabaklara yerleştirdi. Durumu ele alışı hepimizi geçmişe götürmüştü. Joe ile ben sıksa çocuklara, o da bir zamanlar olduğu anaerkil kadına dönüşmüştü. Asker karısı ve anne olan bir kadının işi güçtür ve kimi bunun altından kalkar, kimi kalkamaz. Annem bunu hep başarmıştı. Yaşadığımız her yer yuvamız olmuştu. Bunu bize o sağlamıştı.

“Buradan üç yüz metre ileride, Avenue Bosquet'te doğdum” dedi. “Penceremden Les Invalides'i ve Ecole Militaire'i görürdüm. Almanlar Paris'e geldiklerinde on yaşımdaydım. Dünyanın sonu geldi diye düşünmüştüm. Gittiklerinde on dört yaşımdayım. Bunun yeni bir dünyanın başlangıcı olduğuna inandım.”

Joe ile ben konuşmadık.

“O günden sonrası hep iyi geçti” diye devam etti. “Babanızla karşılaştım. Sizler geldiniz, dünyayı gezdim. Gitmediğim hiçbir yer kalmadı sanırım.”

Biz yine konuşmadık.

“Ben Fransızım. Sizler Amerikalı. Aramızda büyük bir fark var. Bir Amerikalı kadın hastalanınca kızar. Bu nasıl onun başına gelebilir? Bu hatayı hemen düzeltmelidir. Ama Fransızlar önce yaşayıp sonra öleceklerini bilirler. Bu kızılacak bir şey değildir. Zamanın başlangıcından beri olagelen bir şeydir. Bu olmalıdır. Eğer insanlar ölmese, dünya yaşanmayacak kadar kalabalık olurdu.”

“Konu ne zaman ölmendir” dedi Joe.

Annem başımı salladı.

“Doğru. Zamanın gelince ölürsün.”

“Bu çok pasif bir şey.”

“Hayır, gerçekçi bir şey, Joe. Elbette, küçük şeyleri tedavi edebilirsin. Eğer bir kaza geçirirsen gerekeni yaptırırısın. Ama bazı savaşlar kazanılamaz. Bu işi enine boyuna düşünmediğimi sanmayın. Kitaplar okudum. Arkadaşlarımla konuştum. Semptomlar ortaya çıktıktan sonra iyileşme oranı çok düşük. Beş yıl yaşama şansı yüzde on, yüzde yirmi. Buna kimin ihtiyacı var ki? O berbat tedavilerden sonra.”

Konu ne zaman ölmendir. Joe'nun bu ana sorusunu sabah boyunca tartıştık. Bir uçundan girip öteki uçundan çıktık, sonra ters uçundan tekrar girdik. Ama sonuç hep aynı idi. Bazı savaşlar kazanılamaz. Zaten gereksiz bir tartışmaydı. Bu konuşma bir yıl önce yapılmalıydı. Artık bunu konuşmak yersizdi.

Joe ile ben yemek yedik. Annem yemedi. Joe'nun bundan sonraki ağız soruyu sormasını bekledim. Sonunda o an da geldi. Otuz iki yaşında, bir doksan boyunda, yüz on kilo ağırlığında, West Point mezunu, Maliye Bakanlığı'nda sözü geçen biri olan Joe Reacher avuçlarını masaya dayayıp annesinin gözleri içine baktı.

“Bizi özlemeyecek misin, anne?”

“Yanlış soru” dedi annem. “Ben öleceğim. Hiçbir şeyi özleyecek değilim. Siz beni özleyeceksiniz. Babanızı özlediğiniz gibi. Benim onu özlediğim gibi. Babamı, annemi özlediğim gibi. Bu yaşamın bir parçasıdır, ölenleri özlemek.”

Biz yine sustuk.

“Bana aslında başka bir şey soruyorsunuz” diye devam etti. “Sizi nasıl terk edeceğimi soruyorsunuz. Artık sizin işlerinizle ilgilenmediğimi mi soruyorsunuz? Ya şamlarınızda neler olacağım görmek istemediğimi mi soruyorsunuz? Sizinle artık ilgilenmediğimi mi?”

Biz sustuk.

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Aym soruları ben de kendi kendime sordum. Bu bir sinemadan çıkmak gibi. Gerçekten keyif aldığın bir filmde çıkmak zorunda bırakılmak gibi. Beni kaygılandıran bu oldu. Filmin sonunu hiç bilemeyecektim. Sonunda sizlere ne olduğunu bilemeyecektim. Bu kısımdan nefret ettim. Ama sonra ergeç sinemadan çıkacağımı anladım. Kimse sonsuza kadar yaşayamaz. Sizlerin ne olacağınızı asla bilemeyeceğim. En iyi koşullar altında bile. Bunu anladım. İşte o zaman fazla önemli görünmedi. Bu hep benim elimde olmayan bir tarih olacaktır. Beni hep fazlasını istemeye götürecekti.”

Bir süre konuşmadan oturduk.

“Daha ne kadar?” dedi Joe.

“Fazla değil.”

Sustuk.

“Artık bana ihtiyacınız yok. Büyüdünüz. Benim işim bitti. Bu doğal ve iyi bir şey. Yaşam bu. Onun için bırakın gideyim artık.”

Akşam saat altıda artık konuşacak şey kalmamıştı. Bir saattir kimse konuşmuyordu. Annem koltuğunda doğruldu.

“Haydi yemeğe gidelim” dedi. “Rue Monsieur le Prince'de Polidor'a gidelim.”

Bir taksi çağırıp Odeon'a gittik. Sonra yürüdük. Yürümeyi annem istemişti. Mantosuna sıkı sıkı sarımmıştı, ikimizin de koluna girmiş ağır ağır yürüyordu. Rue Monsier le Prince şehrin bütün sokakları içinde en Parizyen olanıydı. Dar, eski, iki yanı yüksek binalarla dolu. Polidor ünlü ve eski bir restorandı. İnsana orada herkes yemiş gibi gelirdi: Gurme-ler, casuslar, ressamalar, kaçaklar, polisler, hırsızlar.

Üçümüz de aynı yemeği ısmarladık: Chevre chaud, porc aux pruneaux, dames blanches. İyi bir kırmızı şarap. Ama annem ne yedi ne de içti. Bizi seyrederken yüzünde ıstırap vardı. Joe ile ben çekinerek yedik. Annem hep geçmişten söz etti. İyi günlerden. Güldü. Parmağını Joe'nun alnındaki

yara izine sürerek onca yıl önce yaptığım bir şey için beni azarladı. Ben de her zaman yaptığım gibi kolumu sıvayıp onun bana karşılık olarak maşayla vurduğu yeri gösterdim. Annem bu kere Joe'yu azarladı. Okulda ona yaptığımız şeylerden, uzak üslerdeki doğum günü partilerimizden söz etti. Babamızdan, onunla Kore'de tanışıp Hollanda'da evlendiğinden ve otuz üç yıllık evliliklerinde biri Joe'nun doğumunda, diğeri de ben doğduğumda iki kere çiçek getirdiğinden söz etti.

“Neden bir yıl önce söylemedin bize?” diye sordu Joe.

“Nedenini biliyorsun.”

“Çünkü sana itiraz edecektik.”

Annem başımı salladı.

“Bu bana ait bir karardı” dedi.

Joe'la ben kahve ve sigara içtik. Garson hesabı getirince bir taksi çağırmasını söyledik. Eve kadar hiç konuşmadık. Soma yine pek bir şey konuşmadan yattık.

Yeni on yılın dördüncü günü erkenden uyandım. Joe'nun mutfakta Fransızca konuştuğunu işittim. Yanında genç bir kadın vardı. Kısa saçlı, parlak gözlü. Bana eski bir sigorta poliçesinin şartlarına bağlı olarak annemin özel hemşiresi olduğunu söyledi. Haftada yedi gün gelirmiş ama bir gün önce annemin isteği üzerine gelmemiş. Annemin oğullarıyla baş başa bir gün geçirmek istediğini söyledi. Kadına kaç saat kaldığını sordum. İhtiyaç olduğu kadar kaldığını söyledi. Sigorta poliçesine göre gerektiğinde günde yirmi dört saat kalabilirmiş ve bunun da çok yakında gerekeceğini sanıyormuş.

Parlak gözlü kadın gidince odama çıkıp duş aldım, çantamı topladım. Joe gelip bana baktı.

“Gidiyorsun.”

“İkimiz de gidiyoruz. Bunu biliyorsun.”

“Kalmalıyız.”

“Geldik. İsteddiği buydu. Şimdi de gitmemizi istiyor.”

“Öyle mi dersin?”

Başımı eğdim. “Dün gece Polidor bir vedaydı. Şimdi huzur içinde kalmak istiyor.”

“Bunu yapabilir misin?”

“İsteddiği bu. Bunu ona borçluyuz.”

Yine Rue Saint Dominique'den kahvaltılık aldım ve üçümüz birlikte yedik. Annem en iyi elbiselerini giymiş, kırık bacağı nedeniyle geçici olarak rahatsız sağlıklı bir kadın gibi davranıyordu. Bu büyük irade isterdi ama onun böyle hatırlanmak istediğini anladım. Uygar bir yemek yedik. Çok eskiden

olduğu gibi. Sanki eski bir aile ritüeliymiş gibi.

Soma kendi kişiliğimizi bulduğumuz yaştan beri on bin kere yaptığı şeyi yaptı. İskemlesinden güçlkle kalkıp yanımıza geldi, ellerini Joe'nun omzuna koyup yanağından öptü.

“Ne yapman gerekmiyor?” diye sordu.

Joe yanıt vermedi. Hiç vermezdi. Suskunluğumuz ritüelin bir parçasıydı.

“Dünyanın bütün sorunlarını çözmek gerekmez, Joe. Yalnızca bazılarını çözebilirsin. Zaten yeteri kadar var.”

Yanağını bir daha öptü. Soma bir eli onun iskemlesinin arkasında olduğu halde benim arkama geçti. Hırıltılı soluklarımı işitebiliyordum. Yanağını öptü. Onca yıl yaptığı gibi ellerini omuzlarıma koymadan önce. Ufak tefek bir kadindi, bebeğinin bir dev olmasına hep şaşırırmıştı.

“Sende iki normal çocuğun gücü var” dedi.

Soma benim özel sorum geldi.

“Bu güçle ne yapacaksın?”

Cevap vermedim. Hiç vermezdim.

“Doğru olanı yapacaksın” dedi.

Sonra eğilip yanağımdan bir daha öptü.

Bu son kez miydi, diye düşündüm.

Yarım saat soma çıktı. Kapıda birbirimize uzun uzun sarıldık ve onu sevdiğimizi söyledik. O da bizi sevdiğini söyledi. Onu orada bırakıp küçük asansörle indik, havaalanı otobüsüne binmek için Opera Meydanı'na kadar yürüdük. Gözlerimiz doluydu ve konuşmuyorduk. Madalyalarım havaalanındaki kız için hiçbir anlam taşımadığından bizi uçağın en arkasına oturttu. Uçakta Le Monde'a bakarken Noriega'nın Panama City'de bulunduğunu okudum. Bir hafta önce o görevle yaşamıştım. Şimdi neredeyse hatırlamıyordum bile. Gazeteyi bırakıp ilerisini düşündüm. Nereye gittiğimi ve orada ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Fazla bir şey hatırlamıyordum. Olacakları hissedemiyordum. Hissedebilseydim Paris'te kalırdım.

7

Batıya gidiş günü kısaltacağı yerde uzatıyordu, iki gün önce kaybettiğimiz saatleri geri alıyorduk. Öğleden sonra ikide Dulles'a indik. Joe ile vedalaştık, o bir taksi bulup şehre gitti. Ben otobüs aranırken tutuklandım.

Bir Askeri Polisi kim tutuklar? Beni tutuklayanlar Askeri inzibat Komutanlığı'ndan üç kişiydi. İki W3 ve bir W4. W4 bana belgelerini ve emrini gösterdi, sonra W3'ler Beretta'larım ve kelepçelerini

gösterdiler. W4 bana bir seçenek tanıdı, ya dediklerini yapardım ya da canıma okurlardı. Hafifçe gülümsedim. Performansından hoşlanmıştım. Ben daha iyisini yapamazdım.

“Silahlı mısınız, binbaşı?” dedi.

“Hayır.”

Eğer bana inansaydı ordu için kaygılanırdım. Bazı W4'ler inanırlardı. Kendi birliğinden üst rütbeli bir subayı tutuklamak güç bir görevdi. Ama bu W4 her şeyi kitabına uygun yapıyordu. Benim hayır dediğimi işitti ve adamlarına başını salladı, onlar da sanki evet, bir nükleer başlık taşıyorum demişim gibi üzerimi aradılar. Biri beni ararken diğeri torbama karıştırdı, ikisi de gayet ustaydılar. Tatmin olmaları için birkaç dakika geçmesi gerekti.

“Kelepçelemem gerekir mi?” diye sordu W4.

Başımı salladım. “Araba nerede?”

Cevap vermedi. W3'lerden ikisi, iki yanıma geçti. W4 önden yürümeye başladı. Kaldırımını geçip otobüslerin durduğu yerde resmi araç parkına yürüdük. Zeytin yeşili bir araba orada bekliyordu. Bu adamların en tehlikeli anıydı. Kararlı biri o anda kaçmaya hazır olurdu. Bunu onlar da biliyorlardı ve çevremdeki halkayı biraz daha daralttılar, iyi bir ekipti. Bire karşı üçtüler ama olasılığı yüzde elliye indirmişlerdi. Beni arabaya bindirmelerine ses etmedim. Daha sonraları eğer kaçsaydım ne olacağını düşündüm. Kimi zaman da kaçmış olmayı istedim.

Araba Chevrolet Caprice'di. Ordu yeşile boyayana kadar beyazmış. Özgün rengini kapı çerçevesi içinde gördüm. Vinil koltuklar ve manuel çal ışan camlar. Sivil polis özellikleri. Arka koltuğa, ön yolcu koltuğunun arkasına geçtim. W3'lerden biri yanıma sıkıştı, öteki direksiyon başına oturdu. W4 de onun yanına. Kimse konuşmuyordu.

Ana yol üzerinde şehre doğru yola çıktık. Taksisindeki Joe'dan beş dakika geride olmalıydım. Soma güneye ve doğuya geçtik, Tysons Cor-ner'den geçtik. O anda nereye gittiğimizi anladım. Birkaç kilometre sonra Rock Creek yol işaretleri görünmeye başladı. Rock Creek, Fort Belvo-ir'm otuz iki kilometre kadar kuzeyinde küçük bir kasabadır. Sürekli bir görev yerine en çok yaklaştığım yer orasıydı. 110. Özel Birim karargâhı orada olduğu için nereye gittiğimizi biliyordum. Ama neden gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

110. Özel Birim karargâhı temelinde bir büro ve ikmal tesisiydi. Hücresi, güvenli bir gözaltı yeri yoktu. Beni bir sorgu odasına kilitlediler. Çantamı masanın üstüne atıp ardından kapıyı kilitlediler. Burası benim eskiden insanları kilitlediğim odaydı. O nedenle ne yaptıklarımı biliyordum. W3'lerden biri işaretleride nöbet tutacaktı. Belki ikisi de. Ben ahşap iskemleye oturdum, ayaklarımı masaya uzattım ve bekledim.

Bir saat bekledim. Rahatsızdım, açtım ve uçak yolculuğundan susuzluk çekiyordum. Bütün bunları bilmiş olsalar beni iki saat bekleteceklerini tahmin ettim. Ya da daha fazla. Ama altmış dakika soma geldiler. W4 çenesiyle, kalkıp kendisini izlememi işaret etti. W3'ler arkama düştüler. Beni iki kat yukarı çıkarıp gri koridorlardan geçirdiler. Nereye gittiğimizi anladım. Leon Garber'm ofisine

gidiyorduk. Ama nedenini bilmiyordum.

Kapının önünde durduk. Çizgili camın üstünde solgun sarı harflerle Komutan yazıyordu. Çok kere geçmişim bu kapıdan. Ama asla gözaltında değil. W4 kapıyı vurdu, bekledi, açıp girmem için bana yol verdi. Kapıyı arkamdan kapayıp kendisi dışarıda kaldı.

Garber'm masası ardmda daha önce hiç görmediğim biri oturuyordu. Bir albay. Göğsünde Willard, U.S. Army yazıyordu. Kır saçları öğren-cilerinki gibi ayrılmıştı. Biraz düzeltilmeleri gerekiyordu. Çelik çerçeveli gözlüğü vardı ve yüzü daha yirmisindeyken bile yaşlı görünecek bir tipti. Kısa boylu, tıknazdı ve üzerindeki ceketini dolduramaması spor salonuna hiç uğramadığını gösteriyordu. Kıpırdamadan oturmakta da bir sıkıntısı vardı. Soluna kaykılıyor, sağ bacağı üstündeki sol paçasını çekiştiriyordu. Ben girli on saniye ancak olmuş, o durumunu üç kere değiştirmişti. Belki de basuru vardı. Belki sinirliydi. Elleri yumuşaktı. Bakımsız tırnaklar. Yüzük yok. Boşanmıştı garanti. O tiplere benziyordu. Hiçbir kadın onun bu saçlarla dolaşmasına izin vermezdi. Hiçbir kadın bu sallanıp kıpırdanmaya da dayanamazdı. En azından uzun bir süre.

Hazırola geçip selam vermeli ve Binbaşı Reacher, albayım, demeliydim. Bu normal asker davranıştıydı. Ama hiç de öyle bir şey yapmaya niyetim yoktu. Adama uzun uzun baktıktan sonra masasının karşısında rahat duruma geçtim.

Willard adındaki adam, "Bazı açıklamalara ihtiyacım var" dedi. Yine oturduğu yerde kıpırdandı.

"Siz kimsiniz?" dedim.

"Kim olduğumu görüyorsun. "

"Willard adında karacı bir albay olduğunuzu görüyorum" dedim. "Ama benim emir komuta zincirimde olduğunuzu bilmeden size bir açıklama bulunamam."

"Ben senin emir komuta zincirindeyim, evlat. Kapının üstünde ne yazıyor?"

"Komutan." "Biz neredeyiz?"

"Rock Creek, Virginia."

"Tamam, sordun ve cevabını aldın."

"Siz yenisiniz" dedim. "Henüz tanışmadık."

"Bu komutanlığa kırk sekiz saat önce getirildim. Artık tanıştık. Şimdi bazı açıklamalara ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"İzinsiz olarak görev yerini terk etmektan başlayalım."

"Ne zaman?"

“Son yetmiş iki saat. ”

“Doğru değil” dedim.

“Neden?”

“Albay Garber'in izniyle yerimden uzaklaştım. ”

“O böyle bir yetki vermedi.”

“Bu ofise telefon ettim. ”

“Ne zaman?”

“Gitmeden önce.”

“İzin aldın mı?”

Duraklad ım. “Bir mesaj bırakt ım. Yani izin vermedi mi diyorsunuz?”

“O burada değildi. Birkaç saat önce Kore'ye gitmek üzere emir almıştı.”

“Kore mi?”

“Orada Askeri Polis komutam oldu.”

“Bu bir tuğgeneral görevidir. ”

“Vekili oldu. Hiç kuşkusuz sonbaharda terfisi de gelecektir.” Sustum.

“Garber gitti” dedi Willard. “Ben buradayım. Askeri dönme dolap dönmeye devam ediyor. Buna alış art ık.”

Oda sessizleşti. Willard bana gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. Sırıtmaya daha yakın bir gülümseme. Halı ayağımın altından çekilmişti ve benim yere düşmemi izliyordu.

“Seyahat planlarımı bırakman iyi oldu” dedi. “Bugün işimiz kolaylaştı.”

“İzin almadan gittiğim için tutuklanmam sizce uygun muydu?” “Sence değil mi?”

“Bu basit bir iletişim hatasıydı.”

“Görev yerini izinsiz olarak terk ettin, binbaşı. Gerçek olan bu. İzin verileceğini tahmin etmen bunu değiştirmez. Burası ordudur. Biz emir ve izinden önce davranmayız. İzin verilip doğrulana kadar bekleriz. Bunun aksi anarşi ve karışıklık olur.”

Karşılık vermedim.

“Nereye gittin?”

Alüminyum yürütecine dayanan annemi gözlerimin önüne getirdim. Ağabeyimin bana eşyalarını toplarken bakışım da.

“Kısa bir tatil yapt ım, deniz k ıyısına gittim” dedim.

“Tutuklanma nedeni izinsizlik değildi. Yılbaşı gecesi A Sınıfı üniforma giydiğin içindi.”

“Bu şimdi suç mu oldu?”

“Üzerinde ad plakan vardı.”

Ben yine sustum.

“İki sivil hastanelik ettin.”

Adamın yüzüne bakıp düşündüm. O şişko herifle çiftçinin beni ihbar etmeleri imkâns ızd ı. Aptaldılar ama o kadar da değil. Onları yine bulabileceğimi biliyorlardı.

“Kim demiş?” diye sordum.

“O otoparkta kalabalık bir seyircin varmış.”

“Bizimkilerden biri nü?”

Willard ba şını salladı.

“Kim?”

“Bilmene gerek yok.”

Yine sustum.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?”

Savaş divanında tanıklık etmez. Bu kesin. Söyleyeceğim bu işte, diye düşündüm.

“Hayır” dedim.

“Sence seni ne yapmalıyım?”

Karşılık vermedim.

“Sence ne yapmalıyım?”

Aptalla akıllı arasındaki farkı öğrenmelisin, ahbap. Hem de bir an önce.

“Karar sizin” dedim.

Başımı salladı. “General Vassell ve Albay Coomer'dan da raporlar var.”

“Ne raporu?”

“Onlara karşı saygısız davranmışsın.”

“O zaman o raporların yanlış olduğunu söyleyebilirim.”

“İzinsiz terkin yanlış olduğu gibi mi?”

Sustum.

“Esas duruşa geç” dedi Willard.

Yüzüne baktım. Saymaya başladım: Bin, iki bin, üç bin. Soma esas duruşa geçtim.

“Çok yavaş oldu” dedi.

“Talim ödülü almak heveslisi değilim.”

“Vassell ve Coomer'la ne işin vardı?”

“Zırhlı Birlikler toplantısı için bir gündem eksikti. Dosyada gizi: bilgi olup olmadığını öğrenmek istedim.”

“Gündem falan yoktu” dedi Willard. “Vassell ile Coomer bunu açıkça belirttiler. Sana da, bana da. Sormaya izin verilebilir. Teknik olarak bu hakkın var. Ama bir amirin cevabına inanmamak saygısızlıktır.”

“Albayım, ben bu işten geçimimi sağlıyorum. Bir dosya olduğuna eminim.”

Susma sırası Willard'a gelmişti.

“Bundan önceki komutanlığınızı sorabilir miyim?” dedim. Oturduğu yerde kıpırdandı.

“İstihbarat.”

“Masa başı mı?”

Cevap vermedi. Masa başı.

“Hiç gündemsiz toplantı yapmış mıydınız?”

Yüzüme baktı.

“Emrediyorum, binbaşı. Bir, Vassell ve Coomer'la ilgilenmeyeceksiniz. İki, General Kramer'la ilgilenmeyeceksiniz. Bu şartlar alt ında o konuyu alevlendirmek istemiyoruz. Üç, Teğmen Summer'ın özel birim işlerine karışmasına son vereceksiniz. Derhal. O düşük rütbeli bir Askeri Polis'tir ve dosyasını gördükten soma öyle kalacağına emin oldum. Dört, yaralad iğiniz sivillerle ilişkiye girmeye kalkışmayacaksınız. Ve beş, o konuda sizi ihbar eden görgü tanığını bulmaya çalışmayacaksınız.” Karşılık vermedim.

“Emirlerinizi anlad iniz mi?”

“Yazılı olarak isterim.”

“Sözlü emir yeter” dedi. “Emirlerinizi anlad iniz mi?”

“Evet.”

“Gidebilirsiniz.”

Yine saydım: Bin, iki bin, üç bin. Sonra selam verip döndüm. Son sözünü söylemek için benim kapıya kadar yürümemi bekledi.

“Bana senin büyük bir yıldız olduğunu söylediler, Reacher. Şu anda büyük bir yıldız olmaya devam etmek mi, yoksa küstah bir fahişe çocuğu mu olmak arasında karar vermek durumundasm. Unutma, küstah fahişe çocuklarını kimse sevmez. Şunu da akimda tut: İnsanların seni sevip sevmedikleri noktaya yaklaşmaktayız. Bu çok önemli olacak.”

Karşılık vermedim.

“Anlaşıldı mı, binbaşı?”

“Çok iyi.”

Kapının tokmağını tuttum.

“Bir şey daha var” dedi. “Dayak olayını mümkün olduğu kadar ha-sıraltı edeceğim. Sicilin yüzünden. Bu şikâyet dışarıdan yapılmadığı için şanslısın. Ama dosyanın burada olduğunu ve açık kalacağını sakın unutayım deme.”

Rock Creek'ten saat beşe doğru ayrıldım. Washington otobüsüne yetiştim, oradan da 1-95 otoyolundan güneye giden bir başkasına atlad ım. Soma yakamdaki sınıf işaretlerini çıkardım ve Bird'e son elli kilometreyi oto-stopla gittim. Böylesi daha h izli olur. Yerel trafiğin ço ğunu askerler, emekli askerler ya da aileleri oluşturur ve bunların çoğu da Askeri Polislere kuşkuyla bakarlar. Bu nedenle deneyimlerim bana sınıf işaretlerini cebimde taşımanın daha iyi olacağını öğretmişti.

4 Ocak gecesi on biri birkaç dakika geçe ve alt ı saatimi yolda geçirdikten sonra Bird'ün ana girişine iki yüz metre kala arabadan indim. Kuzey Carolina zifiri karanlık ve çok soğuktu. Öyle soğuktu ki, ısınmak için son iki yüz metreyi koştum. Kapıya geldiğimde soluk soluğaydım. Giriş kaydımı yaptırıp ofisime kadar bir daha koştum. İçerisi sıcaktı. Bebek oğlu olan çavuş nöbetteydi. Yapmış olduğu

kahveden bana da bir fincan verdi. Masamın üstünde Summer'dan bir not ve ince yeşil bir dosya vardı. Dosyada da üç liste: Humvee'li kadınlar, Irwin'de bulunmuş kadınlar, ve Yılbaşı gecesi ana giriş kapısı kayıtları. İlk iki liste oldukça kısaydı. Kapı listesi ise kıyamet gibi. Partilere gidip gelenler gece sabaha kadar girip çıkmışlardı. Üç listede ortak olan bir ad vardı: Yarbay Andrea Norton. Summer her üçünde de adı daire içine almıştı. Notunda, Beni Norton için ara. Annenin iyi olduğunu umarım, diyordu.

Joe'nun telefon numarasının yazılı olduğu notu bulup önce onu aradım.

“Dayanabiliyor musun?” diye sordum.

“Kalmalıydık” dedi.

“Hemşireye bir günlük izin vermişti. Bütün istediği bir gündü.” “Yine de kalmalıydık.”

“İzleyici istemiyordu.”

Cevap vermedi.

“Bir sorum var” dedim. “Sen Pentagon'dayken Willard diye hıyarın birini tanıdın mı?”

Bir an sustu, vites değiştirdi, belleğini yokladı. İstihbarattan ayrılalı epey olmuştu.

“Tıknaz biri mi?” dedi. “Kıpırdamadan duramaz. Koltuğunda sallanıp durur, hep pantolonunu düzeltir? Masa başı adamıydı. Binbaşydy galiba.”

“Şimdi albay. 110.'ya atandı. Rock Creek'te benim amirim.” “İstihbarattan 110.'ya mı? Eh, olabilir.”

“Bence çok mantıksız.”

“Bu yeni bir kuram” dedi Joe. “Özel sektör doktrinini kopya ediyorlar. Statükoya dahil olmadıkları için hiçbir şey bilmeyenlerin yeni görüşler getireceklerini düşünüyorlar.”

“Bu herif hakkında bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hıyar dediğine göre zaten tanımışsın demektir. Akıllıydı ama gerçekten ukalaydı. Kindar, dar görüşlü, ofis politikalarında usta, mükemmel bir dalkavuk, rüzgârın hangi yönden estiğini her zaman bilen biri.” Sustum.

“Kadınlar konusunda umutsuz. Bunu hatırlıyorum.”

Yine sustum.

“Mükemmel bir örnek” dedi Joe. “Sovyet masasındaydı. Onların tank üretimini ve yakıt sarfiyatını izlerdi hatırladığım kadarıyla. Ne kadar yakıt harcadıklarına bakarak Sovyet tanklarının ne tür eğitim yaptıklarını ortaya koyan bir algoritma da yapmıştı sanırım. Bir iki yıl oldukça revaçtaydı. Ama şimdi onun geleceği görmüş olduğunu tahmin ediyorum. Durumu parlakken ayrıldı. Sen de aynı şeyi

yapmalısın. En azından bunu düşünmelisin.”

Susmaya devam ettim.

“Bu arada attığın adıma dikkat et” dedi Joe. “Willard'ın patronum olmasını istemezdim.”

“İdare ederim.”

“Paris'te kalmalıydık” deyip telefonu kapadı.

Summer'ı Subay Kulübü barında buldum. Elinde birası, iki W2 ile duvara yaslanmış konuşuyordu. Beni görünce onlardan ayrılıp yanıma geldi. “Garber Kore'ye gitmiş” dedim. “Yeni biri var.”

“Kim?”

“Willard adında bir albay. İstihbarattan.”

“Nasıl oluyor da bu iş için nitelikli oluyor?”

“Nitelikli falan değil, ukalanın teki.”

“Kızmadın mı?”

Omuzlarımı silktilim. “Kramer olayından uzak durmamızı istiyor.” “Bunu yapacak mıyız?”

“Seninle konuşmamamı söyledi. Başvurunu reddedecekmiş.” Summer sustu. Bakışlarını çevirdi.

“Bok” dedi..

“Üzıldüm. Bunu istediğini biliyorum.”

Bana baktı.

“Kramer işi hakkında ciddi mi?”

“Her şey hakkında ciddi. Beni havaalanında tutuklattı bütün bunları anlatmak için.”

“Tutuklattı mı?”

Başımı salladım. “O park yerindeki olay için biri ihbar etmiş.” “Kim?”

“İzleyicilerden biri.”

“Bizden biri mi? Kim?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiç başıma gelmemişti.”

Summer yine sustu.

“Annen nasıl?” dedi.

“Bacağını kırmış. Önemli değil.”

“Zatürre olabilir.”

Yine başımı salladım. “Röntgen çektirmiş. Zatürre yok.”

“Beklenen soruyu sorabilir miyim?”

“Öyle bir şey mi var?”

“Sivilleri dövmek büyük bir olaydır. Seni tutukladıklarına göre bir görgü tanığı ve bir de rapor var.”

“Ee?”

“Öyleyse neden hâlâ dışarıdasın?”

“Willard dosyayı uyutuyor. ”

“Ukalanın biriye bunu neden yapsın?”

“Sicilime olan saygısından. Öyle dedi.”

“Ona inandın mı?”

Başımı salladım.

“Şikâyetle yanlış bir şey olmalı. Willard gibi biri onu mutlaka kullanırdı” dedim. “Sicilime falan aldırış ettiği yok.”

“Şikâyetle eksik bir şey olamaz. Asker bir tanık, bulabilecekleri en iyi tanıktır. Ona istediklerini söyletebilirler. Willard'ın şikâyeti kendisinin yazması gibi bir şey bu. ”

Cevap vermedim.

“Şimdi neden buradasın?” diye sordu.

Joe'nun sözlerim hatırladım: Bu işi, Bird'de seni Panama'dan çekip de yerine ukala birini getirecek kadar kimin istediğini öğrenmelisin.

“Neden burada olduğumu bilmiyorum” dedim. “Hiçbir şey bilmiyorum. Bana Yarbay Norton'u anlat.”

“O işten alındık.”

“Sen yine de merakımı tatmin için söyle.”

“O değil. O saatte üs dışında bir partideymiş. Sabaha kadar. En az yüz kişinin arasında. ”

“Kim bu?”

“Psikolojik Operasyonlar eğitmeni. Düşmanın erkeklik duyguları konusunda iç duygusal güvenliğine saldırıda uzman. Doktorası var.” “Eğlenceli bir hanım sanki.”

“Bir bardaki partiye davet edilmiş. Biri eğlenceli olacağını düşünmüş olmalı.”

“Vassell ile Coomer' ı buraya getireni ara ştırd ın mı?”

“Kapıdakiler Binbaşı Marshall dediler. Pentagon'da geçici bir görevde bulunan 12. Kolordu kurmaylarından. Kasım'dan beri buradaymış.” “Washington'daki otelden edilen telefonlar ı araştırdın mı?”

Başımı salladı.

“Hiç telefon edilmemiş. Gece saat sıfır yirmi sekizde Vassell'in odası aranmış. 12. Kolordu'nun Almanya'dan aradığını tahmin ediyorum. İkisi de telefon etmemişler.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Elektronik santral. Dış hat almak için dokuzu çevirince bilgisayara otomatik olarak kaydediliyor. Fatura çıkarmak için zorunlu.” Çıkmaz sokak.

“Pekâlâ, hepsini unut gitsin” dedim.

“Sahi mi?”

“Emir emirdir, alternatifi anarşi ve karışıklıkt ır.”

Odama dönüp Rock Creek'i aradım. Willard'ın çoktan gitmiş olacağını tahmin ediyordum. Bütün yaşamı boyunca dokuzdan beşe çalışacak tipten bir adamdı. Bir memur bulup beni Panama'dan Bird'e getiren özgün emri bulmasını söyledim. Beş dakika beklerken Summer'ın listelerini okudum. Hepsi de benim için hiçbir anlamı olmayan adlarla doluydu. Telefondaki memur, “Emri buldum, efendim” dedi.

“Kim imzalamış.”

“Albay Garber, efendim.” “Teşekkür ederim” diyerek telefonu kapadım. Soma on dakika oturup insanların bana neden yalan söylediklerini düşündüm. Soma telefonum tekrar çalıp da devriye nöbetindeki genç bir er ormanda, bir cinayet kurbanı bulunduğunu söyleyince o sorumu unuttum. Adamım raporunun sonunu getiremeden iki kere kustuğuna göre oldukça berbat bir durumdu.

Kırsal ordu karargâhları genellikle oldukça büyüktür. Yapı alanı dar da olsa çoğunlukla çevresinde çok geniş bir arazi vardır. Bu benim Fort Bird'de ilk görevimdi ama bu konuda bir istisna olacağını sanmıyordum. Alçak tepeler, sık vadiler ve seyrek ağaçlarla bir ilçe boyutunda at nalı biçiminde arazinin ortasında küçük bir kasaba gibi olmalıydı. Karargâhın uzun yılları boyunca ağaçlar Orta Avrupa'nın ormanlarının dev çınar ve çamlarına, Ortadoğu'nun nazlı nazlı sallanan palmyelerine dönüşmüş olacaktı. Burada kuşaklar boyu piyade eğitimi yapılmıştı, atış talim çukurları ve eski siperler, dikenli tel engelleri ve psikiyatristlerin erkek duygusal güvenliğine meydan okudukları barakalar olurdu. Sonra Özel Kuvvetlerin rehinelere kurtarma eğitimi aldıkları beton setler ve devlet binalarının tıpatıp örnekleri. Formsuz yeni erlerin bitkinlikten düşene ve hatta kimi zaman ölene kadar koştukları yollar. Hepsi de kilometrelerce paslı telle çevrili ve her üç çit direğinde bir uyarı levhası.

Bir uzman grubu çağırdım, otoparka gidip ön tablosunda çalışan bir fener olan bir Humvee buldum. Soma arac 1 çalıştırıp devriye erin tarifine uyararak meskûn araziden geçip ta içerlere kadar uzanan yola çıktım. Karanlık mutlaktı. Bir buçuk kilometre kadar soma bir başka Hum-vee'nin farlarını gördüm. Devriyenin aracı yolun beş metre kadar dışına park edilmiş, uzak farları ağaçlara çevrilmişti. Asker de kaputa yaslanmış bekliyordu. Başını öne eğmiş, yere bakmaktaydı.

Birinci soru: Araçla karanlık bir yerde devriye gezen biri ağaçların arasındaki bir cesedi nasıl görebilirdi?

Onun yanına park edip feneri aldım ve soğuğa iner inmez sorunun cevabını anladım. Yolun ortasında başlayan bir giysi izi. Hemen ortaya yakın bir tek siyah meşin askeri çizme, eski, yıpranmış ve iyi boyanmamış. Onun batısında bir metre ileride bir çorap. Sonra başka bir çizme, diğer bir çorap, bir ceket, yeşil bir fanila. Giyecekler bir çizgi halindeydi, hani bazı domestik fantezi filmlerinde eve girilir de yukarı yatak odasına kadar uzanan iç çamaşırları bulunur ya, öyle işte. Ancak burada ceket ve fanila kanlıydı.

Yolun kenarındaki toprak kaya kadar sertti Ayak izi olamayacağı için o yana giderek herhangi bir izi bozacak değildim. Derin bir soluk alıp giysi izlerini takibe devam ettim. Oraya varınca adamımın neden iki kere kustuğunu anladım. Onun yaşında ben üç kere kusardım.

Ceset bir ağacın altında donmuş kuru yapraklar üzerinde yüzüstü yat ıyordu. Çıplaktı. Orta boylu. Beyazd 1 ama baştan aşağı kanlıydı. Kollarında ve omuzlarında kemiklere kadar inmiş bıçak darbeleri vardı. Arkadan yüzünün vurulmaktan şişmiş olduğunu görüyordum. Yanaklar 1 dışarı fırlamıştı. Künyesi yoktu. Boynunda sıkılmış ince bir meşin kemer vardı. Kıçına bir dal parçası sokulmuştu. Yerdeki kandan sırtüstü çevirdiğimizde cinsel organlarının kesilmiş olduğunu göreceğimizi anladım.

Yere atılmış çamaşırları izleyerek yola döndüm. Asker hâlâ yere bakıyordu.

“Tam olarak neredeyiz?” diye sordum.

“Efendim?”

“Hâlâ üste miyiz?”

Başımı sallad ı. “Çitin bir buçuk kilometre içindeyiz.”

“Tamam.” Yetki alanı çözümlenmişti. Kurban asker ve bulunduğu yer askeri bölge. “Burada bekleyeceğiz. Ben söyleyene kadar oraya kimse gitmeyecek. Anlaşıldı ım?”

“Başüstüne, efendim.”

“İyi iş çıkarıyorsun.”

“Sizce öyle mi?”

“Hâlâ ayaktasın ya.”

Humvee'in dönüp telsizden çavuşumu aradım. Hemen Summer'ı arayıp beni acil kanalından aramasını söyledim. Soma beklemeye başlad ım. İki dakika soma bir ambulans geldi. Soma bürodan çıkmadan önce çağırdığım cinayet yeri uzmanlarıyla iki Humvee. Herkese bir kenarda beklemesini söyledim. Öyle acil bir durum yoktu.

Summer beş dakika sonra telsizle aradı.

“Ormanda bir ölü” dedim. “Sözünü ettiğin o Psi-Op kadını bulmanı istiyorum.”

“Yarbay Norton'u mu?”

“Onu buraya getir.”

“Willard benimle çalışamayacağım söylemişti.”

“Seni özel birim işine kar ıştırılamayacağımı söylemişti. Bu polislik iş.”

“Norton'u neden istiyorsun?”

“Onunla tanışmak istiyorum.”

Summer telsizi kapad ı, ben de inip sağlık ve adli tıp ekiplerinin yanına gittim. Hepimiz soğukta bekledik. Bataryaların boşalmaması ve arabaların ısınması için motorları çalıştırıyorduk. Yükselen dizel dumanı hava kirliliği gibi bir tabaka oluşturuyordu. Olay yeri personeline yoldaki eşyaların listesini çıkarmalarını ama hiçbir şeye dokunmamalarını ve ayak izi bırakmamalarını söyledim.

Bekledik. Mehtap yoktu. Yıldız da. Farlar imiz ve boşta çalışan motorlar imiz dışında ne ışık ne de ses. Leon Garber'ı düşündüm. Kore, Amerikan ordusunun en büyük şubesiydi. En gösterişlisi değil ama herhalde en faali ve kesinlikle en güçlüsü. Orada Askeri Polis komutanı olmak iki yıldızla emekli olacak demekti ki, bu da onun umduğundan çok fazlasıydı.

Ağabeyim haklıysa ve baltalar inmek üzereyse o zaman Leon doğru yandaydı. Onun için sevinmişim. On dakika kadar. Soma durumuna bir de başka açıdan bakmaya başladım. On dakika kadar kaygılandım ama bir yere varamadım.

Benim düşüncelerimi toparlayamadan Summer geldi. Bir Humvee sürüyordu ve yanında kamuflaj giysileri içinde başı açık sarışın bir kadın vardı. Summer arac ı yolun ortasında, farları bize döndük olarak durdurdu. O arabada kaldı, sarışın kadın indi, kalabalığa şöyle bir göz gezdirdi ve bana doğru yürüdü. Onu selamladım ve adına baktım: Norton. Yakalarında yarbaylığın meşe yaprakları vardı. Yaşça benden çok az büyüktü. Uzun boylu, zayıf ve bir aktris ya da model olacak bir yüz.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, binbaşı?” dedi. Boston aksam vardı ve geceyarısı yataktan kaldırıldığına pek sevinmemiş görünüyordu.

“Görmeniz gereken bir şey var” dedim.

“Neden?”

"Belki bana profesyonel bir fikir verebilirsiniz."

“Neden ben?”

“Çünkü buradasınız. Başka yerden birini getirtmek saatler sürerdi. ”

“Nasıl birine ihtiyacınız var?”

“Sizin işinizde olan birine.”

“Bir sınıfta çalıştığımın farkındayım” dedi. "Bunun sürekli hatırlanması gerek yok."

“Ne?”

“Andrea Norton'a, herkes gerçek bir işle uğraşırken onun kitap kmdu bir akademisyen olduğunu hatırlatmak burada pek popüler bir eğlence oldu sanırım.”

“Benim bundan haberim yok. Burada yeniyim. Sizin işinizde birinin ilk izlenimlerine ihtiyacım var, hepsi bu işte.”

“Peki.”

Kadına el fenerimi verdim. “Giysileri sonuna kadar izleyin. Lütfen hiçbir şeye dokunmayın. İlk izlenimleriniz önemli benim için. Sonra sizinle onlar hakkında konuşmak istiyorum. ”

Kadın hiçbir şey söylemeden feneri aldı ve yürüdü. İlk altı metre kadar Askeri Polis aracının farlarıyla aydınlandı. Gölgesi önüne düşmüştü. Soma farlarının ışığından çıktı, fener ışığının karanlığı deldiğini gördüm. Sonra da kayboldu. Şimdi yalnızca yapraksız ağaçların dallarının altları hafifçe aydınlanıyordu.

Kadın on dakika sonra döndü. Doğruca yanıma geldi. Yüzü sararmış gibiydi. Feneri söndürüp bana verdi.

“Bir saat sonra ofisimde” dedi.

Summer'ın Humvee'sine bindi, Summer arabayı geri manevrayla döndürdü, karanlıkta hızla uzaklaştı.

“Haydi çocuklar işe” dedim. Arabama oturup yere dönük fenerleri, çevremde yanıp sönen flaşları izledim. Çavuşuma telefon edip üs morgunu açtırmasını, sabah ilk iş olarak bir patologun orada olmasını sağlamasını istedim. Yarım saat sonra ambulans geri geri ormana girdi ve adamlarım bir naylona sarılmış cesedi yüklediler. Kapılar kapandı, ambulans yola çıktı. Plastik kanıt torbaları doldurularak etiketlendi. Ağaçların çevresine olay yeri bandı çekildi. Kırk metreye elli metre kadar bir alan belirlenmiş oldu.

Onları bırakıp üsse döndüm, nöbetçiden Psi-Op tesisinin nerede olduğunu öğrendim. Karargâhtan biraz uzakta Özel Kuvvetlerin yarı yolundaydı. Her taraf karanlıktı ama ana holde ve ofis pencerelerinden birinde ışık vardı. Arabamı park edip içeri girdim. Koridordan geçince üst kısmı buzlu camlı ve ardında ışık olan bir kapıya geldim. Üzerinde Yrb. A. Norton yazıyordu. Kapıyı vurup içeri girdim. Temiz ve derli toplu bir odaydı. Kadınsı kokuyordu. Bir daha selam vermedim. O noktayı aşmıştık artık.

Norton büyük meşe bir masanın ardında oturuyordu ve masanın üzerinde açık kitaplar vardı. Kitaplar o kadar yer kaplamıştı ki, telefonu bile yere indirmişti. Önündeki kâğıda notlar almıştı.

“Merhaba” dedi.

Ziyaretçi iskemlesine oturdum.

“Kimdi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Yüzünden anlaşılacağını sanmıyorum. Çok kötü dayak yemiş. Parmak izlerinden bulacağız. Ya da dişlerinden. Eğer dişi kalmışsa.”

“Ona bakmamı neden istediniz?”

“Nedenini söyledim. Fikrinizi öğrenmek istedim.”

“Bir fikrim olacağını nereden çıkardınız?”

“Olayda sizin anlayacağınız unsurlar var gibi geldi.”

“Ben suçlu profili çıkaramam.”

“Sizden bunu istemiyorum. Yalnızca doğru yolda olup olmadığımı anlamak istiyorum.”

Başımı salladı. Öne düşen saçlarını arkaya attı.

“Aşikâr sonuç kurbanın eşcinsel olduğu” dedi. “O nedenle öldürülmüş olabilir. O nedenle değilse bile katilleri eşcinsel olduğunu kesin olarak biliyorlardı.”

Başımı salladım.

“Cinsel organı kesilmişti” dedi.

“Kontrol ettiniz mi?”

“Ceseti hafifçe kımlıdattım. Özür dilerim. Bunu yapmamamı söylediğinizi biliyorum.

Kadına baktım. Eldivenli değildi. Oldukça dayanıklı birine benziyordu. Belki de öğretmenliğiyle ilgili küçümsemeyi hak etmemişti. “Önemli değil” dedim.

“Tahminimce testislerini ve penisini ağzında bulacaksınız. Yanaklarınin yalnızca dövülmekten şiştiğini sanmıyorum. Organları kesip oral seks görünümünü vermek sembolik bir belirtidir.”

Başımı salladım.

“Çıplaklık ve künyelerin olmaması gibi. Orduyu kurbandan çıkarmak kurbanı ordudan çıkarmakla aynı şeydir.”

Yine başımı salladım.

“Yabancı bir maddenin makata sokulması da başlı başına bir belirtidir.”

Başımı eğdim.

“Sonra sırtındaki sıvı var.”

“Yoğurt” dedim.

“Herhalde böğürtlenlidir” dedi. “Eski bir şakadır bu. Bir eşcinsel nasıl orgazm taklidi yapar?”

“Biraz inler” dedim. “Sonra sevgilisinin sırtına yoğurt döker.” “Evet.” Gülümsemedi. Ve gülümseyip gülümsemeyeceğimi anlamak için bana baktı.

“Ya kesikler ve dayak?” dedim.

“Nefret.”

“Boynundaki kemer?”

Omuzlarını silkti. “Oto-erotik tekniği akla getiriyor. Kısmi boğulma orgazm sırasında zevki artırır.”

Başımı salladım.

“Tamam.”

“Tamam ne?”

“Bunlar ilk izlenimlerinizdi. Bunlara dayanarak bir fikir geliştirdiniz mi?”

Ya siz?

“Evet” dedim.

“Önce siz söyleyin.”

“Bence sahte.”

“Neden?”

“Çok şey bir arada. Altı şey var. Çıplaklık, kayıp künyeler, cinsel organlar, dal parçası, yoğurt ve kemer. Bunlardan herhangi ikisi yeterdi. Belki üç. Sanki bir şey ima etmeye çalışıyorlar, doğrudan doğruya anlatmak yerine.”

Norton konuşmadı.

“Çok fazla” dedim. “Birini vurmak, sonra boğmak, sonra bıçaklamak ve soma da öldüresiye dövmek gibi. Sanki bir Noel ağacını ipuçla-rıyla donatır gibi.”

Kadın bana bakıyor, belki de beni ölçüp biçiyordu.

“Kemer konusunda kuşkularım var” dedi. “Oto-erotizm tamamen eşcinsel değildir. Eşcinsel olsun olmasın bütün erkeklerin orgazmları fizyolojik olarak aynıdır.”

“Yani bütün bunlar sahte mi?”

“Aynı fikirdeyim. Akıllı bir adamsınız.”

“Bir polis için mi?”

Kadın gülümsemedi. “Ama bizler subay olarak eşcinsellerin askere alınmalarının yasal olmadığını biliyoruz. O nedenle orduyu savunmak uğruna yargılarımızın etkilenmesine izin vermemeliyiz.”

“Orduyu korumak benim görevimdir” dedim.

“Çok doğru.”

Omuzlarımı silktim. “Ama bir tavır alıyor değilim. Kurbanın kesinlikle eşcinsel olmadığımı söylemiyorum. Belki de öyleydi. Aslında umurumda bile değildi. Kendisine saldıranlar da bunu biliyor ya da bilmiyorlardı. Ama bence onu bu nedenle öldürmediler. Neden buymuş gibi göstermek istediler. Ama aslında bunu hissetmiyorlardı. Başka bir şey hissediyorlardı. O yüzden fazlasıyla sahte ipucu yüklediler. ”

Sonra durakladım.

“Gayet akademik bir tutumla” dedim. ■

Kad in gerildi.

“Akademik mi?” “Sizler sınıfta bunlar ı öğretmez misiniz?”

“Biz insan öldürmeyi öğretmeyiz.”

“Onu sormamıştım.”

Kadın başını salladı. “Bu konuda konuşuruz. Konuşmamız gerek. Düşmanın penisini kesmek çok temel bir eylemdir. Tarih boyunca olagelmıştır. Vietnam'da da oldu. Afgan kadınları son on yıldır bunu ele geçirilen Sovyet askerlerine yap ıyorlar. Bunun neyi temsil ettiğini, ne iletmek istediğini ve yarattığı korkuyu konuşuruz. Çirkin yaralar korkusu hakkında kitaplar yazılmıştır. Bu her zaman hedef nüfusa bir mesaj dır. Yabancı nesnelere tecavüzden söz ederiz. Tecavüz edilen cesetlerin özellikle sergilenmesini konuşuruz. O atılmış giysiler izi klasik bir harekettir,”

“Yoğurttan söz eder misiniz?”

Norton başını salladı. “Ama bu çok eski bir şakadır.”

“Ya soluksuz bırakma?”

“Psi-Op derslerinde yoktur. Ama buradaki insanlar ın çoğu bunu dergilerde okurlar. Ya da porno videolarda izlerler.”

“Düşmanın cinselliğini sorgulamaktan konuşur musunuz?”

“Elbette. Düşmanın cinselliğini sorgulamak dersimizin ana konusudur. Cinsel tercihi, erkekliği, yetenekleri, kapasitesi. Bu tarih boyunca hep ana konu olmuştur. İki yönlü çalışır. Düşmanı küçültür ve ona kıyasla bizi yüceltir. ”

Sustum.

Norton yüzüme baktı. “Orada ormanda derslerimizin meyvelerini görüp görmediğimi mi soruyorsunuz bana?”

“Sanırım öyle” dedim.

“Aslında benim fikrimi istemiyorsunuz, değil, mi? Bu yalnızca bir girişti. Gördüklerinizi zaten anlamıştınız.”

Başımı sallad ım. “Bir polis için akıllı biriyim.”

“Cevabım hayırdır” dedi. Derslerimizin meyvelerini özellikle görmedim. ”

“Ama olabilir.”

“Her şey olabilir.”

“Fort Irwin'de General Kramer'la karşılaşmış mıydınız?”

“Bir iki kere” dedi. “Neden?” “Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Hatırlamıyorum. ”

“Yakınlarda görmediniz mi?”

“Hayır. Yakınlarda görmedim. Neden?”

“Onunla nasıl tanıştınız?”

“Mesleki olarak.”

“Zırhlı Birlikler'de de eğitimlik yapıyor musunuz?”

“Irwin yalnızca Zırhlı Birlikler demek değildir. Unutmayın, aynı zamanda Milli Eğitim Merkezi'dir. İnsanlar oraya bize gelirlerdi. Şimdi biz onlara gidiyoruz.”

Sustum.

“Zırhlı Birlikler'e ders vermemiz sizi şaşırttı mı?”

Omuzlarımı silktilim. “Sanırım biraz. Yetmiş tonluk bir tank içindeysem daha fazla bir psikolojik üstünlük aramazmışım gibi geldi de.”

Hâlâ gülümsemedi. “Öğrettik. Hatırladığım kadarıyla General Kramer kendi askerlerinin öğrenmedikleri bir şeyi karacıların öğrenmesinden hoşlanmıyordu. Aralarında sıkı bir rekabet vardı.”

“Şimdi kime öğretiyorsunuz?”

“Yalnızca Delta Gücü'ne.”

“Yardımanız için teşekkür ederim.”

“Bu gece sorumluluk olarak algılayabileceğimiz herhangi bir şey fark etmedim. ”

“Özel olarak hayır.”

“Psikolojik olarak genel bir durum” dedi.

“Tamam” dedim.

“Bunun sorulmasından hoşlanmad ım.”

“Tamam” dedim tekrar, “iyi geceler.”

Kalkıp kapıya yürüdüm.

“Bu gece gördüğümüz bir düzenlemeysenizce gerçek neden neydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim. “O kadar da zeki değilim.”

Büromun dışında durdum ve bebeği olan çavuş bana yine kahve verdi. Odama girdiğimde Summer beni bekliyordu. Kramer olayı kapandığından listelerini almaya gelmişti.

“Öteki kadınları kontrol ettin mi?” diye sordum. “Norton dışındakileri?”

“Hepsinin o gece için kanıtları var. Kanıt için yılın en iyi gecesi. Kimse yılbaşı gecesini yalnız geçirmez.”

“Ben geçirdim” dedim.

Karşılık vermedi. Kâğıtları toplayıp dosyasına koydum, üzerindeki notu çıkardım. Annenin iyi olduğunu umarım. Notu çekmeceme koydum, dosyayı ona verdim.

“Norton ne söyledi?” diye sordu.

“Eşcinsellik maskesi verilmiş cinayet konusunda benimle aynı fikirde. Sembollerin Psi-Op derslerinden çıkıp çıkmadığını sordum ama ne evet dedi ne de hayır. Bu sorunun sorulmasından hoşlanmadı.”

“Şimdi ne olacak?”

Esnedim. Yorgundum. “Bu işlerde ne yapılması gerekirse. Henüz kurbanın kim olduğunu bile bilmiyoruz. Yarın öğreniriz sanırım. Sabah yedide buluşalım, tamam mı?”

“Tamam.” Elinde dosyayla kapıya yürüdü.

“Rock Creek'e telefon ettim” dedim, “Bir memura beni Panama'dan buraya getirten emrin onlardaki kopyasını bulmasını istedim.”

“Ve?”

“Kâğıtta Garber'im imzası varmış.”

“Ama?”

“Bu mümkün değil. Garber yılbaşı gecesi burasını aradı ve karşısına ben çıkınca şaşırıldı.”

“Memur neden yalan söylesin ki?”

“Memurun yalan söyleyeceğini sanmam. İmza sahte olmalı.”

“Bu olabilir mi?”

“Başka bir açıklaması olamaz. Garber beni kırk sekiz saat önce buraya naklettirdiğini unutmuş

olamaz.”

“Peki bütün bunlar ne demek oluyor?” “Hiçbir fikrim yok. Biri biryerlerde satranç oynuyor. Kardeşim bana beni Panama'dan buraya getirecek ve yerime hıyar ın birini koyacak kadar bu işi kimin istediğini bulmamı söyledi. Ben de araştırdım. Şimdi de aynı şeyi Garber için düşünüyorum. Yerine hıyarın birini getirecek kadar onun Rock Creek'ten gitmesini kim istemiş olabilir?”

“Ama Kore terfi demek, değil mi?”

“Garber terfiyi hak etti, orası kesin. Ama henüz çok erken. O bir yıldızlık bir iş. Senato'nun karar vermesi gerek. O süreç de Ocak ayında değil sonbaharda işlemeye başlar. Bu panik bir davranıştı. Ani bir şey.” “Neden ama? Seni getirmek, onu göndermek. İki hamle birbirini boşa çıkarıyor.”

“Belki iki oyuncu vardır. Halat çekme gibi. İyi adam, kötü adam. Biri kazanır öteki kaybeder. 55

“Ama kötü adam kolaylıkla kazanırdı. Seni terhis ederdi. Ya da hapse atardı. Elinde sivillerden şikâyet var. ”

Cevap vermedim.

“Ne tarafından baksan olmuyor” dedi Summer. “Senin tarafında oynayan kimse, Garber'm gitmesine razı oluyor ama sivil şikâyetine rağmen seni burada tutacak kadar güçlü. Willard'ın istese bile sana karşı bir şey yapamayacağını anladığı kadar güçlü. Bu ne demek biliyor musun?” “Evet, biliyorum” dedim.

“Bu senin Garber'dan önemli görüldüğün demek. Garber gitti ama sen hâlâ buradasın.”

Summer sonra bakışlar ını kaçırdı ve sustu.

“Açıkça konuşabilirsin, teğmen” dedim.

Yüzüme baktı.

“Sen Garber'dan daha önemli değilsin” dedi. “Olamazsın.”

Yine esnedim.

“O konuda benden bir şey bekleme” dedim. “Bu benimle Garber arasında bir seçim değil.”

Summer durdu, başını salladı.

“Değil” dedi. “Bu Fort Bird ile Rock Creek arasında bir seçim. Fort Bird daha önemli görünüyor. Bu üste olanlar özel birim karargâhında olanlardan daha hassas görülüyor.”

“Anlaştık” dedim. “Ama burada neler oluyor ki?”

Burada neler olduğunu anlamak için ilk adımımı ertesi sabah saat yediyi bir geçte Fort Bird morgunda

attım. Üç saat uyumuştum ve kahvaltı etmemiştim. Askeri cinayet soruşturmasında fazla bir kural yoktur. Çoğunlukla içgüdülere dayanırız. Ancak pek az kuraldan biri de şudur: Askeri bir otopsiye girmeden önce yemek yemezsin.

Ben de kahvaltı saatini olay yeri raporunu inceleyerek geçirdim. Oldukça kalın bir dosya olmasına rağmen içinde işe yarar bir şey yoktu. Ele geçirilen bütün üniforma parçalarını listeliyor ve tek tek anlatıyordu. Cesedi tarif ediyordu. Binlerce sözcük onlarca Polaroid fotoğrafla desteklenmişti. Ama ne sözcükler ne de resimler bana bilmem gereken şeyleri söylemiyordu.

Dosyayı çekmeceme koyup amirlik bürosuna telefon ederek üstten izinsiz çıkan olup olmadığımı araştırdım. Ölü askerin yokluğu şimdiden fark edilmiş olabilirdi ve kimliğini öyle saptayabilirdik. Ama herhangi bir rapor yoktu. Sıradışı bir şey olmamıştı.

Sabahın soğuşuna çıktım.

Morg, Eisenhower yönetimi zamanında yapılmıştı ve hâlâ hizmet veriyordu. Fazla bir gelişmişlik beklemiyorduk. Bu sivil dünya değildi. Dün geceki kurbanın muz kabuğuna basıp kaymadığını biliyorduk. Hangi yaranın öldürücü olduğu da umurunda değildi. Tek bilmek istediğim yaklaşık ölüm saati ve ölenin kimliği idi.

Ana kapıdan girince karşınıza çıkan hol sağa ve sola açılıyordu. Sola giderseniz bürolara, sağa giderseniz soğuk hava deposuna giriyordunuz. Ben doğruca bıçakların kestiği, testerelerin vızıldadığı ve suyun aktığı orta kapıya yöneldim.

Odanın ortasında iki metal masa, üzerlerinde parlak ışıklar, altlarında su giderleri vardı. Çevrelerinde çıkarılan organların tartıldığı teraziler ve tekerlekli çelik arabaların üzerinde organların konulmasını bekleyen

boş kavanozlar. Yerler ve duvarlar beyaz çiniyle kaplı olup hava soğuktu ve formaldehid kokuyordu.

Sağdaki masa temiz ve boştu. Soldakinin çevresinde insanlar vardı. Patolog, yardımcısı, not alan biri. Summer oradaydı. Otopsinin yarısına gelmişlerdi. Bütün aletler çalışıyordu. Cam kavanozlardan birkaçı doluydu. Kalabalık arasından cesedin bacaklarını görüyordum. Yıkanmışlardı. Lambaların ışığında mavi-beyaz görünüyorlardı. Bütün kir ve kanı akıp gitmişti.

Summer'ın yanına gidip baktım. Ölü adam sırtüstü yatıyordu. Kafatasının üst kısmını çıkarmışlardı. Alnın ortasından kesip yüz derisini sıyırmışlardı. Deri, bir yatağın üstünde açılmış bir battaniye gibi tersyüz edilmişti. Çenesine kadar. Elmacık kemikleri ve gözleri açıktaydı. Patolog beyni keserek bir şey arıyordu. Kafatasını testereyle kesip üst kısmını bir kapak gibi çıkarmıştı.

“Durum nedir?” diye sordum.

“Parmak izlerini aldık” dedi.

“Faksladım” dedi Summer. “Bugün bir cevap alırız.”

“Ölüm nedeni?”

“Kafaya indirilen darbe” dedi doktor. “Lastik levyesi gibi bir şeyle üç darbe. Bu dramatik görüntülerin hepsi ölümden sonra yap ilmiş. Vitrin süslemesi.”

“Savunma yarası var mı?”

“Hiçbir şey yok. Sürpriz bir saldı iriymiş. Mücadele falan olmamış.”

“Saldırganlar kaç kişiymiş?”

“Ben sihirbaz değilim. Darbeleri herhalde ayn ı kişi indirmişti. Çevresinde onu izleyenler olup olmad iğini bilemem. ”

“Bir tahmin?”

“Ben bilim adamıyım.”

“Tek bir saldırgan” dedi Summer. “Benimki yalnızca bir his.”

Başımı salladım.

“Ölüm zamanı?” diye sordum.

“Kesin bir şey söylemek güç. Dün gece dokuz ya da on. Ama emin olamam. ”

Yine başımı sallad ım. Dokuz on mantıklıydı. Karanlık bastıktan sonra, cesedin bulunmas ı saatler alacaktı. Katilin, ceset bulunduğu başka bir yerde olabilmesi için bol bol zamanı vardı.

“Olay yerinde mi öldürülmüş?” dedim.

Patolog başıyla onayladı.

“Ya da oraya çok yakın bir yerde. Aksini gösterecek tıbbi bulgular yok.”

“Pekâlâ.” Çevreye baktım. Ağaç dalı bir araba üzerindeydi. Yanındaki kavanozda penis ve iki testis.

“Ağzında mıydı?”

Patolog yine başıyla onayladı.

“Nasıl bir bıçak?” dedim.

“Herhalde bir K-bar.”

“Harika.” Son elli yıldır on milyonlarca K-bar üretilmişti. Madalya kadar sıradan şeylerdi.

“Sağ elini kullanan biri bıçağı kullanmış” dedi doktor.

“Ya levye?”

“Aynı.” “Tamam” dedim.

“Sıvı da yoğurtmuş.”

“Çilekli mi, böğürtlenli mi?”

“Tatmadım.”

Organ kavanozlarının yanında dört Polaroid fotoğrafı vardı. Öldürücü yara yerinin fotoğrafları. Birincisi bulunduğu gibiydi. Adamın saçları oldukça uzundu ve kandan keçeleşmişti ve pek ayrıntı seçilmiyordu. İkincisinde kan ve toprak silinmişti. Üçüncüsünde saçlar bir makasla kesilmişti. Dördüncüsünde saçlar usturayla kazınmıştı.

“Bir kanca olabilir mi?” diye sordum.

“Olabilir. Levyeden daha iyi. Alçı kalıbını çıkardım. Sen silahı getir ben sana evet mi hayır mı söylerim.”

Biraz daha yaklaşım baktım. Ceset tertemizdi. Gri, beyaz ve pembe. Kan ve diğer organik kokuların yanında hafif bir sabun kokusu vardı. Kasıklar berbattı. Kasap dükkânı gibi. Kol ve omuzlardaki bıçak kesikleri derindi. Kasları ve kemikleri görebiliyordum. Yaraların kenarları mor ve soğuktu. Bıçak sol kolundaki bir dövmeyle delip geçmişti. Bir kartal Anne yazılı bir bant tutuyordu. Genelde hoş bir görüntü değildi. Ama korktuğumdan daha iyi durumdaydı.

“Ben daha fazla şiş ve morarma bekliyordum” dedim.

Patolog bana baktı.

“Dedim ya, bütün dram öldükten sonra oynanmış. Kalp atışı yok, kan basıncı yok, dolaşım yok ve tabii şişme de yok. Fazla bir kanama da. Kan zaten yerçekimiyle boşalıyordu. Bıçaklandığında canlı olsaydı, kanı ırmak gibi akardı.”

Masaya döndü, adamın kafatasını tekrar yerine oturttu. İyice yapışması için tepesine iki kere vurdu, akan sıvıları bir süngerle sildi. Sonra yüz derisini geriye çekti, yerleştirdi, parmaklarıyla düzeltti. Ellerini çektiğinde striptiz kulübünde konuştuğum Özel Kuvvetler çavuşunun boş bakışlarla tepesindeki parlak ışıklara baktığını gördüm.

Bir Humvee alıp Andera Norton'un Psi-Op okulu önünden geçerek Delta Gücü'nün konuşlandığı yere gittim. Burası, ordunun bütün suçlularını Kansas'ta Fort Leavenworth'a toplamadan önceki eski cezaevi idi. Telör-gü çitler ve duvarlar şimdiki işlevine uygundu. Hemen yanında devasa bir İkinci Dünya Savaşı hangarı vardı. İçinde Delta'nın malzemesi, kamyonları, zırhlı Humvee'leri ve belki de bir iki helikopteri bulunuyordu.

Kapıdaki nöbetçi beni içeri alınca doğrudan idari büroya gittim. Sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen içerisi arı kovanı gibiydi. Yüzbaşı masası başındaydı. Delta Gücü'nün tersyüz edilmiş dünyasında çavuşlar yıldızlardır ve subaylar masabaşı işlerine bakarlar.

“Kayıp kimsen var mı?” diye sordum.

Bakışlarını çevirdi ki, bu da bana çok şeyler anlattı.

“Olduğunu bildiğinizi sanıyorum” dedi. “Yoksa buraya neden gelesiniz ki?”

“Bana bir ad verecek misin?”

“Ad mı? Onu tutukladığınızı sanmıştım.”

“Tutuklamadan söz etmiyorum. ”

“Ne oldu öyleyse?”

“Bu adam sık sık tutuklanır mı?”

“Hayır, gayet iyi bir askerdir. ”

“Adı ne?”

Yüzbaşı cevap vermedi. Uzanıp çekmecedен bir dosya çıkararak bana uzattı. Gördüğüm bütün Delta dosyalar ı gibi bu da titizlikle ayıklanmıştı. İçinde yalnızca iki sayfa vardı. Birinci sayfa Christopher Carbone adında birinin rütbe ve künye numarasını belirtiyordu. On altı yıllık bekâr bir askerdi. Dört yıl bir piyade tümeninde, dört yıl hava indirme tümeninde, dört yıl bir Ranger bölümünde ve dört yıl Özel Kuvvetler D Birliği'nde hizmeti vardı. Benden beş yaş büyüktü. Üst çavuştu.

İkinci sayfada on parmak izi ve barda konuştuğum ve az önce morg masasında bıraktığım adamın renkli bir fotoğrafı bulunuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu yüzbaşı. “Nerede şimdi?”

“Biri onu öldürmüş.”

“Ne?”

“Cinayet.”

“Ne zaman?”

“Dün gece. Dokuz on sularında,”

“Nerede?”

“Ormanın kıyısında.”

“Hangi ormanın?”

“Bizim üsteki ormanın.” “Tanrım! Neden?”

Dosyayı toplayıp kolumun altına sıkıştırdım.

“Henüz bilmiyorum.”

““Tanrım” dedi yine. “Kim yapmış?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Tanrım” dedi üçüncü kere.

“Akrabası?” dedim.

“Bir yerde bir annesi olacakt ı sanırım. Size bildiririm.”

“Bana bildirme. Kadına sen telefon edeceksin.”

Cevap vermedi.

“Carbone'nin burada düşman var mıydı?” diye sordum.

“Hiçbir bilgim yok.”

“Bir sürtüşme falan?”

“Ne gibi?”

“Yaşam biçimi gibi.”

Yüzüme baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Eşcinsel miydi?”

“Ne? Elbette ki, hayır.”

Bu kere ben konuşmadım.”

“Yani Carbone eşcinsel miydi?” diye fısıldadı yüzbaşı.

Carbone'yi gözlerimin önüne getirdim: Striptiz sahnesinden iki metre beride, o sırada dört ayak üstünde, kıçı havada, memeleri sahnenin zeminine sürtünerek emekleyen kadından iki metre ötede, elinde bir bira şişesi, yüzünde kocaman bir gülümseme. Eşcinsel birinin boş zamanını geçirmesi için garip bir yol. Ama sonra kumral kadını yanından uzaklaştırırken gözlerindeki o ilgisiz bak ış aklıma geldi.

“Carbone'nin ne olduğunu bilmiyorum” dedim.

“O zaman lanet çenenizi tutun” dedi yüzbaşı. “Efendim.”

Carbone'nin dosyasını alıp morga döndüm, Summer'ı alıp subay kulübüne kahvaltıya götürdüm. Herkesten uzakta bir köşeye oturduk. Ben yumurta ve jambon yedim. Summer yulaf ezmesi ve meyve. Ben kahve içtim, Summer çay.

“Patolog eşcinsel işi diyor” dedi Summer.

“Yanılıyor.”

“Carbone evli değil.”

“Ben de değilim. Sen de değilsin. Sen eşcinsel misin?”

“Hayır.”

“Gördün mü?”

“Ama yanlış yönlendirmenin de bir dayanağı olmalı, değil mi? Örneğin kumarbaz olduğunu bilselerdi, ağzına borç pusulalarını tıkarlar ya da çevreye oyun kâğıdı atarlardı. O zaman aklımıza kumar borcu gelirdi. Ne demek istediğimi anladın mı? Eğer bir dayanağı yoksa işe yaramaz. Beş dakikada aksi kanıtlanacak bir şey zekice değil, aptalca bir şeydir.” “Tahminin?”

“Eşcinseldi, bunu biri biliyordu ama neden bu değildi.”

Başımı salladım.

“Neden bu değildi” dedim. “Adamın eşcinsel olduğunu kabul edelim. Yetmişli ve seksenli yılları olaysız geçirdi. Şimdi neden bu bir sorun olsun? Zaman değişiyor, o da durumunu daha iyi saklayabiliyor, arkadaşlarıyla striptiz kulüplerine gidiyor. Bunun şimdi bir sorun olması için hiçbir neden yok. Daha önce olmalıydı. Dört beş yıl önce, on iki yıl, on altı yıl önce. Yeni bir birliğe her katıldığında.”

“Neden neydi peki?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Neden her ne olursa olsun, Kramer ve onun motel işi gibi ordu için sıkıntılı olabilirdi.”

“Bird garip bir yermiş” dedim.

“Senin burada olmanın nedeni Carbone mi dersin?”

“Olabilir. Onun neyi temsil ettiğine bağlı.”

Summer'a gerekli işlemleri yapmasını söyledikten sonra büroya döndüm. Söylentiler hızla yayılıyordu. Üç Delta çavuşu bilgi almak için beni bekliyorlardı. Tipik Özel Güçler askerleriydi. Ufak tefek, bakımsız ve çivi kadar serttiler. İkisi üçüncüsünden daha yaşlıydı. Genci sakallıydı ve sıcak bir yerden yeni gelmiş gibi güneşten yanmıştı. Hepsi de odamın dışında dolanıp duruyorlardı.

Bebeği olan çavuşum da yanlarındaydı. Onlara kıyasla çok uygar görünüyordu. Âdeta nazik. Hepsini odama soktum, kapıyı kapadım ve yerime geçtim, onları ayakta bıraktım.

İki yaşlıdan biri, “Carbone hakkında duyduklarımız doğru mu?” dedi. “Öldürüldü” dedim. “Nedenini ve kimin yaptığını bilmiyorum.” “Ne zaman?”

“Dün gece, dokuz on sularında.”

“Nerede?”

“Burada.”

“Burası kapalı bir üstür.”

Başımı salladım. “Yapan sivil değildi.”

“Çok berbat durumdaymış diye duyduk.”

“Öyleydi.”

“Kimin yaptığını ne zaman bileceksiniz?”

“Yakında.”

“İpucu var mı?”

“Kesin bir şey yok.”

“Siz öğrendiğinizde biz de öğrenecek miyiz?”

“Bunu istiyor musunuz?”

“Elbette.”

“Neden?”

“Nedenini bilirsiniz.”

Başımı salladım. Eşcinsel olsun olmasın, Carbone dünyanın en ürkütücü çetesinin bir üyesiydi. Arkadaşları onun intikamını alacaklardı. Bir an için ona gıpta ettim. Bir gece ormanda beni öldürseler, sabahın sekizinde intikam almaya hazır üç kişi olmazdı arkamda. Sonra üçüne bir daha bakarken, katilin başı dertte, bir tek ad söylemem yeterli diye düşündüm.

“Size bir iki soru sormam gerek” dedim. Standart soruları sordum. Carbone'nin düşmanı var mıydı? Son zamanlarda kimseyle tartışmış mıydı? Tehdit? Kavga? Üçü de başlarını sallayıp sorularına olumsuz cevap verdiler.

“Başka bir şey?” dedim. “Onu riske atacak herhangi bir şey?”

“Ne gibi?” Yaşlıca olan ikisinden biri sordu.

“Ne olursa.” Şu anda bundan fazla bir şey söylemek istemiyordum. “Hayır” dediler hep bir ağızdan.

“Herhangi bir kuramınız var mı?” diye sordum.

“Ranger'lere bakın” dedi genç olanı. “Delta eğitiminde başarısız olup da kanıtlanması gereken bir şey olduğunu sanan birini arayın.”

Sonra beni son söylediklerini dü şünerek bırakıp çıktılar. Bir şey kanıtlanması gereken bir Ranger? Hiç sanmıyordum. Olacak şey değildi. Delta çavuşları tanımadıkları insanlarla ormana gidip kafalar ına darbe yemezlerdi. Onlar bu tür ihtimalleri imkâns ız kılmak için uzun ve güç bir eğitimden geçerlerdi. Carbone bir Ranger'le kavgaya tutuşmuşsa ağacın dibinde bulunacak olan Ranger olurdu. Eğer Carbone ile oraya iki Ranger gitmişse o zaman iki ölü Ranger bulurduk. Ya da en azından Carbo-ne'nin bedeninde kendini savunurken aldığı yaraları görürdük. Öyle kolay kolay pes etmezdi.

Şu halde oraya tanıdığı ve güvendiği biriyle gitmişti. Onu rahat bir tavırla sohbet ederken düşündüm, hatta belki kasabadaki barda olduğu gibi gülümsüyordu da. Belki hiçbir şeyden kuşkulanmadan sırtını saldırgana vermiş bir yere gidiyordu. Sonra bir ceketin altından çıkarılan bir levye ya da kancanın savrulduğunu ve kafasına indiğini hayal ettim. Sonra bir daha, bir daha. Carbone'yi indirmek için hiç beklemediği üç sert darbe gerekmişti. Carbone gibi biri pek sık gafil avlanmazdı.

Telefonum çaldı. Açtım. Rock Creek'te Garber'm ofisindeki ukala Albay Willard'di.

“Neredesin?” diye sordu.

“Odamdayım. Aksi halde telefonu nasıl açardım.”

“Orada kal” dedi. “Bir yere gitme, bir şey yapma, kimseye telefon etme. Sana emrediyorum. Orada otur ve bekle.”

“Neyi?”

“Geliyorum.”

Telefonu kapadı.

Orada kaldım. Bir yere gitmedim. Bir şey yapmadım. Kimseye telefon etmedim. Çavu şum bir fincan kahve getirdi. İçtim. Willard bana susuzluktan ölmemi söylememişt i.

Bir saat sonra dışarıda bir ses işittim ve az sonra o genç Delta çavuşu tek başına içeri girdi. Sakallı ve güneşten bronzlaşmış olanı. Adama oturmasını söyleyip aldığı emirleri düşündüm. Bir yere gitme, bir şey yapma, kimseye telefon etme. Adamla konuşmak bir şey yapmaktı ve emrin bir şey yapma kısmını çiğnemek olurdu. Ama teknik açıdan bakarsanız soluk alıp vermek de öyleydi. Metabolizmamın çalışması da. Saçlarım uzuyordu, tırnaklarımın yirmisi de uzuyordu, sakalım uzuyordu, kilo kaybediyordum. Bir şey yapmamak imkâns ızd ı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, çavuş?” diye sordum.

“Bence Carbone eşcinseldi” dedi.

“Sence mi?”

“Pekâlâ, eşcinseldi.”

“Bunu başka kim biliyordu?”

“Hepimiz. ”

“Ve?”

“Ve o kadar işte. Bilmeniz gerekir diye düşündüm.”

“Bunun bir ilgisi var mı?”

Başımı salladı. “O konuda rahattık. Onu öldüren bizden biri değildi. Bizim birliğimizde olan biri değildi. Bu imkânsız. Biz öyle şeyler yapmayız. Birliğin dışında bunu bilen yoktu. O yüzden eşcinselliği bir neden olamaz.”

“Bunu bana neden söyledin?”

“Nasıl olsa öğrenecektiniz. Hazır olmanızı istedim. Bir sürpriz olmasını istemedim. ”

“Çünkü?”

“Bir neden teşkil etmediğinden ortalığa duyurmayabileceğiniz için.” Bir şey demedim.

“Bu onun anısını lekeler” dedi çavuş. “Bu da yanlış bir şey olur. İyi bir insan ve iyi bir askerdi. Eşcinsellik suç olmamalı.”

“Aynı fikirdeyim” dedim.

“Ordunun bunu değiştirmesi gerek.”

“Ordu değişimden nefret eder” dedim.

“Bunun birim bağlılığına zarar verdiğini söylerler” dedi. “Gelip de bizim tak ımı görselerdi. Carbone'li takımı. ”

“Bunu bastıramam” dedim. “Yapabilseydim belki de yapardım. Ama olay yerinin görünüşünden herkes mesajı alacaktır.”

“Ne? Seks cinayeti gibi miydi yani? Bunu söylememiştiniz.” “Ortalığa yaymamaya çalışıyordum.”

“Ama eşcinsel olduğunu birim dışında bilen yoktu ki.”

“Biri biliyordun” dedim. “Aksi halde katil sizin birlikten biridir.” “Mümkün değil. Asla.”

“Dışardan kimseyle görüşüyor muydu?”

“Hayır, asla.”

“Demek on altı yıldır bir ilişkisi olmadı?”

Çavuş durakladı.

“Doğrusunu isterseniz bilmiyorum. ”

“Biri biliyordun” dedim. “Ama bunun bir neden olduğunu sanmıyorum. Biri öyle göstermeye çalışmış olabilir. Belki de en azından bunu açıklayabiliriz.”

Çavuş başını salladı. “Onun hakkında hatırlayacakları tek şey bu olacak.”

“Üzgünüm” dedim.

“Ben eşcinsel değilim” dedi.

“Beni ilgilendirmez zaten.”

“Karım ve çocuğum var.”

Soma çıkıp gitti, ben de Willard'ın emirlerini uyguladım.

Düşünmeye başladım. Olay yerinde silah bulunmamıştı. Ne çalılara takılmış bir kumaş parçası ne yerde ayak izleri ne de Carbone'nin tırnakları altında saldırganın derisi. Bütün bunlar kolaylıkla açıklanabilirdi. Saldırgan silahı götürmüştü. Herhalde kolay kolay yırtılmayacak ve iplik bırakmayacak askeri kamuflaj giysileri giyiyordu. Ülkedeki tekstil fabrikalarının askeri kumaşların sağlamlığı konusunda gayet kesin standartları vardı. Yer donmuş olduğundan ayak izi çıkmazdı. Kuzey Carolina herhalde bir ay sürecektir bir don içindeydi ve biz de onun tam ortasındaydık. Sürpriz bir saldırı olmuştu. Carbone'ye geri dönüp de saldırganın yüzünü tırmalayacak zaman bırakılmamıştı.

Dolayısıyla maddi bir bilgi yoktu. Ama bazı avantajlarımız da vardı. Elimizde olası zanlılardan bir grup vardı. Burası kapalı bir üstü ve ordu her an kimin nerede olduğunu kaydetmede ustaydı. Metrelerce bilgisayar çiktisi alır ve adları teker teker “mümkün” ya da “mümkün değil” başlığı altında iki gruba ayırırdık. Soma bütün mümkünleri toplar ve bir detektif titizliğiyle araştırırdık: İmkânlar, nedenler, fırsatlar. İmkân ve fırsat tek başına fazla bir anlam taşımazdı. İmkânı olmayan kişi mümkünler listesinde olmazdı. Ayrıca orduda herkes bir levye ya da demir parçasını kendisinden kuşkulanan birinin kafasına indirecek fiziki güce sahipti.

O zaman geriye bir tek neden kalıyordu. Neden neydi?

Bir saat daha oturdum. Bir yere gitmedim, bir şey yapmadım, kimseyi telefonla aramadım. Çavuşum biraz daha kahve getirdi. Teğmen Summer'ı arayıp isterse bana uğrayabileceğini söyledim.

Summer beş dakika sonra geldi. Ona söyleyecek pek çok şeyim vardı ama o hepsini düşünmüştü bile. Bütün üs personelinin listesini istemiş, adları karşılaştırmamız için kap 1 giriş çıkışlarım almıştı. Carbo-ne'nin odasını, araştırma emri çıkana kadar mühürlemişti. Kurbanın kişisel ve mesleki yaşantısını daha yakından öğrenebilmek için komutanıyla bir görüşme de ayarlamıştı.

“Mükemmel” dedim.

“Bu Willard işi ne?” diye sordu.

“Bir sidik yarışı sanırım. Böyle önemli bir vakâda gelip iş leri kendisi yönetmek isteyecektir. Bana başımın üstünde bir bulut olduğunu hatırlatmak için.”

Ama yanılıyordum.

Willard dört saat soma çıkageldi. Sesini dış ofiste işittiğimde çavuşumun kendisine kahve ikram etmediğinden emindim. Kap 1m aç ildi ve Willard içeri girdi. Bana bakmadan kap 1yı kapadı, gelip ziyaretçi iskemlesine oturdu. Ve hemen sanki derisini yakıyormuş gibi pantolonunun dizlerini çekiştirmeye başladı.

“Dün yaptıklarımı tam olarak öğrenmek istiyorum” dedi. “Bunu senin ağzından duymak istiyorum.”

“Buraya bana soru sormak için mi geldiniz?”

“Evet.”

Omuzlar ımı silktim.

“Saat ikiye kadar uçaktaydım. Soma beşe kadar sizinleydim.” “Sonra?”

“Buraya on birde geldim.”

“Altı saat mi? Ben dört saatte geldim.”

“Arabayla geldiniz herhalde. Ben iki otobüs değiştirip bir kere de otostop yaptım.”

“Sonra?”

“Kardeşimle telefonda konuştum.”

“Kardeşini hat ırılıyor” dedi. “Onunla çalışmıştım.”

“Bundan söz etti.” “Sonra?”

“Teğmen Summer'la konuştum. Özel olarak.”

“Sonra?”

“Carbone'nin cesedi gece yarısına doğru bulundu.”

Başımı salladı, kıpırdandı ve huzursuz göründü.

“Otobüs biletlerini saklad ın mı?”

“Sanmam” dedim.

Gülümsedi. “Üsse kadar kiminle geldiğini hatırlıyor musun?” “Sanmam. Neden?”

“Bilmem gerekebilir. Bir hata yapmad ığımdan emin olmak için. ” Bir şey söylemedim.

“Ama sen hata yaptın” dedi.

“Öyle mi?”

Başımı salladı. “Senin aptal mı olduğuna yoksa bunu kasten mi yaptığına karar veremiyorum.

55

“Neyi yaptığıma?”

“Orduyu güç duruma düşürmeye mi çalışıyorsun?”

“Ne?”

“Olay nedir, binbaşı?”

“Bunu siz söyleyin, albayım.”

“Soğuk Savaş sona eriyor. Yani büyük değişiklikler olacak. Statüko bir seçenek olmayacak. O yüzden askerde kısıtlamalar yapılmak zorunda. Ve biliyor musun?”

“Neyi?”

“Kara ordusu hep en alttadır. Hava kuvvetlerinin o görkemli uçakları vardır. Denizcilerin denizaltıları ve uçak gemileri vardır. Deniz Piyadesi her zaman dokunulmazdır. Biz de en dipte çamurun içindeyiz. Ordu can sıkıcıdır, Reacher. Washington'dakiler böyle düşünüyor işte.” “Yani?”

“Bu Carbone eşcinseldi. Seçkin bir birliğin içinde sapıklar var yani. Kamuoyunun bunu bilmesi ordunun işine gelir mi sence? Hele böyle bir zamanda? O olayı bir eğitim kazası olarak yazmalıydın.”

“Bu doğru olmazdı ama.”

“Kimin umurunda ki?”

“Cinsel eğilimi için öldürülmedi ki?”

“Elbette ki onun için öldürüldü. ”

“Bu benim işim” dedim. “Ben öyle olmadığımı söylüyorum.” Öfkeyle yüzüme baktı. Bir an konuşmadı.

“Pekâlâ” dedi. “Ona da sıra gelecek. Cesedi senden başka kim gördü?”

“Adamlarım. Bir de fikrini istediğim bir Psi-Op yarbayı. Ve patolog.”

Başımı salladım. “Sen adamları mı idare et. Ötekilere ben söylerim.”

“Ne söylersiniz?”

“Bunu bir eğitim kazası olarak yazacağımızı. Durumu anlayacaklardır. Soruşturma olmayacak.”

“Şaka ediyorsunuz.”

“Ordunun bu haberin duyulmasını istediğini mi sanıyorsun? Şu anda hem de? Delta'nın dört yıldır böyle yasadışı birini barındırdığını mı?” Sen aklını mı kaçırdın?”

“Çavuşları soruşturma açılmasını istiyor.”

“Komutanlarının istemeyeceğine eminim. Komutanın sözü geçerlidir.”

“Bana doğrudan doğruya emir vermeniz gerekecek” dedim. “Tek kelimelik emir.”

“Dudaklarıma dikkat et” dedi. “O eşcinseli soruşturma. Eğitim kazasında öldüğünü belirten bir rapor yaz. Bir gece manevrası, ne olursa olsun. Ayağı bir şeye çarptı, düşüp başını vurdu. Dosya kapanmıştır. Bu bir emirdir.”

“Yazılı isterim” dedim.

“Büyü artık” dedi.

Bir süre birbirimize gözlerimizi dikerek öylece oturduk. Ben kıpırdamıyordum, Willard oturduğu yerde sallanıyor, pantolonunu, ceketini çekiştiriyordu. O görmeden yumruğumu sıktım. Göğsünün ortasına bir sağ indirdiğimi hayal ediyordum. Bir vuruşta o iğrenç kalbini durdurabilirdim. Bunun bir kaza olduğunu söyledim. Yerinden kalkarken ayağı kaymış ve göğsünü masanın kenarına çarpmış olurdu.

“Ölüm zamanı neydi?” diye sordu.

“Dün gece saat dokuz ila on arası.”

“Sen on bire kadar üs dışındaydın, öyle mi?”

“O soru soruldu ve cevaplandı” dedim.

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

Girişteki nöbetçileri düşündüm. Beni kaydetmişlerdi.

“Buna gerek var mı?” dedim.

Yine sustu. İskemlede soluna yaslandı.

“Eşcinsel herifin eşcinsel olduğu için öldürülmediğini söyledin” dedi. “Kantların nedir?”

“Cinayet yeri fazla abartılmıştı.”

“Gerçek nedeni saklamak için mi?”

“Bence öyle.”

“Gerçek neden neydi?”

“Bilmiyorum. Bunun için bir soruşturma gerek.”

“Bir tahminde bulunalım” dedi Willard. “Katilin bu cinayetten bir yararı olduğunu varsayalım. Bunun ne olabileceğini söyle bana.”

“Çavuş Carbone'nin ileride yapacağı bir şeyi önlemek için. Ya da Carbone'nin karıştığı ya da haberdar olduğu bir suçu örtmek için.” “Kısacası, onu susturmak için.”

“Bir şeyin önünü kesmek için. Benim tahminim.”

“Ve bu senin mesleğin, öyle mi?”

“Evet.”

“Bu kişiyi nasıl bulurdun?”

“Soruşturma yaparak.”

Willard başımı salladı. “Bu kişiyi bulduğunu kabul edelim. O zaman ne yaptın?”

“Onu gözaltına alırdım.” Koruyucu gözaltı, diye düşündüm. Carbone'nin arkadaşlarını düşündüm.

“Ve zanlın o sırada üste olan biri olurdu, değil mi?”

Başımı salladım. Teğmen Summer o anda bilgisayar çıktıllarıyla uğraşıyor olmalıydı.

“Mevcut listeleri ve kapı kayıtlarıyla doğrulardım” dedim. “Gerçekler” dedi Willard. “Geçimini bu işten sağlayan biri için gerçeklerin çok önemli olacağını düşünürdüm. Bu üç yüz bin dönüm kadar bir araziye kapsıyor. Çevre telörgüleri en son 1943'te yerleştirildi. Gerçek bu. Ben bunu çok kolaylıkla buldum ve sen de yapmalıydın. Üsteki herkesin kapıdan geçmeyeceği hiç aklına gelmedi mi? Burada olmadığı kayıtlı olan birinin telörgüden geçmiş olacağını hiç düşünmedin mi?”

“İmkânsız” dedim. “Zifiri karanlıkta üç kilometre yürümesi gerek ve gece sabaha kadar devriye gezdiriyoruz.”

“Devriyeler eğitimli birini gözden kaçırmış olabilirler.”

“İmkânsız” dedim yine. “Çavuş Carbone ile nasıl buluşabilirdi?” “Önceden kararlaştırılan bir yerde.”

“Orası bir yer değildi, yalnızca yol kenarında bir noktaydı” dedim. “Haritayla öyleyse.”

Üçüncü kere, “İmkânsız” dedim.

“Ama olası?”

"Her şey olasıdır.”

“Demek birisi o kırım açan herifle buluşabilirdi, onu öldürebilir, sonra tel örgüden geçer, kapıya kadar yürür ve kaydını yaptırırdı. ”

“Her şey mümkün” dedim.

“Zaman çizelgesi nasıl?” diye sordu. “Adamı öldürmeyle kapıdan imza verip geçişi arasında.”

“Bilemem. Yürüdüğü mesafeyi hesaplamam gerek.”

“Belki de koşmuştur.”

“Belki.”

“O zaman kapıdan geçerken soluk soluğa olacaktır.”

Bir şey söylemedim.

“En iyi tahminince ne kadar zaman alırdı?”

“Bir iki saat.”

“Demek ibne dokuz ya da onda öldürülmüşse katil kapıdan on birde geçerdi.”

“Mümkündür.”

“Nedeni de bir şeyi sona erdirmek olurdu.”

Başımı salladım.

“Sen dört saatlik yolu alt ı saatte alarak iki saat boşluk yarattın ve bunu da uzun yoldan geldiğini söyleyerek açıklıyorsun.”

Yine sustum.

“İki saatin bu işin yapılması için yeterli olduğunu söylüyorsun. Özellikle dokuzla on bir arasında ve tesadüfen sen de o iki saatin için ortaya bir kanıt koyamıyorsun.”

Ben hâlâ konuşmayınca gülümsedi.

“Kapıya soluk soluğa geldin” dedi. “Onu da öğrendim.”

Bir karşılık vermedim.

“Ama nedenin ne olabilirdi?” diye devam etti. “Carbone'yi iyi tanımadığımı tahmin ediyorum. Aynı sosyal çevrelerde dolaşıyor olamazdınız. En azından senin oralarda dolaşmadığını umuyorum.”

“Zamanınızı boşa harcıyorsunuz” dedim. “Büyük bir hata yapıyorsunuz. Çünkü düşmanınız olmamı istemezsiniz.”

“Öyle mi?”

“Evet, bunu istemezsiniz.”

“Neyin sona erdirilmesini isterdin?” diye sordu.

Yine karşılık vermedim.

“Burada ilginç bir gerçek var” dedi Willard. “Başçavuş Christopher Carbone senin aleyhine şikâyetle bulunan askerdi.”

Bunu şikâyet dilekçesinin bir kopyasını cebinden çıkararak kanıtladı. Kâğıdı düzeltip masanın üzerinden bana doğru uzattı. Üstte bir referans numarası, tarih, yer ve saat yazılıydı. 2 Ocak, Fort Bird İnzibat Amirliği bürosu ve saat 08:45. Sonra iki paragraf yeminli ifade. Kat 1 ve resmi satırlara şöyle bir göz gezdirdim: Reacher adında bir Askeri Polis binbaşısının ilk sivilin sağ dizine vurduğunu gördüm. Binbaşı Reacher ondan sonra ikinci sivilin kafasıyla vurdu. Bildiğim kadarıyla her iki saldırı da kışkırtılmamıştı. Kendini savunma durumu da görmedim. Sonra Carbone'nin adı ve künye numarası. Numarayı Carbone'nin dosyasından hat ırladım. Duvardaki sessiz çalışan saate bakarak Carbone'yi gözlerimin önüne getirdim. Bar kapısından park yerine çıkıyor, bir an bana baktıktan sonra, arabalara yaslanmış şişelerden bira içen adamların arasına karışıyor. Sonra başımı indirdim, çekmecemi açıp kâğıdı koydum.

“Delta Gücü kendisinden olanı kollar” dedi Willard. “Bunu hepimiz biliriz. Bu onların mistisizminin bir parçasıdır. Şimdi ne yapacaklar dersin? Kendilerinden biri ukala bir İnzibat binbaşısını şikâyet ettikten sonra öldürülüyor, ukala binbaşının meslek hayatını kurtarması gerek ve cinayet gecesi nerede olduğunu tam olarak kanıtlayamıyor.”

Sustum.

“Delta Komutanlığına da bir kopya gider” dedi Willard. “Disiplin şikâyetlerinde normal süreç. Her

tarafa kopya gönderilir. Haber kısa zamanda yayılacak. Sonra sorular sorulmaya başlanacak. Onlara ne diyeceğim? Senin kesinlikle zanlılardan biri olmadığımı söyleyebilirim.

Ya da senin kesinlikle bir zanlı olduğunu ama bazı teknik sorunlar nedeniyle sana dokunamadığımı söylerim. Bu tür adaletsizlik karşısında onların hak ve haksızlık duygularının ne olacağını tahmin edebilirim.”

Bir şey söylemedim.

“Carbone on altı yıllık askerlik yaşamında yalnızca bu şikâyette bulunmuş. Onu da araştırdım. Mantıklı elbette. Onun gibi birinin ortalıkta fazla görünmemesi gerek. Ama Delta bunu önemli bulacaktır. Carbone yaşamında ilk kez ortaya çıkıyor, onlar da sizin aranızda eski bir geçmiş olduğunu düşüneceklerdir. Bir intikam belki. Seni pek sevmeyecekleri kesin.”

Yine konuşmadım.

“Şimdi ne yapmalıyım?” diye devam etti Willard. “Oraya gidip hukuki teknik güçlüklerden mi söz edeyim? Yoksa bir takas mı yapalım? Ben Delta'yı senden uzak tutarım ve sen de hizaya gelersin.”

Yine sustum.

“Onu öldürdüğünü sanmıyorum” dedi. “Sen bile o kadar ileri gitmezsin. Ama öldürmüş olsan da aldırmazdım. Ordudaki ibneler öldürülmeyi hak ederler. Buraya sahte kimlik altında girmişlerdir. Sen yalnızca yanlış nedeni seçmiş olursun.”

“Bu boş bir tehdit” dedim. “Bana onun şikâyet ettiğini hiç söylemedin. Bunu dün göstermedin. Bana bir ad vermedin.”

“Onlar ın çavuşlar ı buna bir an bile inanmazlar. Sen özel birim için soruşturmac ıısın. Geçimini bu işle sağlıyorsun. Bizim kâğıtlarımız içinden bir ad bulmakta güçlük çekeceğine inanmazlar.”

Yine sustum.

“Uyan artık, binbaşı” dedi Willard. “Programı kavra artık. Garber gitti. Artık benim sistemime göre çalışacağız.”

“Yanlış bir iş yapıyorsun” dedim. “Beni kendine düşman ediyorsun. ”

Başımı sallad ı. “Aynı fikirde değilim. Hiçbir yanlış yapmıyorum. Seni de düşman etmiyorum. Bu birimi hizaya getiriyorum, hepsi bu. Daha sonra bana teşekkür edeceksin. Hepiniz edeceksiniz. Dünya değişiyor. Ben büyük resmi görebiliyorum.”

Karşılık vermedim.

“Orduya yardım et, aynı anda kendine de yardım etmiş olursun” dedi. Yine sustum.

“Anlaştık mı?” dedi.

Ben cevap vermeyince gözünü kırptı.

“Anlaştık sanırım” dedi. “O kadar da aptal değilsin.”

Kalkıp odadan çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Orada oturup ziyaretçi iskemlesinin sert plastik minderinin eski biçimini almasını izledim. Hava dolarken hafif bir tıslama sesi çıkıyordu.

Dünya değişiyor. Ben her zaman yalnız olmuştum ama yalnızlık hissetmeye o anda başladım. Hep hiçbir şeye aldırmayan biri olmuştum ama o anda kendimi umutsuz derecede naif hissetmeye başladım. Ailelerimin ikisi de altımdan kayıp gidiyordu, biri amansız basit kronoloji yüzünden, diğeri eski güvenilir değerlerin birden uçup gitmesinden. Bir adada tek başına uyamp da gece, dünyanın geri kalanının teknelere binip gittiğini fark eden kimsesiz bir insan gibi hissediyordum kendimi. Sanki İngilizce konuşuyordum da şimdi benden başka herkesin tamamen başka bir dil konuştuğunu hissetmişim gibi. Dünya değişiyordu. Bense onun değişmesini istemiyordum.

Summer üç dakika soma geldi. Bir köşede gizlenip Willard'ın gitmesini beklediğinden emindim. Kolunun altında katlanmış kâğıtlar, gözlerinde esaslı haberler vardı.

“Vassell ve Coomer dün gece yine buradaymışlar” dedi. “Kapı girişinde kayıtları var.”

“Otur” dedim.

Durakladı, şaşırdı, soma Willard'ın oturduğu yere oturdu.

“Ben zehirliyim” dedim. “Şu andan itibaren benden uzaklaşmaktır” “Ne demek istiyorsun?”

“Haklıydık. Fort Bird çok garip bir yer. Önce Kramer, soma Carbone. Willard iki dosyayı da kapatıyor, ordunun utancını gizlemek için.” “Carbone'yi kapayamaz.”

“Eğitim kazası. Düşüp kafasını taşa çarpmış.”

“Ne?”

“Bunu benim için bir test olarak kullanıyor. Programla birlikte miyim, değil miyim?”

“Öyle misin?”

Cevap vermedim.

“Bunlar yasadışı emirler” dedi Summer. “Öyle olmaları gerek.” “Emirlere karşı gelmeye hazır mısın?”

Bu sefer o karşılık vermedi. Yasadışı emirlere karşı çıkmanın tek yolu onları dinlememek ve şansım savaş divanında denemektir. Orada da emirlerin asla sorgulanmaması gerektiğine inanan bir yargıcın karşısında olacaktın.

“O yüzden hiçbir şey olmadı” dedim. “Topladığın bütün kâğıtları buraya getir ve beni, Kramer'ı ve

Carbone'yi unut.”

Summer susmaya devam etti.

“Dün akşam orada olanlarla da konuş, gördüklerini unutmalarını söyle.”

Summer yere baktı.

“Sonra Subay Kulübü'ne git ve bundan sonraki görevini bekle.” Başını kaldırıp bana baktı.

“Ciddi misin?”

“Sapma kadar. Sana bir emir veriyorum.”

“Düşündüğüm insan değilmişsin.”

Başımı salladım.

“Haklısın, değilim.”

Summer çıkınca bir dakika bekledim, soma bıraktığı katlanmış kâğıtları aldım. Aradığım sayfayı bulup uzun uzun baktım.

Rastlantılardan hiç hoşlanmazdım.

Vassell ve Coomer, Bird'e Carbone'nin öldüğü gece ana kapıdan saat altı kırk beşte girmişler ve onda çıkmışlardı. Üç saat bir çeyrek, Carbone'nin öldüğü saatler içinde.

Ya da tam yemek zamanı.

Telefonu açıp Subay Kulübü yemek salonunu aradım. Yemekhane çavuşu görevli astsubayın beni arayacağını söyledi. Soma kendi çavuşumu arayıp Fort Irvin'de benim karıştırmam kim olduğunu öğrenmesini ve telefona çağırmasını söyledim. Dört dakika soma bir kupa kahveyle döndü. “Adam meşgul” dedi. “Yarım saat sürebilirmiş. Adı Franz.” “Olamaz” dedim. “Franz Panama'da. Orada onunla konuştum.” “Binbaşı Calvin Franz” dedi. “Bana öyle dediler.”

“Tekrar telefon edip kontrol et.”

Kadın kahveyi bırakıp çıktı. Dört dakika sonra gelip haberin doğru olduğunu bildirdi.

“Binbaşı Calvin Franz” dedi. “29 Aralık'tan beri oradaymış.” Takvime baktım. 5 Ocak.

“Siz de buraya 29 Aralık'ta geldiniz” dedi.

Kadının yüzüne baktım.

“Başka üsleri ara. Büyükleri. Fort Benning'den başlayıp alfabetik sırayla git. Askeri Polis komutanlarının adlarını ve ne kadar zamandan beri orada olduklarını öğren.”

Kadın başını sallayıp çıktı. Yemekhane astsubayı aradı. Vassell ile Coomer'ı sordum. Subay Kulübü'nde yediklerini doğruladı. Vassell balık, Coomer biftek yemişti.

“Yalnız mı yediler?” diye sordum.

“Hayır, efendim, üst rütbeli subaylarla. ”

“Bir randevu muydu?”

“Hayır, efendim, rastlantı olduğu izlenimini edindik. Aferatif alırken barda bir araya gelmiş olmalılar. Daha önceden rezervasyon yapılmamıştı.”

“Yemekte ne kadar kaldılar?”

“Saat yedi buçuktan hemen önce oturdular, saat ondan hemen önce de kalktılar. ”

“Arada gidip gelen oldu mu?”

“Hayır, efendim, sürekli gözümüzün önünde idiler.”

“Hep mi?”

“Onlara dikkatle hizmet ettik, efendim. Generalin rütbesi malum.” Telefonu kapadım. Sonra ana kapıyı aradım. Vassell ile Coomer'm girip çıktıklarını kimin gördüğünü sordum. Bana bir çavuşun adını verdiler. Onu bulup beni aratmalarını söyledim.

Beklemeye başladım.

İlk arayan kapıdaki çavuş oldu. Bir gece önce kendisi nöbetçiydi ve Vassell ile Coomer'm altı kırk beşte gelip onda gittiklerini bizzat görmüştü. “Araba?” diye sordum.

“Büyük siyah bir araba, efendim” dedi. “Pentagon arabası. ”

“Grand Marquis mi?”

“Eminim, efendim.”

“Albay kullanıyordu. Albay Coomer yani. General Vassell ön koltuktaydı.”

“Arabada yalnızca ikisi mi vardı?”

“Evet, efendim.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle, efendim. Geceleri fener kullanırız. Siyah araba, Savunma Bakanlığı plakaları, önde iki subay, kimlikleri görüldü, arka koltuk boştu.” “Teşekkür ederim” diyerek kapadığım anda telefon bir daha çaldı. California'dan Calvin Franz.

“Reacher?” dedi. “Orada ne arıyorsun?”

“Aynı şeyi ben de sana sorabilirim.”

Bir an sesi kesildi.

“Burada ne işim olduğunu ben de bilmiyorum. Irwin çok sakin bir yer. Genelde böyleymiş diyorlar. Hava güzel ama.”

“Emirlerini kontrol ettin mi?” “Elbette. Sen etmedin mi? Grenada'dan bu yana bu kadar eğlenmemiştim, şimdi de Mojave çölünün kumlarına bakıyorum. Garber'ın kaprisi olacak. Onun canını sıkacak bir şey yapmış olduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi bundan o kadar emin değilim. İkimizin birden canını sıkmış olmamız imkânsız.”

“Senin emrin tam olarak neydi?”

“İnzibat Amiri için geçici yönetici subay.”

“İnzibat amiri orada mı?”

“Hayır. Ben geldiğim gün o da geçici bir görevle gitmiş.”

“Demek Komutan Vekili'sin?”

“Öyle görünüyor” dedi.

“Ben de.”

“Neler oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok” dedim. “Eğer öğrenirsem sana da bildiririm. Ama önce sana bir soru soracağım. Burada bir albayla tek yıldızlı bir generale rastladım, Yılbaşında bir Zırhlı konferansı için senin oraya gideceklerdi. Vassell ve Coomer, geldiler mi?”

“İptal edilen konferans” dedi Franz. “İki yıldızlı generallerinin bir yerde öldüğünü duyduk. Kramer adında biri. O olmadan toplantının anlamı olmadığını düşünmüş olacaktılar. Ya da o olmadan bir iş yapamıyorlar. Ya da onun yerini kim alacak kavgasına girmişlerdir.”

“Demek Vassell ile Coomer California'ya hiç gelmediler?”

“Irwin'e gelmediler. California'yı bilemem.”

“Başka kim kat ılacaktı?”

“Zırhlı Birlikler'in kodamanları. Bazıları gelip gittiler. Bazıları da hiç gelmediler.”

“Gündem hakkında bir şey duydun mu?”

“Duymayı beklemiyordum. Önemli miydi?”

“Bilemem. Vassell ile Coomer bir gündem olmadığınızı söylediler.” “Her zaman bir gündem vardır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Bir şey duyarsam bildiririm.”

“Mutlu Yıllar” dedim. Soma telefonu kapayıp düşündüm. Calvin Franz iyilerden biriydi. Aslında en iyilerinden biriydi. Dayanıklı, adil ve becerikli. Onun orada olduğunu bilerek Panama'dan mutlu ayrılmıştım. Ama o artık orada değildi. Ben de değildim, o da. Peki Panama'da kim vardı öyleyse?

Kahvemi bitirip kupayı dışarı taşıdım, makinenin yanına bıraktım. Çavuşum telefonda idi. Önünde not aldığı sayfa duruyordu. Esaslı haberleri varmış gibi parmağını kaldırdı. Soma yazmaya devam etti. Ben masama döndüm. Beş dakika sonra elindeki kâğıtla geldi. On üç satır, üç sıra. Üçüncü sırada tarihler vardı.

“Fort Rucker'e kadar geldim” dedi. “Sonra gayet aşikâr bir örnek belirlediği için bıraktım.”

“Anlat” dedim.

Alfabetik olarak on üç üssü saydı. Sonra Askeri Polis yetkililerini. Benimki ve Franz'inki dahil on üç adı da biliyordum. Sonra nakil tarihlerini okudu. Hepsi de 29 Aralık'tı. Sekiz gün önce.

“Adları bir daha oku” dedim.

Okudu. Başımı salladım. Askeri inzibatın küçük dünyasında bir yıldızlar takımı seçmek isterseniz ve bunun için bir gece sabaha kadar düşünürseniz sonunda bu on üç adı seçeriniz. Kesinlikle. Daha sekiz on kişi olabilirdi ama onların da alfabenin daha alt sıralarında ve beş altısının da dünyanın çeşitli önemli yerlerinde olduklarına bahse girerdim. Bahse gireceğim bir başka şey de hepsinin yeni görevlerinde sekiz günden beri bulduklarıydı. Bu grubun içinde ne kadar yukarıda ya da aşağıda olduğumu söylemek istemezdim ama sonuçta şüphesiz ordunun en esaslı polisleriydik.

“Çok garip” dedim. Gerçekten garipti. Bu kadar kişiyi aynı günde değiştirmek bir irade ve planlama gerektirirdi ve bunu Haklı Dava operasyonu sırasında yapmak bir aciliyet gösteriyordu. Oda birden sessizle ş-mişti, sanki öteki ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi.

“Delta'ya gidiyorum” dedim.

Yürümek istemediğim için bir Humvee aldım. Ukala Willard'ın hâlâ üste olup olmadığını bilmiyor ve karşıma çıkmasını istemiyordum. Nöbetçi beni eski cezaevi binasına sokar sokmaz doğrudan komutan vekilinin odasına gittim. Hâlâ masa başındaydı ve sabahkinden biraz daha yorgun görünüyordu.

“Eğitim kazasıydı” dedim.

Başımı salladı. “Duydum.”

“Ne eğitimi yapıyordun?” diye sordum.

“Gece manevraları” dedi.

“Yalnız mı?”

“Kaçış ve kurtulma öyleyse.”

“Üste mi?”

“Pekâlâ, koşuyordu diyelim. Tatilde aldığı kalorileri yakıyordu. Her neyse işte.”

“Bunun akla uygun olmasını istiyorum” dedim. “Raporda benim adım olacak.”

Yüzbaşı başını salladı. “Öyleyse koşuyu unut. Carbone'nin koşucu olduğunu sanmıyorum. Daha çok spor salonunda çalışırdı. Çoğu öyle yapar. ”

“Kimlerin çoğu?”

Yüzüme baktı.

“Deltalılar. ”

“Bir uzmanlığı var mıydı?”

“Hepsi genel olarak her şeyde uzmandır.”

“Telsiz, sıhhiye?”

“Hepsi telsiz bilir. Hepsi de sıhhiyecidir. Bir emniyet supabı. Eğer tek başına yakalanırlarsa bölük sıhhiye eri olduklarını söylerler. Böylece öldürülmekten kurtulabilirler. Denedikleri takdirde de uzmanlıklarını gösterirler.”

“Gece sıhhiye eğitimi yapılır mı?”

Yüzbaşı başını salladı. “Hayır.”

“İletişim araçlarını deniyor olabilir miydi?”

“Bir araç testine çıkmış olabilirdi” dedi yüzbaşı. “Mekanik işlerde ustaydı. Birliğin araçlarına herkes kadar o da bakardı. Belki uzmanlığa en yaklaştığı alan oydu. ”

“Tamam” dedim. “Belki lastik patladı, kamyon krikodan kayıp başını ezmiş olabilir.”

“Bence hava hoş” dedi yüzbaşı.

“Toprak eğimli, belki krikonun alt 1 yumuşak topraktı.”

“Bence hava hoş” dedi yine.

“Benim adamlarımın kamyonu çektiklerini söylerim.”

“Olur.”

“Nasıl bir kamyonu?”

“Nasıl istersen.” “Komutanın buralarda mı?”

“Tatile çıktı.”

“Kimdir?”

“Tanımazsın.”

“Söyle, belki tanırım.”

“Albay Brubaker” dedi yüzbaşı.

“David Brubaker mi? Tanırım.” Bu kısmen doğrudu. Onun yalnızca şöhretini duymuştum. Esaslı bir Özel Kuvvetler subayıydı. Ona kalsa hepimiz çad ırlarımızı toplayıp çekip gidersek dünya onun seçilmiş birlikleriyle çok daha güvenli olurdu. Belki adamlarını nakletmek için bir iki helikopter taburuna izin verebilirdi. İstedığı silahlar ı alabilmesi için de Pentagon'da bir tek büronun açık olması yeterdi.

“Ne zaman dönecek?” diye sordum.

“Yarın.”

“Ona haber verdin mi?”

Yüzbaşı başını salladı. “O bu işe karışmak istemeyecektir. Seninle de konu şmayacaktır. Ama nasıl bir kaza olduğunu anlar anlamaz yeni güvenlik önlemleri bildirisi yayınlamasını sağlayacağım.”

“Kamyon altında ezilmek” dedim. “Olay bu. Memnun olacaktır sanırım. Araç güvenliği silah güvenliğinden daha kısa bir bölümdür.” “Nerede?”

“El kitabında.”

Yüzbaşı gülümsedi.

“Brubaker el kitabını kullanmaz. ”

“Carbone'nin odasını görmek istiyorum.”

“Neden?”

“Ortalığı temizlemem gerek. Eğer kamyon kazasını imzalayacaksam ortalıkta yanlış bir şey bırakmak istemem.”

Garbone birimin diğer üyeleri gibi eski hücrelerden birine yerleşmişti.

Odada bir lavabo, bir tuvalet, bir asker karyolası, bir sandık ve duvarda yatak kadar uzun bir raf vardı. Genelde bir çavuş için iyi bir mekândı. Dünyada onunla hiç düşünmeden yer değiştirecek çok asker vardı.

Summer kapıya bir polis şeridi çekmişti. Çıkarıp top yaparak cebime soktum. İçeri girdim.

Özel Kuvvetler D Birliği disiplin açısından ordunun geri kalanından çok farklıydı. Rütbeler arasında ilişki ciddi değildi. Kimse selamlamayı hatırlamazdı. Düzene değer verilmezdi. Üniforma zorunlu değildi. Biri yıllardır sahip olduğu eğitim ceketinden memnunsu onu giymeye devam ederdi. Asker savaş botları yerine, hoşuna gidiyorsa Nes Balance koşu ayakkabılar ını giyerdi. Ordu dört yüz bin Beratta tabancas ı sat ın alsa bile Delta'lı SIG'leri daha çok seviyorsa SIG kullanırdı.

O nedenle Carbone'nin bir dolap dolusu temiz ve ütülü üniforması yoktu. Tertemiz yıkanmış ve kullanılmak üzere katlanmış fanilalar, yatağının altında cilalı botlar yoktu. Giysileri yatağın üzerindeki uzun rafın ilk dörtte üçünü kaplıyordu. Fazla bir şeyi de yoktu. Hepsi ordu yeşiliydi ve içlerinde bir levaz ım amirinin tanımayacağı bir şey görünmüyordu. Rengi atmış bir iki parça kamuflaj giysisi, yeşil bir bandana, eski yeşil tişörtler. Yıkanmaktan neredeyse şeffaflaşmış. Tişörtlerin yanında da, taktığında üzerine öteberi asılan naylon bir kemer.

Rafın son dörtte birinde kitaplar ve bakır bir çerçeve içinde küçük bir renkli fotoğraf vardı. Carbone'ye benzeyen yaşlıca bir kadın. Kuşkusuz annesi. Dövmesini hatırlıyordum. Anne yazılı bir şerit tutan bir kartal. Kendisine veda edip kucakladıktan sonra bizi o küçük asansöre iteleyen annemi hat ırlad ım.

Carbone'nin kitaplarına geçtim.

Beş cep kitabıyla uzun ince bir ciltli kitap. Cep kitapları üzerinden parmağımı geçirdim. Ne adlarını ne de yazarlarını tanımadım. Hepsinin de sırtları kıvrılmış sayfaları sararmıştı. Prototip uçaklar ya da kayıp denizaltılar içeren serüven romanlarına benziyordu. Ciltli olanı Rolling Stones'larm bir konserinden anı kitabıydı. S ırtındaki yaz ının stiline bak ılırsa on yıllık falan olmalıydı.

Ş iltisini kald ırıp alt ına bakt ım. Bir şey yoktu. Sifonun ve lavabonun arkas ında da. Sand ığı açınca ilk gözüme çarpan üstteki katlanmış kahverengi deri ceket oldu. Alt ında iki beyaz gömlek ve iki blucin pantolon vardı. Pantolonlar giyilmiş ve yumuşak, ceket ne pahalı ne de ucuzdu. Bir askerin tipik bir Cumartesi gecesi giysisi. Tıraş ol, duşunu al, sivillerini giy, birinin arabasına atla, bir iki bar dolaş, biraz eğlen.

Blucinlerin altından bir cüzdan çıktı. Küçük, cekete neredeyse uygun kahverengi deri. Üzerindeki giysiler gibi Cumartesi gecesi gerekliliklerinden biri. İçinde k ırk üç dolar vard ı, bira ısmarlayıp eğlenceyi başlatacak kadar. Askeri bir kimlik, Kuzey Carolina sürücü ehliyetnamesi. Eğlencenin ciddiye dönüşmesi olasılığına karşılık açılmamış bir prezervatif.

Plastik bir bölmede bir kız fotoğrafı. Belki kızkardeş, belki bir kuzen ya da arkadaş. Belki de hiç kimse. Bir kamuflaj.

Cüzdanın altında yarı yarıya fotoğraflarla dolu bir kutu vardı. Asker gruplarının amatör resimleri. Bazılarında Carbone de görülüyordu. Birbirlerinin omuzlarına el atmış gruplar. Bazıları kızgın güneş altında çekilmişti, adamlar gömleksizdi, gözlerini kırpıştırmış gülümsüyorlardı. Bazıları cangılda, bazıları karlı yıkıntılar arasında çekilmişti. Hepsi de aynı sıkı dostluğu gösteriyordu. Görev dışında silah arkadaşları, hâlâ canlı ve o yüzden mutlu.

Carbone'nin hücrelerinde başka bir şey yoktu. Sıradışı, açıklama gerektiren herhangi bir şey. Geçmişini, doğasını, tutkularını ya da ilgilerini gösteren bir şey. Hayatını gizli yaşamıştı, düğmeleri iliklenmiş Cumartesi gecesi gömlekleri gibi.

Humvee'ye döndüm. Bir köşeyi dönünce sakallı ve güneşten bronzlaşmış genç çavuşla burun buruna geldim. Yolumdaydım ve çekilmeye niyeti yoktu.

“Beni aptal yerine koydun” dedi.

“Öyle mi?”

“Carbone hakkında. Öyle konuşmama izin verdin. Bölük yazmanı bize ilginç yazışmalar gösterdi.”

“Yani?”

“Şimdi düşünmeye başladık.”

“Aman sakın yorulmayın” dedim.

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Eğer katilin sen olduğunu öğrenirsek hiç de komik bulmayacaksın.”

“Ben değilim.”

“Bunu söyleyen sensin.”

“Evet, benim. Şimdi yolumdan çekil.”

“Yoksa?”

“Yoksa kışına tekme yi yersin.”

Herif bir adım daha yaklaştı. “Benim kışımı tekme yebileceğini mi sanıyorsun?”

Yerimden kıpırdamadım. “Carbone'yi benim öldürüp öldürmediğimi merak ediyorsun” dedim.

“Herhalde o senden iki kat daha esaslı askerdi.”

“Neye uğradığını anlayamayacaksın bile.”

Cevap vermedim.

“İnan bana” dedi.

Bakışlarımı çevirdim. İnanıyordum. Delta bana ölüm emri çıkarırsa neye uğradığımı anlayamayacaktım. Orası kesindi. Bundan haftalar, aylar ve hatta yıllar sonra bir yerde karanlık bir sokağa girecektim ve gölgeler arasından fırlayan biri bir K-bar bıçağını kaburgalarım arasına sokacak ya da boynum çevredeki tuğlalardan yankılanan bir çat sesiyle kırılacaktı.

“Bir haftan var” dedi herif.

“Ne için?”

“Sen olmad iğini bize kanıtlaman için.”

Cevap vermedim.

“Seçim senin” dedi. “Bize ya gösterirsin ya da o yedi günden yararlanırsın. Hayatında istediğin şeyleri yapmaya çalış. Kalın bir kitap okumaya başlama.”

Ofisime dönüp Humvee'yi kapının önüne bıraktım. Bebek oğlu olan çavuş gitmişti. Yerinde Louisianalı olduğumu sandığım ufak tefek esmer onbaşı vardı. Kahve makinesi soğuk ve boştu. Masamda iki mesaj notu vardı. Birincisi: Binbaşı Franz aradı. Lütfen kendisini arayın. İkincisi: Detektif Clark aradı. Önce California'daki Franz'ı aradım.

“Reacher, Zırhlı toplantısı gündemini soruşturdum.”

“Ve?”

“Gündem yoktu. Öyle diyorlar ve ısrar ediyorlar.”

“Ama?”

“İkimiz de bunun palavra olduğunu biliyoruz. Her zaman bir gündem vardır.”

“Bir yere varabildin mi, peki?”

“Pek sayılmaz. Ama 30 Aralık'ta geç saatte Almanya'dan gelen güvenli bir faksı ve otuz birinde yoğun fotokopi faaliyetini kanıtlayabilirim. Sonra yeni yılın ilk gününde Kramer haberi yayıldıktan sonra bazı kâğıt parçalama ve yakma makinelerinin çalıştığını biliyorum. Yakan herifle konuştum. Bir torba, yaklaşık altmış sayfalık yırtılmış kâğıt yakılmış.”

“Faks hatları ne kadar güvenli?”

“Ne kadar güvenli olmasını istersin?”

“Aşırı güvenli. Çünkü bir gündemin gerçekten gizli olduğundan ancak o zaman emin olabilirim.

Gerçekten gizli olsaydı o zaman kâğıda dökerler miydi?”

“Bunlar 12. Kolordu, Reacher. Kırk yıldır cephede yaşıyorlar. Her şeyleri gizlidir.”

“Konferansa kaç kişi katılacaktı?”

“Yemekhaneyle konuştum. On beş kişilik yemek ısmarlanmış.”

“Altmış sayfa, on beş kişi, şu halde dört sayfalık gündem.”

“Öyle görünüyor. Ama hepsi yanıp kül oldu.”

“Almanya'dan fakslanan özgün faks d ışında.”

“Onu da orada yakmış olmalılar.”

“Hayır, tahminimce Kramer öldüğünde üzerindeydi.”

“Şimdi nerede peki?”

“Bilen yok. Kayboldu.”

“Kovalamaya değer mi?”

“Bunu bilen yok” dedim. “Yazan dışında, o da öldü. Vassell ile Coomer da biliyor. Onlar görmüş olmalı. Herhalde yazımına da yardım etmişlerdir.”

“Vassell ile Coomer Almanya'ya döndüler. Bu sabah. Dulles'tan ilk uçakla.”

“Şu yeni Willard'la tanıştın mı?”

“Hayır.”

“Tanışmamaya çalış. Ukalanın biri.”

“Uyarın için teşekkürler. Onu hak etmek için ne yapmışız?”

“Hiçbir fikrim yok.” Telefonu kapayıp Virginia numarasını çevirdim, Detektif Clark'ı istedim. Beklemeye aldılar. Bir an sonra geldi. “Clark.”

“Reacher” dedim. “ABD ordusu, Fort Bird. Beni mi aramıştınız?” “Hatırladığım kadarıyla aramamı siz istemiştiniz” dedi Clark. “Durum raporu istiyordunuz. Ama herhangi bir ilerleme yok. Duvara toslamış durumdayız. Aslında biz yardım arıyoruz.”

“Yapabileceğim bir şey yok” dedim. “Olay sizin.”

“Keşke olmasaydı.”

“Elinizde ne var?”

“Hiç. Katil hiçbir şeye dokunmadan girip çıkmış. Eldiven kullanmış olmalı. Yer donmuş olduğu için ayak izi de yok.”

“Komşular bir şey görmüşler mi?”

“Çoğu evde değilmiş ya da sarhoşmuşlar. Yılbaşı gecesi. Sokağı baştan aşağı sorguya çektim ama bir şey çıkmadı. Araba gören var ama Yılbaşı gecesi de partilere gidip gelenlerde araba olacak tabii.”

“Evin önünde kamyon izleri?”

“Fazla bir şey yok.”

Bir şey demedim.

“Kurban bir levyeyle öldürülmüş” dedi Clark. “Kapıda kullanılan alet de o olmalı.”

“Ben de öyle düşündüm” dedim.

“Öldürdükten sonra levveyi halıya silmiş ve sonra da mutfak lavabosunda yıkamış. Boruda kan izi bulduk. Muslukta iz yok. Yine eldivenliymiş. Belirlediğimiz bir şey daha var. Generalinizin orada yaşadığını gösteren hiçbir iz yok.”

“Neden?”

“Tam bir araştırma yaptık. Evin tamamından parmak izi, saç ve iplik kalıntıları topladık. Duş ve

lavabo giderlerinden de. Her şey kurbana aitti. Yalnızca bir iki parmak izi bulduk. Tamam şimdi enseledik dedik ama bilgisayardan onların da kocasına ait olduğu çıktı. Ancak kadının-kilerle orantılayınca adamın son beş yıldır eve uğramadığı anlaşılıyor. Bu normal mi?”

“Uzun zaman üstte kalıyor olabilirdi. Ama her yıl tatillerde evine gelmesi gerekirdi. Burada söylenenlere göre evlilikleri pek iyi gitmiyor-muş.”

“Böyle insanlar boşanmak” dedi Clark. “Yani bir general olsa bile, değil mi?”

Bir an sustu, düşündüğü belliydi.

“Evlilikleri ne kadar kötüydü?” diye sordu. “Kocanın katil olduğunu düşünebilir miyiz?”

“Zamanlama uymuyor” dedim. “Kadın öldürüldüğünde o zaten ölmüştü.”

“Para konusu var mıydı?”

“Ev güzeldi” dedim. “Herhalde kadının üstüneydi.”

“Peki, belki de önceden tutulmuş kiralık bir katil?”

Artık tam çaresizlik içindeydi.

“Bunu Almanya'dayken ayarlaması gerekiyordu.”

Clark'ın buna bir diyeceği yoktu.

“Bu durum raporu için seni kim aradı?” diye sordum.

“Siz. Bir saat önce.”

“Bunu yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Siz aramadınız. Adamlarınız aradı. Olay yerinde gördüğüm o ufak tefek siyah piliç. Teğmeniniz. Ben konuşamayacak kadar meşguldüm. Bir numara verdi ama kaybettim. Ben de o gün sizin bana verdiğiniz numarayı aradım. Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır, iyi ettiniz” dedim. “Size yardım olamadığımı için özür dilerim.”

Telefonu kapadı. Bir an bekledikten sonra onbaşıyı aradım. “Teğmen Summer'ı bulup bana gelmesini söyle” dedim.

Summer on dakika sonra geldi. Kamuflej giysisi içindeydi ve yüzünden ve beden dilinden benden hem biraz ürktüğünü hem de beni hor gördüğünü anladım. Oturur oturmaz başladım.

“Detektif Clark aradı” dedim.

Bir şey demedi.

“Benim emrime karşı geldin.”

Bir şey demedi.

“Neden?”

“Bana neden o emri verdin?”

“Neden dersin?”

“Willard'ın sözünden çıkmad için için.”

“Komutan o” dedim. “Emri dinlemek doğru olandır.”

“Aynı fikirde değilim.”

“Artık askersin, Summer. Emirlere ancak hoşuna giderse uymak durumunda değilsin.”

“Öyle emredildi diye olayları örtmek zorunda da değiliz.”

“Öyle yaparız” dedim. “.Her zaman da öyle yapmışızdır.”

“Ama yapmamamız gerekir.”

“Seni kim Genelkurmay Başkanı yaptı?”

“Carbone ve Bayan Kramer'a haksızlık bu” dedi. “Onlar masum kurbanlar.”

Durakladım. “Bayan Kramer'ı neden karıştırdın? O Carbone'den daha önemli mi sence?”

Summer başını salladı. “Bayan Kramer'la başlamadım. Ona ikinci olarak geldim. Carbone'yle başlamıştım. Personel listelerini ve kapı kayıtlarını inceledim ve o sırada kimin burada olduğunu kimin olmadığını saptadım.”

“O kâğıtları bana vermiştin.”

“Önce kopya etmiştim.”

“Budalasın sen” dedim.

“Neden?-Korkak olmadığım için mi?”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi beş.”

“Gelecek yıl yirmi altı olacaksın. Hayatındaki tek meslekten şerefsizlikle atılmış yirmi altı yaşında siyah bir kadın olacaksın. Bu arada sivil istihdam piyasası kuvvetlerde indirim yapılacağı için bir

sürü işsizle dolacak ve sen gö güsleri madalyalarla, cepleri takdirnamelerle dolu insanlarla rekabete gireceksin. Ne yapacaksın o zaman? Açlıktan ölecek misin? Striptiz kulübünde Sin'le birlikte mi çalışacaksın?”

Summer sesini çıkarmadı.

“Bu işi bana bırakmalıydın” dedim.

“Sen bir şey yapmıyordun.”

“Öyle düşündüğüne sevindim. Planım buydu zaten. ”

“Ne?”

“Willard'la kozumu paylaşacağım. Ya o gidecek ya da ben. ”

Yine sustu.

“Ben ordu için çalışıyorum” dedim. “Willard için değil. Orduya inanıyorum. Willard'a inanmıyorum. Her şeyi berbat etmesine izin vermeyeceğim. ”

Hâlâ susuyordu.

“Ona beni kendisine düşman etmemesini söyledim ama beni dinlemedi.”

“Büyük adım” dedi.

“Senin de zaten attığın adım.”

“Beni neden dışarıda bırakt ın?”

“Eğer işi yüzüme gözüme bulaştırırsam benimle birlikte başkasını da götürmek istemem. ”

“Beni koruyordun.”

Başımı salladım.

“Koruma” dedi. “Ben kendim için düşünebilirim.”

Bu kere ben sustum.

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Yirmi dokuz” dedim.

“Gelecek yıl otuzunda olacaksın. Sahip olduğun tek işten şerefsizlikle atılmış otuz yaşında bir beyaz erkek olacaksın. Ben her şeye yeniden başlayacak kadar gencim ama sen değilsin. Sivil dünyada hiç yaşamadın, hiçbir iş bilmezsin ve hiçbir işe yaramazsın. ”

Sustum.

“Benimle konuşmalıydın” dedi.

“Bu kişisel bir seçimdir.”

“Ben kendi seçimimi yaptım” dedi. “Bunu da artık öğrendin sanırım. Detektif Clark istemeyerek beni ispiyonladı galiba.”

“Demek istediğim buydu işte. Bir yanlış telefonla kendini sokakta bulabilirsin.”

“Ben de seninle birlikteyim, Readier. O yüzden bildiklerini anlat ırsan iyi edersin.”

Beş dakika sonra bildiklerimin hepsini biliyordu. Hepsi de soruydu, hiç cevap yoktu.

“Garber'ın imzası sahteydi” dedi.

Başımı salladım.

“Ya Carbone'nin dilekçesindeki? O da sahte miydi?”

“Belki.” Willard'ın verdiği kopyayı çekmecemden çıkardım. Düzeltip uzattım. Alıp dikkatle katladı, iç cebine soktu.

“Yazıyı kontrol ettireceğim” dedi. “Bunu yapmak benim için daha kolay.”

“Artık hiçbir şey ikimiz için de kolay olmayacak. Bunu akimdan çıkarma. O yüzden yapacakların konusunda çok kesin olmalısın.”

“Ben gayet kesinim” dedi.

Bir an durup yüzüne baktım. Hafifçe gülümsüyordu. Çok dirençliydi. Ama ne de olsa çevresinde kiliselerin yak ildiği bir Alabama kulübesindeki yoksulluktan gelmişti. Onun Willard ve Delta grubuna kafa tutması hayatında bir tür ilerleme sayılırdı.

“Benim tarafımda olduğun için teşekkür ederim” dedim.

“Ben senin tarafında değilim, sen benim tarafındasın” dedi.

Telefonum çaldı. Louisianalı onbaşı kapımın dışındaki telefonda arıyordu.

“Kuzey Carolina Eyalet Polisi hatta” dedi. “Nöbetçi subayı istiyorlar. Konuşmak ister misiniz?”

“Aslında istemem ama konuşsam iyi olacak” dedim.

Bir iki klik sesinden sonra bir polis, bir devriye arabasının otoyol kenarında yeşil bir evrak çantası bulunduğunu söyledi. Çantadaki cüzdana General Kenneth R. Kramer'ın kimliği varmış. Çantanın bulunduğu yere en yakın üs Fort Bird olduğu için aramış. İstediyim takdirde birini gönderip çantayı

verdiği adresten aldırabilirmişim.

Kapı önünde bıraktığım Humvee'ye atladık, direksiyona Summer geçti. Başka bir araba için kayıt yaptırarak zaman kaybetmek istememiştik. Doğrusu Summer'ın stiline pek uymuyordu. Humvee'ler büyük ve yavaş giden araçlar olup çok işe yararlar ama asfalt yollarda hızlı gitmek üstün yanlarından biri değildir. Summer direksiyonun ardında küçücük görünüyordu. Aracın içi gürültülüydü de. Motor çığlıklar atıyor, tekerlekler ses çıkarıyordu. Kapalı bir gündü, saat dörttü ve hava kararmaya başlamıştı.

Kuzeye Kramer'ın moteline doğru gittikten sonra yonca yaprağından 1-95 otoyoluna girdik. Yirmi beş kilometre sonra bir dinlenme yerini geçince Eyalet Polisi binasını aramaya başladık. Yirmi kilometre ileride bulduk. Uzun, tek katlı, tepesinde bir anten ormanı bulunan bir binaydı. En az kırk yıllıktı. Sarı olarak başlamış, güneşten beyaza mı dönüşmüştü, yoksa beyaz başlayıp egzoz dumanlarından kirlenmiş miydi belli değildi. Bina boyunca art deco stilinde Kuzey Carolina Eyalet Polisi yazıyordu.

Bir çift camlı kapının önünde durduk. Summer motoru susturdu, biraz bekledik, sonra indik. Dar bir kaldırımdan geçtik, kapıları açtık ve içeri girdik. Tipik bir polis binasıydı, işlevsel olarak yapılmış, yerler gereksin gerekmesin her gece cilalanan muşambayla kaplanmıştı. Duvarlar beton üzerine kat kat çekilmiş boyayla parlıyordu. İçeri sıcaktı ve havada hafif bir ter ve kaynamış kahve kokusu vardı.

Kabul masasının ardındaki memur, üniformalı olmamızdan ve kapının ardında Humvee'yi gördüğünden hemen durumu anlayıp ne kimlik sordu ne de ne istediğimizi öğrenmek istedi. General Kramer'ın neden bizzat gelmediğini de sormadı. Bana baktı, Summer'a biraz daha uzun baktı, eğilip masasının altından evrak çantasını çıkardı. Çanta, üzerinde kırmızıyla bir mağaza adı yazan şeffaf bir alışveriş torbasıydı.

Evrak çantası Kramer'ın elbise torbasıyla uyumluydu. Aynı renk, aynı desen, aynı eskilikte ve monogramsız. Açıp içine baktım. Bir cüzdan vardı. Uçak biletleri vardı. Pasaport vardı. Bir kıştırmaçla tutturulmuş üç sayfalık yol belgesi vardı. Ciltli bir kitap vardı.

Konferans gündemi yoktu.

Çantayı kapayıp masanın üzerine bıraktım. Düşkürlüğüne uğramıştım ama şaşırılmış değildim.

“Devriye bulduğunda plastik torba içinde iniydi?” diye sordum. Memur başını salladı. Bana değil, Summer'a bakıyordu.

“Torbaya ben koydum” dedi. “Temiz kalsın diye. Almak için birinin ne zaman geleceğini bilemiyordum.”

“Tam olarak nerede bulundu?” diye sordum.

Bir an durakladı, bakışlarını Summer'dan kaydırdı, önündeki defterde parmağını sütunlar üzerinde kaydırdı. Sonra dönüp aynı parmağı bir harita üzerine koydu. Harita 1-95 otoyolunun Kuzey Carolina'dan geçen kısmını gösteriyordu. Güney Carolina'dan girip Virginia'dan çıkana kadar her

kilometre geniş bir bant olarak gösterilmişti. Adamın parmağı bir nokta üzerinde durdu.

“Burada” dedi. “Dinlenme yerinin bir buçuk kilometre ilerisinde, şu anda bulunduğumuz yerden on sekiz kilometre kadar güneyde.” “Orada ne kadardır yattığım bilmenin yolu var mı?”

“Hayır. Yol kenarlarında çöp aramayız. Bir aydır orada yatıyor olabilir.”

“Peki nasıl bulundu?”

“Rutin bir trafik kontrolü sırasında. Memur durdurduğu bir arabaya doğru yürürken görmüş.”

“Ne zaman?”

“Bugün. İkinci nöbetin başında. Öğleden hemen sonra.”

“Bir aydır orada değildi” dedim.

“Ne zaman kaybetmiş?”

“Yılbaşı gecesi.”

“Nerede?”

“Kaldığı yerden çalınmış.”

“Nerede kalıyormuş?”

“Buradan elli kilometre kadar güneyde bir motelde.”

“Demek kötüler kuzeye geliyorlarmış.”

“Öyle görünüyor” dedim.

Adam sanki benden izin istiyormuş gibi yüzüme baktı, sonra çantayı iki eliyle tutup nadir bir parça görmüş bir koleksiyoncu gibi baktı. Işığa tutup her açıdan iyice gözden geçirdi.

“Aylardan Ocak” dedi. “Şu anda geceleri hafif kırağı var. Soğuk da olduğu için buzlanma konusunda kaygılıyız. O yüzden tuz döktük. Yolun yüksek yerlerinde yılın bu mevsiminde nesnelere çabuk eskir. Bu da eski ama bozulmamış. Bezinin içlerinde toprak var ama çok değil. Yılbaşından beri orada olmuş olamaz. Yirmi dört saat bile olmamış bence. En fazlasından bir gece diyebilirim.”

“Emin misiniz?” diye sordu Summer.

Adam başım salladı. Çantayı yine masanın üzerine bıraktı.

“Yalnızca bir tahmin.”

“Teşekkür ederim.” dedim.”

“İmzalamanız gerek.”

Defteri çevirip bana doğru itti. Sağ ceket cebimin üstünde biraz soluk harflerle Reacher yazıyordu ama ona pek dikkat etmiş olmayacağını tahmin ettim. Zamanını Summer'ın ceplerine bakarak geçirmişti. Ben de gösterdiği yere kötü bir elyazısıyla K. Kramer yazdım ve çantayı alıp döndüm.

“Garip bir hırsızlık” dedi memur. “Cüzdanda bir Amex kartı ve para var. İçindekilerin envanterini çıkardık.”

Cevap vermedim. Dışarı çıkıp Hümvee'ye yöneldim.

Summer trafiğin boşalmasını bekledi, soma üç şeridi geçip doğruca çimenliğin üzerine çıktı, bir tepeden indi, öteki tarafa çıktı. Durup bekledi, yine asfaltta dönüp güneye yöneldi. Humvee bu tür işler için bire birdi.

“Şunu düşün” dedi. “Vassell ile Coomer dün gece saat onda evrak çantasıyla Fort Bird'den ayrılıyorlar. Dulles ya da D.C'ye gitmek üzere kuzeye yollan ırlarken gündemi alıp çantayı camdan dışarı fırlatıyorlar.”

“Bird'de buldukları süre içinde barda ve yemek salonundaydılar.”

“Yemek arkadaşlarından biri vermiştir. O yemekte kimlerin olduğunu kontrol etmeliyiz. Belki de Humvee listesindeki kad ınlardan biri oradayd ı.”

“Onların hepsinin kanıtları vardı ya.”

“Yalnızca yüzeysel olarak. Yılbaşı partileri oldukça karışık olabilir.”

Camdan bakt ım. Öğleden soma hızla sona eriyordu. Hava iyice kararmıştı. Dünya karanlık ve soğuk görünüyordu.

“Doksan beş kilometre” dedim. “Çanta Bird'ün doksan beş kilometre kuzeyinde bulundu. Bu bir saat eder. Gündemi alıp çantayı çok daha önce atmaları gerekirdi.”

Summer'dan ses ç ıkmad ı.

“Bunun için de dinlenme yerinde dururlar, çantayı çöp kutusuna atarlardı. Böylesi daha güvenli olurdu. Araba camından çanta fırlatmak göze çarpar.”

“Belki de bir gündem yoktu.” “Bu askeri tarihte bir ilk olurdu.”

“Belki gerçekten önemli değildi.”

“Irwin'de yanlar ına almak için yemek ısmarlamışlar, iki yıldızlılar, tek yıldızlılar ve albaylar yemek saatinde çalışmayı planlıyorlardı. Bu da askeri tarihte bir ilk olacaktı, inan bana Summer, o önemli bir toplant ıydı.” Summer yine sustu.

“O deminki U dönüşünü bir daha yap” dedim. “Soma bir süre kuzeye git. O dinlenme yerine bir göz atmak istiyorum.”

Dinlenme yeri pek çok Amerikan eyaletlerarası otoyolda gördüklerimden farksızdı. Kuzeye giden yol ile güneye giden yol birbirinden ayrılarak ortada gayet geniş bir alan bırakıyor ve tesisler her iki yönde giden-lerce kullanılıyordu. Böylece binalar ın iki ön cephesi olup arkaları kapalıydı. Tesisler tuğladandı, çevrelerinde çiçek tarhları ve yapraksız ağaçlar, benzin pompalafı, eğik çizgilerle ayrılmış park yerleri vardı. O anda sakin ile işlek arasında bir durumdaydı. Tatilin sonuydu. Aileler okula, işe yetişmek için evlerine dönüyorlardı. Park yerleri üçte bir kadar doluydu. Arabaların dağılımı da ilginçti, insanlar yemek yerlerine ya da tuvaletlere daha yakın bir yer arayacak yerde ilk buldukları boşluğa girmişlerdi. Belki de insan doğasından kaynaklanan bir şeydi bu. Bir tür güvensizlik sanki.

Tesisin ana girişinde yarım daire biçiminde bir meydan vardı, içerdeki parlak neon ışıklar ı görebiliyordum. Dışarıda kapıya yakın bir yerde altı çöp kutusu vardı. Ortalık kimi içeri, kimi dışarı bakan insanlarla doluydu.

“Çok göz önünde. Burada bir şey bulamayacağız” dedi Summer. “Bayan Kramer olmasaydı bir anda unuttur giderdim.”

“Carbone daha önemli. Öncelikleri belirlemeliyiz.”

“Bu da âdeta pes ediyoruz demektir.”

Dinlenme yerinden kuzeye doğru çıktık, Summer U dönüşünü tekrarladı, güneye döndük. Askeri bir araçta ne kadar mümkünse rahat edip dönüş yoluna hazırlandım. Batı yönü sağımdaydı ve güneş batmıştı. Yol ıslak görünüyordu. Summer buzlanma olasılığına pek aldırmış gibiymiş.

İlk yirmi dakika hiçbir şey yapmadım. Soma tavan ışığını yakıp Kramer'ın çantasını iyice araştırdım. Bir şey bulmayı ummuyordum ve bulmadım da. Pasaportu yedi yıllıktı. Pasaport resminde moteldeki halinden daha iyi görünüyordu ama o kadar da çok değil. Almanya ve Belçika'dan çıkış damgaları vardı. Sırasıyla geleceğin savaş alanı ve NATO karargâhı. Başka bir yere gitmemişti. Gerçek bir uzmandı. Son yedi yıldır dünyanın sonuncu en büyük tank merkezi ve onun komuta yapısında bulunmuştu.

Uçak biletleri Garber'm dediği gibiydi. Frankfurt'tan Dulles'a ve Washington National Havalimanı'ndan Los Angeles'e. Gidiş dönüş. İlk çıkış tarihinden üç gün önce devlet indirimiyle ekonomiden ayırtılmıştı.

Yol güzergâhı da uçak biletleriyle uyumluydu. Oturma yerleri belirlenmişti. Kramer'ın koridor kenarını tercih ettiği anlaşılıyordu. Belki de yaşı mesanesini etkilemeye başlamıştı. Hiç gidemediği Fort Irwin Subay Konukevi'nde bir oda ayırtmıştı.

Cüzdanında otuz yedi dolar ve altmış yedi Alman markı vardı. Amex kartı bir buçuk yıl soma sona erecekti. Kart ı ilk alış tarihi 1964'tü. Bir asker için oldukça erken bir tarihti bu. O zamanlar subaylar hep nakit kullanıyorlardı. Kramer mali bakımdan iyi durumda biri olmalıydı.

Virginia'dan alınma bir sürücü ehliyetnamesi vardı. Pek orada bulunmasa da daimi adresi olarak Green Valley'i vermişti. Bir askeri kimlik, plastik pencerele bölmede Bayan Kramer' ın fotoğrafı. Holünde ölü gördüğüm kadının çok daha genç hali. Resim en az yirmi yıl önce çekilmiş olmalıydı. Fotoğrafın eskimesiyle birlikte hafifçe turuncuya dönüşmüş kestane rengi saçları vardı.

Cüzdanda başka bir şey yoktu. Ne makbuz, ne restoran fişi, ne Amex harcama fişi, ne telefon numarası ne de bir kâğıt parçası. Fazla şaşırılmış değildim. Generaller çoğunlukla derli toplu, düzenli insanlardı. Savaşma yeteneği kadar bürokratik yeteneğe de sahip olmalıydı. Kramer'ın yaşadığı yerle masasının da cüzdanı gibi olacağına emindim. İhtiyacı olan her şey olacak, ihtiyacı olmayan hiçbir şey olmayacaktı.

Kitap bir Orta Batı üniversitesinin Kursk Savaşı hakkındaki yayınıydı. Kursk Savaşı 1943'teydi. Nazi Almanyası'nın ikinci Dünya Savaşı'nda son büyük saldırısı ve savaş alanında ilk büyük yenilgisi. Dünyanın gördüğü ve göreceği en büyük tank savaşıydı. Kramer'ın okumak için bunu seçmesi şaşırtıcı değildi. Tigerler'in, Pantherler'in ve T-34'lerin o boğucu toz bulutları arasında cehennemi çatışmasına en çok bunları okuyarak yaklaşabileceğini düşünüyor olmalıydı.

Çantada başka bir şey yoktu. Yalnızca dikiş yerleri arasına sıkışmış bir iki küçük kâğıt kırpıntısı. Kramer her yola çıkışta çantasını çevirip içeri boşaltan birine benziyordu. Her şeyi yine içine doldurup çantayı yere ayaklarının dibine bıraktım.

“Yemek servisi yapan adamla konuş” dedim. “Vassell ile Coomer'la masada kimler varmış iş öğren.”

“Tamam” diyen Summer yola devam etti.

Bird'e yemek zamanı vardık. Başka Askeri Polislerle birlikte Subay Kulübü barında yedik. Aralarında Willard'ın casusları varsa, fazla bir şey yapmayan iki yorgun insan görecektik. Ancak Summer iki yemek arasında gitmiş ve gözleri haber dolu dönmüştü. Acele işim olduğunu kimsenin anlamaması için tatlıdan soma kahvemini ağır ağır içtim. Soma kalkıp yavaş adımlarla dışarı çıktım, soğukta bekledim. Summer beş dakika sonra çıktı. Gülümsedim. Gizli bir ilişki içinde gibiydik.

“Vassell ile Coomer'la birlikte sofrada yalnızca bir kadın varmış.” “Kim?”

“Yarbay Andrea Norton.”

“Psi-Op mu?” “Evet.”

“Yılbaşı partisindeydi o.”

Summer yüzünü buruşturdu. “O tür partileri bilirsin. Şehirde bir bar, yüzlerce kişi, girip çıkan belli değil, gürültü, karmaşa, sarhoşlar, ikişer ikişer ortadan çekilen insanlar. Kadın aradan sıvışmış olabilir.”

“Bar neredeydi?”

“Motelden yarım saat uzakta.”

"O zaman en az bir saat ortadan kaybolmuş olması gerekir." "İmkânsız değil."

"Geceyarısı barda mıymış? Elele tutuşup 'Auld Lang Syne' söylendiğinde orada mıymış? Bunu ancak yanındaki kişi kesinlikle söyleyebilir."

"İnsanlar orada olduğunu söylüyorlar. Ama o zamana kadar gidip dönmüş olabilir. Moteldeki oğlan Humvee'nin on bir yirmi beşte oradan ayrıldığıni söyledi. Geceyarısı beş dakika kala dönmüş olabilir. Herkes aynı saatte ortaya çıktığı için anormal bir durum sayılmaz. Parti o andan sonra tekrar başlar."

Bir şey demeden bekledim.

"Çantayı alıp temizlemiş olabilir. Belki de içinde telefon numarası, ad ya da resmi olabilir. Ya da bir günlük. Skandala karışmak istemezdi. İstedikini aldıktan sonra geri kalanına ihtiyacı yoktu. İstenildiği zaman geri verebilirdi."

"Vassell ile Coomer kimden isteyeceklerini nasıl bilirlerdi?"

"Bu akvaryum içinde uzun süreli bir ilişkiyi saklamak güçtür." "Mantıklı değil" dedim. "Kramer ile Norton olayı biliniyorsa neden biri Virginia'daki eve gitsin ki?"

"Belki de bilmiyorlardı. Belki yalnızca ihtimaller listesindeydi. Belki listenin en alt sıralarında. Ya da belki artık sona ermiş bir ilişki olduğunu düşünüyorlardı."

"Kadından ne öğrenebiliriz?"

"Vassell ile Coomer'm dün gece çantayı almak için onunla randevulaştıkları doğrulatabiliriz. O zaman çantayı aradıkları ortaya çıkar ki, bu da Bayan Kramer olayında onları da çerçeve içine alır."

"Otelden telefon etmediler, oraya bizzat gidecek zamanları yoktu. Onları bu tabloya nasıl sokabileceğini anlamıyorum. Başka ne öğrenebiliriz?"

"Gündeme ne olduğunu. Vassell ile Coomer'ın onu geri alıp almadıklarını. O zaman bir gazetecinin bulabileceği bir çöp yığınına atılmamış olacağından ordu rahat bir nefes alabilir."

Bir şey söylemeden başımı salladım.

"Belki de Norton gündemi görmüştür" dedi Summer. "Belki de okumuştur. Belki bütün bu olayların nedenini bize açıklayabilir."

"İlginç." "Öyle."

"Ona gidip sorabilir miyiz?"

"Sen 110.'dansın. İstedikine istediğini sorabilirsin."

"Willard'ın radarı altında kalmak zorundayım."

“Kadın onun seni uyardığını bilmiyor ki.”

“Biliyor. Willard, Carbone olayından sonra onunla konuştu.” “Bence kadınla konuşmamız gerek.”

“Güç bir sohbet olacak. Kadın alınacaktır.”

“Eğer bir hata yaparsak.”

“Hata yapmama şansımız ne?”

“Durumu lehimize kullanabiliriz. Çekinme unsuru olacaktır. Durumun yayılmasını istemeyecektir.”

“Kadını Willard'i arayacak kadar zorlamamalıyız.”

“Willard'dan korkuyor musun?”

“Bürokratik olarak bize yapabileceklerinden korkuyorum. İkimizin de Alaska'ya naklinin kimseye yararı olmaz.”

“Karan sen ver.”

Uzun bir an düşündüm. Kramer'ın kitabını düşündüm. Kursk Savaşı'nın dönüm noktası olan 13 Temmuz 1943'teydik sanki. Sovyet generali Alexander Vasilevski'nin durumunda. Şu an saldırırsak saldırıyı düşman kaçana ve savaş kazanılana kadar sürdürmek zorundaydık. Bir an bile nefes almak için durakladığımız takdirde üzerimize basıp geçerlerdi.

“Pekâlâ, yapalım” dedim.

Andrea Norton'u Subay Kulübü'nde bulup bürosunda bir dakika görüşemeyeceğimizi sordum. Şaşırdığını görebiliyordum. Gizli bir konu olduğunu söyledim. Şaşkınlığı geçmemişi. Willard, ona Carbone dosyasının kapandığını söylemişti ve başka ne konuşabileceğimizi bilemiyordu. Ama kabul etti. Yarım saate kadar orada olacağını söyledi.

Summer ile o otuz dakikayı benim ofisimde Carbone'nin öldürüldüğü sırada kimin üste olup kimin olmadığını listesiyle inceleyerek geçirdik. Her satırda bir ad, rütbe ve künye numarası yazılıydı. Hemen hemen hepsinin yanında bir çarpı işareti vardı.

“Bu işaretler var mı, yok mu demek?” diye sordum.

“Üste bulunanlar” dedi.

Ben de ondan korkuyordum. Sayfaları şöyle bir karıştırdım.

“Kaç kişi?”

“Bin iki yüze yakın.”

Başımı sallad ım. Bin iki yüz adı inceleyip içinden bir tek kişiyi bulmak fazla güç değildi. Polis dosyalarında bundan çok zanlı bulunduğu olurdu. Kore'de ABD ordusunun tamamının zanlı olduğu vakalar olmuştu. Ama o tür işler sınırsız insan gücü, büyük kadrolar ve sonsuz kaynaklar isterdi. Ve herkesin işbirliğini. Bunlar bir amirin arkas ından gizlice çalışan iki kişi tarafından yapılamazdı.

“İmkânsız” dedim.

“Hiçbir şey imkânsız değildir” dedi Summer.

“Buna daha farklı yaklaşmalıyız.”

“Nasıl?”

“Katil olay yerine ne götürdü?”

“Hiçbir şey. ”

“Yanlış. Kendini götürdü. ”

Summer omuzlar ını silkti.

“Bir ad seç” dedi.

“Bir K-bar götürdü” dedim.

“Bin iki yüz ad, bin iki yüz K-bar” dedi.

“Bir kanca ya da levye götürdü.”

Başımı eğdi.

“Ve yoğurt götürdü.”

Summer'dan ses ç ıkmadı.

“Dört şey” dedim. “Kendisi, bir K-bar, küt bir alet ve yoğurt. Yoğurt nereden geldi.”

“Odasındaki buzdolabından” dedi Summer. “Ya da mutfaklardan birinden, yemekhane buzdolaplarından, üs dışında bir süpermarketten, bir bakkaldan ya da mezeciden.”

Suluk soluğa bir adam düşündüm, hızlı adımlarla yürüyor, belki de terli, sağ elinde kanlı bir bıçak ve levye, sol elinde bir yoğurt kabı. Karanlıkta sendeleyerek gideceği yere varmak üzereyken elindeki kabı fark edip çalılar arasına fırlatıyor, bıçağı cebine sokuyor, levveyi ceketinin içine saklıyor.

“Yoğurt kabını aramalıyız” dedim.

Summer yine bir şey söylemedi.

“Bir yere atmıştır” dedim. “Olay yerine yakın değil ama fazla uzağa da değil.”

“Bize yardımcı olacak mı?”

“Üzerinde bir ürün kodu vardır. Belki de bir son kullanma tarihi. Alındığı yere bizi götürecektir bir iz.”

Durakladım. ”

“Ve parmak izi.”

“Eldiven giymiştir.”

Başımı salladım. “Yoğurt kabını açan çok kişi gördüm” dedim. “Ama eldivenle yapmanı hiç görmedim. Üzerinde ince bir alüminyum kapak ve açmak için de küçük bir çıkıntı vardır.”

“Yüz bin dönümlük bir araziden söz ediyoruz. ”

Genelde bir telefon bana üsteki bütün erlerin birer metre arayla arazide dev bir insandan tarak gibi geçerek her bir otu elle ayırarak taramalarını sağlardı. Aynı şeyi ertesi gün ve ondan sonraki gün bir daha yaparlardı, ta ki biri aradığımızı bulana kadar. Ordunun elindeki insan gücüyle bir saman yığnında bir iğne değil, kırık bir iğnenin iki yarısı bulunurdu. Ya da yoğurt kabını açarken kopmuş bir alüminyum parçası. Summer duvardaki saate baktı.

“Otuz dakikamız doldu” dedi.

Psi-Op'a Humvee ile gittik ve aracı muhtemelen başka biri için ayrılmış bir yere bıraktık. Saat dokuzdu. Kramer'ın evrak çantasını yanıma almıştım.

Norton'un ışığı yanıyordu. Kapıya vurdum, içeri girdik. Norton masasının ardında oturuyordu. Bütün kitapları raflardaydı. Görünürde kâğıt ve kalem de yoktu. Masasının üstü tertemizdi. Lambasının ışığı bomboş ahşap üzerinde tam bir daire çizmişti.

Üç ziyaretçi iskemlesi vardı. Eliyle oturmamızı işaret etti. Summer sağa oturdu. Ben sola. Kramer'ın çantasını da ortadaki iskemleye, Norton'un kar şısına yerleştirdim. Şöledeki bir hayalet gibi. Çantaya bakmadı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Çantayı iskemlenin üstünde dik duracak biçimde düzelttim.

“Bize dün geceki yemekten söz edin” dedim.

“Hangi yemek?”

“Üssü ziyaret eden Zırhlı Birlik subaylarından bazılarıyla birlikte yediniz.”

Kadın başını salladı. “Vassell ve Coomer. ”

“İkisi de General Kramer'ın yanında çalışıyorlardı.”

“Sanırım.”

“Bize yemeği anlatın.”

“Ne yediğimizi mi?”

“Havasını” dedim. “Konuştuklarınızı.”

“Subay Kulübü'nde bir yemekti işte.”

“Biri Vassell ve Coomer'a bir evrak çantası verdi.”

“Öyle mi? Armağan falan mı?”

Cevap vermedim.

“Onu hat ırlamıyorum” dedi Norton. “Ne zaman?”

“Yemek sırasında. Ya da giderlerken.”

“Bir evrak çantası mı?”

“O siz miydiniz?” diye sordu Summer.

Norton anlamamış gibi Summer'ın yüzüne baktı. Ya gerçekten şaşırmıştı ya da esaslı bir oyuncuydu.

“Ne, ben miydim?”

“Onlara çantayı veren.”

“Onlara neden bir çanta vereyim ki. İyi tanımıyordum bile.” “Onları ne kadardır tanıyordunuz?”

“Yıllar önce bir iki kere karşılaşmıştım.”

“Irwin'de mi?”

“Galiba.”

“Neden onlarla yemek yediniz?”

“Ben bardaydım. Beni çağırdılar. Reddetmek kabalık olurdu.” “Geleceklerini biliyor muydunuz?” diye sordum.

“Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Almanya'da olmadıklarına şaştım.” “Demek üslerinin nerede olduğunu bilecek kadar tanıyordunuz onları.”

“Kramer Avrupa Zırhlı Birlikler komutanıydı. Onlar da kurmaylarıydı. Hawaii'de olduklarını

düşünecek değildim ya.”

Kimse konuşmadı. Norton'un bakışlarını izliyordum. Kramer'ın çantasına yarım saniyeden fazla bakmamıştı. Benim eli çantalı biri olduğumu düşünüp sonra da unutacak kadar.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Karşılık vermedim.

“Anlatın.”

Çantayı gösterdim. “Bu General Kramer'ın. Yılbaşı gecesi kaybetmişti ve çanta bugün ortaya çıktı. O arada nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz.”

“Nerede kaybetmiş?”

Summer oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bir motelde” dedi. “Bu üstten bir kadınla cinsel bir ilişki sırasında. Kadın bir Humvee sürüyormuş. Biz de Kramer'ı tanıyan ve Yılbaşı gecesi üste olmayan ve bir Humvee alabilen ve dün gece yemekte olan bir kadını arıyoruz.”

“Dün gece yemekte benden başka kadın yoktu.”

Sessizlik.

Summer başım salladı. “Bunu biliyoruz. Olayı kimseye açıklamayacağımıza söz veriyoruz ama önce çantayı kime verdiğinizi bilmemiz gerek.”

Odada sessizlik sürüyordu. Norton, Summer'a sanki anlamadığı bir espri yapmış gibi bakmaktaydı.

“Yani sizce ben General Kramer'la yatıyor muydum?”

Summer cevap vermedi.

“Yatmıyordum” dedi Norton. “Tanrı korusun.”

Kimse bir şey söylemedi.

“Güleyim mi ağlayayım mı bilemiyorum” dedi kadın. “Gerçekten çok şaşırdım. Bu tamamen saçma bir suçlama. Böyle bir iftirada bulunmanıza şaşırdım doğrusu.”

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Norton sanki tepkisinin başlıca unsuru eğlenmiş gibi gülümsedi. Öfke değil de eğlence. Gözlerini kapayıp sonra sanki bir an konuşmayı belleğinden silmiş gibi açtı.

“Çantada eksik bir şey mi var?” diye sordu bana.

Cevap vermedim.

“Lütfen bana yardımcı olun” dedi. “Bu olağanüstü ziyaretin anlamını hâlâ çözebilmiş değilim. Çantada bir eksik mi var?”

“Vassell ile Coomer olmadığını söylüyorlar.”

“Ama?”

“Ben onlara inanmıyorum.”

“İnanmanız gerek. Üst rütbeli subaylar onlar.”

Yine sustum.

“Yeni komutanınız ne diyor?”

“Olayın araştırılmasını istemiyor. Ordu içinde sıkıntıya neden olacağını düşünüyor.”

“Onun dediğini yapmalısınız.”

“Ben bir polisim. Soru sormam gerek.”

“Ordu bir ailedir” dedi. “Hepimiz aynı taraftayız.”

“Vassell ile Coomer dün gece bu çantayla buradan çıktılar mı?” diye sordum.

Norton yine gözlerini kapadı. Önce bıkmış olduğunu düşündüm ama sonra dün gece kulüpte vestiyer sahnesini düşündüğünü fark ettim. “Hayır” dedi. “İkisinde de o çanta yoktu.”

“Bundan emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Yemekte havaları nasıldı?”

Kadın gözlerim açtı.

“Rahattılar. Boş bir gece geçiriyorlarmış gibi.”

“Bird'e neden bir daha geldiklerini söylediler mi?”

“General Kramer'ın cenazesi dün öğle üzeri kaldırıldı” dedi.

“Bunu bilmiyordum.”

“Bildiğim kadarıyla Walter Reed cesedi vermiş ve gerekenleri Pentagon yapmış.”

“Cenaze nereye kaldırıldı?”

“Arlington Mezarlığı'na” dedi. “Başka nereye olacak?”

“Ama o dört yüz seksen kilometre uzakta.”

“Yaklaşık olarak. Kuş uçuşuyla.”

“Peki, neden yemeğe buraya gelmişler?”

“Bana söylemediler” dedi.

Sustum.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Bir motel, ha?” dedi. “Ben bir erkekle bir motelde buluşacak bir kadına benziyor muyum?”

Cevap vermedim.

“Çıkabilirsiniz” dedi.

Ayağa kalktım. Summer da. Kramer'in çantasını alıp odadan çıktım. Summer da beni izledi.

“İnandın mı?” diye sordu Summer.

Binanın önünde Humvee'nin içinde oturuyorduk. Motor boşta çalışıyor, ısıtıcıdan dizel kokulu sıcak hava yayılıyordu.

“Kesinlikle” dedim. “Çantaya bakmadığı anda inandım. Daha önce görmüş olsaydı telaşlanırdı. Motel için dediklerine de inandım. Onu soymak için Ritz'de bir daire tutmak gerekir.”

“Ne öğrendik peki?”

“Hiçbir şey.”

“Hayır, Bird'ün çok cazip bir yer olduğunu öğrendik. Vassell ile Coomer belirli bir neden olmadan hep buraya kadar geliyorlar.”

“Anlat” dedim.

“Norton da bizim bir aile olduğumuzu düşünüyor.”

“Subaylar” dedim. “Ne beklersin?” “Sen bir subaysın. Ben de.”

Başımı salladım.

“Dört yıl West Point'te okudum” dedim. “Aklım başımda olsaydı adımları değiştirip er olarak girerdim

orduya. Üç terfi sonra E-4 uzman olurdum. Hatta belki E-5 çavuş. Keşke öyle olsaydım.”

“Şimdi ne yapacağız?”

Saatime baktım. Ona geliyordu.

“Uyuyacağız” dedim. “İlk ışıkla birlikte bir yoğurt kabı arayacağız.”

13

Ben hiç yoğurt yememiştim ama ne olduğunu görmüştüm ve küçük porsiyonların beş santim çapında küçük kaplarda olacağını düşündüm ki bu da bir metre kareye dört yüz tane falan ederdi. Yani Fort Bird'ün telörgü-sü içindeki araziye 150 milyar adetten fazlası sığardı. Bu hesabı daha hava aydınlanmadan duş yapıp giyinirken yapmıştım.

Sonra yatağıma oturup havanın biraz ışımasını bekledim. Şu anda oraya gidip de 150 milyarda bir şansı, ortalık karanlık diye kaçırmanın alemi yoktu. Ancak otururken aradığımız yer konusunda biraz zekâmızı kullanarak olasılıkları epey düşüreceğimiz aklıma geldi. Yoğurt taşıyan adam A'dan B'ye gitmişti. A'yı biliyorduk: Carbone'nin öldürüldüğü yerd. B için yerler sınırlıydı. B ya çevre telörgüsü boyunda rastgele bir gedikti ya da üssün ana binalar ı arasında bir yerd. Eğer akıllı davranırsak milyarları milyonlara ve o kutuyu bulmayı bin yıldan yüz yıllara indirirdik.

O da eğer bu kap bir rakunun yuvasında tertemiz yalanmış olarak durmuyorsa.

Summer'la Askeri Polis otoparkında buluştuk. Canlı ve enerji doluydu ama konu şmadık. Üzerimize aldığımız işin imkânsızlığı dışında konuşacak bir şeyimiz yoktu. İkimizin de bunu yüksek sesle dile getirmek istemediğinden emindim. O yüzden konu şmad ık. Bir Humvee seçip yola çıktık. Değişiklik olsun diye direksiyona ben geçmiştim.

Humvee'nin göstergesine göre iki buçuk kilometre güneye ve batıya gittikten sonra cinayet yerine vardık. Ağaçlardan bazılarında hâlâ polis şeritleri parçaları vardı. On metre beride durup araçtan indik. Ben Humvee'nin tepesine çıkıp oturdum. Batıya ve kuzeye, sonra dönüp doğuya ve güneye baktım. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Manzara çok geniş, kahverengi ve ölü, sabah güneşi zayıf ve soluktu.

“Ne yana gitti?” diye seslendim.

“Kuzeye ve doğuya” dedi Summer.

Kendinden pek emin konuşmuştu.

Neden?

ü da çıkıp yanıma oturdu.

“Bir aracı vardı.”

“Neden?”

“Çünkü burada bir araç bulmadık ve yürümüş olduklarını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Yürümüş olsalardı olay başladıkları yere daha yakın bir yerde ger-çekleşirdi. Buraya nereden yola çıkarsan çık ancak yarım saatte varabilirsin. Birinin otuz dakika boyunca ceketinin içinde bir levye taşıyarak ve maktulün arkasından gelerek yürüyebileceğine inanmıyorum. Ceketin içindeki demir parçası onu bir robot gibi yürümeye zorlayacaktı. Carbo-ne bir şeyden işkillenirdi. O nedenle buraya bir araçla geldiler. Kötü adamın aracıyla. Silahı belki de arka koltukta bir ceketin altında saklıydı. Belki bıçak ve yoğurt da.”

“Nereden yola çıktılar peki?”

“Önemli değil. Bizim için şimdi önemli olan kötü adamın cinayetten sonra nereye gittiği. Ve eğer bir araç içindeyse, telörgüye doğru gidemediği. Telörgüde bir adamın ya da bir geyiğin geçeceği kadar bir gedik olmuş olabilir ama bir araba ya da kamyonun geçeceği büyüklükte olacağını hiç sanmam.”

“Peki” dedim.

“O nedenle üsse doğru gitti. Başka bir yere gidemezdi. Geldiği yoldan döndü, aracını park etti ve işine devam etti.”

Başımı salladım. Batıya baktım. Sonra dönüp kuzeye ve doğuya, yola baktım. Üsse doğru. İki buçuk kilometrelik yol. Boş bir yoğurt kabının aerodinamiğini gözlerimin önüne getirdim. Hafif plastik, kupa biçiminde. Yırtık kapağı hava freni görevini görüyor. Bir tanesini olanca gücümle attığımı düşündüm. Havada ancak üç metre kadar uçardı. İki buçuk kilometrelik yol boyunca, şoför tarafında üç metrelik bir şerit. Milyonlar birden binlere indi. Sonra yeniden milyarlara genişlediğini düşündüm.

“Hem iyi hem kötü haber” dedim. “Haklısın ve böylece arama alanını yüzde doksan dokuz küçülttüm. Belki de daha fazla. Bu da iyi bir şey.”

“Ama?”

“Eğer bir araçta ise, acaba onu gerçekten atmış mıdır?”

Summer'dan ses çıkmadı.

“Arabanın içine ya da arkaya atmış olabilir.”

“Arabayı araç deposundan almışsa atamaz.”

“Belki de park ettikten sonra bir çöp kutusuna atmıştır. Belki evine götürmüştür.”

“Belki. Yüzde elli olasılık.”

“Yüzde yetmiş otuz demek daha doğru olur.”

"Yine de aramalıyız."

Başımı salladım. Arabanın üstünden yere atladım.

Ocak ayında olduğumuzdan koşullar oldukça iyiydi. Şubat ayında olsak daha da iyi olurdu. Kuzey yarıküresinde ılımlı iklimde bitkiler Şubat'ta ölürler. Ortalık iyice seyrekleşir. Ama Ocak da iyiydi. Çalılıklar alçak, toprak düz ve kahverengiydi. Kuru dal ve yaprakların rengi. Kar da yoktu. Arazi düzdü. Sütü bir ürünün kabı beyaz olurdu. Ya da krem rengi. Ya da çilekliye pembe. Ne olursa olsun, işimize yarayacak bir renk. Siyah olmazdı. Kimse bir süt ürününü siyah bir kaba koymazdı. O yüzden oradaysa ve ona yaklaşmışsak mutlaka görürdük.

Olay yerinin üç metre çevresini dolaştık. Hiçbir şey bulamadık. Bunun üzerine yola dönüp kuzeye ve doğuya doğru yürümeye başladık. Summer yolun sağ tarafının iki metre berisinden yürüyordu. Ben de onun iki metre sağından. İkimiz de iki yanımıza bakarak yürürsek beş metrelik bir alanı tarardık ve yoğurt kabının düşme olasılığı olan ortamındaki iki alanı iki çift göz taramış olurdu.

Ağır adımlarla yürüyüp başımı bir o yana bir bu yana çevirirken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Bir penguene benziyor olmalıydım. Ama etkili bir yöntemdi. Âdeta otomatik pilota geçmişim ve toprak gözümün önünde bulanıklaşıyordu. Tek tek yaprakları, dal parçalarını, otları görmüyordum. Orada olmaması gereken bir şeyin neredeyse aniden gözüme çarpacağını hissediyordum.

On dakika yürüdüktan sonra hiçbir şey bulamadık.

“Yer değişelim mi?” dedi Summer.

Değişip yürümeye devam ettik. Orman çerçöpünden başka bir şey görmedik. Askeri üsler çok temiz tutulur. Haftalık temizlik devriyesi âdeta bir dindir. Telörgü dışında olsak binlerce şeye rastlardık. İçerisi ise tertemizdi. Bir on dakika daha yürüyüp üç yüz metre daha aştıktan sonra yine yer değiştirdik. Soğuk havada yavaş hareket ettikçe üşümeye başlamıştım. Bir manyak gibi sürekli yere bakıyordum. İlk bir iki, yüz metre ile son bir iki yüz metrede bir şey bulacağımızı sanmıyordum. Herif öncelikle yalnızca kaçmayı düşünürdü. Sonra üsse yaklaştıkça sakın görünmek zorunda olduğunu fark ederdi. Şu halde temizliğini orta bölümde yapmalıydı. Aklı başında biri durur, derin soluk alıp verir ve düşünürdü. Camını indirir, gece havasını yüzünde hissedirdi. Yavaşlayıp daha dikkatle bakmaya başladım. Hiçbir şey görmedim.

“Üzerinde kan var mıydı?” diye sordum.

Sağımdaki Summer, “Belki biraz” dedi.

Gözlerimi yerden ay irmiyordum.

“Eldivenlerinde” dedi Summer. “Belki de ayakkabılar ında.”

“Beklediğinden daha az olmalıydı” dedim. “Doktor değilse çok büyük bir kanama beklerdi.”

“Yani?”

“Şu halde bir depo aracı kullanmamıştır. Kan bekliyordu ve ertesi gün bir başkasının kullanacağı arabayı o halde bırakmak istemezdi.”

“Senin dediğin gibi kendi arabasıyla geldiyse öteberiyi arabanın arkasına atmıştı. Yani hiçbir şey bulamayacağız.”

Başımı salladım. Konuşmadan yürümeye devam ettim.

Orta kısmın tamamını taradık ve bir şey bulmadık. İki kilometrelik alan ve tek bir insan yapısı eşya yoktu. Ne bir izmarit, ne bir kâğıt parçası, ne paslı bir teneke, ne boş bir şişe. Üs komutanının hakkını vermek gerekirdi doğrusu. Ama bizim için düşürücüydü. Ana binaların üç yüz metre ileride görüldüğü yerde durduk.

“Geri dönüp o orta alanı tekrar gözden geçirmek istiyorum” dedim.

“Dönelim.”

Yine yer değiştirdik. Ben şimdi iç tarafında yürüdüğüm yerlerin dışından geçecektim. Görüş alanımızın farklı olması dışında bir neden yoktu bunun için. Summer'dan otuz santim daha uzundum ve basit trigonometri kuralına göre ondan bir karış ilerisini görebilirdim. O yere daha yakın olduğu için gözlerinin ayrıntıları daha iyi seçeceğini iddia ediyordu.

Ağır adımlarla yürüdük. İlk bölümde bir şey yoktu. Yine yer değiştirdik. Şimdi ben yoldan üç metre uzaktaydım. Rüzgâr yüzümüze vuruyor, soğuktan gözlerimiz yaşarıyordu. Ellerimi ceplerime soktum.

İkinci bölümde de bir şey yoktu. Yine yer değiştirdik. Ancak üçüncü bölümde de bir şeye rastlamadık. Bir daha yer değiştirdik. Hava soğuyor, biraz daha üşüyorduk.

Birden bir şey gördüm.

Sağ tarafımda. Benden belki altı yedi metre ileride. Yoğurt kabı değil. Başka bir şey. Olası alan dışında olduğu için neredeyse aldırış etmeyecektim. Yolda giden bir arabadan atılan hafif bir plastik aerodinamik bir şey o kadar uzağa düşemezdi. O nedenle gözlerim gördü, beynime iletti ve programlanmış beynim de reddetti.

Ama sonra hayvansal bir içgüdüyle aklım takıldı kaldı.

Gördüğüm şey bir yılan benziyordu. Beynimin bir yanı atalarımın evrim sürecinde hayatta kalmalarımla sağlayan o ilkel korkuyla, yılan dedi. Hepsi bir an içinde olup bitmişti. Çağdaş ve eğitilmiş yanı hemen devreye girerek Ocak ayında yılan falan olmaz, hava çok soğuk dedi. Derin bir soluk aldım, bir adımla attım, sonra meraklımdan arkama baktım.

Kuru otların arasında siyah bir şey vardı. Kemer mi? Bahçe hortumu mu? Ama kumaştan ya da meşinden yapılmış bir şeyden daha çok gömülmüştü kuru çalılar arasına. Ta köklerin olduğu yere kadar dayanmıştı. Ağırdu şu halde. Yoldan buraya kadar atılabildiğine göre ağır olması gerekirdi.

Metaldi demek. Kat 1, içi boş değil. Aşına bir şey değil yani. Pek az askeri eşya böyle kavisli olurdu.

Oraya yürüdüm. Eğildim.

Bir levveydi.

Siyah boyalı bir levye, bir ucu kanlı ve saçlı.

Summer'ı aracı almaya gönderdim. Oraya kadar koşarak gitmiş olmalı ki, arabayla döndüğünde hâlâ soluk soluğaydı.

“Kanıt torbası var mı?” diye sordum.

“O kanıt değil” dedi. “Eğitim kazalarında kanıtla gerek yoktur.”

“Mahkemeye götürmeye niyetim yok. Yalnızca dokunmak istemiyorum. Parmak izlerim üzerinde olursa Willard'ın aklına bir şeyler gelebilir.”

Summer arabanın arkasına baktı.

“Kanıt torbası falan yok” dedi.

Durakladım. Normalde soruşturmayı karıştırmamak için kanıtlara yabancı parmak izi, kıl ya da iplik bulaşmaması için çok dikkatli davranırsınız. Yanlış bir şey yaparsanız savcılar insanın canına okurdu. Ancak bu kere arada Willard olduğu için durum daha da vahimdi. En küçük bir yanlışlıkta hapsi boylardım. İmkân, neden, fırsat ve silah üzerinde parmak izlerim. İnanılmayacak kadar esaslı. Eğer eğitim kazası hikâyesinde bir aksilik çıkarsa önüne çıkan fırsata sarılırdı.

“Buraya bir uzman getirtebiliriz” dedi Summer. Hemen arkamda duruyordu. Onun oradaki varlığını hissediyordum.

“Başka kimseyi kar ıstıramayız” dedim. “Seni bile kar ıstırmak istememiştim.”

Yanıma geldi, çömeldi, eliyle otları aralayıp daha yakından baktı.

“Dokunma” dedim.

“Öyle bir niyetim yoktu.”

Birlikte yakından baktık. Sekiz köşeli çelikten bir levveydi. Yepyeni görünüyordu. İnsanların arabalarda ya da teknelerde kullandıkları parlak siyaha boyanmıştı. Ana gövdesi bir metre uzunluğunda, hafif S biçimindeydi. Bir ucu yarım, diğer ucu tam bir yay çiziyordu. J harfi gibi. Her iki uç da düzleştirilmiş ve tahtalardan çivileri sökmek için yarık açılmıştı.

“Pek kullanılmamış” dedi Summer.

“Hiç kullanılmamış. En azından inşaatlarda.”

Ayağa kalktım.

“Parmak izi aramak gerekmez” dedim. “Herifin bunu sallarken eldivenli olduğunu kabul edebiliriz.”

Summer da doğruldu.

“Kan testi yapmak da gerekmez” dedi. “Carbone'nin olduğunu varsayabiliriz.”

Cevap vermedim.

“Burada bırakabiliriz” dedi Summer.

“Hayır, bunu yapamayız.”

Eğilip botumun bağcığını çözüp çıkardım, uçlarını birbirlerine düğümlerdim. Şimdi elimde çapı otuz santim olan bir halka oluşmuğu. Sağ bileğime geçirdim, diğer tarafını otlar üzerinde sürterek levyenin ucunun altına geçirdim. Sonra ağır çeliği dikkatle otların arasından kaldırdım.

“Şimdi gidelim” dedim.

Ön koltuğa oturup levveyi araba hareket edince ayaklarıma sürtünmeyecek biçimde tuttum.

“Nereye?” diye sordu Summer.

“Morga” dedim.

Patolog ve ekibinin kahvaltıda olacaklarını umuyordum ama hepsi de içerde çalışıyorlardı. Patologla holde karşılaştık. Elinde bir dosya ile bir yere gidiyordu. Bir bize bir de bağcığımın ucunda sallanan Şeye baktı. Ne olduğunu anlaması bir saniyenin yarısı kadar sürdü. Öteki yarısında da bunun hepimizi ne güç bir duruma soktuğu akıma geldi.

“Daha soma gelebiliriz” dedim. Siz burada değilken.

“Hayır” dedi. “Odama gidelim.”

O öne geçti biz de arkasına düştük. Yürüyüşünü izledim. Kısa bacaklı, ayağına eline çabuk, becerikli ufak tefek esmer bir adamdı ve benden ancak bir iki yağ büyüktü. İyi bir insana benziyordu, Aptal olmadığını tahmin ediyordum. Pek az doktor aptal olurdu. İstedikleri yere gelene kadar bilmeleri gereken çok karmaşık Şeyleri öğrenirlerdi. Bu insanlar yüreklerinde bilim adamıdırlar ve bilim adamları da gerçekler ve doğrulara karşı sağduyulu bir meraka sahiptirler. En azından merak duygusunu hiç kaybetmezler. Bu adamın tavrı da önemliydi. Ya bizden uzak dururdu ya da bir tek telefon konuşmasıyla bizi satabilirdi.

Odası gri çelik masalar ve çelik dolaplarla silme doluydu. Duvarlarda çerçevesiz diplomalar, raflarda kitaplar vardı. Örnek kavanozları, for-maldehid içinde turşusu kurulmuş iğrenç Şeyler yoktu. Askeri bir avukat bürosu olabilirdi, yalnızca diplomalar hukuk değil, tıp fakóltesindendi.

Döner koltuğuna oturdu. Dosyasını önüne bıraktı. Summer kapıyı kapayıp sırtım dayadı. Ben elimde boşlukta asılı duran levyeyle odanın ortasında durdum. Hepimiz birbirimize baktık. Açılışı kimin yapacağını merak ediyorduk.

Doktor ilk piyonunu iki kare ileri oynatır gibi, “Carbone eğitim kazasında öldü” dedi.

Ben de kendi piyonumu oynatmış gibi, “Çok doğru” dedim.

“Bu konuda anlaştığımızıza sevindim” dedi.

Ama bunu, bu boka inanır mısın, ses tonuyla söylemişti.

Bir müttefik bulduğumuz için Summer'ın tuttuğu soluğunu bıraktığını hissettim. Ancak bizden mesafeli durmamızı isteyen bir müttefiği-miz vardı. Onu suçlayamazdım. Tıp öğrenimi için yıllarca hizmet yükümlülüğü altına girmişti. O yüzden dikkatli davranacaktı. İsteklerine saygı göstermemiz gereken bir müttefikti.

“Carbone düştü ve başını vurdu” dedim. “Dosya kapandı. Herkes için çok talihsiz bir kazaydı.”

“Ama?”

Levyeyi biraz daha kaldırdım.”

“Başını buna vurduğunu sanıyorum” dedim.

“Üç kere mi?”

“Belki de zıplamıştır. Belki yapraklar altında kuru dallar vardı ve toprak trampolin gibi yaylıydı.”

“Yılın bu mevsiminde öyle olabilir” dedi.

“Öldürücü” dedim.

Levyeyi indirip bekledim.

“Onu neden buraya getirdiniz?” diye sordu doktor.

“Bir ihmal söz konusu olabilir. Onu ortada bırakıp da Carbone'nin düşmesine neden olan kişiyi cezalandırmak gerekebilir.”

Doktor yine başını salladı. “Yerleri kirletmek ciddi bir suçtur.”

“Bu orduda öyle” dedim.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Hiçbir şey” dedim. “Aslında biz size yardımcı olmaya geldik. Dosya kapandığına göre burayı, yaptığınız o alçı kalıplarla kalabalık etmek istemeyeceğinizi düşündük. Yara yerinin kalıpları. Onları

sizin için çöpe atabiliriz de.”

Doktor üçüncü kez başını salladı.

“Bunu yaparsanız beni bir zahmetten kurtarabilirsiniz” dedi.

Doktor uzun bir an durakladı. Sonra önündeki dosyayı kaldırıp bir çekmecedan çıkardığı teiniz beyaz kâğıtları masanın üzerine yaydı, beş altı tane de mikroskop lamını kâğıtların yanına dizdi.

“O şey ağır görünüyor” dedi bana.

“Öyle” dedim.

“Bir yere bıraksanız. Omzunuza yük binmemiş olur.”

“Bu tıbbi bir öğüt mü?”

“Omuz kiriş lerinin zarar görmesini istemezsiniz.”

“Nereye koyayım?”

“Herhangi düz bir yere.”

Öne iki adım atıp levyeyi masasının üstüne, kâğıtların üzerine bıraktım. Ayakkabı bağcığımı çıkardım, düğümü çözdüm, çömelip botumun deliklerine geçirdim, sıkıca bağladım. Başımı kaldırdığımda doktorun elinde bir mikroskop lamı vardı. Camı aldı, levyenin saç ve kan yapışmış ucuna sürttü.

“Tüh” dedi. “Lamı pislettim işte. Çok dikkatsizim doğrusu.”

Aynı hatayı beş lamla daha yaptım.

“Parmak izleriyle ilgileniyor muyuz?” diye sordu.

Başımı salladım. “Eldivenli olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Bence bir kontrol etmek gerek. İhmal ciddi bir konudur. ”

Başka bir çekmecedan çıkardığı kutudan latex bir eldiven alıp eline geçirdi. Havaya küçük bir talk pudrası bulutu uçtu. Sonra levyeyi alıp odadan çıktı.

On dakika geçmeden geldi. Eli hâlâ eldivenliydi. Levye tertemizdi. Siyah Boya 1 parlıyordu. Yenisinden ayırt edilemezdi.

“Parmak izi yok” dedi.

Levyeyi koltuğun üzerine bırakıp bir çekmecedan karton bir kutu çıkardı. Kutudan iki beyaz alçı kalıp çıktı. İkisi de on beş santim uzunluğundaydı ve alt taraflarına siyah mürekkeple Carbone yazılmıştı.

Biri ıslak alçıyı yaraya bastırarak çıkarılan pozitif kalıptı, diğeri de pozitifin üstüne alçı dökülerek çıkarılan negatif kalıp. Negatif, silahın açtığı yaranın biçimini, pozitif de silahın biçimini gösteriyordu.

Doktor pozitifini levyenin yanına koyup bir hizaya getirdi. Alçı kalıp on beş santim boyundaydı. Beyaz ve kalıp çıkarma nedeniyle biraz pürüzlüydü ama diğer her bakımdan düz siyah demirin tıpatıp eşiydi. Aynı kesit, aynı kalınlık, aynı kıvrımlar.

Doktor bu kere negatifini masanın üstüne koydu. Bu da pozitiften biraz daha büyük ve biraz daha pürüzlüydü. Carbone'nin parçalanmış kafatasının tıpatıp eşi. Doktor levyeyi alıp elinde tarttı. Çok yavaşça birinci darbeyi indirdi, bir, soma iki. Ve üç. Üçüncü vuruşta alçıya dokundu. Üçüncü ve son yara en belirgin olandı. Alçıda iki santimlik bir yarıklık vardı ve levye onun üzerine tam oturmuştu.

“Kan ve saçları da kontrol edeceğim” dedi. “Sonucu biliyoruz ama neyse.”

Levyeyi alçıdan kaldırdı bir daha denedi. Levye yaraya gömüldü. Bir daha kaldırdı, sanki tartıyormuş gibi avuçları içinde tuttu. Sonra daha düz ucundan yakalayıp hızla gelen bir topa vuruyormuş gibi salladı. Levye elinde kocaman görünüyordu. Kocaman ve onun için biraz ağır.

“Güçlü bir insan” dedi. “Acımasız bir vuruş. Uzun boylu, sağ elini kullanan ve fiziki olarak güçlü. Ama bu üste bu tanıma hemen hemen herkes uyar herhalde.”

“Öyle biri yoktu” dedim. “Carbone düştü ve başını vurdu.”

Doktor gülümsedi, demiri yine avuçları üstünde dengeledi. “Kendine göre yakışıklı bir alet” dedi. “Garip bir şey mi söyledim?”

Ne demek istediğini anlamıştım. Esaslı bir çelik parçasıydı, olması gereken her şeydi ve gereksiz hiçbir yanı yoktu. Colt Detective Special gibi ya da bir K-bar ya da bir hamamböceği gibi.

Levyeyi uzun çelik bir çekmeceye soktu. “Burada kalsın” dedi. İtirazınız yoksa. Daha güvende olur.”

“Peki” dedim.

Çekmeceyi kapadı.

“Sağ elinizi mi kullanırsınız” dedi.

“Evet.”

“Albay Willard bana bu işi sizin yaptığınızı söyledi ama inanmadım.”

Neden?

“Ölenin kim olduğunu görünce çok şaşırmıştınız. Yüz derisini yerine geçirdiğimde. Kesin bir fiziki tepki gösterdiniz. İnsanlar o tür şeyi numaradan yapamazlar.”

“Bunu Willard'a söylediniz mi?”

Doktor başını salladı. “İşine yaramaz buldu. Fikrinden de vazgeçmedi. Onu da aç ıklayacak bir şeyler düşündüğüne eminim.”

“Sırtımı kollarım” dedim.

“Bazı Delta çavuşları da beni görmeye geldiler. Söylentiler başladı. Arkanızı çok iyi kollamaksınız.”

“Niyetim o zaten” dedim.

“Çok ama çok dikkatli olun” dedi doktor.

Summer ile Humvee'ye döndük. Motoru çalıştırdı, vitesine geçirdi, ayağı frende bekledi.

“Levazıma” dedim.

“Askeri değildi.”

“Pahalı bir şeye benziyordu. Pentagona yakışacak kadar.”

“Yeşil olması gerekirdi.”

“Herhalde. Ama yine de kontrol etmeliyiz.”

Summer ayağını frenden çekip levazım binasına yöneldi. Bird'de benden eski olduğu için neyin nerede olduğunu biliyordu. Yine depo benzeri bir binanın önünde durdu. İçeride uzun bir tezgâh ve arkasında girilmesi yasak geniş depo alanları olduğunu biliyordum. Giysi denkleri, araba lastikleri, battaniyeler, siper kazma aletleri, her türlü malzeme ve teçhizat olacaktı.

İçeride genç biri, neşeli bir köylü çocuğu vardı. Sanki babasının hırdavatçı dükkânında çalışıyor ve bu hayatının amacıymış gibi görünüyordu. İnşaat malzemesiyle ilgilendiğimizi söyledim. Sekiz telefon rehberi kalınlığında bir kitabı açtı. Aradığı yeri buldu. Levye listesini bulmasını istedim. Parmağını yaladı, sayfaları çevirdi ve iki tane buldu. Çivi sökme levyesi, uzun, tek ucu eğik ve çivi sökme levyesi, kısa, iki ucu eğik. İkincisinden bir örnek göstermesini istedim.

Genç gidip yüksek raflar arasında kayboldu. Biz bekledik. Birikmiş toz, yeni lastik ve rutubetli pamuklu kumaş kokusunu içimize çektik. Beş dakika sonra bir asker levyesiyle gelip tezgâha bıraktı. Summer haklıydı. Levye yeşildi. Az önce patologun odasında bıraktığımızdan çok farklıydı. On beş santim daha kısa, biraz daha ince, kavisleri daha farklı. Çok dikkatle tasarlanmış bir görünümü vardı. Ordunun çalışma biçiminin kusursuz bir örneği idi herhalde. Yıllar önce birinin malzeme değişimi gündeminde herhalde doksan dokuzuncu sıradaydı. Bir alt komisyon kurulmuş, eski istihkâmcılardan uzman görüşü alınmıştı. Uzunluk ve ağırlık ve dayanıklılık spesifikasyonları belirlenmişti. Metal yorgunluğu da aranmış olacaktı. Soma kullanım yerleri, kuzey Avrupa'nın donmuş kışlarındaki kırılma ve ekvatorun aşırı sıcaklarında yumuşama göz önüne alınacaktı. Ayrıntılı çizimler yapılacak, Pennsylvania ve Alabama'daki bütün fabrikalardan fiyat alınacak, örnekler yapıp denenecekti. Sonunda yalnızca bir örnek kazanacaktı. Boya rengi, kalınlığı ve tekliği onanacaktı.

Sonra hepsi unutulacaktı. Ancak o aylarca süren haz ırlığın ürünleri, örneklerin binlercesi hâlâ, ihtiyaç olsun olmasın, her yıl gelmeye devam ediyordu.

“Teşekkür ederim, asker” dedim.

“Alacak mısınız?”

“Yalnızca görmek istedim” dedim.

Benim ofisime döndük. Sıkıcı bir günün ortasına yakın kendimi amaçsız hissediyordum. Yeni on yıl bana şimdilik pek hayırlı gelmemişti. Altı günlük olan 1990'lara pek de ısınmış sayılmazd ım.

“Kaza raporu yazacak mısın?” diye sordu Summer.

“Villard'a mı? Henüz değil.”

“Bugün bekleyecektir.”

“Biliyorum. Ama ondan bir kere daha istemesini bekleyeceğim.” “Neden?”

“İlginç bir deneyim olduğu için. Kurtçukların ölü bir şeyin içinde kıvranmalarını izlemek gibi.”

“Ölen nedir?”

“Benim sabah yataktan kalkma hevesim.”

“Tek kötü elmanın fazla bir anlamı yoktur.”

“Belki” dedim. “Eğer yalnızca bir taneyse.”

Summer karşılık vermedi.

“Levyeler” dedim. “Levyelerle ilgili iki ayrı olay var ve ben rastlantılardan hoşlanmam. Ama bunları nasıl birbirleriyle bağdaştıracağımı da bilemiyorum. İkisini birleştirmenin imkânı yok. Carbone, Bayan Kra-mer'dan milyon kere farklıydı. Apayrı dünyanın insanlarıydı.”

“Vassell ile Coomer onları birleştirdi” dedi Summer. “Bayan Kra-mer'm evinde olabilecek bir şeyle ilgileniyorlardı ve Carbone'nin öldürüldüğü gece de buradaydılar.”

Başımı eğdim. “Beni deli eden de bu işte. Mükemmel bir bağlantı gibi görünüyor ama ortada bağlantı falan yok. Washington'dayken bir telefon aldılar ama Bayan Kramer'a kendileri bir şey yapamayacak kadar uzakt ılar ve otelden kimseye telefon etmediler. Carbone öldüğü gece buradaydılar ama bütün zamanlarını Subay Kulübü'nde herkesin gözü önünde biftek ve balık yiyerek geçirdiler.”

“Buraya ilk geldiklerinde Binbaşı Marshall diye bir sürücülerini vardı, hatırlad ın mı? Ama ikinci kere yalnız geldiler. Bu işte bir gizlilik var gibi geliyor bana. Sanki gizli bir nedenle gelmişler gibi.”

“Subay Kulübü'nde içip yemek yemekte pek gizli bir şey olamaz. Bütün gece her an göz önünde idiler.”

“Ama neden sürücüleri yoktu? Neden kendi başlarına geldiler? MarshaH'ın cenazede onlarla olduğunu tahmin ederim. Ama soma dört yüz seksen kilometre direksiyon sallamayı tercih ettiler. Ve dört yüz seksen de dönüşte.”

“Belki Marshall'm işi vardı?”

“O onların adamı. Ne zaman isterlerse emirlerindedir.”

“Buraya neden geldiler?” dedim. “Sıradan bir yemek için çok uzun bir yol.”

“Çantayı almaya geldiler, Reacher. Norton yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Biri çantayı onlara verdi. Giderlerken çanta yanlarındaydı.” “Norton'un yanıldığını sanmıyorum. Beni ikna etti.”

“O zaman belki de otoparktayken almışlardır” dedi Summer. “Norton görmüş olamazdı. O soğuk havada onlara el sallamak için d ışarı çıktığını sanmam. Ama çantayla gittiklerine eminim. Aksi halde neden Almanya'ya dönsünler?”

“Belki de pes etmişlerdir. Zaten Almanya'ya döneceklerdi. Burada daha fazla kalamazlardı. Kramer'ın komutanlığının kime geçeceğini mücadelelesini yapmak zorundalar.”

Summer sustu.

“Her neyse, olası bir bağlantı yok” dedim.

“Bu evren tesadüflerle doludur.”

Başımı salladım. “Şimdilik onlar bir kenarda dursunlar. Şu anda önümüzde Carbone var.”

“Yoğurt kabını arayacak mıyız?”

Başımı salladım. “Kap, ya herifin arabasındadır ya da çöp kutusunda.” “İşe yarardı.”

“Onun yerine levyeyle uğraşacağız. Yepyenyidi. Herhalde yoğurt kadar yeni alınmıştı.”

“Bunun için insangücümüz yok ama.”

“Green Valley'deki Detektif Clark bunu bizim için yapar. O zaten kendi levyesini ar ıyordu. Bütün hırdavatçıları dolaşacaktır. Ona çapını ve zaman çerçevesini genişletmesini söyleriz.”

“Bu onun için ekstra iş demek ama.”

Başımı sallad ım. “Ona bir şey veririz. Ona yardımci olacak bir iş üzerinde çalış maktada olduğumuzu söyleriz.”

“Ne gibi?”

Gülümsedim. “Bir şey uydururuz. Andrea Norton'un adını veririz. Kadına nasıl bir aile olduğumuzu gösteririz. ”

Detektif Clark'ı aradım. Andrea Norton'un adını vermedim. Onun yerine bir iki yalan söyledim. Bayan Kramer'ın kap ısına ve başına verilen hasar ı hat ırlad ığımi, bir levye kullanılmış olabileceğini, Doğu yakası askeri tesislerinde de levyelerin kullanıldığı hırsızlıklar olduğunu, Green Valley'deki silahın izini ararken bunu da aklından çıkarmamasını söyledim. O noktada duraksadığını görünce çöken sessizliği askeri levazımda levye bulunmadığını, bu nedenle bizimkinin sivil bir tane kullanmış olacağını uydurarak doldurdum. Ona elimizde daha umut vaat eden bir ipucu olduğundan iş yükünü artırmak istemediğimizi söyledim. Yine duraksayıp her yerdeki polisler gibi, ne önerim olduğunu öğrenmek isteyince, elimize bir profil, ad ya da tanım geçerse hemen kendisine fakslayacağımızı bildirdim. Bunun üzerine heyecanlandı. Bomboş bir duvara bakan umutsuz bir insandı. Green Valley merkez olmak üzere dört yüz seksen kilometrelik bir daireyi araştırır ve Yılbaşı ile 4 Ocak arasında hırdavatçılardan alman eşyayı kontrol ederse bize çok yard imci olacağım söyledim.

“Bu umut vaat eden soruşturmanız nedir?” diye sordu.

“Bayan Kramer'la askeri bir ilişki olabilir. Size suçluyu bile teslim edebiliriz belki. ”

“Bu hoşuma gider.”

“Dünyayı döndüren işbirliğidir” dedim.

“Hiç kuşkusuz” dedi.

Sesi pek mutluydu. Anlattıklarımın hepsini yutmuştu. Araştırmasını genişletip bana bildireceğine söz verdi. Telefonu kapadığım anda bir daha çaldı. Bir kadın sesi. Sıcak ve güneyli. Bana Fort Jackson Askeri Polis komutanından bir 10-16 almak için 10-33'e geçmemi söyledi. Bu da lütfen Güney Carolina'daki karşıtımla güvenli bir hattan görüşmek için beklemede kalın demektir. Almacı kulağıma yapıştırıp bekledim. Bir anlık elektronik bir hışırt ıdan sonra Güney Carolina'daki karşıtımla bana Fort Bird'ün Özel Kuvvetler komutanı Albay David C. Brubaker'ın o sabah Güney Carolina'nın başkenti Columbia'nın kenar mahallelerinden birinde bir sokakta başına iki kurşun yemiş olarak bulunduğunu bildirdi. Columbia, albayın karısıyla birlikte tatilini geçirdiği Kuzey Carolina'daki golf sahalı otelden üç yüz kilometre uzaktaydı. Yerel sağlık ekiplerinin bildirdiklerine göre de albay bir iki gün önce öldürülmüştü.

14

Jackson'daki kar şıtım Sanchez ad ında biriydi. Onu oldukça iyi tan ır ve severdim. Akıllı ve işinde ustaydı. Summer'in da dinlemesi için telefonun hoparlörünü aç tım ve bir süre yetki alanı işini konuştuk. Yetki alanı hep gölgeli olurdu. Brubaker tatildaydı, sivil giysiliydi ve bir şehir so-kağmdaydı, o nedenle de Columbia polisi yetkinin kendilerinde olduğunu iddia ediyordu. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Polis Brubaker'ın son bulunduğu yer Kuzey Carolina golf oteli olduğu için FBI'a haber vermişti ve eyaletler aras ı cinayetler FBI'm yetki alanına girerdi. Bir subay aynı

zamanda federal bir memur olduğundan ve federal memur öldürmek ayrı bir suç olduğu için eğer yakalarlarsa katile bir de o suçlamada bulunacaklardı.

Ne Sanchez ne de ben eyalet ve federal mahkemeler arasındaki farklılıklara önem veren insanlar değildik ama FBI işe kar ıştığı takdirde olayın bizim dışımıza çekileceğini bilirdik. En büyük umudumuz gerekli belgelerden bazılarını yalnızca bilgilenmek amacıyla görebilmektir. Summer yüzünü buruşturup başını çevirdi. Ben hoparlörü kapayıp Sanchez'le yine bire bir konuşmaya devam ettim.

“Bir şeyler düşünebiliyor musun?” diye sordum.

“Tanıdığı biriymi” dedi Sanchez. “Brubaker gibi bir Delta askerini bir ara sokakta gafil avlamak kolay değildir.”

“Silah?”

“Dokuz milimetrelik tabanca diyorlar. Şehrin o bölgesinde her Cuma ve Cumartesi pek çok olay çıkarmış.”

“Oraya neden gitmiş?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir randevusu vardı herhalde. Tanıdığı biriyle.”

“Zaman hakkında bir fikrin var mı?”

“Ceset taş kesilmiş, derisi hafif yeşil. Yirmi dört ila kırk sekiz saat arası diyorlar. Önceki gece, sabaha karşı diyelim. Sabah saat üç ya da dörtte. Belediye çöp arabası onu bu sabah saat onda bulmuş. Haftalık çöp toplaması sırasında.”

“28 Aralık'ta neredeydin?”

“Kore'de. Ya sen?”

“Panama'da.”

“Bizi neden naklettiler?”

“Bunu yakında öğreneceğimizi sanıyorum” dedim.

“Garip bir şeyler dönüyor” dedi Sanchez. “Merak ettiğim için araştırdım. Dünya çapında yirmi kişi aynı durumdayız. Bütün emirlerde de Garber'in imzası var ama ben bunun yasal olduğunu sanmıyorum.”

“Yasal olmadığına eminim” dedim. “Brubaker'dan önce oralarda bir olay falan oldu mu?”

“Hayır. En sakın haftamı yaşamıştım.”

Telefonu kapadıktan sonra bir süre düşündüm. Güney Carolina'da-ki Columbia, Fort Bird'den üç yüz kilometre uzaktaydı. Otoyolda güneybatıya git, eyalet sınırını geç, batıya giden I-20'yi bul, biraz daha git ve dur. Yaklaşık üç yüz kilometre. Evvelki gece bizim Carbone'nin cesedini bulduğumuz geceydi. Sabahın saat ikisinden hemen önce çıkmıştım. Andrea Norton'un bürosundan. O saate kadar benim yanında olduğuma tanıklık edebilirdi. Sonra saat yedide otopsi için morgdaydım. Patolog bunu doğrulardı. Ancak saat iki ile beş arası bir boşluk vardı ve Bruba-ker'ın ölüm saati bunun tam ortasıdaydı. Beş saatte üç yüz yirmi kilometre gidip dönebilir miydim?

“Ne?” diye sordu Summer.

“Deltalar beni Carbone'yi öldürecek zaman çerçevesine oturtular. Şimdi Brubaker'ı da bana yükleyip yükleyemeyeceklerini düşünüyorum. Beş saatte altı yüz kilometre sana nasıl geliyor?”

“Benim için uygun. Saatte ortalama yüz yirmi kilometre. Kullanacağım arabaya ve yol durumuna, trafiğe ve polislerle bağlı tabii. Ama yap ılabılır.” “Mükemmel.”

“Ama çok sınırdadır.”

“Sınırdadır olması iyi. Brubaker'ı öldürmek onlar için Tanrı'yı öldürmek gibi bir şeydir.”

“Haberini oraya gidip sen mi vereceksin?”

Başımı salladım. “Buna mecburum. Bir saygı sorunu. Ama üs komutanına benim yerime sen söylersin, olur mu?”

Özel Kuvvetler amiri ukalanın biriydi ama o da insandı. Brubaker'ı söylediğimde donup kaldı ve tavrında, beklenen bürokratik tartışmaların ötesinde bir şey vardı. Duyduklarıma göre Brubaker sert, mesafeli ve otoriterdi ama aynı zamanda tek tek adamları ve birliği için bir baba simgesiydi. Genel olarak Özel Kuvvetler ve özellikle de Delta, Pentagon ve Ca-pitol HilPde pek popüler değillerdi. Ordu değişiklikten nefret ederdi ve bir yeniliğe alışmak çok uzun sürerdi. Rastgele toplanmış bir avcı-katil-ler grubu fikrini kabul ettirmek başlangıçta çok güç olmuştu ve Brubaker bu işe başlayanlardandı ve bir daha da peşini bırakmamıştı. Ölümü Özel Kuvvetleri bir başkanın ölümünün milleti etkilediği gibi etkileyecekti.

“Carbone işi yeteri kadar kötüydü” dedi amir. “Ama bu inanılmaz bir şey. Bir bağlantı var mı?”

Yüzüne baktım.

“Neden olsun ki?” dedim. “Carbone eğitim kazasında öldü.”

Cevap vermedi.

“Brubaker neden oteldeydi?” diye sordum.

“Golf oynamayı sevdiği için. Bragg yakınlarında bir evi var ama oradaki golf sahası hoşuna gitmezdi.”

“Otel neredeydi?”

“Raleigh dışında.”

“Oraya sık sık gider miydi?”

“Eline geçen her fırsatta.”

“Karısı golf oynar mı?”

Adam başım salladı. “Birlikte oynarlardı.”

Sonra durakladı. Başım çevirdi. Brubaker'ı hayalimde canlandırdım. Onunla hiç karşılaşmamıştım ama onun gibileri tanıyordum. Bir gün bir claymore mayını içindeki küçük çelik bilyeleri, üzerine basan düşmanın omurgasını en fazla zararla kırması için hangi açıda yerleştirmenin doğru olduğunu konuşurlardı. Ertesi gün göğüslerinde küçük timsahlar olan pastel renkli tişörtlerini giyer, karılarıyla birlikte golf oynarlar, belki de küçük elektrikli arabalarla topa doğru giderken elele tutuşup gülümserlerdi. Onun gibi çok insan tanıyordum. Babam da onlardan biriydi. O golf oynamazdı ama. Kuş gözetlerdi. Dünyanın pek çok ülkesini dolaşmış ve pek çok kuş görmüştü.

Ayağa kalktım.

“Bana ihtiyacınız olursa telefon edin” dedim. “Eğer yapabileceğim bir şey varsa yani.”

Adam başını salladı.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi. “Haberini telefonla almaktan daha iyiydi.”

Bürome döndüm. Summer orada değildi. Onun hazırladığı personel listeleriyle bir saatten fazla uğraştım. Sonra bir karar verip listeden patologu, Summer'ı ve Andrea Norton'u çıkardım. Sonra bütün kadınları. Tıbbi kanıtlar saldıran kişinin boyu ve gücü hakkında kesindi. Subay Kulübü yemek salonu personelini çıkardım. Astsubayları, hepsinin konuklarla meşgul olduğunu söylemişti. Aşçıları, bar personelini ve kapıda bekleyen nöbetçileri çıkardım. Hastanede olanları çıkardım. Kendimi çıkardım. İntihar olmadı için Carbone'yi çıkardım.

Sonra kalanları sayıp bir kâğıda 973 yazdım. Zanlılar bunlardı. Boşluğa bir süre bakakaldım. Telefon çaldı. Açtım. Yine Fort Jackson'dan Sanchez'di.

“Columbia emniyetinden telefon ettiler” dedi. “İlk bulgularını paylaştılar.”

“Anlat?”

“Adli tıp doktoru benimle aynı fikirde değil. Ölüm zamanı sabahın üçü dördü değilmiş. Bir önceki gece saat bir yirmi üçteymiş.”

“Bu çok kesin bir rakam.”

“Kurşun kol saatine isabet etmiş.”

“Kırık bir saat mi? Bu kesin bir kanıt sayılmaz.” ,

“Doğru ama başka testler de yapmışlar. Midesindekiler ağır bir yemekten beş altı saat sonrasını gösteriyor.”

“Karısı ne diyor?”

“O gece ağır bir yemekten sonra saat sekizde ortadan kaybolmuş. Sofradan kalkmış ve bir daha dönmemiş.”

“Kadın ne yapmış?”

“Hiçbir şey” dedi Sanchez. “Kocasını Özel Kuvvetler'dendi. Bütün evlilikleri boyunca böyle yemeğin ortasında, gecenin bir yansında çıkıp gittiği ve günlerce, haftalarca dönmediği olurmuş. Döndüğünde de hiçbir şey söylemezmiş. Kadın onun bu durumuna alışmış.”

“Brubaker'a telefon falan gelmiş mi?”

“Karısı bir ara gelmiş olabilir diye düşünüyor. Emin değil. Yirmi yedi delik oynamışlar. Kadın yemekten önce saunaya girmiş.”

“Kadını sen arayabilir misin? Seninle, sivil polislerle konuştuğundan daha rahat konuşur. ”

“Denerim. ”

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Mermiler dokuz milimetrelik. İki el ateş edilmiş. Giriş yarası temiz, çıkış yaraları berbat.”

“Metal kaplama” dedim.

“Başına silah dayanmış. Barut yanığı izi vardı. Ve kurum.” Durakladım. Gözümün önüne getiremiyordum. İki eli Başına dayalı? Kurşunlardan biri giriyor, içerde dönüyor çıkıp saati parçalıyor. “Elleri başı üstünde miymiş?”

“Arkadan ateş edilmiş, Reacher. Bang bang, teşekkür ederim, iyi geceler. İkinci kurşun başından çıkınca saatine çarpmış olmalı. İniş eğimi. Uzun boylu atıcı.”

Bir şey söylemedim.

“Bütün bunlar olası mı?” diye sordu Sanchez. “Onu tanıyor muydun?” “Hiç karşılaşmamıştım.”

“Ortalamanın üstündeydi. Gerçek bir profesyonel. Ve düşünen bir insandı. Her açığı, her avantajı, her pürüzü bilirdi ve bunu kullanmaya hazırды.”

“Ama yine de başının arkasından vuruldu?”

“Adamı kesinlikle tanıyor olmalıydı. Aksi takdirde gecenin yarısında bir ara sokakta neden sırt ını çevirsin ki?”

“Jackson'dakileri araştırıyor musun?” “Çok kalabalıklar.”

“Biliyorum.”

“Bird'de düşmanı var mıydı?”

“Hiç duymadım” dedim. “Emir komuta zincirinin yukarısında düşmanları vardı.”

“O korkaklar, insanlarla geceyarısının da ara sokaklarda buluşmazlar.” “Sokak neredeydi?”

“Kentin pek sakin bir yerinde değil.”

“Kimse bir şey duymamış mı?”

“Hayır. Columbia polisi mahalleyi araştırdı ama bir sonuç çıkmadı.” “Çok garip.”

“Sivil bunlar. Başka ne olacaktı ki?”

Sanchez sustu.

“Willard'la tanıştın mı?” diye sordum.

“Şu anda buraya geliyor. Ukalanın birine benziyor.”

“Sokak nasıl bir yerdi?”

“Fahişeler ve uyuşturucu satıcıları. Öyle turistik broşürlere konulacak bir yer değil.”

“Willard sıkıntıya düşmekten nefret eder” dedim, “imaj konusunda çok huzursuz olacak.”

“Columbia'nın imajı mı? Bundan ona ne?”

“Ordunun imajı” dedim. “Brubaker'ın fahişeler ve uyuşturucu satıcılar ıyla birlikte anılmasını istemez. Seçkin bir albay için hiç uygun değil. Bu Sovyet olayının işleri karıştıracağını düşünüyor. Şu anda halkla ilişkileri iyi tutmamız gerektiğine inanıyor. Tablonun tamamını görebildiğini sanıyor.”

“Tablonun tamamı benim bu "olaya yaklaşamad ığımdır, Columbia emniyeti ve FBI'da sözü geçer mi? Çünkü bu işte gerekecek olan bu.”

“Sen belaya hazır ol da. ”

“Benim burada aracılık yapmamdan memnun musun? istersen doğrudan seni aramalarını söyleyebilirim. Teknik olarak Brubaker senin ölün sayılır.”

“Sen yap” dedim. “Benim başka işlerim var.”

Telefonu kapayınca Summer'ın listelerine döndüm. Dokuz yüz yetmiş üç. Dokuz yüz yetmiş iki masum, bir suçlu. Ama hangisi?

Summer bir saat sonra geldi. Bana bir kâğıt uzattı. Başçavuş Christopher Carbone'nin dört ay önce yaptığı bir silah istek başvurusunun fotokopisi. Heckler ve Koch P7 tabancası. Belki de Delta'nın kullandığı H&K yar ı makineli tüfeklere özenmişti ve P7'yi özel tabancası olarak istemişti. Standart dokuz milimetrelik Parabellum kur şunu için olmasını belirtmişti. 13 mermilik şarjör ile üç de yedek. Bu gayet mantıklı bir istektir. Yerine getirildiğinden kuşku yoktu. Siyasal bir duyarlılık söz konusu değildi. H&K Alman silahıydı ve Almanya NATO üyesiydi. Uygunluk sorunu da olmazdı. Parabellumlar standart NATO cephanesiydi. ABD ordusunda depolar dolusu vardı. 13 mermilik şarjörlerden her gün milyon tanesini doldursak bile zamanın sonuna kadar tükenmezdi.

“Ne var bunda?” dedim.

“İmzaya bak” dedi Summer. Carbone'nin şikâyet dilekçesi kopyasını cebinden çıkarıp verdi, ikisini de yan yana masaya koyup baktım.

İmzalar aynıydı.

“Biz elyazısı uzmanı değiliz” dedim.

“Olmamız gerekmez. Bunlar aynı elden çıkma, Reacher. inan bana.”

Başımı salladım. Her iki imza da C. Carbone idi ve dört büyük harf ‘ ‘C’ çok belirgindi. Sondaki ‘e’ de. Yuvarlak harfin kuyruğu sayfanın sağma doğru yatay uzanıyordu. Ortadaki ‘a-r-b-o-n’ hızlı, akıcı ve düzdü. Uzun yıllar boyunca çek, bar faturası ve araba istek formu imzalamayla geliştirilmiş güçlü, gururlu, okunur ve kendinden emin imzalar. Taklit edilemeyen imza yoktur ama bunu taklit etmek biraz güç olurdu. Hatta bir Kuzey Carolina askeri üssünde geceyarısı ile saat 08:45 arasında taklidi imkânsızdı.

“Tamam” dedim. “Şikâyet gerçekmiş.”

Kâğıdı masanın üzerinde bıraktım. Summer çevirip pek çok kere okumuş olmasına rağmen bir kez daha okudu.

“Soğuk” dedi. “Sırt ından bıçaklanmak gibi.”

“Çok garip” dedim. “Herifi daha önce görmemiştim. Bundan eminim. Üstelik Delta idi. Orada öyle fazla barışçı insan bulunmaz. Neden rahatsız olsun ki? Kırdığım onun bacağı değildi ki.”

“Belki de o şişman herif dostuydu.”

Başımı salladım. “O zaman kavgaya karışırdı. Araya girip durdururdu.”

“On altı yıllık meslek hayatındaki tek şikâyeti.”

“İnsanlarla mı konuşuyorsun?”

“Her türlüyle hem de. Burada, telefonla uzaklarda.”

“Dikkatli davrandın mı?”

“Elbette. Ayrıca bu sana karşı yapılmış tek şikâyet.”

“Onu da mı araştırdın?” “Hem de ta en geriye kadar.”

“Nasıl biriyle karşı karşıya olduğunu öğrenmek için mi?”

“Hayır. Deltalılar'a senin ne Carbone ile ne de bir başkasıyla bir geçmişin olmadığını gösterebilmek için.”

“Şimdi de beni mi koruyorsun?”

“Birinin bunu yapması gerek. Az önce oradaydım. Çılgına dönmüşler.”

Başımı salladım. Brubaker.

“Hiç kuşku yok” dedim. Önce insanları içerde tutmak, sonra yabancıları dışarıda tutmak ve şimdi de birliklerini, bir düdüklü tencere gibi hep islim üstünde yaşatmak için tasarlanmış o cezaevi hücrelerini düşündüm. Brubaker'ın her neredeyse sessiz ve terk edilmiş bürosunu hayal ettim. Carbone'nin bo ş hücrelerini gözlerimin önüne getirdim.

“Carbone'nin yeni P7'si nerede peki?” diye sordum. “Odasında bulamadım.”

“Cephaneliklerinde” dedi Summer. “Temizlenmiş, yağlanmış ve doldurulmuş. Özel silahlarım imza karşılığı alıp veriyorlar. Hangarlar ın içinde bir kafesleri var. Kesinlikle görmelisin. Özel zırhlı Humvee'ler duvardan duvara. Kamyonlar, patlayıcılar, el bombası atarlar, mayınlar, gece görüş dürbünleri. Yalnız bunlar bir Orta Afrika diktatörlüğünü teçhizatlandırabilirler.”

“Beni bayağı rahatlattın” dedim.

“Özür dilerim.”

“Neden şikâyet etmiş?”

“Bilmiyorum” dedi.

Striptiz kulübündeki Carbone'yi gözümün önüne getirdim. Yılbaşı gecesini. İçeri girmiş ve çavuş olduklarını tahmin ettiğim dört kişilik grubu görmüştüm. Kalabalığın akışıyla üçü benden uzaklaşırken biri bana doğru yönelmişti. Orada kimlerin olacağını bilmiyordum, onlar da benim geleceğimi bilmiyorlardı. Hiçbiriyle daha önce karşılaşmamıştım. Bundan daha fazla rastlantısal bir şey olamazdı. Ama Carbone beni daha önce belki en az bin kere gördüğü bir kavga için şikâyet etmişti. Kendisinin yüzlerce kere karışmış olabileceği bir kavga için. Bana bir barda bir siville hiç

kavga etmemiş bir asker gösterin, ben de size bir yalancı göstereyim.

“Sen Katolik misin?” diye sordum.

“Hayır, neden?”

“Latince bilip bilmediğini merak ettim.”

“Latinceyi yalnızca Katolikler bilmez. Okula gittim ben. ”

“Pekâlâ, cui bonoT

“Kimin çıkarı var? Bu şikâyetten mi?”

“Çıkarlar seni nedene götürebilecek iyi bir rehberdir” dedim. “Çıkarlar pek çok şeyi açıklayabilir. Tarihi, politikayı, her şeyi.”

“Parayı takip et gibi mi?”

“Aşağı yukarı. Ama burada paranın söz konusu olduğunu sanmıyorum. Ancak Carbone'nin bir çıkarı olmalı. Yoksa bunu neden yapsın ki?” “Ahlaki bir şey olabilir. Belki vicdani falan.”

“On altı yılda ilk şikâyetiyse, olamaz. Çok daha kötülerini görmüş olmalı. Yalnızca bir bacak ve bir burun kırdım. Hiç önemli sayılmaz. Burası asker ocağı, Summer. Bunca yıldır bir Hanımlar Kulübü ile karıştırmış olamaz.”

“Bilemiyorum.”

Üzerinde 973 yazılı kâğıdı uzattım.

“Zanlılar ın toplamı” dedim.

“Saat sekize kadar bardaydı” dedi. “Onu da soruşturdum. Yalnız çıkmış. Ondan sonra kendisini gören olmamış.”

“Ruhsal durumu nasılmış?”

“Dentalılar'm ruhsal durumu olmaz. İnsanca görünmek tehlikelidir.”

“İçmiş mi?”

"Bir tek bira.”

“Demek saat sekizde çıktığında bir kaygısı sıkıntısı yokmuş.”

“Öyle görünüyor.”

“Buluşacağı kişiyi tanıyormuş” dedim.

Summer sustu.

“Sen yokken Sanchez bir daha aradı” dedim. “Albay Brubaker'ın başına arkadan ateş edilmiş. İki el. Yakından.”

“Demek o da buluşacağı kişiyi tanıyormuş.”

“Büyük bir ihtimalle. Sabah biri yirmi üç geçe. Kurşun kol saatine çarpmış. Carbone'den üç buçuk ila dört buçuk saat sonra.”

“Delta'nın gözünde temize çıktın öyleyse. Biri yirmi üç geçe hâlâ buradaydın.”

“Evet. Norton'laydım.”

“Bunu onlara iletirim.”

“Sana inanmazlar.”

“Carbone ile Brubaker arasında bir bağlantı var mı sence?” “Sağduyu, öyle olması gerektiğini söylüyor. Ama bunun nasıl olacağını anlayamıyorum. Nedenini de. Evet, ikisi de Delta askeriydiler. Ama Carbone buradaydı, Brubaker orada. Carbone tek başına yaşayan biriydi, belki öyle olması gerektiğine inandığı için. Oysa Brubaker sosyete de dolaşırdı.”

“Orduda bir gün eşcinseller olacak mı dersin?”

“Orduda zaten eşcinseller var. Her zaman da olmuştur. İkinci Dünya Savaşı'nda batılı müttefiklerin on dört milyon askeri vardı. Mantıklı bir olasılıkla bunların en az bir milyonu eşcinseldi. Hatırladığım kadarıyla da o savaşı kazanmıştık.”

“Bu çok büyük bir adım olur.”

“Siyahları askere aldıkları zaman da aym ad ımı attılar. Kad ınları da. Herkes onlar için de söylenip durdu. Moral için kötü, birlik için kötü dediler. O zaman da palavraydı, bugün de palavra. İşte buradasın ve pekâlâ işini yapıyorsun.”

“Sen Katolik misin?”

Başımı sallad ım. “Latinceyi bize annem öğretti. Eğitimimize önem verirdi. Bana ve Joe'ya çok şey öğretti.”

“Ona telefon etmelisin.”

“Neden?”

“Bacağının nasıl olduğunu sormak için.”

“Belki daha sonra” dedim.

Personel listesine döndüm. Summer gidip bir doğu ABD haritası getirdi, duvardaki saatin altına asıp bizim Fort Bird'ü kırmızı başlı bir iğneyle işaretledi. Sonra Brubaker'ın bulunduğu Güney Carolina'da Columbia'yı iğneledi. Sonra da karısıyla golf oynadığı Kuzey Carolina'daki Raleigh'i. Ona çekmecemden şeffaf plastik cetveli verdim, mesafeleri ve zamanları hesaplamaya başladı.

“Çoğumuzun senin kadar hızlı araba kullanmadığını unutma” dedim. “Hiçbiriniz benim kadar hızlı kullanamazs iniz” dedi.

Raleigh ile Columbia arasını ölçtü. “Üç yüz yirmi kilometre” dedi. “Eğer Brubaker Raleigh'den yemekten sonra çıktıysa geceyarısı Colum-bia'da olabilir. Ölmeden bir, bir buçuk saat önce yani.”

Sonra Fort Bird ile Columbia arasını ölçtü. Bulduğu iki yüz kırk kilometre benim tahminimden daha azdı.

“Üç saat diyelim” dedi.

Sonra bana baktı.

“Aynı kişi olabilir. Carbone dokuz ya da onda öldürülmüşse, aynı kişi geceyarısında ya da saat birde Brubaker'ı öldürmek üzere Colum-bia'da olabilirdi.”

Küçük parmağını Fort Bird iğnesi üstüne koydu.

“Carbone” dedi.

Sonra karışını açıp işaret parmağını Columbia'daki iğnenin üstüne getirdi.

“Brubaker.”

“Bir tahmin” dedim.

Cevap vermedi.

“Brubaker'ın Raleigh'den arabayla ayrıldığını biliyor muyuz?” dedim.

“Öyle kabul edebiliriz.”

“Sanchez'e sormalıyız” dedim. “Bakalım arabasını bulmuşlar mı? Karısına arabayı alıp almad iğim sorsun.”

“Peki.” Summer telefon etmek için çavuşun masasına gitti. On dakika sonra döndü.

“Arabayla gitmiş. Karısı Sanchez'e otelde ikisinin de arabalar ı olduğunu söylemiş. Adam her zaman bir yerlere gittiği için hep iki araba kullanırlarmış.”

“Nasıl bir arabaymış?”

“Chevy Impala SS.”

“Güzel araba.”

“Yemekten sonra çıkmış, karısı onun buraya, Bird'e geldiğini sanmış. Ama en azından Columbia emniyetine ve FBI'a göre araba henüz bulunamamış.”

“Tamam” dedim.

“Sanchez kendisinden bir şey sakladıklarını düşünüyor.”

“O da normaldir.”

“Onlara baskı yapıyor ama güç iş.”

“Hep öyledir.” “Bize telefon edecek” dedi. “Bir şeyler elde eder etmez.”

Otuz dakika sonra telefon çaldı. Ama arayan Sanchez değildi. Konu da ne Brubaker'dı ne de Carbone. Virginia'da Green Valley'den Detektif Clark arıyordu. Bayan Kramer olayı hakkında.

“Bir şeyler buldum” dedi.

Halinden pek memnun geliyordu sesi. Yaptıklarını tek tek anlatmaya başladı. Oldukça mantıklı adımlar atmıştı. Green Valley'e dört yüz seksen kilometre uzaktan gelinebilecek bütün yolları haritada işaretlemişti. Sonra telefon rehberlerinden yararlanarak o yollardaki hırdavatçıların listesini çıkarmıştı. Örümcek ağının ortasından başlayarak adamlarına hepsini tek tek aratmıştı. Levye satışlarının kışın azalacağını tahmin ediyordu. Ev onarımları ilkbaharda başlardı. Hava soğukken kimse duvarlarının sökülmesini istemezdi. O yüzden fazla bir olumlu cevap beklemiyordu. Üç saat soma hâlâ bir satış tespit edememişti. İnsanlar Noel sonrası dönemi elektrikli matkap ve elektrikli tornavida olarak geçirmişlerdi. Bazılar odun sobalarını yakıtsız bırakmamak için elektrikli testere almışlardı. Fantezileri daha güçlü olanlar balta almışlardı. Ancak kimse levye gibi yavan bir şeyi almaya heveslenmemişti.

Clark bunun üzerine suç dosyalarını taramaya başlamıştı. Önce levyelerle kırılan kapılı hırsızlıkları araştırmış ama parametrelerine uygun bir şey bulamamıştı. Onun yerine bilgisayarında Virginia'da Sperryville'de küçük bir hırdavatçı dükkânındaki hırsızlığa rastlamıştı. Dükkân çıkmaz bir sokaktaydı. Sahibinin dediğine göre yeni yılın ilk saatlerinde vitrini kırılmıştı. Tatil günü olduğundan kasada para yoktu. Dükkân sahibinin tahminlerine göre yalnızca bir tek levye çalınmıştı.

Summer haritaya gidip Virginia'daki Sperryville'in ortasına bir iğne sapladı. İğnenin başı küçük kasabayı örtmüştü. Bir iğne de Green Valley'e batırdı. İğneler birbirlerine değecek kadar yakındı, aralarındaki mesafe ancak on beş kilometreydi.

“Şuna bak” dedi Summer.

Kalkıp haritanın önüne gittim. Sperryville güneybatıya Green Valley ve ötesine giden bir yolun üzerindeydi. Öteki ucu ise yalnızca Washington D.C.'ye gidiyordu. Summer bir iğne de Washington'a

sapladı. Küçük parmağını oraya, orta parmağını Sperryville'e ve işaret parmağını Green Valley'e dayadı.

“Vassell ve Coomer” dedi. “Washington'dan yola çıktılar, Sperryville'de levveyi çaldılar, Green Valley'de Bayan Kramer'in evine girdiler.” “Ama bunu yapmadılar” dedim. “Havaalanından yeni gelmişlerdi. Arabaları yoktu. Bir araba da çağırtmadılar. Telefon kayıtlarını sen kendin inceledin.”

Summer kar şılık vermedi.

“Ayrıca onlar tembel kurmaylardır” dedim. “Canlarını kurtarmak pahasına olsa bile bir hırdavatçı dükkânını soymayı bilemezler.”

Slimmer elini haritadan çekti. Ben tekrar yerime oturup personel listelerini topladım.

“Carbone üzerine yoğunlaşmalıyız” dedim.

“O zaman yeni bir plana ihtiyacımız var. Detektif Clark artık levye aramayacak. O kendisini ilgilendireni buldu.”

Başımı salladım. “Yine geleneksel araştırma yöntemlerine döneceğiz öyleyse.”

“Yani?”

“Bilemem. Ben West Point'e gittim, askeri polis okuluna değil.” Telefonum çaldı. Aynı sıcak güneyli sesi yine aynifackson'dan 10-33, 10-16 rutinine girerken hoparlör düğmesine bastım, arkama yaslanıp bekledim. Oda elektronik uğultularla doldu. Soma bir klik sesi. “Reacher?” dedi Sanchez.

“Ve Teğmen Summer” dedim. “Hoparlördeyiz.”

“Odada başka kimse var mı?”

“Yok.”

“Kapı kapalı mı?”

“Evet. Ne oldu?”

“Columbia emniyeti aradı. Azar azar besliyorlar beni. Bundan da çok keyif alıyorlar.”

“Neden?”

“Brubaker'ın cebinde eroin çıkmış. Üç paket. Koca bir tomar da para. Olayın bir uyuşturucu anlaşmazlığı olduğunu söylüyorlar.”

15

Ben 1960'da doğdum, yani Aşk Yazı'nda yedi, Vietnam Savaşı sona erdiğinde on üç ve resmen

oradan çekilmemizde on beş yaşındaydım. Bu da, Amerikan askerinin uyuşturucuyla karşılaşmasının büyük bir kısmını kaç irdiğim anlamına geliyordu. O Mor Sis yılları beni geçmiş, ben daha sonraki istikrarlı aşamaya yetişmişim. Pek çok asker gibi ben de, belki ayrı türler arasında bir seçim yapacak kadar ot içmişim ama yalnızca part-time olarak. Ben satan değil, satın alanlardan biriydim.

Ama bir Askeri Polis olarak satıldığım çok görmüştüm. Uyuşturucu pazarlıkları görmüştüm. Başarılı olanlarını ve olmayanlarını görmüştüm. Bu olayı bilirdim yani. Çok iyi bildiğim bir şey de, kötü bir pazarlığın sonunda biri yerde ölü yatıyorsa ölünün cebinde hiçbir şey olmazdı. Ne para ne de mal. Asla. Neden olsun ki? Ölen kişi alıcıysa satıcı kendi malı ve alıcının parasıyla kaçırdı. Ölen satıcıysa o zaman alıcı malı bedavaya alır, getirdiği parayı da yanında götürürdü. Her iki durumda da biri iki kurşun sıkma karşılığında büyük bir kârla olay yerinden ayrılırdı. “Palavra, Sanchez. Oyun” dedim.

“Elbette. Bunu ben de biliyorum.”

“Onlara söyledin mi?”

“Söylemek gerekir mi? Onlar sivil ama aptal değiller.”

“Neden seviniyorlar peki?”

“Elleri rahatladı da ondan. Dosyayı kapayamazlarsa kötü görünecek olan Brubaker olacak, onlar değil. ”

“Tanık bulmuşlar mı?”

“Bir tane bile bulamamışlar.”

“Ateş edilmiş ama. Biri bir şey işitmiş olmalı.”

“Polislere göre kimse bir şey işitmemiş.”

“Willard çıldırarak” dedim.

“O bizim sorunumuz değil.”

“Senin o saatler için bir tanığın var mı?”

“Benim mi? Buna ihtiyacım mı olacak?”

“Willard bir dayanak arayacak. Senin hizaya gelmen için bulabildiği her şeyi kullanacak.”

Sanchez hemen cevap vermedi. Çöken sessizliği elektronik bir hışırtı doldurdu.

“Ben sağlamım” dedi. “Suçlamayı yapan Columbia polisi, ben değilim.”

“Sen kendine dikkat et de.”

“Hiç kuşkun olmasın” dedi.

Telefonu kapadım. Summer düşünüyordu. Yüzü gerilmişti, alt dudağı titriyordu.

“Ne?” dedim.

“Mizansen olduğuna emin misin?”

“Öyle olması gerek.”

“Pekâlâ” dedi. “İyi.” Hâlâ haritanın yanında duruyordu. Küçük parmağını Fort Bird'e, işaret parmağını Columbia'ya koydu. “Bunun bir mizansen olduğunu kabul ediyoruz. Buna eminiz. Şimdi elimizde bir model var. Brubaker'ın cebindeki para ve uyuşturucu, Carbone'nin kışındaki dal parçası ve sırtındaki yoğurt ile aynı şey. Yanlış yönlendirme. Gerçek nedenin örtülmesi. Bu kesin artık. Her iki cinayeti de aynı kişi işledi. Carbone'yi öldürdü, sonra arabasına atlayıp Columbia'ya gitti ve orada da Brubaker'ı öldürdü. Her şey uyumlu. Zamanlar, mesafeler, katilin düşünüş biçimi.”

Summer'a baktım. Küçük kahverengi eli bir deniz yıldızı gibi açılmıştı. Tırnaklar ında şeffaf oje vardı. Gözleri parlıyordu.

“Levyeyi neden attı?” dedim. “Carbone'den sonra ama Brubaker'dan önce.”

“Tabancayı tercih ettiği için” dedi Summer. “Normal bir insan gibi. Burada silah kullanamayacağını biliyordu. Çok gürültü çıkardı. Ana kapıdan bir buçuk kilometre uzak, gecenin geç bir saati, hepimiz koşu koşu geldik. Ama büyük bir şehrin bataklık bir kesiminde silah sesini kimse umursamazdı. Anlaşıldığı kadarıyla öyle de oldu.”

“Katil bundan emin olabilir miydi?”

“Hayır. Tam emin olamazdı. Randevuyu verdiği için nereye gideceğini biliyordu. Ama oraya gittiğinde tam olarak ne bulacağı hakkında emin olamazdı. O yüzden bir yedek silah istemiş olacağını tahmin ederim. Ama levye kanlıydı ve Carbone'nin saçları yapışmıştı üzerine. Temizlemeye zamanı yoktu. Acelesi vardı. Toprak donmuştu. Demir parçasını sürteceği ot yoktu. Arabaya öyle alması gerekiyordu. Ama güneğe giderken trafikte durdurulabilirdi. O yüzden atmaya yeğledi.”

Başımı salladım. Tabanca, formunda ve tetikte bir hasma karşı daha güvenilir bir silahtı. Özellikle de bir ara sokağın dar mekânında. Carbo-ne'yi öldürdüğü türden karanlık ve açıklık bir yere kıyasla... Esnedim. Gözlerimi kapadım. Açıklık bir yer... Sonra gözlerimi yine açtım.

“Carbone'yi burada öldürdü” diye tekrarladım. “Sonra arabasına atlayıp Columbia'ya gitti ve orada da Brubaker'ı öldürdü.”

“Evet” dedi Summer.

“Ama sen onun arabalı olduğunu varsaydın.”

“Evet.”

“Onun Carbone ile arabada olduğunu, kafasına vurduğunu, sahneyi hazırladığını ve sonra buraya döndüğünü varsaydın. Mantiğın gayet sağlamdı. Levyeyi bulduğumuz yer de bunu doğruladı.”

“Teşekkür ederim” dedi.

“Sonra onun arabasını park edip işine döndüğünü düşündük.” “Doğru.”

“Ama arabasını park edip işine dönmüş olamazdı. Çünkü şimdi onun Güney Carolina'da Columbia'ya gittiğini söylüyoruz. Brubaker'la buluşmak için. Üç saatlik yol. Acelesi vardı. Kaybedecek fazla zamanı yoktu.”

“Doğru” dedi Summer.

“Öyleyse arabasını park etmedi. Frene bile dokunmadı. Doğruca ana kapıdan çıktı gitti. Üssün başka çıkışı yok. Ana kapıdan geçti yani, Summer, Carbone'yi öldürdükten hemen sonra. Saat dokuz ila on sularında.” “Kapı listesine bak” dedi Summer. “Masanın üstünde kopyası duruyor.”

Listeyi birlikte inceledik. Panama'daki Haklı Dava Operasyonu bütün iç tesisleri bir alarm düzeyi yükselttiği için giriş ve çıkışlar, sayfaları numaralı ve ciltli defterlere kaydediliyordu. 4 Ocak gününün fotokopisi elimizdeydi. Bunun gerçek ve doğru olduğundan emindim. Askeri Polis'in pek çok kusuru olabilirdi ama bürokratik ihmal bunlardan biri değildi.

Summer sayfayı alıp duvara, haritanın yanına tutturdu. Sayfa altı sütundu. Tarih, giriş saati, çıkış saati, plaka numarası, aracın içindekiler ve neden.

“Pek az trafik varmış” dedi Summer.

Cevap vermedim. On dokuz kaydın az mı çok mu olduğunu bilmiyordum. Bird'e yeni gelmişim ve kapı görevi almalı çok olmuştu. Ancak Yılbaşı gecesi kayıtlarına göre gerçekten az olduğunu görebiliyordum.

“Çoğu göreve gelenler” dedi Summer.

Başımı salladım. On dört satırın giriş sütununda zaman kaydı vardı ama aynı satırların çıkış sütunları boştu. Demek on dört kişi üste kalmıştı. Tatil dönüşü. Ya da başka nedenlerle üsten uzaklaşmış ve dönmüşler. Ben de onların arasındaydım: 1-4-90, Reacher, J. Bnb. 4 Ocak 1990, gece-yarısını iki dakika geçe, Binbaşı J. Reacher, üsse dönüş. Paris'ten, Gar-ber'm Rock Creek'teki eski bürosundan. Araç numarası yerine Yayan yazılmıştı. Çavuşum da oradaydı. Saat dokuz buçukta, Kuzey Carolina plakalı bir araçla gece nöbetine gelmişti.

On dört giriş.

Yalnızca beş çıkış.

Üçü rutin gıda maddesi teslimatı. Herhalde büyük kamyonlar. Askeri bir üsse çok yiyecek girerdi. Pek çok beslenecek aç vardı. Günde üç kamyon mantıklıydı. Her biri öğleden sonra erken bir saatte gelmişler ve bir saat kadar sonra da çıkmışlardı. Sonuncusu saat üçte çıkış yapmıştı.

Sonra da yedi saatlik bir boşluk vardı.

Sondan bir önce ç ikanlar Subay Kulübü'ndeki yemeklerinden dönen Vassell ve Coomer'd ı. Saat 22:01'de kapıdan geçmişlerdi. Gelişleri 18:45'ti. Girerken Savunma Bakanlığı plaka numarası, ad ve rütbeleri yazılmıştı. Neden olarak nezaket ziyareti bildirilmişti.

Beş çıkışın dördü bunlardı.

Geriye bir tane kalmıştı.

4 Ocakta Fort Bird'den çıkan diğer kişinin kaydı şöyleydi: 4-1-90, 22:11, Trifonov, S. Çvş. Bir Kuzey Carolina plaka numarası vardı ama saat hanesi boştu. Neden sütunu da. Şu halde Trifonov adındaki bir çavuş bütün hafta ya da bütün gün üste kalmıştı ve sonra gece onu on bir gece çıkmıştı. Bir askerin neden üssü terk ettiğini sormak için talimat olmadığından “neden” hanesi boştu. Genelde bir içki, bir yemek ya da biraz eğlenmek için ç ıktıkları kabul edilirdi. Neden kap ı görevlilerinin d ışarı ç ikanlara değil, içeri girmek isteyenlere sorduklar ı bir şeydi.

Kesinlikle emin olmak için bir daha kontrol ettik. Sonuç farkı ızd ı. General Vassell ve Albay Coomer ve sonra da Trifonov adında bir çavuş dışında üstten o gün kimse bir araçla ya da yayan ayrılmamıştı.

“Öyleyse her kimse, Çavuş Trifonov” dedi Summer. “Arad iğimiz adam o.”

“Öyle olmalı” dedim.

Ana kapıyı aradım. Daha önce Vassell ve Coomer'ı aradığımda konuştuğum kişi çıktı karşıma. Sesinden tanımıştım. Elimizdeki sayfadan sonraki sayfalar ı tarayarak Trifonov adlı çavuşun Bird'e ne zaman döndüğünü bulmamı istedim. Bu 5 Ocak sabahı 04:30'dan sonraki herhangi bir tarih olabilirdi. Adamın sayfalar ı çevirme sesini işittim. Dikkat ederek, ağır ağır çeviriyordu.

“Sabah saat tam beşte, efendim” dedi. “5 Ocak, 05:00, Çavuş Trifonov, üsse dönüş.” Sayfayı çevirdi. “Bir önceki gece saat 22:11'de çıkmış.” “Onu hatırlıyor musun?”

“Bana daha önce sorduğunuz o Zırhlı kurmaylarından on dakika sonra çıktı. Hatırladığım kadarıyla acelesi vardı. Engelin tamamen havaya kalkmas ını beklemeden alt ından sıyrılıp geçmişti.”

“Nasıl bir arabaydı?”

“Bir Corvette sanırım. Yeni değil. Ama iyi durumda görünüyordu.” “Döndüğünde sen nöbette miydin?”

“Evet, efendim.”

“Dönüşü hakkında bir şey hatırlıyor musun?”

“Aklımda kalan bir şey yok. Onunla konuştum elbette. Yabancı bir şivesi vardı. ”

“Nasıl giyinmişti?”

“Sivil giysiler. Deri ceket sanırım.”

“Şimdi üste mi?”

Sayfaların çevrildiğini işittim. Ayın beşinde sabah beşten sonraki sat ırların üzerinde dolaşan parmağını hayal ettim.

“Tekrar çıkışı yok, efendim. Buralarda olmalı.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapadım. Summer bana baktı.

“Sabah saat beşte dönmüş” dedim. “Brubaker'ın saatinin durmasından üç buçuk saat sonra.”

“Üç saatlik yol” dedi.

“Şimdi burada.” “Kim bu adam?”

Merkezi aradım. Soruyu sordum. Bana kim olduğunu söylediler. Telefonu kapayıp Summer'a baktım.

“Delta birliğinde. Bulgaristan'dan kaçmış. Eğitimci olarak getirmişler. Bizimkilerin bilmedikleri şeyleri biliyor.”

Masamın ardından kalkıp duvardaki haritanın başına gittim. Parmaklarımı iğneler üzerine koydum. Küçük parmak Fort Bird, işaret parmağı Co-lumbia üzerinde. Dokunmayla bir kuramı değerlendiriyor gibiydim. İki yüz kırk kilometre. Oraya varmak üç saat on iki dakika, geri dönüş üç saat otuz yedi dakika. Kafamda hesapladım. Gidiş saatte ortalama yetmiş beş kilometre, dönüş altmış altı kilometre. Gece, boş yollar, bir Chevrolet Corvette. Yapılabilirdi.

“Tutuklatalım mı?” diye sordu Summer.

Başımı salladım.

“Hayır, bunu ben yapacağım. Oraya gidiyorum.”

“Akıllıca bir şey mi bu?”

“Değil sanırım. Ama o heriflerin beni alt ettiklerini sanmalarını istemem.”

Summer durakladı.

“Ben de seninle geleyim” dedi.

“Peki” dedim.

Saat öğleden sonra beşti. Trifonov üsse döneli tam otuz altı saat olmuştu. Hava kapalı ve soğuktu. Tabancalarımızı, kelepçelerimizi ve kanıt torbalarını aldık. MP garajında, ön koltukların arkadan bir kafesle ayrıldığı ve arka kapıların içlerinde kapı kollarının olmadığı bir Humvee bulduk. Direksiyona Summer geçti. Delta'nın kapısı önünde bıraktı arabayı. Nöbetçi yayan geçmemize izin verdi. Ana binanın arkasına dolanıp Astsubay Kulübü'nü buldum. Durdum. Summer da durdu.

“Oraya mı gireceksin?” dedi.

“Yalnızca bir dakika.”

“Tek başına mı?”

Başımı salladım. “Sonra da cephaneliklerine gideceğiz.”

“Akıllıca olmaz” dedi. “Ben de seninle gelmeliyim.”

Neden?

Duraksadı. “Tanık olarak sanırım.” “Neyin tanığı?”

“Sana ne yapacaklarsa onun.”

Gülümsedim.

“Müthişsin” dedim.

Kapıyı ittim. İçerisi oldukça kalabalıktı. Işık loştu, hava dumanla ağırlaşmıştı. Gürültülüydü de. Sonra beni gördüler ve sesler kesildi. Yürüdüm. İnsanlar oldukları yerde kıpırdamadan duruyorlardı. Sonra bana döndüler. Teker teker iterek aralarından geçtim. Yolumdan kimse çekilmiyordu. Bana omuz atıyorlardı. Ben de ses çıkarmadan omuzluyordum onları. Bir doksan beş boyunda ve yüz on beş kilo ağırlığımdayım. İtişme yarışmasında ayakta kalabilirim yani.

Lobiden geçip bara girdim. Orada da aynı şey oldu. Sesler hemen kesildi. İnsanlar bana döndü. Yüzüme baktılar. Onları da iteleyerek ilerledim. Gergin soluklar, yerde sürtünen ayaklar ve omuzların yumuşakça birbirlerine çarpması dışında tek ses yoktu. Gözlerimi karşımdaki duvardan ayırmıyordum. Güneş yanığı yüzlü ve sakallı bir genç elinde bir bardak birayla yoluma çıktı. Ben yoluma devam ederken o sağma döndü, çarpıştık, birasının yarısı yer muşambasına döküldü.

“İçkimi döktün” dedi.

Durdum. Yere baktım. Sonra da gözlerinin içine.

"Yala" dedim.

Bir an bakiştık. Sonra onu geçip yürüdüm. Sırtımda bir kaşınma hissettim. Bana baktığını biliyordum. Ama dönecek değildim. Arkamda bir şişenin masaya vurulup kırıldığını işitmeden asla dönmezdim.

Kırılan şişe sesi işitmedim. Ta duvara kadar gittim. Yüzücü gibi dokundum ve dönüp geldiğim yoldan yürümeye başladım. Dönüş farklı değildi. Oda hâlâ sessizdi. Hafifçe hızlandım. Kalabalığın arasından daha hızlı geçtim. Daha sert çarpıştım. İvmenin avantajlı yanı vardır. On adım ilerlediğimde insanlar yolumdan çekilmeye başlamışlardı.

Etkin bir iletişim kurduğumuzdan emindim. Dümdüz ilerlerken birden yolumu hafifçe değiştirdim. Karşımdakiler de aynı şeyi yaptılar. Kapıya kalabalık içindeki herhangi bir uygar insan gibi vardım. Kapıda durdum. Döndüm. Odadakileri grup grup süzerken bin, iki bin, üç bin, dört bin diye saydım. Sonra hepsine sırtımı dönüp soğuk temiz havaya çıktım.

Summer bıraktığım yerde değildi.

Çevreme bakınca üç metre ilerdeki servis kapısından çıktığını gördüm. Oradan barm arkasına girmişti. Beni kollamış olmalıydı.

Yüzüme baktı.

“Şimdi öğrendin artık” dedi.

“Neyi?”

“İlk siyah askerin ne hissettiğini. Ve ilk kadının.”

Summer Delta cephaneliğinin bulunduğu eski uçak hangarını gösterdi. Yandaki personel kapısından girdik. Bir Afrika diktatörlüğünü teçhizatlandırmak derken şaka etmiyordu. Hangarın bütün ışıkları yanıyordu ve ışıklar altında küçük bir uzman araçları filosu ve insanın taşıyabileceği her türlü silah vardı. David Brubaker Pentagon'da esaslı bir lobcilik faaliyeti yürütmüş olmalıydı.

“Şuraya” dedi Summer.

Telörgü ile kapalı bir kafesi gösterdi. Yirmi beş metre kadar bir yer. Kapısında açık bir asma kilit asılıydı. Kapının ardında bir yazı masası ve masanın ardında da kamuflaj giysili biri. Asker selam vermedi. Esas duruşa da geçmedi. Ama başını da çevirmedi. Yalnızca durduğu yerden öylece bana baktı ki, Delta personelinden beklenecek uygun davranış ancak bu kadar olurdu.

Sanki bir mağazada tezgâhtarmış ve biz de müşteriymiş iz gibi, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. Arkasındaki raflarda her türden oldukça kullanılmış silah vardı. Beş ayrı model yarı makineli tüfek saydım. M-16'lar, A1'ler ve A2'ler. Tabancalar. Kimi yeni kimi eski. Hepsi düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Bunlar yalnızca bir işkolunun aletleriydi, ne az ne de fazla.

Adamın önünde bir defter duruyordu.

“Silahların giriş çıkış kaydını mı tutuyorsun?” diye sordum.

“Otopark memuru gibi” dedi. “Üs kuralları kişisel silahların meskûn alanlarda taşınmasını yasaklıyor.” Summer'a bakıyordu. Summer Carbone'nin yeni P7'sini araştırırken aynı soru-cevap faslı yaşanmış olmalıydı.

“Çavuş Trifonov'un tabancası ne marka?” diye sordum.

“Trifonov mu? Steyr GB sever.”

“Göster.”

Adam tabanca rafından siyah bir Steyr GB alıp getirdi. Silahı namlusundan tutuyordu. Tabanca iyi bakımlı ve yağlanmıştı. Çıkardığım kanıt torbasına bıraktı silahı. Torbanın fermuarım çektim, tabancaya plastiğin ötesinden baktım.

“Dokuz milimetrelik” dedi Summer.

Başımı salladım. Esaslı ama talihsiz bir silahtı. Steyr-Daimler-Puch tabancayı Avusturya ordusundan büyük siparişler alma umuduyla yapmıştı ama Glock adında bir rakibi piyasaya çıkıp ödülü kapmıştı. GB de

Sinderella gibi mutsuz bir öksüz olarak kalmıştı. Sindereîla gibi pek çok üstün nitelikleri de vardı. On sekiz mermi alıyordu ama dolu değilken altı yüz gramdı. On iki saniyede sökülüp takılabilirdi ki bu da çok hızlıydı. En iyisi çok akıllıca yapılmış bir gaz sistemi vardı. Bütün otomatik silahlar, silahı harekete geçirmek, kovanı dışarı atmak ve bir sonraki mermiyi yerleştirmek için gaz patlamasını kullanırlar. Ancak gerçek dünyada mermilerden bazıları eski ya da zayıf ya da kötü yapılmıştır. Hepsisi de aynı güçle patlamazlar. Normlara uymayan bir mermi silahta bu gaz dönüşümünü yapamaz. Gereğinden ağır bir mermi, silahı elinizde patlatır. Ama Steyr bütün bunların üstesinden gelebilen bir silahtı. Eğer ben yanımdaki partizanolardan ne olduğu belirsiz mermi alan bir Özel Kuvvetler askeri olsaydım bir Steyr kullanırdım. Elimdeki silahın on kerenin onunda da ateş edeceğinden emin olmak isterdim.

Plastiğin üstünden tetiğin arkasındaki şarjör kilidine bastım ve şarjörü düşene kadar torbayı salladım. On sekiz mermilikti ama içinde on altı mermi vardı. Bir mermi de namludan çıkardım. Demek on dokuz mermiyle gitmişti. On sekizi şarjörde, biri namluda. On yedi mermiyle dönmüştü. Şu halde iki mermi ateşlemişti.

“Telefonun var mı?” dedim.

Adam beş altı metre kadar ileride, hangarın köşesindeki telefon kulübesine doğru başını salladı. Gidip çavuşumun masasını arad ım. Karşıma Louisianalı onbaşı çıktı. Gece nöbetçisi kadm herhalde henüz karavanında bebeğini yatırıyor, duş alıyor ve işe gelmeye hazırlanıyordu. “Bana Jackson'dan Sanchez'i bul” dedim.

Telefonu kulağıma yapıştırıp bekledim. Bir dakika. İki.

“Ne var?” dedi Sanchez.

“Mermi kovanlarım buldular mı?”

“Hayır. Herif toplamış olmalı.”

“Yazık. İşi bitirebilirdik.”

“Herifi buldun mu?”

“Tabancası elimde şu anda. Steyr GB, iki eksiğiyle dolu.” “Kimmiş?”

“Daha sonra anlatırım. Siviller biraz terlesinler hele.”

“Bizden biri mi?”

“Üzücü ama doğru.”

Sanchez cevap vermedi.

“Mermileri buldular mı?” dedim.

“Hayır.”

“Neden? Dar bir sokaktı, değil mi? Ne kadar uzağa gidebilirlerdi ki? Bir yerde bir duvara gömülmüşlerdir.”

“O zaman işimize yaramazlar. Tanınmayacak kadar ezilmişlerdir.” “Bunlar kılıflıydı” dedim.
“Bozulmuş olamazlar. En az ından tarta-bilirdik.”

“Bulamadılar.”

“Arıyorlar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Bir tank buldular mı?”

“Hayır.”

“Brubaker'ın arabasını buldular mı?”

“Hayır.”

“Oralarda bir yerde olmalı, Sanchez. Oraya arabayla gitti, ya geceyarısı ya da saat birde vardı. Öyle sıradan olmayan bir arabayla. Arabayı aramıyorlar mı?”

“Benimle paylaşmadıkları bir şey olduğunu hissediyorum.” “Willard geldi mi?”

“Her an bekliyorum.”

“Brubaker işinin halledildiğini söyle. Diğer işin de bir eğitim kazası olmadığını işittiğini söyle.”

Telefonu kapadım. Yeniden tel kafese döndüm. Summer içeri girmiş, cephanelik memuruyla omuz

omza kayıt defterini inceliyorlardı. “Şuna bak” dedi.

İşaret parmaklarıyla iki kaydı gösterdi. Trifonov kendi özel Steyr GB dokuz milimetrelik tabancasını 4 Ocak akşamı saat yedi buçukta vermişti. Sonra ayın beşinde sabah saat beşi çeyrek geçe geri almıştı. İmzası iri ve biçimsizdi. Bulgard 1. Kiril alfabesiyle yetiştığı için Latin alfabesinde yeni olmalıydı.

“Bunu neden almış?” diye sordum.

“Biz neden sormayız” dedi memur. “Yalnızca bürokratik işlemleri yaparız.”

Hangardan çıkıp açık otoparkın önünden geçtik. Kırk elli araba vardı. Tipik asker arabaları. İthal malı azdı. Çoğu kamyonet ve kocaman Detroit iki kapılılarıydı. Kimine alevler ve çizgiler boyanmış, kiminin arkaları yükseltilmiş, tombul iri lastikler takılmıştı. Bir tek Corvette vardı. Kırmızı. Diğerlerinden üç boşluk mesafede tek başına park edilmiş.

Arabaya bakmak için otoparka girdik.

On yaşında falan olmasına rağmen içi dışı tertemizdi. Son bir iki gün içinde yıkanmış ve cilalanmıştı. Jantlar temizdi. Lastikler siyah ve parlak. On metre ileride hangar duvar ında sarılmış bir hortum görünüyordu. Eğilip camlardan içeri baktık, içerisi elektrikli süpürgeyle süpürülmüş ve temizleme sıvısıyla silinmiş gibiydi, iki kişilik arabaydı ama koltukların arkasında bir paket rafı vardı. Küçük ama bir ceketin altında bir levye saklayacak kadar da büyük. Summer eğilip parmaklar ını kap ı altlar ından geçirdi. Elleri tertemizdi.

“Yol pisliği yok” dedi. “Koltuklarda kan izi de yok.”

“Yerde yoğurt kabı da yok.”

“Temizlemiş olmalı.”

Yürüdük. Onların ana kapısından çıkıp Trifonov'un tabancasını Humvee'mize koyup kilitledik. Sonra dönüp yeniden içeri girdik.

işe amiri karıştırmak istemiyordum. Millet neler olduğunu anlamadan Trifonov'u oradan çıkarmalıydım. Mutfak kapısından girdik. Bir personel bulup Trifonov'u bir mazeret uydurup mutfaktan dışarı çıkarmasını söyledim. Adam beş dakika sonra gelip Trifonov'un yemekhanede olmad iğini söyledi.

Biz de hücrelere yollandık. Duştan çıkan biri aradığımızı nerede bulacağımızı söyledi. Carbone'nin boş odası önünden geçtik. Trifonov üç kapı ilerideydi. Kapısı açıktı. Herif dar yatağının üzerine oturmuş kitap okuyordu.

Ne bekleyeceğimi bilemiyordum. Bildiğim kadarıyla Bulgaristan'da Özel Kuvvetler yoktu. Varşova Paktı ülkeleri arasında gerçekten seçkin birliklere pek rastlanmazdı. Çekoslovakya'da iyi bir hava indirme birliği, Polonya'da hava ve anfibik birlikleri, Sovyetler'de birkaç Vysotniki vardı ama onun dışında bütün kuvvet sayıya verilmişti Doğu Avrupa'da.

Öyleyse bu herif kimdi?

NATO Özel Kuvvetleri seçim ve eğitime büyük ağırlık verirdi. Mutfak evyesi dahil her şeyi taşıyan adamları seksen kilometre koştururlardı. Bir hafta uyanık tutup engelli arazide yürütürlerdi. Bu nedenle NA-TO'nun seçkin askerleri maraton koşucuları gibi ufak tefek ve dal gibi olurlardı. Bu Bulgar ise bir devdi. Boyu en az benimki kadar ve hatta daha uzun, daha da kiloluydu. Kafasını tıraş etmişti. Köşeli yüzü ışığa göre sıradan ya da oldukça yakışıklıydı. Tavandaki floresan ışık bu anda

yakışıklı yanımla öne çıkarmıyordu. Yorgun görünüyordu. Gözleri çukurda ve birbirine yakındı. Benden bir iki yaş büyük, otuzlu yaşlarındaydı. İri elleri vardı. Üstünde adı, rütbesi, birliği yazılmayan yepyeni kamuflaj üniforması giymişti.

“Asker, ayağa kalk” dedim.

Kitabı yatağın üstüne dikkatlice bırakıp kalktı.

Ellerini kelepçeleyip Humvee'ye sokarken güçlük çıkarmadı. İri yarıydı ama sakindi. Kaderine razı olmuş bir hali vardı. Sanki çeşitli kayıt defterlerinin kendisine ihanet etmesinin yalnızca bir zaman sorunu olduğunu biliyormuş gibi.

Herhangi bir olayla karşılaşmadan adamı ofisime getirdik. Oturtup kelepçelerini söktük, sağ bileğini iskemlenin ayağına kelepçeledik. Aynı işlemi sol bileğiyle de yaptık. İri bilekleri vardı. Pek çok insanın ayak bilekleri kadar.

Summer haritanın yanında durmuş iğnelere bakıyordu, sanki adamın gözlerini oraya doğru yönlendirip ‘Biliyoruz’ der gibi.

Ben masamın başına geçtim.

“Kayda geçmesi için soyadın?” dedim.

“Trifonov.” Aksam koyu ve kısaydı, yalnızca gırtlığından geliyormuş gibi.

“Adın?”

“Slavi.”

“Slavi Trifonov” dedim. “Rütben?”

“Yurdumda albaydım. Şimdi çavuşum.”

“Yurdun neresi?”

“Bulgaristan. Sofya.”

“Albay olmak için çok gençsin.”

“Yaptığım işte çok iyiydim.”

“Ne iş yapardın?”

Cevap vermedi.

“Güzel bir araban var” dedim.

“Teşekkür ederim” dedi. “Böyle bir arabayı hep düşlerimde görürdüm.”

“Arabayla ayın dördü gecesi nereye gittin?”

Cevap vermedi.

“Bulgaristan'da Özel Kuvvetler yoktur” dedim.

“Yoktur” dedi.

“Orada ne yapıyordun peki?”

“Düzenli ordudaydım. ”

“Ne iş yapıyordun?”

“Bulgar ordusu, Bulgar gizli polisi ve Sovyet Vysotniki’ de dostlarımız arasında üçlü bağlantı kuruyordum.”

“Niteliklerin?”

“GRU'da beş yıl eğitim.”

“O nedir?”

Gülümsedi. “Bunu bildiğinizi sanıyorum.”

Başımı salladım. Sovyetlerin GRU'su askeri polis ile Delta Gücü arasında bir şeydi. Çok sertler ve öfkelerini dışa olduğu kadar içe çevirmeye de hazırdılar.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Amerika'da mı? Bekliyorum.”

“Neyi?”.

“Yurdumun komünist işgalinden kurtulmasını. Bu yakında olacak sanırım. O zaman döneceğim. Ben yurdumla gurur duyarım. Güzel in-, sanlarla dolu güzel bir ülkedir. Ben bir milliyetçiyim.”

“Delta'da ne öğretiyorsun?”

“Şimdi modası geçmiş şeyler. Benim eğitim aldığım şeylere karşı nasıl mücadele edileceğini. Ama o savaş sona erdi sanırım. Siz kazandınız.”

“Ayın dördü gecesi nerede olduğunu söylemen gerek.”

Cevap vermedi.

“Neden kaçtın?”

“Yurtsever olduğum için.”

“Son zamanlarda mı oldun?”

“Ben her zaman yurtseverdim. Ama açığa çıkmak üzereydim.” “Ülkenden nasıl çıktın?”

“Türkiye yoluyla. Oradaki Amerikan üssüne gittim.”

“Bana ayın dördü gecesini anlat.”

Yine sustu.

“Tabancan bizde” dedim. “İmzalayıp almışsın. Üsten onu on bir gece çıkmış ve sabah beşte gelmişsin.”

Hâlâ konuşmuyordu.

“İki el ateş etmişsin.”

Yine cevap yok.

“Arabam neden yıkadın?”

“Güzel bir araba olduğu için. Haftada iki kere yıkarım. Böyle bir araba benim için ancak bir hayaldi.”

“Hiç Kansas'a gittin mi?”

“Hayır.”

“Eh, şimdi oraya gideceksin. Sofya'ya değil. Fort Leavenworth'a gideceksin.”

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun” dedim.

Trifonov kıpırdamadı. Kaskatıydı. Bilekleri dizlerinin hizasında iskemlenin ayaklarına kelepçelenmişti. İki büküm olmuş, öne doğru eğilmişti. Ne yapacağını bilemiyordum. Bizim Deltalar sorguya direnmek üzere eğitilmişler. Onu biliyordum. İlaça, dayığa ve akla gelebilecek her şeye

karşı eğitilmişlerdi. Trifonov'un GRU'da geçirdiği beş yılda neler yaşadığım tahmin bile edemezdim. Ona yapabileceğim fazla bir şey yoktu. İnsan dövmekten kaçmıyor değilim. Ama bu herifi parçalasam bile ağzından laf çıkmayacağını tahmin ediyordum.

O nedenle geleneksel polis tekniklerine, yalana ve rüşvete başvurmaya karar verdim.

“Bazıları Carbone'nin ordu için bir utanç kaynağı olduğunu düşünüyordu” dedim. “O yüzden o konuyu fazla deşmeyeceğiz. Şimdi her şeyi açıklarsan seni Türkiye'ye göndeririz. Orada yurduna dönüp bir yurtsever olacağın zamanı beklersin.”

“Carbone'yi sen öldürdün” dedi. “İnsanlar öyle diyor.”

“İnsanlar yanılıyor” dedim. “Ben burada değilim. Brubaker'ı da ben öldürmedim. Orada da olmadığım için.”

“Ben de değilim” dedi.

Hiç kıpırdamıyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi oldu. Gözleri hareket etti. Sola, soma sağa baktı. Summer'ın haritasına baktı. İğnelere baktı. Summer'a baktı. Bana baktı. Dudaklar ı kıpırdadı. Kendi kendine Carbone dediğini gördüm. Sonra da Brubaker. Sesi çıkmıyordu ama dudaklarından o garip aksanım okuyabiliyordum.

Dur” dedi.

“Neden?”

“Hayır” dedi.

“Hayır ne?”

“Hayır, efendim.”

“Söyle, Trifonov” dedim.

“Benim Carbone ve Brubaker olayıyla bir ilgim olduğunu mu sanıyorsunuz?”

“Yani sen yapmadın mı?”

Yine sustu. Yere baktı.

“Söyle, Trifonov” dedim.

Başımı kaldırdı.

“Ben yapmadım” dedi.

Orada öylece oturup yüzünü inceledim. Alt ı uzun yıldır çeşitli soruşturmalarda bulunmuştum ve

Trifonov gözlerimin içine bakıp da ben yapmadım diyen bininci kişiydi belki de. Sorun o bin kişinin bir kısmının gerçeği söylediği idi. Belki Trifonov da onlardan biri diye düşünmeye başlamıştı. Herifte tanımlayamadığım bir şey vardı. İçimde çok kötü bir duygu belirmeye başlıyordu.

“Bunu kanıtlaman gerekecek” dedim.

“Kanıtlayamam. ”

“Buna zorunlusun. Yoksa seni kilitlerler, anahtarı da atarlar. Carbone işini kapayabilirler belki ama Brubaker'ı kapayamayacakları kesin. ” Yine sustu.

“Baştan başla” dedim. “Dört Ocak gecesi neredeydin?”

Yalnızca başını salladı.

“Bir yerde olduğun kesin” dedim. “Çünkü burada değildin. Kapıda çıkış ve giriş kaydın var. Sen ve silahın.”

Yine bir şey söylemeden yüzüme baktı. Ben de ona baktım ve konuşmadım. Daha önce çok gördüğüm çaresiz bir sessizliğe bürünmüştü şimdi. İskemlesinde âdeta gözle seçilmeyecek kadar hafifçe kıpırdanıyordu. İki yana küçük hareketlerle. Sanki biri sağında, biri solunda iki hasımla mücadele ediyormuş gibi. Sanki bana nerede olduğunu söylemek zorundaymış ama söyleyemeyeceğini biliyormuş gibi.

“Dört Ocak gecesi bir suç mu işledin?” diye sordum.

Gözleri gözlerime .kilitlendi.

“Pekâlâ” dedim. “Taraf seçme zamanı geldi. Brubaker'ı kafasından vurmaktan daha kötü bir suç muydu?”

Cevap vermedi.

“Washington'a gidip başkanın on yaşındaki torunlarının ırzına mı geçtin?”

“Hayır” dedi.

“Sana bir ipucu vereyim” dedim. “Brubaker'ı kafasından vurmaktan daha kötü bir suç ancak bu olabilirdi. ”

Yine cevap vermedi.

“Söyle.”

“Özel bir şeydi” dedi.

“Nasıl özel bir şey?”

Yine sustu. Summer iini çekerek haritanın yanından uzaklaştı. Tri-fonov her nereye gitmiş olursa olsun, bunun Güney Carolina'da Colum-bia olmad ığına aklı yatmış gibiydi. Trifonov iskemlede kıpırdadı. Kelepeleri iskemlenin metal bacaklar ına çarptı.

“Bana ne olacak?” diye sordu.

“Bu yapt ığın şeye bağlı. ”

“Bir mektup aldım” dedi.

“Mektup almak suç değildir.”

“Bir arkadaşın arkadaşından. ”

“Bana mektuptan söz et.”

“Sofya'da bir adam var” dedi.

Elleri iskemlenin ayaklarına kelepçeli olarak bize mektubun hikâyesini anlattı. Anlatışına bakılırsa olayda Bulgaristan'a özgü bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. Oysa yle bir şey yoktu. Herhangi birimizin anlatacağı bir hikyeden farksızdı.

Sofya'da bir adam ve adamın bir kızkardeşi vardı. Kızkardeş jimnastikiydi ve Kanada'da bir kolej turnesi sırasında kaçmış ve daha sonra ABD'ye yerleşmişti. Bir Amerikalı'yla evlenip Amerikan vatandaşı olmuştu. Kocası kötü biri çıkmıştı. Kadın durumunu memleketteki kardeşine yazmıştı. Uzun ve mutsuz mektuplar. İçinde dayak ve hakaret, zulüm ve tecrit vardı. Kadının hayatı cehenneme dnmşti. Komünist sansürcüler Amerika'yı kötü gösteren her şey, kendileri için iyi olduğundan mektuplara el koymamışlardı. Sofya'daki kardeşin şehirde muhalif grupları tanıyan bir arkadaşı vardı. Arkadaş Kuzey Carolina'da Fort Bir d'deki Trifonov'un adresini bulmu ştu. Trifonov Türkiye'ye kaçmadan muhaliflerle ilişkiliydi. Arkadaşı Sofyalı adamın mektubunu Avusturya'da makine parçaları satın alan birine vermişti. O da mektubu Avusturya'dan postalamıştı. Mektup Trifonov'a 2 Ocak sabahı ulaşmıştı. zerinde Kiril harfleriyle kendi adı yazılıydı ve bir sürü yabancı pul ve Luftpost etiketi vardı.

Mektubu odasında yalnızken okumuştı. Kendisinden bekleneni biliyordu. Milliyetçi sadakat baskısı altında zaman, mesafe ve ilişkiler bütünleşmişti. Dayak yiyen kendi kızkardeşi gibiydi. Kadın Cape Fear diye bir yerde oturuyordu. Trifonov bir harita bulup yeri öğrenmişti.

ilk boş zamanı 4 Ocak gecesi idi. Bir plan yapmış ve dostları yakınlarında olan Bulgar kadınlarına kötü davranmanın bedeliyle ilgili bir konuşma hazırlamıştı.

“Mektup hâlâ sende mi?” diye sordum.

Başımı salladı. “Ama okuyamazsınız” dedi. “Bulgarcadır.”

“O gece üzerinde ne vardı?”

“Sivil giysiler. Ben aptal değilim.”

“Nasıl sivil giysiler?”

“Deri ceket. Blucin. Gömlek. Amerikalı gibi. Başka sivil giysim yok zaten.”

“Adama ne yaptın?”

Başımı salladı. Cevap vermeyecekti.

“Pekâlâ, öyleyse hep birlikte Cape Fear'e gidelim” dedim.

Trifonov'u kelepçeli olarak Askeri Polis Humvee'sinin arkasına oturttuk. Summer direksiyona geçti. Cape Fear, Atlantik okyanusu kıyısında, yüz elli kilometre kadar güneybatıdaydı. Humvee için sıkıntılı bir yoldu. Corvette'te çok farklı olmalıydı. Hayatımda Corvette'e bindiğimi hatırlamıyordum. Corvette'i olan birini de tanımış degildim.

Cape Fear'e de hiç gitmemiştim. Amerika'nın gitmediğim köşelerinden biriydi. Ama filmi görmüştüm. Tam olarak nerede gördüğümü hatırlamıyordum. Belki sıcak bir ülkede, bir çad irin içinde. Siyah beyaz, Gre-gory Peck'in Robert Mitchum'la büyük bir sorun ya şadığı bir film. Aklımda kaldığı kadarıyla zaman geçirici ama sıkıcıydı. Seyirciler ıslıkla-mışlardı. Robert Mitchum birinci makaranın başlarında ölmeliydi. Sivillerin bir hikâyeyi doksan dakika uzatmaya çalışmaları askerlere pek cazip gelmezdi.

Gideceğimiz yere varmadan hava iyice karardı. Wilmington'un dışından geçerken kasabayı tarihi ve doğal güzelliklere sahip eski bir liman olarak tanımlayan bir levha gördük ama arka koltuktaki Trifonov bir tür bataklık olan sola sapmamızı söyledi. Karanlıkta bir süre ıssız yerlerden geçerek Southport'a geldik.

Summer, “Cape Fear Southport'un açığındadır” dedi. “Okyanusta bir adadır. Ama bir köprü olduğunu sanıyorum.”

Ancak kıyıya varmadan durduk. Southport'a bile girmedik. Sağımızdaki bir karavan parkını geçerken Trifonov yine seslendi. Kurutulmuş geniş bir bataklığı andıran iki futbol sahası büyüklüğünde bir

arazide yüzden fazla karavan vardı. Farlarımızın ışığında bazılarının önlerinde bahçeler ve geniş arabalar olduğunu gördük. Bazıları sıradan ve haraptı. Birkaç tanesi tahta blokların üzerinden düşmüş ve terk edilmişti. Denizden on beş kilometre içerdeydik ama okyanus fırtınaları buralara kadar uzanabiliyordu.

“Buradan sağa dönün” dedi Trifonov.

Ortadaki geniş yolun sağında ve solunda daha dar yollar vardı. Trifonov bizi daha iyi günler görmüş olan limon yeşili bir karavan önünde durdurdu. Arabanın boyaları dökülmüştü. Bacasından duman çıkıyor, camlarının ardında bir televizyonun mavi parıltısı seçiliyordu.

“Adı Elena'dır” dedi Trifonov.

Onu Humvee'de kilitli bırakmıştık. Elena'nın kapısını tıklattım. Kapıyı açan kadın, ansiklopedinin Hırpalanmış Kadın maddesinden çıkmış gibiydi. Berbat bir durumdaydı. Çenesi ve gözlerinin kenarında eski sarılıklar vardı ve burnu kırılmıştı. Eski ağrıları ve belki yeni kırılmış kemikleri akla getirebilecek bir biçimde duruyordu ayakta. Üzerinde ince bir sabahlık, ayaklarında erkek ayakkabıları vardı. Ama temizdi, yıkanmıştı ve saçları düzenli bir biçimde arkasında toplanmıştı. Gözlerinde bir şeyin parıltısı vardı. Bir tür gurur belki ya da ayakta kalmış olabilmenin tatmini. Yoksulluk, ıstırap ve yabancılığın üçlü baskısı ardından telaşla bize bakıyordu.

“Buyrun” dedi. “Ne istemiştiniz?” Akşam Trifonov'ununki gibiydi ama daha tizdi.

“Sizinle konuşmamız gerek” dedi Summer.

“Ne hakkında?”

“Slavi Trifonov'un sizin için yaptıkları hakkında.”

“Bir şey yapmadı” dedi.

“Ama bu adı biliyorsunuz.”

Kadın duraksadı.

“İçeri girin, lütfen” dedi.

Sanırım karmakarışık bir yer bekliyordum. Belki oraya buraya atılmış boş şişler, dolu kül tablaları, pislik. Ama karavan derli toplu ve temizdi. Soğuktu ama bu da normaldi. İçeride başka kimse yoktu.

“Kocanız burada değil mi?” diye sordum.

Kadın başını salladı.

Nerede?

Cevap vermedi.

“Hastanede olmalı” dedi Summer. “Haklı mıyım?”

Elena yalnızca baktı Summer'a.

“Bay Trifonov size yardım etti” dedim. “Şimdi de siz ona yardım etmelisiniz.”

Kadın hâlâ susuyordu.

“Eğer burada iyi bir şey yapmadıysa başka bir yerde kötü bir şey yapıyordu. Durum bu işte. O nedenle doğrusunu bilmek istiyorum.”

Kadın yine konuşmadı.

“Bu çok ama çok önemli” dedim.

“Ya her ikisi de kötüyse?” dedi.

“iki şey birbiriyle kıyaslanamaz. İnanın bana. O yüzden neler olduğunu anlatın bana, tamam mı?”

Kadın hemen cevap vermedi. Ben karavanda iki adım daha attım. Televizyon PBS kanalındaydı. Ses kısıktı. Temizlik malzemesi kokusu alıyordum. Kocasını gitmişti ve o da bir süpürge ve bezle ve televizyonda eğitim programıyla yaşamında yeni bir sayfa açmıştı.

“Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum” dedi. “Bay Trifonov buraya geldi ve kocamı götürdü.”

“Ne zaman?”

“Evvelki gece, geceyarısında. Sofya'daki kardeşimden bir mektup aldığını söyledi.”

Başımı salladım. Geceyansı. Bird'den 22:11'de ayrılmıştı, bir saat kırk dokuz dakika sonra buradaydı. Yüz altmış kilometre saatte seksen kilometre. Bir Corvette'le. Summer'a baktım. Başını salladı. Kolaylıkla. “Burada ne kadar kaldı?”

“Yalnızca birkaç dakika. Çok resmiydi. Kendini tanıttı ve neyi neden yapacağını söyledi.”

“Bu kadar mı?”

Kadın başını salladı.

“Üzerinde ne vardı?”

“Deri ceket, blucin.”

“Arabası ne markaydı?”

“Adını bilmiyorum. Kırmızı ve alçaktı. Spor araba. Egzozundan çok gürültü çıkıyordu.”

“Peki.” Summer'a başımı salladım, kapıya doğru yürüdük.

“Kocam dönecek mi?” dedi Elena.

Trifonov'u ilk gördüğüm gibi hayal ettim. Bir doksan beş, yüz yirmi

beş kilo, kazınmış kafa. Kaim bilekler, iri eller, parlak gözler ve GRU'da beş yıl.

“Hiç sanmam” dedim.

Humvee'ye binince Summer motoru çalıştırdı. Ben arkama dönüp tel kafesin ötesindeki Trifonov'la konuştum.

“Herifi nereye bırakt ın?”

“Wilmington yolu üzerinde.”

“Ne zaman?”

“Sabah saat üçte. Bir telefon kulübesinde durup polisi aradım. Adımı vermedim.”

“Onu üç saat boyunca mı dövdün?”

Ağır ağır başını salladı. “Mesajı anladığından emin olmak istedim.” Summer karavan parkından çıkıp kuzeye Wilmington yoluna döndü. Kasabanın eteklerindeki turist levhasını geçip hastaneyi aramaya başladık. Yarım kilometre gitmeden bulduk bile. İki katlı, geniş tenteli ambulans girişi olan normal bir bina. Summer arabayı ad ından Hintli olduğu anlaşılan bir doktorun yerine çekti. Arka kapıyı açıp Trifonov'u çıkardım. Kelepçelerini açıp cebime koydum.

“Herifin adı neydi?” diye sordum. -“Pickles.”

Üçümüz içeri birlikte girdik, giriş masasının ardındaki hademeye özel birlik armamı gösterdim. Aslında bu arma sivillerin dünyasında bana hiçbir hak ya da ayrıcalık tanımaz ama adam sivillerin çoğunlukla yapt ıklar ı gibi sanki sınırsız güçlerim varmış gibi tepki gösterdi.

“5 Ocak sabahı saat üçten sonra biri getirilmiş” dedim.

Adam sağındaki desteden iki kâğıt çekti.

“Kadın mı, erkek mi?”

“Erkek.”

Birini bırakıp ötekini çıkardı.

“Ad ı bilinmiyor. Erkek, kimliği yok, sigortas ı yok, ad ının Pickles olduğunu söylüyor. Polis yol kenarında bulmuş.”

“Bizimki o” dedim.

“Sizinki mi?” dedi üniformama bakarak.

“Faturasını ödeyebiliriz belki” dedim.

O zaman dikkat kesildi. Önündeki yığma sanki, biri tamam, geriye kaldı iki yüz tane, der gibi baktı.

“Ameliyat sonrası yoğun bakımda” dedi. Asansörü gösterdi. “İkinci kat.”

Üçümüz asansöre bindik, ikinci katta çıkıp yol işaretlerini izledik. Kapının önünde bir hastabakıcı bizi durdurdu. Armamı gösterdim.

“Pickles” dedim.

Koridorun karşısında kapısı kapalı özel bir odayı gösterdi.

“Yalnızca beş dakika. Çok hastadır.”

Trifonov gülümsedi. Koridoru geçip özel odanın kapısını açtık. Işık loştu. Yatakta biri vardı. Uyuyordu. Çoğunlukla alçılı olduğu için pek fazla görünmüyordu. Bacakları tavana asılmıştı, her iki dizinde de GSW sargıları vardı. Yatağın karşısında göz hizasındaki uzun bir ışıklı kutuya röntgen filmleri asılmıştı. Işığı açıp baktım. Her filmde bir tarih ve Pickles adı vardı. Kollarının, kaburgalarının, göğsünün ve bacaklarının filmi çekilmişti. İnsan bedeninde iki yüz ondan fazla kemik vardır ve bu Pickles'inkilerin çoğu kırılmış gibiydi. Tek başına hastanenin radyoloji bütçesinde oldukça büyük bir gedik açmış olmalıydı.

Işığı kapayıp yatağın bacağına iki tekme indirdim. Yataktaki herif uyandı. Loş ışıkta gözlerini açtı ve Trifonov'u gördüğünde yüzünde beliren ifade Trifonov'u temize çıkarmaya yeterdi. Adam dehşet içindeydi.

“Siz ikiniz de işaretleride bekleyin” dedim.

Summer, Trifonov'u işaretleride çıkarınca yatağın başucuna yaklaştım.

“Nasılsın bakalım, hayvan herif?” dedim.

Pickles'm yüzü bembeyazdı. Alçıların içinde terleyip titriyordu.

“Oydu işte” dedi. “Bunu bana o yaptı.”

“Ne yaptı?”

“Bacaklarımdan vurdu beni.”

Başımı salladım. Pickles iki dizinden vurulmuştu. İki el ateş edilmişti.

“Önden mi, yandan mı?” dedim.

Yandan.

“En kötüsü öndendir. Şanslıymışsın. Şanslı olmayı hak etmedin ya.”

“Ben bir şey yapmadım.”

“Yapmadın mı? Karının yanından geliyorum.”

“Yabancı fahişe.”

“Öyle konuşma.”

“Kabahat onun. Söz dinlemiyor. Bir erkeğe itaat etmek gerek. Incil'de yazdığı gibi.”

“Kes sesini” dedim.

“Bir şey yapmayacak mısın?”

“Yapacağım” dedim. “Bak.”

Sanki yatağının üstündeki bir sineği kovarmış gibi elimi savurdum, sağ bacağının yan tarafına hafif bir darbe indirdim. Herif bağırdı, ben yürüyüp dışarı çıktım. Hastabakıcı benden yana bakıyordu.

“Çok hasta” dedim.

Asansörden çıktıktan sonra sessizce Humvee'ye kadar yürüdük. Trifo-nov'un girmesi için arka kapıyı açtım ama girmeden tutup elini sıktım.

“Özür dilerim” dedim.

“Başım dertte mi?”

“Benimle değil” dedim. “Sen tam benim tipimmişsin. Ama çok şanslısın. Bir damara denk getirip adamı öldürebilirdin. O zaman durum farklı olurdu.”

Hafifçe gülümsedi. Sakindi.

“Beş yıl GRU'da eğitim gördüm” dedi. “İnsanı öldürmeyi de bilirim, öldürmemeyi de.”

16

Trifonov'a Steyr'ini geri verip Delta kapı önünde indirdik. Herhalde tabancayı teslim edip odasına gitmiş ve yarıda bıraktığı kitabını almış ve okumaya devam etmiştir. Biz Humvee'yi bıraktıktan sonra benim ofisime döndük. Summer doğruca kapı giriş çıkış listesine gitti. Liste hâlâ haritanın yanında duvara iğnelenmiş duruyordu.

“Vassell ve Coomer” dedi. “O gece üstten çıkanlar yalnızca ikisiydi.” “Onlar kuzeye gittiler” dedim. “Eğer çantayı arabadan attıklarını söylüyorsan o zaman kuzeye gittiklerini kabul etmek zorundasın.

Güneye Columbia'ya gitmiş olamazlar.”

“Tamam” dedi. “Demek Carbone ile Brubaker'ı aynı kişi öldürmedi. Aralarında bir bağlantı yok. Yalnızca zaman kaybettik.”

“Gerçek dünyaya hoş geldin” dedim.

Yirmi dakika sonra telefonum çaldığında gerçek dünya daha da berbatlaştı. Arayan bebeği olan çavuşumdu. Fort Jackson'dan Sanchez'i bağlıyordu. “Willard gelip gitti” dedi Sanchez. “İnanılmazdı.”

“Sana söylemiştim.”

“Bir sürü palavra sıktı.”

“Ama sen sağlamsın.”

“Tanrıya şükür.”

Durakladım. “Benim herif hakkında bir şey söyledin mi?”

Bu kez o durakladı. “Söylememi söylemiştin. Söylememeli miydin?”

“Boşa çıktı. İlk başta umut vardı ama sonu öyle gelmedi.”

“Eh, o konuda seninle görüşmeye geliyor. Buradan iki saat önce ayrıldı. Çok büyük bir düşkünlüğüme uğrayacak.”

“Aman ne iyi” dedim.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Summer.

“Willard temelde nedir?” dedim.

“Bir profesyonel.”

“Doğru.”

Askerlikte teknik olarak yirmi altı rütbe vardır. Acemi biri E-1 er olarak girer ve budalaca bir şey yapmadığı takdirde bir yıl sonra E-2'ye ve bir yıl sonra da E-3 birinci sınıf er rütbesine erişir. Soma merdiven beş yıldızlı Ordu Generalliğine kadar giderse de, ben o kadar yükselmiş olan yalnızca George Washington ile Dwight Eisenhower'i biliyorum. Kıdemli başçavuş E-9 Başçavuşlar Komutanlığı'na ve Ordu Başçavuşluğuna terfi eder. Benim gibi bir binbaşının üstünde yedi basamak ve altı on sekiz basamak vardır. Bu da benim gibi binbaşına yukarı ve aşağı doğru büyük itaatsizlik deneyimi verir. Merdivenin yirmi altı basamağında bir milyon insan olduğu için itaatsizlik gerçek bir sanata dönüşmüştür. Bu işin püf noktası da bire bir yüzleşmektir.

O yüzden Summer'ı gönderdim ve Willard'i tek başıma beklemeye koyuldum. Summer itiraz ettiyse

de, sonunda radarın altında yalnızca birimizin kalmasının daha iyi olacağım kendisine kabul ettirdim. O yemeğe çıktı. Çavuşum da bana bir sandviç getirdi. Soğuk et ve İsviçre peyniri, beyaz ekmek, biraz mayonez, biraz hardal. Gerçek bir sandviçti. Sonra da kahve getirdi. Willard geldiğinde ikinci kahvemi yarılamaştım.

Willard paldır küldür içeri girdi. Kap ıyı açık bırakmıştı. Ayağa kalkmad ım. Selam vermedim. Kahvemi yudumlamaya devam ettim. Tahmin ettiğim gibi hiçbirine ses ç ıkarmad ı. Çok taktik davranıyordu. Bildiği kadarıyla elimdeki zanlı Brubaker'ı Columbia polisinin elinden alacak ve seçkin bir albayla ara sokaktaki uyuşturucu satıcıları arasındaki bağlantıyı koparacaktı. O yüzden dostlukla başlamaya hazırdı. Ya da personelinden biriyle yakınlaşma deneyimini yaşamak istiyordu. Oturdu ve pan- tolon paçalarını çekiştirmeye başladı. Sanki az önce birlikte ortak bir deneyim yaşamışız gibi yüzüne erkek erkeğe bir ifade yerleştirdi.

“Jackson'dan buraya yollar harika” dedi.

Cevap vermedim.

“Antika bir Pontiac GTO aldım” dedi. “Güzel araba. Parlak farlar, geniş çaplı egzoz taktırdım. Yağ gibi kayıyor.”

Susmaya devam ettim.

“Güçlendirilmiş arabalardan hoşlanır mısınız?” dedi.

“Hayır, ben otobüse binmekten hoşlanırım.”

“Pek eğlenceli sayılmaz.”

“Pekâlâ, başka türlü söyleyeyim” dedim. “Penisimin boyundan memnunum. Onu telafi edecek bir şeye ihtiyac ım yok.”

Bembeyaz kesildi. Sonra da kıpkırmızı. Trifonov'un Corvette'inin renginde. Gerçek bir kabadayıymış gibi baktı yüzüme.

“Brubaker işindeki ilerlemeyi anlat” dedi.

“Brubaker benim işim değil.”

“Sanchez bana katili bulduğunu söyledi.”

“Değilmiş.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Kime bakıyordun?”

“Senin eski karma.” “Ne?”

“Biri bana onun ordudaki albayların yarısıyla yattığını söylemişti. Hobisi buymuş. Ben de onların arasında Brubaker da olabilir diye düşünmüştüm. Yani yüzde elli bir şans vardı.”

Yüzüme öylece baktı.

“Şaka ediyordum” dedim. “Kimse değildi. Yanlış iz.”

Öfkeyle çevirdi bakışlarını. Ben kalkıp kapıyı kapadım. Yine yerime dönüp oturdum.

“Küstahlığın inanılmaz boyutlara vardı” dedi.

“Öyleyse bir şikâyet dilekçesi yaz, Willard. Emir komuta zincirinden yukarı çık ve birilerine duygular ını incittiğimi söyle. Bakalım sana inanacak kimse bulacak mısın? Ya da böyle bir şeyi kendi başına halledemediğine kanacak biri çıkacak mı? Bu dilekçenin dosyana işlendiğini düşün. Bir yıldızlı generaller heyetinde bunun nasıl bir izlenim yaratacağını düşün.”

Willard iskemlesinde kıvranmaya başladı. Bakışları odada dolaştı. Gözlerini Summer'ın haritasına ilişti.

“Ne bu?”

“Harita” dedim.

“Ne haritası?”

“Birleşik Devletlerin doğusu.”

“O iğneler ne öyle?”

Yanıt vermedim. Kalkıp duvara gitti. Parmak uçlarıyla iğnelere tek tek dokundu: D.C, Sperryville ve Green Valley. Sonra Raleigh, Fort Bird, Cape Fear ve Columbia.

“Nedir bunlar. ”

“Toplu iğneler” dedim.

Green Valley üzerindeki iğneyi çekti.

“Bayan Kramer” dedi. “Sana o işe karışmamam söylemiştim. ” Bütün iğneleri çekip yere fırlattı. Sonra kap ı giriş ç ıkış kayıtlar ını gördü. Onlar ı alıp inceledi, Vassell ve Coomer'a gelince durdu.

“Sana onlara da kar ışıma demiştim” dedi.

Listeyi duvardan çekerken selobant badanayı da söktü. Sonra haritayı da çekip yere attı. Yine badanalar döküldü. İğneler duvarda küçük delikler bırakmışlardı. Kendi başlarına bir

haritaya benziyordu bunlar. Ya da takımyıldızına.

“Duvarda delik açmışsın” dedi. “Ordu malının böyle kullanılmasını kabul edemem. Odaya gelen ziyaretçiler ne düşünür sonra?”

“Duvarda bir harita olduğunu” dedim. “Onu yerinden çıkarıp duvarı berbat eden sensin.”

“Delta'ya gitmemi ister misin?” dedi.

“Belini kırmamı ister misin?”

Birden sakinleşti.

“Bundan sonraki terfini düşünmelisin” dedi. “Ben buradayken seni yarbay yapacaklarını mı sanıyorsun?”

“Hiç sanmıyorum” dedim. “Ama senin burada fazla kalacağını da sanmıyorum”

“Bir daha düşün. Burası rahat bir yerdir. Ordunun da her zaman polise ihtiyacı olacaktır.”

“Ama senin gibi hıyarlara hiçbir zaman ihtiyacı olmayacaktır. ” “Senden kıdemli bir subayla konuştuğunu unutma.”

Çevreme bakındım. “Ben ne dedim ki? Ortalıkta bir tanık görmüyorum.”

Sustu.

“Sende bir otorite sorunu var” dedim. “Onü çözmeye çalışmanı izlemek eğlenceli olacak. Belki de bunu spor salonunda erkek erkeğe çözümleyebiliriz. Bunu denemek ister miydin?”

“Güvenli bir faks makinen var mı?” diye sordu.

“Dışarıda var elbette. Gelirken yanından geçtin. Ne yani? Aptal olduğun kadar kör müsün?”

“Yarın saat tam dokuzda başında ol. Sana bir dizi yazılı emir göndereceğim. ”

Son bir kere daha öfkeyle baktı yüzüme. Sonra dışarı çıkıp kapıyı öyle bir çarptı ki, duvarlar zangırdadı, hava cereyanından yerdeki harita havalandı.

Masamın başından kalkmadan telefonla Washington'daki kardeşimi aradım ama telefonu açmadı. Annemi aramayı düşündüm. Sonra söyleyecek bir şeyim olmadı aklıma geldi. Ne hakkında konuşursam konuşayım o, hâlâ yaşıyor musun? diye sormak için aradığımı bilecekti.

Kalkıp haritayı aldım, düzeltip yine duvara astım. Yedi toplu iğneyi yine yerlerine soktum. Kapı giriş çıkış kâğıdını da haritanın yanına tutturdum. Soma yerinden çıkardım. Bir yarar yoktu. Top yapıp çöp sepetine attım. Çavuşum yine kahve getirdi. Bebeğinin babasını düşündüm bir an. Neredeydi? Kötü bir koca mıydı? Eğer öyleyse, herhalde bataklıkta bir yerlerde gömülü olmalıydı. Telefonum

çaldı. Kadın açtı, dinledi, bana uzattı.

“Virginia'dan Detektif Clark” dedi.

Telefon kordonunu masanın çevresinde dolaştırıp yerime oturdum.

“İlerleme kaydediyoruz” dedi Clark. “Sperryville'den alman levyenin aradığımız silah olduğundan eminiz. Aynı hırdavatçıdan çalmanın bir eşini aldık ve adli tabip yarayla uyumlu olduğunu söyledi.”

“İyi çalışma” dedim.

“Araştırmaya devam etmeyeceğimi bildirmek için aradım. Bizimkini bulduğumuz için sizinkini aramayacağız. Fazla mesaiyi mazur gösteremem.”

“Bunu bekliyordum zaten” dedim.

“Çok özür dilerim.”

Cevap vermedim.

“Sizin tarafta bir yenilik var mı? Bana bir ad bulabildiniz mi?”

Gülümsedim. Adı unutabilirsin, diye düşündüm. Senden bir şey gelmezse, benden de sana bir şey gitmez. Zaten bir ad yoktu ki.

“Bir şey çıkarsa haber veririm” dedim.

Summer yarım saat sonra gelince, akşam dinlenmesini ve sabah kahvaltıda Subay Kulübü'ne gelmesini söyleyerek odasına gönderdim. Saat tam dokuzda, Willard'in emirlerinin geleceği saatte. Bol yumurtalı, bol kah-veli uzun ve keyifli bir kahvaltıda eder, sonra da onu çeyrek geçe filan büroya giderdik.

“Haritanın yerini değiştirmiştin” dedi.

“Willard çıkardı. Ben de tekrar astım.”

“Tehlikeli biri.”

“Belki. Belki de değildir. Zamanla anlaşılır.”

Summer gidince ben de odama çekildim. Bekârlar Yatakhane'sinde bir odam vardı. Motel gibi bir yerdi. Çoktan ölmüş Şeref Madalyalı birinin adını taşıyan bir sokak ve kapıma kadar uzanan bir ara yol. Her yirmi metrede bir sokak lambası vardı. Kapıma en yakın olan çalışmıyordu. Çünkü bir taşla kırılmıştı. Yerde cam kırıklarını görüyordum. Gölgeler içinde de üç kişi. Birincisinin yanından geçtim. Sakallı Delta çavuşu. Saatinin camına işaret parmağıyla vurdu. İkincisi de. Üçüncüsü yalnızca gülümsedi. İçeri girip kapımı kapadım. Uzaklaştıklarını işitmedim. Pek de rahat uyuyamadım.

Sabah kalktığımda gitmişlerdi. Subay Kulübü'ne gittim. Saat dokuzda yemek salonunun oldukça boş olması iyiydi. İyi olmayan kalan yiyeceklerin uzun zamandır ısınmıyor olmasıydı. Summer ile salonun ortasında küçük bir masada karşılıklı oturduk. Kalan her şeyi yedik diyebilirim. Summer ufak tefeki ama iyi yiyordu doğrusu. Kahvemizi içmekte hiç acele etmedik ve saat onu yirmi geçe büroya girdik. İçeride kıyamet kopuyordu. Telefonların hepsi çalmaktaydı. Louisianalı onbaşı çıldırarak gibiydi.

“Telefonunuzu açmayın” dedi. “Albay Willard arıyor. Emirleri aldığının hemen doğrulanmasını istedi. Çok sinirli.”

“Emirler neymiş?”

Onbaşı masasından bir faks kâğıdı alıp uzattı. Telefonlar çalmaya devam ediyordu. Kâğıdı almadım. Onbaşının elindeyken omzu üzerinden okudum. İki sık satırlı paragraf vardı. Levazım bürosunun giriş çıkışlarını incelemem isteniyordu. Sonra depoda olması gerekenleri listeleme-ye-çektim ve ardından bulgularımı mal sayımıyla doğrulayacaktım. Bütün eksik eşyayı tek tek çıkaracak ve bunların nerede bulunabileceği hakkında bir rapor hazırlayacaktım. Emri aldığımı doğrulamak için de hemen kendisine telefon edecektim.

Klasik bir cezaydı bu. Eski kötü günlerde kömürü beyaza boyamak, kum torbalarını kaşıkla doldurmak ya da yerleri diş fırçasıyla temizlemek emredilirdi. Şimdi verilen bu gereksiz işin de bitirilmesi iki hafta sürerdi. Gülümsedim.

Telefonlar hâlâ çalıyordu.

“Emri elime almadım” dedim. “Burada değilim.”

“Neredesiniz?”

“Birinin, üs komutanının bürosunun önündeki çiçeklerin arasına bir çiklet ambalaj kâğıdı attığını ve ordu malının böyle kirletilmesini kabul edemediğim için sabah güneş doğmadan ipucu peşine düştüğümü söylersin.”

Summer'ı çalan telefonlardan uzaklaştırarak dışarı çıkardım. “Sersem herif” dedim.

“Ortalıkta görünmemeksin. Her yerde seni arayacaktır.”

Durup çevreme bakındım. Hava soğuktu. Gri gökyüzü, gri binalar. “Gel bugün tatil yapalım” dedim. “Bir yere gidelim.”

“Yapacak işlerimiz var ama.”

Başımı salladım. Carbone. Kramer. Brubaker.

“Burada kalamam” dedim. “O nedenle Carbone için fazla bir şey yapamayız.”

“Columbia'ya gitmek ister misin?”

“O bizim işimiz değil. Sanchez'in yapmadığı bir şeyi biz yapamayız zaten.”

“Plaja gitmek için de çok soğuk” dedi Summer.

Birden havanın plaja gidemeyecek kadar soğuk olmamasını istedim. Summer'ı plajda bikiniyle görmek isterdim. Mümkünse en küçüğünden bir bikiniyle.

“Çalışmalıyız” dedi.

“Green Valley'e gidelim” dedim. “Detektif Clark'ı ziyarete. Ondan levye notlarını isteyebiliriz. Bizim için bir başlangıç yaptı. Belki de işi bitirebiliriz. Şu anda dört saatlik bir araba yolculuğu iyi bir yatırım olur.” “Dört saat de dönüş.”

“Yemek yeriz. Belki akşam yemeği. İzinsiz kaçmış oluruz.”

“Bizi bulurlar.”

Başımı salladım.

“Beni kimse bulamaz. Asla.”

Ben kaldırımda beklerken Summer gidip beş dakika sonra, daha önce kullandığımız yeşil Chevy ile geldi. Arabayı kaldırıma yanaştırıp ben davranmadan bağıncı dışarı uzattı.

“Bu akıllıca bir şey mi?” diye sordu.

“Elimizdeki tek imkân bu” dedim.

“Onu demek istemedim. Kapıdan çıkarken kayda geçeceksin. Saat on otuz. Willard kontrol edebilir.”

Ben bir şey söylemeyince gülümsedi.

“Bagajda saklanabilirsin” dedi. “Kapıdan geçince çıkarsın.”

Başımı salladım. “Saklanacak değilim. Hele Willard gibi biri için. Deftere bakarsa ona çiklet kâğıdı atan herifi eyaletler arasında aramakta olduğumu söylerim. Hatta küresel boyutta. Tahiti'ye gidebiliriz.”

Summer'ın yanına oturdum, koltuğu arkaya yatırdım ve yine bikinileri düşünmeye başladım. Kuzeye gittikçe hava iyileşmeye başlamıştı. Alçak gri bulutların altından parlak kış güneşine çıktık. Askeri araç olduğu için radyosu yoktu. Sivil modelin bir AM ve FM ve bir de kaset girişi olacağı yerde yalnızca bir plaka vardı. Biz de zaman zaman konuştuk, çoğunlukla amaçsız bir sessizliğe gömüldük. Özgür olmak garip bir duyguydu. Hemen hemen bütün yaşamımı ordunun bana olmamı emrettiği yerde bulunarak geçirmiştim, her bir günün her bir dakikasını. Şimdi kendimi okuldan kaçmış gibi hissediyordum. Dışarıda bir dünya vardı. Kaos içinde, düzensiz ve disiplinsiz kendi işini görüyordu ve ben de kısa bir an için onun bir parçasıydım. Koltuğa yaslanıp onun akan bir nehirdeki güneş ışınları gibi parıltılarla rastgele imajlar olarak gözlerimin önünden geçişine baktım.

“Sen tek parça mayo mu yoksa bikini mi giyersin?” diye sordum. “Neden?”

“Plajı düşünüyordum da.”

“Çok soğuk.”

“Ağustos'ta soğuk olmaz.”

“Sen Ağustos'ta burada olacak mısın?”

“Hayır” dedim.

“Yazık. Ne giydiğimi asla bilemeyeceksin.”

“Bana bir resim gönderebilirsin.”

“Nereye?”

“Herhalde Fort Leavenworth cezaevine. Azami güvenlik kanadına.” “Nerede olacaksın gerçekten? Ciddi soruyorum.”

“Hiçbir fikrim yok. Ağustos'a sekiz ay var.”

“Bulduğun yerler içinde en iyisi hangisiydi?”

Gülümsedim. O soruyu soran herkese verdiğim cevabı verdim ona. “Burası” dedim. “Şu anda.”

“Willard arkanda olduğu halde mi?”

“Willard bir hiçtir. O benden önce gidecek.”

“Neden burada ki?”

Koltuğumda kıpırdandım. “Kardeşim onların şirketleri kopya ettiklerini söylüyor. Hiçbir şey bilmeyenler statükoya yatırım yapmıyorlar.” “Demek yakıt tüketimi algoritmaları yazmak üzere eğitilmiş biri ilk haftasında iki ölü askerle kar şılaşıyor. İkisinin de soruşturulmasını istemiyor.”

“O eski düşünce biçimi olurdu çünkü. Şimdi ilerlemek, büyük resmi görmek zorundayız.”

Summer gülümseyerek yola devam etti, Green Valley rampası na haddinden hızlı girdi.

Green Valley Emniyet Müdürlüğü binası kasabanın kuzeyindeydi. Beklediğimden büyüktü, aslında Green Valley beklediğimden büyüktü. Daha önce gördüğümüz o sevimli merkezi sarıyordu ama sonra neredeyse ta Sperryville'e kadar kuzeye uzanıyordu. Polis Merkezi yirmi otuz polislik büyüklükte görünüyordu. Arazinin ucuz olduğu yerlerde inşa edilen binalar gibi alçak ve uzundu. Tek katlı bir ana bina ile iki kanattan oluşuyordu. Kanatlar dik açı oluşturarak yapıldığından bina U biçimindeydi. Önde bir çimenlik ve iki yanında park yerleri, çimenliğin ortasında da bir bayrak direği vardı.

Sağ taraftaki parkta iki polis aracının arasına bıraktık arabayı. Binanın ön kapısından girip Detektif Clark'ı sorduk. Masa başındaki memur dahili telefonla konuştuktan sonra sol kanadı işaret etti. Bir koridordan geçip basketbol sahası genişliğinde bir odaya girdik. Burası detektiflerin odası olmalıydı. Dört ziyaretçi iskemlesinin yanında bir resepsiyonist masası, onun ilerisinde bir teğmen bürosunun kapısı ve üzeri telefonlar ve kâğıtlarla kaplı sırt sırta dayanmış üç çift masa vardı. Dosya dolapları duvarlara sıralanmıştı. Pencereleri kirliydi, jaluzileri çarpılmış ve kırılmıştı.

Resepsiyon masasında kimse yoktu. Odada iki detektif vardı, ikisi de spor ceketliydi ve bize sırtları dönüktü. Biri Clark'tı. Telefonla konuşuyordu. Parmaklığa vurunca ikisi de döndüler. Clark bir an durdu, şaşkınlıkla baktı, sonra içeri gelmemizi işaret etti. İskemleleri masasının iki yanına çekip oturduk. Clark konuşmaya devam etti. Biz bekledik. Çevremi bakındım. Teğmenin odası belden yukarı camlıydı. İçerde büyük bir masa vardı ama ardında kimse yoktu. Masa üstünde bizim patologun yaptığı gibi iki alçı kalıp duruyordu. Gidip bakmadım. Bu pek nazik bir hareketmiş gibi gelmedi.

Clark konuşmasını bitirdi, telefonu kapayıp önündeki kâğıda bir not aldı. Sonra ikimizi birden görebileceği kadar geri itti koltuğunu. Bir şey söylemedi. Nezaket ziyareti yapmadığımızı biliyordu. Ama aynı zamanda kendisine bir ad getirip getirmediğimizi sormak da istemiyordu. Getirmemiş olduğumuz takdirde budala gibi görünmeyi istemiyordu da ondan.

“Geçerken uğradık” dedim.

“Hoş geldiniz” dedi.

“Biraz yardım rica edecektik.”

“Nasıl bir yardım?”

“Bize levyeye ilgili notlarımızı verebileceğinizi düşündük. Artık sizin ihtiyacınız kalmadı, sizinkini buldunuz zaten.”

“Notlar mı?”

“Hırdavatçı dükkânlarının listesini çıkarmıştın. Senin bıraktığın yerden başlarsak zaman kazanmış oluruz diye düşündüm.”

“Faksla gönderebilirdim” dedi.

“Sana zahmet vermek istemedik.”

“Pekâlâ” dedi. “Levyeye notları.” Kalkıp dosya dolaplarından birine gitti. Bir santim kalınlığında yeşil bir dosya getirip masanın üstüne attı. ‘İyi şanslar’ dedi.

O yine yerine otururken Summer'a dosyayı almasını işaret ettim. Dosyayı açtı, kâğıtları şöyle bir elden geçirip yüzünü buruşturdu, bana uzattı. New Jersey'den Kuzey Carolina'ya kadar uzanan uzun bir listeydi. Adlar, adresler ve telefon numaraları. İlk doksan tanesi işaretli, ondan sonra gelen dört yüz kadarı işaretsizdi.

“Dikkatli olmalıyız” dedi Clark. “Bazılar ı ona kanca, baz ı lar ı yıkım demiri diyorlar. Neden söz ettiğinizi anlad ıklar ından emin olun.” “Farklı boylarda mı?”

“Çok değişik tipleri var. Bizimki oldukça büyük.”

“Görebilir miyim? Yoksa kanıt odanızda mı?”

“Kanıt değil” dedi Clark. “Gerçek silah değil. Yalnızca Sperryvil-le'deki dükkândan ödünç aldığımız bir örnek. Mahkemeye sunamayız.” “Ama alçı kalıplar ına uyuyor.”

“Eldiven gibi hem de.” Bir daha kalkıp teğmenin odasına gitti, masanın üstünden alçı kalıplarını aldı. Her birini bir elinde taşıyarak getirip masas ının üstüne bıraktı. Bizimkilere çok benzeyen kalıplardı. Bir pozitif bir de negatif. Bayan Kramer'ın baş ı Carbone'ninkinden küçüktü. O nedenle öldürücü yaranın izi bizimkinden daha kısaydı. Ancak aynı derecede derin ve çirkindi. Clark kalıbı alıp parmağını izin üzerinden geçirdi.

“Çok şiddetli bir darbeymiş. Uzun boylu, güçlü kuvvetli ve sağ elini kullanan birini arıyoruz. Öyle birini gördünüz mü?”

“Aynaya her baktığımda” dedim.

Silahın kalıbı bizinkinden daha kısaydı. Ama onun dışında aynen ona benziyordu.

“Gerçek levyeyi görebilir miyim?” dedim.

“Elbette.” Clark masasının bir çekmecesini açtı ve daha iyi görebilmem için koltuğunu geriye itti. Bir önceki sabah gördüğüm siyah demirin eşiydi. Aynı biçim, aynı kontürler, aynı renk, aynı boy, aynı çatal ve aynı parıltı. Fort Bird'ün morgunda bıraktığımızın tıpatıp eşi.

On beş kilometre ilerideki Sperryville'e gelince Clark'm listesinden hırdavatçının adresini buldum. Green Valley'e yakın olduğu için beşinci satırdıydı. Ama telefon numarası yanında işaret yerine Cevap yok yazıyordu. Dükkân sahibinin camcı aramak ve sigorta şirketiyle uğraşmakla meşgul olduğunu tahmin ettim.

Sperryville büyük bir yer olmadığından adresi etrafi dolaşarak aradık. Sokak adını izleyince bir çıkmaz sokağa girdik. Sokak küçük bir avluda son buluyordu ve hırdavatçı da tam karşımızdaydı. Tek katlı küçük bir samanlığa benziyordu ve kırsaldan çok şehrli görünecek tarzda boyanmıştı. Gerçek bir aile işletmesine benziyordu. Eski bir tahta tabelada aile ad ı yazmaktaydı. Küçük bir Amerikan işletmesi, iyi ve kötü günlere göğüs gererek kuşaktan kuşağa varlığını sürdürmüş.

Ancak gece karanlığında hırsızlık için ideal bir yerdi doğrusu. Sakin, uzak, ana caddeden geçenlerin görmesi imkânsız, üst katta oturan yok. Sağda bir kapı, yanında bir vitrin vardı. Vitrinde kontrplakla kapanmış bir delik. Deliğin bir ayakkabı ökçesiyle açıldığını tahmin ettim. Uzun boylu biri sol kolunu delikten omzuna kadar soktuğu takdirde eli kapının sürgüsüne erişebilirdi. Ancak elbisesinin camlara takılmaması için kolunu iyice içeri sokup sonra dirseğini yavaşça bükmeliydi. Onu karanlıkta soluk soluğa, sol yanağını soğuk cama dayamış, el yordamıyla kapı kolunu ararken gözümün önüne getirebiliyordum.

Dükkânın önünde park ettik. Dışarı çıkıp bir iki dakika vitrini gözden geçirdik. Her şey düzenli bir biçimde raflara yerleştirilmişti. Hepsinin üstünde bir fiyat etiketi vardı. Bu vitrin sanki, elimizde olanlar bunlar. İstiyorsan gel al, diyordu. Ama hepsi de kaliteli mallara benziyordu. Bazılarının ne işe yaradıklarını bile bilmiyordum. Zaten alet edevattan pek anlamazdım. Bıçaklar dışında hiçbirini kullanmış değildim. Ama bu dükkânın satacağı şeyleri dikkatle seçtiğini de görebiliyordum.

içeri girdik. Biz girerken kapının üstündeki çingirak çaldı. Vitrinde gördüğümüz düzen içeride de vardı. Ahşap döşeme. Hafif bir makine yağı kokusu. Sırayla dizilmiş kutular. Müşteri yoktu. Tezgâhın ardında altmış yetmiş yaşında bir adam çingırağı işitince başını kaldırmış bize bakıyordu. Orta boylu, ince yapılı, biraz da kamburca. Üzerinde gri bir hırka, gözlerinde yuvarlak gözlükler vardı. Gözlükler onu zeki biriymiş gibi gösteriyordu ama aynı zamanda sanki küçük bir tornavidadan daha büyük bir şey tutmaya alışmamış gibi bir hava da vermekteydi. Sanki üniversitede bu aletlerin tasarımı, tarihçesi ve gelişmesi hakkında ders vermek yerine onları satıyormuş gibi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Çalman levye için geldik” dedim.

“Askersiniz” dedi. “Sıkıyönetim mi ilan edildi?”

“Paralel bir soruşturma yürütüyoruz” dedi Summer.

“Askeri polis misiniz?”

“Evet” dedi Summer. Adlar ımızı ve rütbelerimizi söyledi. Adam da kapının üstündekiyle aynı olan kendi adını.

“Levye pazarı hakkında biraz bilgi istiyorduk” dedim, ilgilenmiş ama pek de heyecanlanmamış gibi bir ifade belirdi yüzünde. Bir adli tıp yetkilisine DNA yerine parmak izi konusunu sormuşum gibi. Levyeye ilgili gelişmelerin uzun zaman önce durduğu izlenimine kapıldım.

“Nereden başlayayım?” dedi.

“Kaç tür vardır?”

“Onlarca. Benim iş yapabileceğim en az altı üretici var. Pek çok da iş yapmak istemediğim.”

Çevreme bakındım. “Yalnızca kaliteli mal sattığınız için.”

“Çok doğru. Büyük marketlerle yalnızca fiyatta rekabet edemem. Onun için en üstün kalite ve hizmeti sunmalıyım. Ucuz levyeler Çin'den gelir. Seri üretim, dökme demir, düşük kalite çelik. Ben öyle şeylerle ilgilenmem.”

“Peki siz ne satarsınız?”

“Avrupa'dan titanyum levye ithal ederim. Çok pahalı ama çok sağlamdır. Daha önemlisi, çok hafif.

Polis ve itfaiyeciler için imal edilir. Ya da paslanman ın olabileceği sualt ı çalışmalar ı için. Ya da küçük, dayanıklı ve kolay taşman bir şey isteyenler için.”

“Ama alman onlardan biri değildi.”

Yaşlı adam başını salladı. “Hayır, titanyum levyeler uzmanlar içindir. Sattığım diğerleri biraz daha sıradandır.”

“Onlar nedir peki?”

“Burası küçük bir yer olduğu için malımı dikkatle seçmek zorundayım. Bu bir bakıma benim için yüksek de, diğer taraftan özgürlük verdiği için keyiflidir de. Kararlar ı yalnızca ben veririm.

Levyeye gelince de yüksek karbonlu krom çeliğini seçerim. Ondan sonra sorun ifte su verilmiş olup olmad içidir. Ben sağlam olması için ifte su verilmiş tercih ederim. Soma uçların kullanım için ince ve güvenlik için de özel sertleştirilmiş olması gerekir. Bu bazı durumlarda insanın canını kurtarır. Yüksek bir çatıda bir çivi söktüğünüzü düşünün. Ucu kırılacak olursa kendinizi aşağıda bulursunuz.”

“Sanırım haklısınız” dedim.

“Ben malımı Pittsburgh'un çok eski bir şirketi olan Fortis'ten alırım. Benim için iki model yaparlar. Bir 011 sekiz inçlik ve bir de bir metrelik. Her ikisi de ifte su verilmiş krom çeliğinden, uçlar ı sertleştirilmiş ve çok iyi kalite boyayla boyanmıştır.”

“alman bir metrelikti demek” dedim.

Falcıymışım gibi bakt ı yüzüme.

“Detektif Clark kendisine ödünç verdiğiniz örneği göstermişti” dedim. “Anlıyorum.”

“Bu anlattığınız Fortis nadir bir nesne midir?”

Sanki düşkinkliğma uğramış gibi yüzünü buruşturdu.

“Yılda bir tane satarım. Şanslıysam iki. Çok pahalıdırlar. Ne yazık ki, kaliteden anlayanlar giderek azalıyor.”

“Bu her yerde böyle mi?”

“Her yerde mi?” dedi.

“Diğer dükkânlarda” dedim. “Bölgesel olarak. Fortis levyelerinde.” “Özür dilerim” dedi.

“Anlatamad ım sanırım. Bunlar benim için özel olarak yapılır. Benim tasarımıım üzerine. Ismarlama mallardır.”

“Yani bu dükkân için özel mi yapılıyor?”

“Bağımsızlığın ayrıcalığı. Dünyada eşi yoktur.”

“En son ne zaman sattınız?”

“Dokuz ay önce.”

“Boyası çıkar mı?”

“Ne demek istediğinizi biliyorum. Cevabım evet, elbette çıkar. Eğer yeni görünen bir tane bulursanız, işte o yılbaşı gecesi çalınandır.”

Detektif Clark gibi biz de kıyaslamak amacıyla bir örnek aldık. Levye makine yağıyla yağlanmış ve orta demirine kâğıt sarılmıştı. Chevy'nin arka koltuğuna bıraktık. Soma hırdavatçının yüz metre kadar ilerisinde bir yerden sandviç alıp arabada yedik.

“Bana üç yeni bulgu söyle” dedim.

“Bir: Bayan Kramer ve Carbone aynı silahla öldürüldüler. İki: Aralarında bir bağ bulmaya çalışarak keçileri kaçıracağız. ”

“Ya üçüncüsü?”

“Onu bilmiyorum işte.”

“Üç: Kötü adam Sperryville'i iyi tanıyordu. Kasabayı bilmiyor olsan, gece karanlığında, acelen varken dükkânı bulabilir miydin?”

On camdan baktık. Sokağın ağzı ancak görünüyordu. Ama biz zaten orada olduğunu biliyorduk. Üstelik gündüzdü.

Summer gözlerini kapadı.

“Silah üzerinde odaklan” dedi. “Başka her şeyi unut. Onu gözlerinin önüne getir. Özel yapım levye. Dünyada eşi yok. Şu sokaktan alındı. Soma 1 Ocak'ta sabahın saat ikisinde Green Valley'deydi. Sonra dördünde akşam saat dokuzda Fort Bird'de. Bir yolculuğa çıktı. Nereden yola çıktığını ve yolun nerede sona erdiğini biliyoruz. Arada nereden geçtiğini bilmiyoruz ama yol boyunca belirli bir noktadan geçtiğini biliyoruz. Fort Bird'ün ana kapısından geçti. Ne zaman olduğunu bilmiyoruz ama geçtiğini kesin olarak biliyoruz. ”

Gözlerini açtı.

“Oraya dönmeliyiz” dedi. “Kapı giriş kayıtlarına bir daha bakmalıyız. En erken 1 Ocak sabah altıda girebilirdi, çünkü Bird'le Green Valley arası dört saattir. Kapıdan en geç de 4 Ocak akşam sekizde girebilirdi. Seksen altı saatlik bir süre var arada. O süre içinde kapıdan geçmiş olanların kayıtlarını incelemeliyiz. Çünkü levyenin içeri girdiğini biliyoruz ve kendi başına yürüyerek çıkmadığından da eminiz. ”

Cevap vermedim.

“Özür dilerim” dedi. “Listede çok isim var. Kolay iş değil.”

O okuldan kaçma duygusu tamamen kaybolmuştu. Caddeye çıkıp I-95'i arayarak doğuya yöneldik. Otoyolu bulunca Bird yoluna girdik. Telefondaki Willard'a doğru. Öfkeli Delta grubuna doğru. Kuzey Carolina eyalet sınırını geçmeden gri bir bulutun altına girdik. Gökyüzü karardı. Summer farları yaktı. Yolun karşısındaki Eyalet Polisi binasını, Kramer'in çantasının bulunduğu yeri, bir buçuk kilometre somaki dinlenme yerini geçtik. Kramer'in motelinin arkamızda bıraktıktan elli kilometre sonra Fort Bird'ün kapısına vardık. Nöbetçi giriş kaydımızı tam 19:30'da yaptı. 1 Ocak saat 06:00 ile 4 Ocak saat 20:00 arasındaki bütün giriş kayıtlarının fotokopisini çekip derhal bürome göndermesini söyledim.

Bürom çok sakindi. Sabahın gürültüsü çoktan bitmiş, bebeği olan çavuş nöbete girmişti. Yorgun görünüyordu. Fazla uyuyamadığım düşündüm. Sabah kadar çalışmıştı ve sonra da herhalde çocuğuyla oynamıştı. Zorlu bir yaşamdı. Kahve kaynıyordu. Kahveyi benim kadar seviyor diye düşündüm. Belki de daha fazla.

“Deltalar çok huzursuz” dedi. “Bulgari-tutukladığınızı biliyorlar.” “Tutuklamadım. Yalnızca birkaç soru sordum.”

“Onlar bu ayrımı yapmaya hevesli görünmüyorlar. Buraya gelip gidip durdular.”

“Silahlı mıydılar?”

“Silahlı olmalarına gerek yok. Onları oda hapsine almalısınız. Bunu yapabilirsiniz. Komutan vekilisiniz.”

Başımı salladım. “Başka?”

“Geceyarısından önce Albay Willard'ı aramazsanız sizi üssü izinsiz terkle suçlayacak.”

“Başka?”

“Sanchez bir on-on altı istiyor” dedi. “Fort Jackson'da. Kardeşiniz de yine aradı.”

“Mesaj bıraktı mı?”

“Hayır.”

“Peki” dedim.

Odama gidip telefonu kaldırdım. Summer haritanın önüne geçti.

Parmaklarını iğneden iğneye dolaştırdı: Washington'dan Sperryville'e, oradan Green Valley'e, Green Valley'den Fort Bird'e. Joe'nun numarasını çevirdim. İkinci çalışta açtı.

“Annemi aradım” dedi. “Hâlâ dayanıyor.”

“ ‘Yakında Joe' demişti. Her gün aramamız gerekmez.” “Düşündüğümüzden çabuk olacak.”

“Sesi nasıldı?”

“Titrek.”

“Sen iyi misin?”

“Fena değil. Ya sen?”

“Şimdilik pek de harika bir yıl oluyor diyemeyiz.”

“Bir kere de sen ara.”

“Bir iki güne kadar ararım.” “Yarın ara” dedi.

Telefonu o kapadı. Bir an bekledikten sonra çavuşa Sanchez'i aramasını söyledim. Ahizeyi kulağıma dayamış beklerken Summer bana bakıyordu.

“Her gün aramak mı?”

“Alçının çıkmasını bekliyormuş” dedim.

Summer bir süre daha yüzüme baktıktan sonra haritaya döndü. Hoparlörü açtım. Az sonra Sanchez'in sesi duyuldu.

“Columbia polisini Brubaker'ın arabası için zorluyorum” dedi. “Daha bulamadılar mı?”

“Hayır. Fazla bir çaba da göstermiyorlar. Nedenini anlamıyorum. O yüzden rahatsız edip duruyorum.”

“Ve?”

“Ve ayakkabının öteki tekini de attılar.”

“Yani?”

“Brubaker Columbia'da öldürülmemiş. Cesedi oraya atılmış.”

Sanchez, Columbia adli tıbbının Brubaker'ın cesedinde sokağa atılmadan üç saat önce öldürüldüğüne işaret eden karışık morluklar bulduklarını söyledi. Morluklar bir insanın öldükten sonra kanından kaynaklanır. Kalp durur, dolaşım durur ve sıvı kan yerçekimi nedeniyle vücudun en alt kısmında toplanır ve bir süre sonra oradaki deri morumsu bir renk alır. Üç ila altı saat sonra renk, fotoğraf baskısında olduğu gibi sabitleşir. Sırtüstü düşüp ölen birinin göğsü solgun, sırtı mordur. Ya da tam aksi. Ama Brubaker'daki morluklar vücudunun her yerindeydi. Columbia doktorları onun

öldürüldükten soma üç saat kadar sırtüstü bırakıldığını soma sokağa yüzüstü atıldığını saptamışlardı. Morluklar sabitleşmeye üç saatte başladığı için saat konusunda tahminlerinden emindiler. Sırtında ilk sabit morluklar ve göğsünde daha somaki morluklar olduğunu söylüyorlardı. Ayrıca sırt ında ölü etin kısmen piştiği geniş bir şerit vardı.

“Arabanın bagajındaymış” dedim.

“Egzozun tam üstünde” dedi Sanchez. “Üç saatlik yolda bir hayli ısınmıştır.”

“Bu pek çok şeyi değiştirir.”

“Bir kere arabasını neden Columbia'da bulmadıklarımızı açıklar.”

“Ya da neden tanık bulamadıklarını. Kayıp mermi kovanlarıyla mermileri de.”

“Şimdi ne arayacağız?”

“Bir arabada üç saat” dedim. “Gece ve yollar boş. Üç yüz yirmi kilometre çapında bir bölge.”

“Çok büyük bir alan” dedi Sanchez.

“Columbia polisi ne yapıyor?”

“Eli yanmış gibi geri çekiliyor. Olay artık FBI'ın oldu.”

“Büro uyuşturucu için ne düşünüyor?”

“Biraz kuşkulular. Eroinin bize göre olmadığını düşünüyorlar. Onlara göre biz daha çok marihuana ve amfetamine düşkünümüz.”

“İkisinden de şu anda kullanmayı isterdim.”

“Diğer yandan Deltalılar'm dünyamın her yerine gittiklerini biliyorlar. Pakistan, Güney Amerika. Eroinin geldiği yerler. T ıpkı Columbia polisinin yapacağı gibi onlar da bir sonuca ulaşamadıkları takdirde kullanmak için şimdi onu bir kenarda tutuyorlar.”

“Boşuna zaman kaybediyorlar. Eroinmiş. Brubaker gibi bir insan eroin işine girmektense ölmeyi tercih ederdi.”

“Onlar da öyle düşünüyorlar.”

Telefonu kapadı. Ben de hoparlörü kapayıp almacı yerine bıraktım.

“Herhalde kuzeyde öldürülmüştür” dedi Sumner. “Brubaker, Raleigh'den yola çıktı. Arabasını oralarda bir yerde aramalıyız.”

“Bizim işimiz değil” dedim.

“Pekâlâ, FBI oralara bakıyor olmalı.”

“Baktıklarından eminim.”

Kapı vuruldu. Kolunun altında kâğıtlarla bir onbaşı girdi içerdi. Selam verdi, bir adım yürüdü, kâğıtları masamın üzerine bıraktı. Bir adım geriledi ve bir selam daha çaktı.

“Kapı giriş kayıtlarının kopyaları, efendim, istenildiği gibi bu ayın biri ile dördü arası.”

Onbaşı olduğu yerde dönüp odadan çıktı, kapıyı kapadı. Kâğıtlara baktım. Altı yedi taneydi. Pek de kötü sayılmazdı.

“Haydi iş başına” dedim.

Haklı Dava Operasyonu yine yardımımıza yetişti. Alarm durumunun yükseltilmesi pek çok iznin iptal edilmiş olması demekti. Panama işi pek önemli olmadı ığından bu gerçek neden değildi ama askerlikte işler böy-leydi. Alarm derecesini yükseltip alçaltmazlarsa alarm sisteminin bir anlamı olmazdı.

izinler iptal edildiğinde de eğer insanlara boş zamanlarını dolduracak bir şey verilmezse anlamsız olurdu. Bu nedenle fazladan tâlim ve günlük hazırlık egzersizleri yapılırdı. Bunların çoğu yorucuydu ve sabah erkenden başlardı. O nedenle yılbaşını kutlamaya gidenlerin erken dönmüş olmaları bizim işimizi daha da kolaylaştıracaktı. Saat altıdan soma kapıda pek hareket olmadı ığına göre sabahın üçü ile beşi arasında gelmiş olmalıydılar.

Yılın ilk günü, incelediğimiz on sekiz saat içinde gelenler on dokuz kişiydi, ikisi Summer'la bendim. Kendimizi listeden sildik.

2 Ocak'ta bizden başka on altı kişi giriş yapmıştı. 3 Ocak'ta on iki. 4 Ocak saat 20:00'den önce on yedi. Seksen altı saatlik süre içinde altmış iki kişi. Bunlardan dokuzu mal getiren sivil sürücüler olduğundan onları da listeden sildik. Onlar gelip gitmişlerdi. Biri de benim gece nöbetçisi çavuşumdu. Kadın ve kısa boylu olduğu için onu da listeden sildik.

Sonunda soyadı, adının baş harfleri ve rütbesiyle kırk bir kişi kalmıştı. Bunlardan hangisinin kadın hangisinin erkek olduğunu anlamamanın yolu yoktu. Erkeklerin hangisinin uzun boylu, güçlü kuvvetli ve solak olmadığını da.

“Ben kadın erkek ayırımına bakarım” dedi Summer. “İlk listelerde adları tam yazıyor.”

Onu bu işle bırakıp patologa telefon ettim ve hemen morgda benimle buluşmasını söyledim.

Elimde levyeyle görülmek istemediğimden morga Chevy ile gittim. Kapıda park edip bekledim. Patolog beş dakika soma Subay Kulübü tarafından yürüyerek geldi. Yemeğini yarıda kesmiş olmalıydım. Karşılama için indim, sonra içeri eğilip arka koltuktan levyeyi aldım. Baktı. Öne geçip içeri yürüdü. Ne istediğimi anlamış görünüyordu. Bürosunu açıp ışıkları yaktı, çekmecedeki Carbone'yi öldüren levyeyi çıkardı. Masanın üstüne koydu. Ben de ödünç aldığım örneği yanına yerleştirip kâğıdını çıkardım. Tıpatıp eşitler.

Patolog, “Levyelerin çok çeşitleri var mıdır?” diye sordu.

“Akımın alamayacağı kadar çok” dedim. “Az önce esaslı bir levye dersi aldım.”

“Bu ikisi aynı gibiler.”

“Aynılar. Bezelye taneleri gibi. İnan bana. Özel yapım bunlar. Dünyada eşleri yok.”

“Carbone'yi hiç görmüş müydün?”

“Çok az” dedim.

“Duruşu nasıldı?”

“Ne gibi yani?”

“Kambur muydu?”

Barın loş aydınlığını düşündüm. Soma park yerindeki sert ışığı. Başımı salladım.

“Kambur duracak kadar uzun boylu değildi. Sağlam yapılıydı, dik duruyordu. Atletik görünüyordu.”

Peki.

Neden?

“Darbe aşağı vurulmuş. Yukardan aşağı değil de, yatay gelip vururken aşağı inmiş gibi. Carbone bir yetmiş beş boyundaydı. Yara yerden bir elli iki yüksekliğe açılmış. Eğer kambur durmuyorsa. Vuruş yukarıdan inmiş. Saldıran uzun boyluymuş.”

“Bunu zaten söylemiştin.”

“Gerçekten uzun demek istiyorum. Bunun üzerinde çalıştım. Saldırganın bir doksan ya da bir doksan beş olması gerek.”

“Benim gibi” dedim.

“Senin kadar da ağır. Bir kafatasını öyle parçalamak kolay iş değildir.” Cinayet yerini düşündüm. Yerde yaprak yığınları ve bilek kalınlığında dallar falan vardı ama düzlük sayılırdı. Bir kişinin diğerinden daha yüksekte olması mümkün değildi.

“Bir doksan bir doksan beş” dedim. “Buna yemin etmeye hazır mısınız?”

“Mahkemede mi?”

“Bu bir eğitim kazasıydı” dedim. “Mahkemeye falan gitmiyoruz. İkimizin arasında bir şey bu. Bir doksandandan aşağı olan insanları aramakla zaman mı kaybediyorum.”

Doktor derin bir soluk alıp verdi.

“Bir seksen yedi” dedi. “Garanti olması için. Yanılma payı. Bir seksen yediye yemin ederim.”

“Tamam” dedim.

Beni dışarı çıkarıp ışıkları söndürdü, kapıyı kilitledi.

Döndüğümde Summer masamın başında oturuyordu. Cinsiyet taraması bitmişti.

“Otuz üç erkek” dedi. “Yirmi, üç er, on subay.”

“Kim bunlar?”

“Her birlikten var. Delta ve Ranger izinleri tamamen kald ırılmıştı ama akşam geçiş kâğıtları vardı. Ayın birinde Carbone çıkıp dönmüştü.” “Onu silebiliriz” dedim.

“Otuz iki erkek öyleyse. Patolog dahil.”

“Onu da silebiliriz.”

“Otuz bir. Vassell ve Coomer dahil. Ayın birinde giriş ve çıkış ve ayın dördünde saat yedide giriş ve çıkış.”

“Onları da sil” dedim. “Yemek yiyorlardı. Balık ve biftek.”

“Yirmi dokuz. Yirmi iki er, yedi subay.”

“Şimdi Üs Karargâhı'na git ve bunların tıbbi kayıtlarını çıkar.” “Neden?”

“Boylarını öğrenmek için.”

“Vassell ile Coomer'm yılın ilk günü birlikte geldikleri sürücüleri Binbaşı Marshall için yapamam bunu. O ziyaretçiydi, tıbbi kayıtları burada- değildir.”

“Carbone öldürüldüğü gece o burada değildi, onu da silebilirsin.” “Yirmi sekiz” dedi.

Bana beyaz bir kâğıt parçası uzattı. 973 rakamım yazdığım kâğıttı, ilk zanlı sayısı.

“İlerleme kaydediyoruz” dedi.

Başımı sallad ım. Summer gülümseyip ayağa kalktı, dışarı çıktı. Ben masa başına geçtim. Koltukta sıcaklığı vardı. Soğuyana kadar zevkine vardım. Sonra telefonu açıp çavuştan üs levazım başçavuşunu bulmasını istedim. Onu da yemekten kaldıracaktım herhalde. Ama ben daha bir lokma bile yememiştim.

“Evet, efendim?” dedi, canı sıkılmış gibi.

“Bir sorum olacak” dedim. “Yalnız senin bileceğin bir şey.”

“Ne gibi?”

“Amerikan ordusunun erkek bir askeri için ortalama boy ve kilo.” Herif bir şey söylemedi ama can sıkıntısının uzaklaştığını hissettim. Ordu levazımını yılda milyonlarca üniforma, bir o kadar çift çizme alır ve bunların hepsi bir bütçeyle olduğundan neredeyse her santimini ve gramını bilirdi. Ve bu uzmanca bilgisini göstermekten hoşlanırdı.

“Sorun değil” dedi adam. “Amerika'da yirmi ila elli yaş arası erkek nüfus ortalaması bir yetmiş beş ve doksan kilodur. İspanyol asıllılar ortalamayı iki ila iki buçuk santim düşürür. Çok spor yaptığımızdan ortalama ağırlığımız, kasların yağdan daha ağır olması nedeniyle bir buçuk ila iki kilo daha fazladır.”

“Bunlar bu yılın rakamları mı?”

“Geçen yılın. Bu yılın daha başındayız.”

“Bir yetmiş yedi ve daha yukarı boyda kaç kişi var?”

“On kişide bir tane. Orduda genel olarak belki doksan bin. Bu çapta bir üste yüz yirmi kadar. Yarı boş bir uçak yani.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapadım. Onda bir. Summer yirmi sekiz tıbbi kayıt getire-çektik. Listedeki on tanesinden dokuzu dert edemeyeceğimiz kadar kısa olacaktı. Eğer şanslıysak yirmi sekizinden yalnızca ikisini, şansımız yoksa üçünü araştıracaktık. Dokuz yüz yetmiş üçten iki ya da üçe düşmüştük. ilerleme kaydediyorduk. Saate baktım. Sekiz buçuk. Boka battın, Willard, diye düşündüm.

Boka batan oldu kuşkusuz ama bu Willard değil, bizdik. Ortalamalar küçük matematik oyunları oynadılar ve Summer yirmi sekiz dosyayla geldi ve yirmi sekizi de kısa boyluydu. En uzunları bir seksen iki boyundaydı ve o da altmış beş kiloluk bir papazdı.

Ben çocukken bir ay kadar kamp dışında bir yerlerde küçük bir evde yaşamıştık. Evde yemek masası yoktu. Annem binlerini arayıp bir tane getirtti. Masa demonte halde gelmişti. Annemin masayı monte etmesine yardım ettim. Bütün parçalar karton kutunun içindeydi. Lamine bir tabla, dört krom bacak ve dört çelik vida. Hepsini yere dizdik. Ama birleştiremedik. Akıl almaz bir tasarımdı. Hiçbir parça diğerine eklenemiyordu. Yan yana oturup denedik. Dümdüz krom ellerimde buz gibiydi. Tablanın kenarları pürüzlüydü. Bir türlü monte edemedik. O sırada gelen Joe da denedi ama başaramadı. Babam da. Bir ay süreyle mutfakta yedik. Oradan taşındığımızda hâlâ masayı kurmaya çalışıyorduk. Şimdi yeniden onunla uğraşıyordum sanki. Hiçbir şey diğerine uymuyordu. İlk bakışta hepsi iyi görünüyor ama soma sönüp gidiyordu.

“Levyeye ayaklanıp kendi başına gelmedi” dedi Summer. “O yirmi sekiz kişiden biri getirmiş olmalı. Başka türlü buraya girmiş olamaz.”

Sustum.

“Yemek ister misin?” dedi.

“Aç olduğum zaman kafam daha iyi çalışır” dedim.

“Düşünecek şeyimiz kalmadı.”

Başımı salladım. Yirmi sekiz sağlık raporunu toplayıp bir kenara koydum. Summer'in otuz üç kişilik listesini de onun üstüne koydum. Levyeyi getirip intihar etmediği için Carbone listede değildi. Kısa boylu olduğu için patolog da. Vassell ile Coomer'la birlikte Marshall da. Vassell ile Coomer zıkkımlanıyorlardı ve Marshall gelmemiştii bile.

“Marshall neden burada değildi?” dedim.

Summer başını salladı. “Beni baştan beri rahatsız eden de o işte. Vassell ile Coomer ondan bir şey saklıyorlarmış gibi.”

“Yalnızca yemek yediler.”

“Ama Marshall, Kramer'ın cenazesinde onlarla birlikteydi mutlaka. Dolayısıyla ona özellikle onları buraya getirmemesini emretmiş olmalılar. Sanki buraya gelirken ona arabadan inip evine gitmesini söylediler.” Başımı salladım. Kurşuni Ocak göğü altında Arlington Milli Mezarlığında siyah resmi arabalar in uzayıp giden dizilişini gözümün önüne getirdim. Töreni, bayrağın katlanışını, tazim at ışıını düşündüm. Soğuğa hatta belki at iştiran kara kar şı çenelerini paltolarının yakalarına gömmüş açık başlı insanlar arabalarına dönüyorlar. MarshalPm Mercury'nin arka kapısını açtığını görür gibi oldum, önce Vassell, soma Coomer biniyor. Onları Pentagon otoparkına götürmüş, soma da arabadan inip direksiyona Coomer'm geçmesini beklemiş olmalı.

“Onunla konuşmalıyız” dedim. “Kendisine tam olarak ne söylendiğini öğrenmeliyiz. Nasıl bir neden ileri sürmüşler. Biraz sıkıntılı bir an yaşanmıştır. Onun gibi gözde biri d ışlandığını hissetmiş olmalı.”

Telefonu aç ıp çavuşuma Binbaşı Marshall'm numaras ını aramasını, kendisinin Pentagon'da 12. Kolordu kurmaylarından olduğunu söyledim. Sonra Summer ile oturup bekledik. Duvardaki haritaya baktım. Co-lumbia'daki iğneyi çıkarmalıydık. Resmi bozuyordu. Brubaker orada değil, başka bir yerde öldürülmüştü.

“Willard'i arayacak mısınız?” diye sordu Summer.

“Sanırım. Belki yarın.”

“Geceyarısından önce değil mi?”

“Ona o zevki tattırmak istemiyorum.”

“Bu bir riziko ama.”

“Ben korunuyorum” dedim.

“Sonsuza kadar değil.”

“Önemi yok. Nasıl olsa yakında Delta Gücü peşime düşer. O da diğer her şeyi gölgede bırakır.”

“Willard'i bu gece ara” dedi. “Benim sana tavsiyem.”

Yüzüne baktım.

“Bir dost olarak konuşuyorum. Üsten izinsiz ayrılmak büyük suçtur. Durumu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yok.”

“Peki” dedim.”

“Şimdi” dedi.

Yine, “Peki” dedim. Telefona uzanırken çavuş başını kapıdan uzattı. Binbaşı Marshall Amerika'da değilmiş. Geçici görevi ansızın sona erdirilmiş. Almanya'ya geri çağırılmış. Beş Ocak sabahı Andrews Hava Üs-sü'nden gitmiş.

“Kimin emriyle?” diye sordum.

“General Vassell'in.” “Peki.”

Kadın kapıyı kapadı.

“Beş Ocak” dedi Summer.

“Carbone ile Brubaker'ın öldürülmelerinin ertesi sabahı.” “Bir şey biliyor.”

“Burada bile değildi.”

“Yoksa neden hemen soma onu saklasınlar?”

“Bir rastlantı.”

“Sen rastlantılardan hoşlanmazsım”

Başımı salladım.

“Tamam” dedim. “Almanya'ya gidiyoruz öyleyse.”

18

Willard'in bir dış seyahati onaylaması mümkün olmad ığından gidip bir dizi seyahat harcama belgesi aldım ve odama dönüp gerekli yerlere kendi adımlı yazarak Yetkili Amir yerine de Leon Garber'm imzasını taklit ettim.

“Yasaları çiğniyoruz” dedi Summer.

“Bu Kursk Savaşı. Artık duramayız.”

Summer duraksadı.

“Seçme hakkın var” dedim. “Var mısın, yok musun? Bu konuda sana baskı yapamam.”

Susmaya devam etti.

“Bu harcama fişleri bir iki ay geri gelmez. O zamana kadar ya Willard gitmiş olur ya da biz. Kaybedecek bir şeyimiz yok.”

“Peki” dedi.

“Git toplan” dedim. “Üç günlüğüne gidiyoruz.”

Summer çıkınca çavuşa benim ardından kimin vekilim olacağını sordum. Adını bildirdiği kişi Subay Kulübü'nde gördüğüm kolu alçılı kadın yüzbaşıydı. Ona üç günlük gittiğimi, ben yokken komutanın onda olduğunu bildiren bir not yazdım. Soma Joe'ya telefon ettim.

“Almanya'ya gidiyorum” dedim.

“Pekâlâ. Kendine iyi bak.”

“Dönüşte Paris'e uğramadan Almanya'ya gidemem. Yani bildiğin durum nedeniyle.”

Durakladı.

“Doğru” dedi.

“Uğramamak haksızlık olur. Ama annem de onu benim senden daha çok sevdiğimi düşünmemeli. O da haksızlık olur. Sen de gelmelisin.”

“Ne zaman?”

“İki gün sonra gece uçağıyla gel. Ben seni Roissy-Charles de Gaulle havaalanında karşılarım. Birlikte gideriz.”

Summer beni odamın dışında bekliyordu, valizlerimizi yüklenip Chevy'ye taşıdık. En rahat Andrews Hava Üssü'nden gidebileceğimiz için resmi giyinmiştik. Sivil gece uçakları için geç kalmıştık, sabaha kadar da beklemek istemiyorduk. Arabaya atladık, kapıda kaydımız yapıldı. Arabayı Summer sürüyordu. Önce bir hızlandı sonra aynı yolda giden diğer arabalardan saatte on beş kilometre fazla bir hıza yerleşti.

Ben arkama yaslanmış yola bakıyordum. Yol kenarındaki alışveriş merkezlerini ve trafiği izledim. Elli kilometre sonra Kramer'ın motelinin önünden geçtik. Yonca yaprağından kuzeye döndük.

Dinlenme yerinden geçtik. Bir buçuk kilometre soma çantanın bulunduğu yerden geçtik. Gözlerimi kapadım.

Andrews'a kadar uyudum. Üsse geceyarısından sonra vardık. Arabamızı park edip seyahat belgelerimizin ikisi kar şılığında sabahın üçünde Frankfurt'a gidecek Ulaştırma Birliği C-130 uçağında iki yer aldık. Salonda, floresan ışıklarının altında, vinil kaplı koltuklarda bekledik. Askerler hep hareket halindedirler. Gece gündüz demeden her saat bir yerden başka bir yere gidip gelenler vardır. Kimse konuşmuyordu. Konuşulmazdı zaten. Hepimiz kaskatı, yorgun ve rahatsız olarak orada öylece oturduk.

Kalkışa yarım saat kala yükleme amiri bizi almaya geldi. Piste çıkıp rampayı tırmanarak uçağın karnına girdik. Ortadaki bölmede epey yük vardı. Biz sırtımızı duvara dayayıp oturduk. Doğrusu Air France'm birinci sınıfını tercih ederdim. Ulaştırma Birliği'nin hostesleri de yoktur, kahvesi de.

Saatinden biraz geç kalktıık, burnumuzu batıya verdik. Soma 180 derecelik bir dönüşle doğuya yöneldik. Uçağın penceresi yoktu ama şehrin üzerinde olduğumuzu biliyordum. Joe aşağıda bir yerlerde uyuyordu.

Uçak yükselip de sırtımızı dayadığımız gövdesi çok soğuyunca dirseklerimizi dizlerimize dayayıp öne eğildik. İçerisi konuşulmayacak denli gürültülüydü. Gözlerim bulamlaşana kadar önümdeki tank cephanesine baktım ve yine uyudum. Rahat değildi ama insanın askerde ilk öğrendiği şeylerden biri her yerde uyuyabilmektir. Belki on kere uyandım ve yolun çoğunu yarı uykulu bir halde geçirdim. Motor gürültüsü de insanı kendinden geçiriyordu. Yataktaki uykumun yüzde altmışı kadar rahattım diyebilirim.

Sekiz saat soma inişe geçtik. Anons yoktu. Pilottan neşeli bir mesaj da yoktu. Yalnızca motor gürültüsünde bir değişiklik vardı, aşağı doğru bir hareket ve kulakların tıkanması. Çevremde insanlar ayağa kalkmışlar geriniyorlardı. Summer sırtım bir cephaneye dayanmış, kedi gibi kaşıyordu. Güzel görünüyordu. Kısa saçları bozulmamış, gözleri parlaktı. Sanki kadere ya da zafere gittiğini biliyormuş ama hangisi olduğunu öğrenmemeyi kabullenmiş gibi kararlı görünüyordu.

İniş için yine yerlerimize oturduk. Tekerlekler piste değdi, geri tepme uğultusu işitildi ve fren başladı. Motor sustuktan soma epey gidip durduk. Rampa indirildi, açılan delikten kararmak üzere bir gökyüzü parçası görüldü. Almanya'da öğleden soma saat beşti. Açlıktan ölüyordum. Bir gün önce Sperryville'de yediğim sandviçten başka bir şey yememiştim. Summer'la kalkıp çantalarımızı aldık, sıraya girdik, rampadan aşağı indik. Hava soğuktu. Kuzey Carolina kadar soğuk.

Frankfurt havaalanının yasak askeri köşesindeydik. Bir otobüsle terminale gittik. Ondan sonra artık serbesttik. Diğerlerinin bazılarını bekleyen araçlar vardı. Bizim karşılayacak kimsemiz olmadığından taksi kuyruğundaki siviller arasına karıştık. Sıramız geldiğinde sürücüye elimizdeki belgelerden birini verip bizi 12. Kolordu'ya götürmesini söyledik. Adam memnun oldu. Her hangi bir ABD üssünde belgeyi dolara çevirebilirdi ve üstten de Frankfurt'a gidecek bir iki kişi nasıl olsa bulurdu. Kırk beş yıldır pek çok Alman gibi o da ABD ordusundan geçiniyordu. Altında bir Mercedes Benz vardı.

Yol yarım saat sürdü. Doğuya doğru şehir varoşlarından geçiyorduk. Ellilerde yapılmış açık bal rengi

binalar. Yeni mahalleler bat ıdan doğuya kavisli olup bombardıman uçaklarının yollarım izliyordu. Hiçbir millet Almanya gibi bir savaş kaybetmemiştir. 1945 yılında çekilmiş fotoğrafları herkes gibi ber de görmüştüm. Yenilgi yeteri kadar büyük bir sözcük değildi. Kıyamet daha iyi olurdu. Ülkenin tamamı moloza dönüşmüştü. Bunun kanıtları sonsuza kadar mimaride kendini gösterecekti. Mimarının alt ında da görülecekti. Telefon şirketi kablo için her çukur kazdığında kafatasları ve kemikler, çay fincanları ve mermi kovanları buluyordu. Yeni bir yere inşaat başlarken buharlı kazmalardan önce bir papaz gelip dua ederdi. Ben Berlin'de Amerikalılar arasında, kilometrelerce moloz yığını içinde doğmuştum. Onlar başlattılar, derdik.

Varoş sokakları düzenli ve temizdi. Binaların altlarındaki mağazalar parlak mallarla doluydu. Sokak adları siyah üzerine beyazla ve okunması güç eski harflerle yazılıydı. Arada sırada Amerikan askeri yol levhaları da vardı. 12. Kolordu oklarını izleyerek hedefimize yaklaşıyorduk. Meskûn bölgeden çıkıp birkaç kilometrelik ekili alandan geçtik. Burası âdeta meskûn bölgeyi çevreleyen, onu tecrit eden bir hendeği andırıyordu. Doğuda gökyüzü iyice kararmıştı.

12. Kolordu tipik bir görkemli günler tesisine yerleşmişti. Bir Nazi sanayici 1930'larda bin dönüm arazi içine bir fabrika inşa etmişti. Görkemli büro binalarının ardında yüzlerce metre uzanan alçak metal barakalar vardı. Barakalar defalarca bombalanıp hurdaya dönmüş, ana bina fazla bir hasar görmemişti. 1945'te yorgun bir Amerikan zırhlı tümeni oraya kamp kurmuştu. Başları eşarpla örtülü ve solgun basma giysili Frank-fürtlu zayıf kadınlar yiyeceğe karşılık molozu kaldırmaları için getirilmişlerdi. Kadınlar el arabaları ve küreklerle çalışmış lar, soma gelen istihkâm birlikleri ofis binasını adam etmiş ve molozları buldozerlerle atmıştı. Onun ardından Pentago'nun dev harcama dalgalan gelmişti. 1953'te mekân art ık bir amiral gemisi tesisine dönüşmüştü. Temizlenmiş tuğlalar, parıl parıl beyaz boya ve sağlam bir çevresel çit. Bayrak direkleri, nöbetçi kulübeleri. Yemekhaneler, bir dispanser ve depolar. Bin dönüm dümdüz arazi üzerinde binlerce Amerikan tank ı. Hepsi de sıra halinde ve yüzleri doğuya dönük, Fulda Boğazı için savaşa hazır.

Otuz yedi yıl sonra oraya vardığımızda hava, fazla bir şey göremeyeceğimiz denli kararmıştı. Ama temelde bir değişiklik olmayacağını biliyordum. Yalnızca tanklar değişmiş olacakt ı. İkinci Dünya Savaşı'm kazanan M4 Sherman tankları ana girişin iki yanındaki iki tanesi dışında çoktan gitmişlerdi. Bu ikisi de beton rampaları yarı çıkmış durumda, sanki bir tepeye tırmamıyorlarmış gibi dondurulmuş ve aydınlat ılmıştı. Yan taraflar ında parlak beyaz yıldızlar olan parlak yeşil tanklar. Özgün durumlarından çok daha iyi görünüyorlardı. Arkalarındaki kaldırım taşları beyaza boyanmış, uzun bir yol aydınlat ılmış ofis binasının önüne kadar uzanıyordu. Binanın arkasında şimdi M1A1 Abrams tanklarından yüz-lercesi olacakt ı. Tanesi yaklaşık dört milyon dolardı.

Taksiden inip nöbetçi barakasına doğru yürüdük. Özel Birlik armam bizi kapıdan geçirdi. Zaten Pentagon'un iç halkası dışındaki herhangi bir Amerikan askeri kontrol noktasından geçirirdi.

“Daha önce buraya gelmiş miydin?” diye sordu Summer.

Başımı salladım.

“Piyadelerle Heidelberg'e çok geldim ama.”

“Orası yakın mıdır?”

“Uzak sayılmaz. ”

Kapılara çıkan geniş basamaklarıyla bina, memleketteki küçük bir eyaletin meclis binasını andırıyordu. İçeri girdik. Kapının hemen ötesinde masa başında bir asker vardı. Askeri Polis değil, kolordudan bir büro eri. Kimliklerimizi gösterdik.

“Bize yeriniz var mı?” diye sordum.

“Sorun değil, efendim” dedi.

“İki oda. Bir gecelik. ”

“Ben telefon ederim, siz işaret levhalar ını izleyin.”

Koridorun arkasını gösterdi. Saatime baktım. Doğu Kıyısı saati ile tam öğle. Batı Almanya'da akşamın altısı. Karanlık.

“Askeri Polis komutanınızı istiyorum” dedim. “Hâlâ bürosunda mı?”

Telefon edip bir cevap aldı. İkinci kata çıkan geniş merdivenleri gösterdi.

“Sağda.”

Yukarı çıkıp sağa döndük. Her iki yanında bürolar olan uzun bir koridordaydık. Ahşap kapıların camları vardı. Aradığımızı bulup içeri girdik. Masa başında bir çavuşun oturduğu bir dış büro. Bird'dekin'in eşi. Aynı boya, aynı yer döşemesi, aynı mobilyalar, aynı ısı, aynı koku. Aynı makinede aynı kahve. Çavuş da o güne kadar gördüklerimden farksızdı. Sakin, becerikli, büroyu kendisinin yönettiğine inanan ve belki de bu konuda haklı olan bir görevli. Biz içeri girerken başını kaldırdı, yarım saniye yüzlerimize bakarak kim olduğumuzu kestirdi.

“Sanırım binbaşıyla görüşeceksiniz” dedi.

Başımı salladım. Telefonla içeriye haber verdi.

“Girin” dedi.

İç kapıdan girince masa başında Swan adında biri karşımıza çıktı. Swan'i iyi bilirdim. Son olarak üç ay önce Filipinler'de görmüştüm. Bir yıl sürecek hizmete yeni başlıyordu.

“Biliyorum” dedim. “Aralık ayının yirmi dokuzunda geldin buraya.”

“Ve de dondum” dedi. “Pasifik üniformam vardı. Kolordu ancak üç günde kıslık bir üniforma buldu.”

Şaşırمامıştım. Swan kısa boylu ve genişti. Neredeyse küp gibi. Levaz ımc ıların listesinde herhalde yalnızca kendisine ait bir kategori vardı.

“Amirin burada mı?” dedim.

Başım salladı. “Geçici görevle gitti.”

“Senin atama emrini Garber imzalamıştı, değil mi?”

“Öyle diyorlar.”

“Ne olduğunu anlayabildin mi?”

“Yaklaşamadım bile.”

“Ben de” dedim.

Sanki, ordu işte, ne yaparsın, der gibi omuzlarını silkti.

“Bu Teğmen Summer” dedim.

“Özel Birim mi?”

Summer başını salladı.

“Ama Summer iyidir” dedim.

Swan kolunu masanın üstünden uzattı, el sıkıştılar.

“Marshall adında birini arıyorum” dedim. “Binbaşı, 12. Kolordu kurmaylarından olmalı.”

“Başı dertte mi?”

“Birinin başı dertte. Marshall' in bana bu konuda yardımcı olacağını umuyorum. Tanıyor musun?”

“Adım bile duymadım” dedi Swan. “Daha yeni geldim.” “Biliyorum. Yirmi dokuz Aralık'ta.”

Swan gülümsedi, yine ne yaparsın gibisinden omzunu salladı ve telefonu açtı. Çavuşuna Marshall! bulmasını ve kendisi için uygun bir zamanda görüşmek istediğimi söylemesini bildirdi. Cevap beklerken çevreme bakındım. Swan'm bürosu da benimki gibi geçici görünüyordu. Duvarda aynı saat vardı. Elektrikli, saniye göstergesi yok. Tıkırtısız. Altıyı on geçiyordu.

“Buralarda çok iş oluyor mu?” diye sordum.

“Pek sayılmaz. Bir helikopter pilotu Heidelberg'e alışverişe gitmiş, bir araba altında kalmış. Soma Kramer öldü. O biraz harekete neden oldu.”

“Yerine kim geçecek?”

“Vassell sanırım.”

“Onunla tanıştım” dedim. “Pek etkilendim diyemem.”

“Bir değişim havası var. Bu heriflerin konuşmalarını duymalısın. Çok kasvetli şeyler söyleniyor.”

“Statüko bir seçenek değil” dedim. “Benim duyduğum da bu.” Telefonu çaldı. Açtı, bir süre dinledi, soma kapadı.

“Marshall üste değilmiş. Kırsala gece talimine çıkmış. Sabaha dönecekmiş.”

Summer bana baktı. Omuzlarımı silktim.

“Birlikte yiyelim” dedi Swan. “Bu süvari tipleri arasında çok yalnızım. Bir saate kadar Subay Kulübü'nde buluşalım mı?”

Valizlerimizi Ziyaretçi Subaylar Bölümü'ne taşıyıp odalarımızı bulduk. Benimki Kramer'ın öldüğü odaya çok benziyordu ama daha temizdi. Standart Amerikan motel odası. Herhalde zamanında ihaleyi bir oteller zinciri kazanmış, sonra da evyelerden, lavabolara ve havlu asacaklarına kadar her şeyi Amerika'dan getirmişlerdi.

Tıraş olup duş aldım ve temiz üniformamı giyindim. Elli beş dakika soma Summer'ın kapısını tıklattım. Kapıyı açtı. Temiz ve taze görünüyordu. Odası benimki gibiydi ama onunki bir kadın odası gibi kokuyordu. Havada hoş bir kolonya kokusu vardı.

Subay Kulübü ana binanın zemin katı kanatlarından birinin yarısını kaplıyordu. Yüksek tavanları, alçı süslemeleriyle büyük bir yerdi. Bir istirahat salonu, bir bar ve bir de yemek salonu. Swan bardaydı. Yanında tören üniforması giymiş ve piyade sınıfını belirten yaka işaretli bir yarbay vardı. Bir Zırhlı Birlikler üssünde alışılmamış bir görüntü. Göğsünde adının Simon olduğu yazılıydı. Bize kendini tanıttı, onun da yemeğe katılacağı izlenimini edindim. Bize bağlantı subayı olduğunu söyledi. Heidelberg'de de bir zırhlı subayı aynı görevi yapıyormuş.

“Çoktandır burada mısınız?” diye sordum.

“İki yıl” deyince sevindim. Geçmiş hakkında biraz bilgiye ihtiyacım vardı ve Swan benim Fort Bird için bildiğimden fazlasını bilmiyordu. Soma Simon'un partiye katılmasının bir rastlantı olmadığını anladım. Swan benim ne istediğimi fark etmiş ve ben sormadan bunu sağlamıştı. Swan o tür insanlardandı işte.

“Tanıştığımıza memnun oldum, yarbay” dedim. Sonra sanki teşekkür ediyormuş gibi Swan'a dönüp başımı salladım. Buzlu uzun kadehlerden soğuk Amerikan birası içip yemek salonuna geçtik. Swan yer ayırtmıştı. Garson bizi bir köşe masaya yerleştirdi. Ben bütün salonu görebileceğim bir yere oturdum. Tanıdığım kimseye rastlamadım. Ortalıkta ne Vassell vardı ne de Coomer.

Mönü standarttı. Dünyanın herhangi bir yerindeki Subay Kulübü'n-de olabilirdik. Bu mekânların amacı size yerel yemekleri tanıtmak değildi. Kendinizi evde, ordunun Amerika olarak yorumladığı yerde olduğunuzu hissetmeniz içindi. Balık ya da biftek. Balık Avrupa'dan olabilirdi ama biftek mutlaka uçakla Amerika'dan getirilmişti. Hayvan yetiştiren bölgelerinin birinin politikacıları Pentagonla tatlı bir anlaşma yapmış olmalıydı.

Bir süre havadan sudan söz ettik, aldığımız paradan şikâyet ettik, tanıdığımız insanlardan konuştuk. Yarbay Simon iki gün önce Berlin'e gittiğini ve Duvar'dan bir parça kopardığını anlattı. Plastik bir küp içine yerleştirip kuşaklar boyunca miras bırakacakmış.

“Binbaşı MarshaU'ı tanıyor musunuz?” diye sordum.

“Oldukça iyi.”

“Bu adam tam olarak kimdir?”

“Bu resmi bir soru mu?”

“Sayılmaz.”

“Planlamacıdır. Bir stratejist. Uzun vadeli tipte insanlardan. General Kramer kendisini pek severdi. Yanından ayırmazdı. İstihbarat subayı yapmıştı.”

“İstihbarat geçmişi var mıdır?”

“Resmen yok. Ama istihbarat görevlerinde bulunduğuna eminim.” “Demek iç takımdan biri? Kramer, Vassell ve Coomer'm hep birlikte anıldığını duydum ama Marshall' ı duymamıştım.”

“O da takımdadır” dedi Simon. “Ama generalleri bilirsiniz, bir insana ihtiyaç olunca bunu kabul etmekten çekinirler, O yüzden onu biraz hor kullanırlar. Öteberilerini getirtirler, sürücülük yaptırırlar ama zamanı gelince de fikrini sorarlar.”

“Kramer öldüğüne göre şimdi Coomer'm yerine mi geçecek?”

Simon yüzünü buruşturdu. “Sıra onda. Hepsi gibi o da iliklerine kadar Zırhlı Birlikler fanatığıdır. Ama ne olacağını aslında kimse bilmiyor. Kramer'ın ölümü onlar için daha kötü bir zamanda gelemezdi.”

“Dünya değişiyor” dedim.

“Ne dünyaydı ama. Baştan sona kadar Kramer'ın dünyası. Elli ikide Point'ten mezun oldu ve burası gibi yerler elli üçte art ık tamamen dondurulmuştu. Kırk yıla yakındır da evrenin merkezi oldular. Bu yerlere öyle bir yerleşilmiştir ki, inan bana akim almaz. Bu ülkede en çok işi kim yaptı biliyor musun?”

“Kim?”

“Zırhlı Birlikler değil. Piyade de değil. Yalnızca İstihkâmcılar. Eski Sherman tankları 38 tondu ve 2.70 enindeydi. Şimdi M1A1 Abrams tankları yetmiş ton ve 3.33 eninde. Kırk yıldır İstihkâmcılar bütün Batı Almanya'da yüzlerce kilometre yol genişlettiler, köprüleri sağlamlaştırdılar. Onlarca yol ve köprü yaptılar. Yetmiş tonluk tankların doğuya doğru savaşa akmasını istiyorsan yollar ın ve köprülerin sağlamlığından emin olmalısın.”

“Tamam” dedim.

“Milyarlarca dolar” diye Simon devam etti. “Hangi yollara ve köprülere bakmaları gerektiğini, nerden başlayıp nereye gideceğimizi biliyorlardı. Savaş oyunlarını düzenleyenlerle konuştular, haritalara baktılar ve işe koyuldular. Soma ihtiyacımız olan her yere ara istasyonlar yaptılar. Kalıcı depolar, cephane depoları, onarım atölyeleri, yüzlercesi, hepsi de önceden kararlaştırılmış yerlerde. Buraya iyice yerleştik yani. Soğuk Savaş muharebe alanları âdeta taşlaşmıştır, Reacher.”

“İnsanlar bizim yatırımlarımızı ve kazandığımızı söyleyecekler.”

Simon başını salladı. “Haklı da olacaklar. Peki, bunun arkasından ne gelecek?”

“Daha fazla yatırım” dedim.

“Çok doğru. Büyük savaş gemilerinin uçak gemileri çıkınca gözden düşmesi gibi. Bir çağın sonu diğerinin başlangıcıdır. Abrams tankları savaş gemileri gibidir. Çok harika şeylerdir ama modaları geçti artık. Biz onları ancak planladığımız yönlerde gidecek yollarda kullanabiliriz.” “Ama her tank gibi hareketli araçlardır” dedi Summer.

“O kadar da değil. Bundan somaki savaş nerede olacak?” Omuzlarımı silktim. Joe burada olsaydı, o bu tür jeopolitik işlerden iyi anlardı.

“Ortadoğu?” dedim. “İran ya da Irak belki. İkisi de kendilerini toparladılar ve bundan sonra ne yapacaklarını araştırıyorlar.”

“Ya da Balkanlar” dedi Swan. “Sovyetler sonunda çökünce kırk beş yıllık düdüklü tencere patlayacak.”

“Pekâlâ, Balkanlar'a bakalım” dedi Simon. “Yugoslavya belki. Bir şey olursa ilk olarak orada patlak verir. Şu anda başlangıç düdüğünü bekliyorlar. Biz ne yapacağız?”

“Hava indirme birliklerini göndereceğiz” dedi Swan. “82. ve 101.'yi. Hafif silahlı. Bir haftada üç tabur gönderebiliriz. Ama oraya gittikten sonra ne olacak? Hız engelinden başka bir şey olamayız. Ağır birlikleri beklememiz gerekir. İlk sorun da bu. Bir Abrams tankı yetmiş tondur. Uçakla götüremezsin. Trene, sonra da gemiye bindirmen gerekir. Bütün iş de burada. Çünkü yalnızca tankı yüklemiyorsun. Tankın her tonu için en az dört ton yakıt ve diğer öteberiyi de yüklemen gerekir. Bu tanklar bir kilometrede, bir galon benzin yakarlar. Soma yedek motor, cephane ve çok kalabalık bakım personeli gerekecek. Lojistik kuyruk en az bir buçuk kilometre uzunluğunda olur. Demir bir dağı naklediyormuş gibi. İşe yarayacak miktarda tank tugayı göndermek en az altı aylık hazırlık gerektirir. O da günde yirmi dört saat çalışmak şartıyla.”

“O zamana kadar havadan indirilen birlikler boka batmışlardır” dedim.

“Onlar benim çocuklarım, beni kaygılandıran insanlar” dedi Simon. “Herhangi bir tür yabancı zırhlı birlik karşısında hafif silahlı askerler katliama uğrarlar. Çok çok gerilimli bir altı ay geçiririz. Sonrası daha da kötü. Zırhlı birlikler oraya gidince ne olacak? Gemilerden indikten iki blok soma tıkanıp kalacaklar. Yollar yeteri kadar geniş değil, köprüler yeteri kadar sağlam değil ve asla liman

bölgesinden dışarı çıkamazlar. Orada çamura saplanıp kalırlar ve piyadelerin öldürülüşünü izlerler.” Kimse konuşmadı.

“Ya da Ortadoğu'yu ele alalım” diye Simon devam etti. “Irak'ın Kuveyt'i geri almak istediğini biliyoruz. Ya oraya girerlerse? Uzun vadede zafer bizim olur, çünkü biraz daha sıcak ve tozlu olması dışında çöl de Avrupa'nın steplerinden farksızdır. Elimizdeki savaş planları orada işe yarayacaktır. Ama o kadar ileri gidebilecek miyiz? Piyade alt 1 ay orada küçük yol engelleri gibi oturup duracaktır. Iraklılar'm ilk iki haftada onları ezip geçmeyeceklerini kim garanti eder?”

“Hava gücü” dedi Summer. “Saldırı helikopterleri.”

“Uçaklar ve helikopterler kendi başlarına asla bir şey kazanamazlar. Ne şimdiye kadar kazanmışlardır ne de bundan sonra kazanabilirler. Savaşı kazanan yere basan ayaklardır.”

Gülümsedim. Bunların bir kısmı bir piyadenin standart gururuydu. Ama bir kısmı da doğrudu.

“Ne olacak peki?” diye sordum.

“1941'de donanmaya olan şey. Savaş gemileri bir gece içinde tarih oldular ve uçak gemileri yerlerini aldı. Biz de şimdi bütünleşmeliyiz. Hafif birliklerimizin kırılmalı, ağır birliklerimizin çok yavaş olduğunu anlamamız gerek. Bu hafif-ağır bölünmesini bir yana atmalıyız. Yirmi tondan hafif ve C-130'a sığacak kadar küçük zırhlı araçlı acil-tepki tugayları gerek bize. Dinozorlar arası bir savaş planlamasına son vermeliyiz artık.”

Soma gülümsedi,

“Kısacası piyade işi ele almalı.”

“Marshall gibilere bunlardan söz eder misin?”

“Onların planlamacılarına mı? Asla.”

“Onlar gelecek hakkında ne düşünüyorlar?”

“Hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Gelecek kara ordusunun-dur.”

Tatlı olarak elmalı tart vardı ve kahvelerimizi içerken gelecekte günümüze döndük. Garsonlar çevremizde sessizce dolanıyorlardı. Bir öncekinden alt 1 bin beş yüz kilometre ötede başka bir Subay Kulübü'nde herhangi bir akşam.

“Marshall gün doğarken gelecek” dedi Swan. “İlk gelen kafilenin arkasındaki keşif arabası.”

Başımı salladım. Frankfurt'ta Ocak ayında güneş sabah yedi sularında doğardı. Zihinsel çalar saatimi alt 1ya ayarladım. Yarbay Simon iyi geceler dileyip gitti. Summer iskemlesini arkaya itip ufak tefek birinin becerebileceği kadar yayıldı. Swan öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Bu üste uyuşturucu trafiği var mıdır?” diye sordum.

“İstiyor musun?”

“Kahverengi eroin” dedim. “Kişisel kullanımım için değil.”

Swan başım salladı. “Buradakiler Almanya'daki Türk işçilerin bulabileceğini söylüyorlar. Hızlı satıcılardan biri bunu sağlayabilir. Eminim.”

“Willard adında biriyle tanıştın mı?” diye sordum.

“Yeni patron mu? Tanışmadım. Ama burada onu tanıyanlar var. İstihbaratçıymış, Zırhlı Birliklerle ilişkili bir iş.”

“Algoritma yazarmış” dedim.

“Ne için?”

“Sovyet T-80 yakıt tüketimi hakkında sanırım. Bizi onların eğitimi hakkında bilgilendirmiş.”

“Şimdi de ILO'nun başında mı?”

Başımı eğdim.

“Biliyorum” dedim. “Komik.”

“Bunu nasıl başardı?”

“Biri onu seviyordu sanırım.”

“Kimin sevdiğini bulup nefret mektupları göndermeye başlamalıyız.”

Yine salladım başımı. Orduda milyona yakın insan, milyarlarca dolar var ve sonunda kimin kimden hoşlandığına geliyor. Ordu işte, ne yaparsın.

“Ben yatmaya gidiyorum” dedim.

Odam o kadar sıradandı ki, kapımı kapayınca nerede olduğumu unuttum. Üni-formamı dolaba astım, elimi yüzümü yıkadım ve yattım. Çarşafalarda ordunun her yerde kullandığı aynı deterjan kokusu vardı. Paris'teki annemi ve Washington'daki Joe'yu düşündüm. Annem de yatmıştır herhalde. Joe yaptığı iş her neyse onu yapıyor olmalıydı. Kendi kendime saat altıda dedim ve gözlerimi kapadım.

Saat 06:50'de şafak sökerken Summer'la 12. Kolordu'nun doğu kapısında bekliyorduk. Ellerimizdeki kahve kupaları donmuştu. Gökyüzü gri, etrafımız pastel yeşildi. Avrupa'nın çoğu gibi heyecansız ve hareketsiz. Orada burada ağaçlıklar. Uykudaki kış toprağı. Soğuk organik kokular. Çok sessizdi.

Yol kapıdan çıkıp doğuya ve biraz da kuzeye doğru Rusya yönünde sisler içinde kayboluyordu. Geniş, düz ve güçlendirilmiş betondandı. Kaldırım taşları tanklar çarptıkça kırılmıştı. Bir tankı idare etmek güçtü.

Beklemeye devam ettik.

Soma onları duyduk.

Yirminci yüzyılın imza sesi nedir? Bu konuda tartışabilirsiniz. Bazıları bir uçak motorunun uğultusu der. Belki 1940'ların mavi gökyüzünde tek başına uçan bir avcı uçağı. Ya da alçaktan uçan bir jetin yerleri titreten sesi. Ya da bir helikopter. Ya da yüklü bir 747'nin kalkış kükremesi. Bir şehre düşen bombaların sesi. Bunların hepsi yirminci yüzyıl sesleridir. Daha önce hiç işitilmemişlerdi. Bütün tarih boyunca. Bazı çalgın iyimserler bir Beatles şarkısını savunabilirler. Dinleyicilerin çığlıkları altında kaybolan bir yeah, yeah, yeah sesi. O seçime sempati duyabilirim. Ama bir şarkı ve çığlıklar asla yüzyılın sesine erişemez. Müzik ve tutku zamanın başlangıcından beri vardı. 1900'den soma icat edilmiş değillerdi.

Hayır, yirminci yüzyılın damgası taş döşeli bir yolda tank paletlerinin gac irtisıdır. O ses Varşova'da, Rotterdam'da ve Stalingrad da ve Berlin'de işitilmişti. Seul ile Saygon'da. Zalim bir sestir. Korkunun sesidir. Güçte devasa bir üstünlükten söz eder. Uzak, kişisel olmayan bir kayıtsızlıktan söz eder. Tank paletlerinin şakirt ısı, gıcirt ısı ve çıkardıkları sesler bile insana onun durdurulamaz olduğunu söyler. Makineye karşı zayıf ve güçsüz olduğunuzu söyler. İşte bu yirminci yüzyılın gerçek sesidir.

12. Kolordu Abrams'larmı görmeden çok önce seslerini işittik. Sisler arasından üstümüze doğru geliyordu gürültü. Her palet parçası dişlilerden kurtulup yere çarptıkça ayaklarımızın alt ı titriyordu. Paletlerin ağırlığı alt ında taşlar in parçalandığını işitiyorduk.

Soma gördük onları. Öndeki tank birden sisin arasından fırladı. Hızla geliyordu. Arkasında bir tane daha, bir tane daha. Cehennemden bir filoymuş gibi hepsi tek sıra halinde arka arkaya. Muhteşem bir sahneydi. M1A1 Abrams mutlak kusursuzluğa varıncaya kadar evrim geçirmiş bir köpekbalığını andırır. Ormanın tartışmasız kralıdır. Yeryüzünde hiçbir tank ona zarar veremez. Çift çelik levha aras ına konulmuş, zayıflat ılmış uranyumdan bir z ırhı vardır. Zırh yoğun ve aşılmazdır. Mermiler ve roketler ona çarpıp geriye püskürtülür. Ama asıl numarası hiçbir mermi, roket ya da kinetik bir nesnenin kendisine erişemeyeceği kadar uzakta durmasıdır. Durduğu yerden düşman mermilerinin kısa düştüğünü görür. Soma dev topunu çevirir ve ateş eder. Bir saniye soma iki buçuk kilometre ilerisindeki düşmanı havaya uçup yanmaya başlar. Bu en büyük haksız avantajıdır.

İlk tank yanımızdan geçti. 3.75 metre eninde, 8.5 metre uzunluğunda ve 2.70 yüksekliğinde. Yetmiş ton. Motoru homurdanıyor, ağırlığı yeri sarsıyordu. Sonra ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü. Kulakları sağır eden bir gürültüydü. Topların namluları aşağı yukarı sallanıyor, egzoz gazları ortalığı tozu dumana boğuyordu.

Toplam yirmi tank vardı. Kapıdan geçtiler, gürültüleri ve titreşimleri arkamızda kayboldu ve kısa bir aradan soma bir keşif aracı belirdi. TOW-2 anti tank roketatarıyla silahlı bir Humvee. İçinde iki kişi vardı. Yoluna çıkıp elimi kaldırdım. Bir an durakladım. Marshall' ı tanımıyordum ve onu yalnızca bir kere Fort Bird'de Grand Marquis'nin loşluğunda görmüştüm. Ama yine de Humvee'dekilerden biri olmadığına emindim. Marshall'ı iriyarı ve esmer olarak hatırlıyordum, oysa bunlar Zırhlı Birlikler için daha normal olan ufak tefek insanlardı. Abrams'm içinde eksik olan şey geniş mekândı.

Humvee önümde durunca sürücü camına yürüdüm. Summer da yolcu tarafında yerini aldı. Sürücü

camı indirip bana baktı.

“Binbaşı Marshall'ı arıyorum” dedim.

Sürücü de, yanındaki de yüzbaşıydı; Nomex tank giysileri ve telsizli Kevlar miğferleri vardı. Yan koltukta oturanın cepleri kalem doluydu,

her iki bacağına bağlı defterlere notlar alınmıştı. Bir tür atış puan notları. “Marshall burada değil” dedi sürücü.

“Nerede?”

“Kim soruyor?”

“Okuman yazman var” dedim. Üzerimde dün geceki üniformam, yakalarımnda binbaşı meşe yaprakları vardı ve göğsümde Reacher yazıyordu. “Birlik?” dedi herif.

“Bilmek istemezsin.”

“Marshall Califo ınia'ya gitti” dedi. “Fort Irwin'e acil nakil.”

“Ne zaman?”

“Emin değilim.”

“Kesin olmaya çalış.”

“Dün gece.”

“Bu kesin değil.”

“Gerçekten emin değilim.”

“Irwin'de ne gibi acil bir durum varmış?”

“Ondan da pek emin değilim.”

Bir ad ım geriledim.

“Devam et” dedim.

Humvee aramızdan çekilince Summer yanıma geldi. Hava dizel ve egzoz dumam kokuyordu.

“Boşuna geldik” dedi Summer.

“Belki de boşuna değildir. MarshaH'm saat kaçta gittiğine bağlı. Eğer Swan'm telefonundan sonra gitmişse bunun bir anlamı vardır.”

Marshall'ın 12. Kolordu'dan kaçta ayrıldığını öğrenmek için üç büro arasında dolaşım durduk. Sonunda General Vassell'ın ikinci kattaki bürosuna çıkarıldık. Vassell yoktu, idari işlerin başında olduğu anlaşılın bir yüzbaşıyla konuştuk.

“Binbaşı Marshall saat 23:00'de sivil uçakla gitti” dedi. “Frankfurt'tan Dulles'a. Yedi saat beklemeden sona National'den LAX'a. Belgeleri ben hazırladım.”

“Ne zaman?”

“Giderken.”

“Yani saat kaçta?”

“Uçuştan üç saat önce buradan ayrıldı.”

“Saat sekizde mi?”

Yüzbaşı onayladı. “Tam sekizde.”

“Bana gece manevralarına katılacağı söylenmişti.”

“Öyleydi. O plan değişti.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

12. Kolordu'nun her soruya standart cevabı bu olmalıydı.

“Irwin'de ne varmış?”

“Bilmiyorum.”

Gülümsedim, “Marshall'a emir kaçta verildi?”

“Saat yedide.”

“Yazılı mı?”

Sözlü.

“Kimin tarafından?” “General Vassell.”

“Vassell yol belgelerini kendisi mi imzaladı?”

Yüzbaşı başını salladı.

“Evet.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Londra'ya, gitti.

“Londra'ya mı?”

“İngiltere Savunma Bakanı ile acil bir toplantı için.”

“Ne zaman gitti?”

“Binbaşı Marshall'la birlikte çıktılar.”

“Albay Coomer nerede?”

“Berlin'de” dedi. “Hediyelik eşya avcılığında.”

“Dur ben söyleyeyim. Havaalanına Vassell ve Marshall'la birlikte gitti.”

“Hayır, trenle gitti.”

“Çok iyi” dedim.

Summer ile kahvaltı için Subay Kulübü'ne gittik. Bir gece önceki köşe masaya oturduk yine. Sırtımızı duvara verip yan yana oturmuştuk.

“Tamam” dedim. “Swan'm bürosundan Marshall'ı saat 18:10 sularında aradılar ve elli dakika sonra Irwin'e gitmesi için emir çıktı. Bir saat sonra da üstten ayrılmıştı.”

“Vassell da Londra'ya gitti” dedi Summer. “Coomer da Berlin trenine atladı.”

“Gece trenine” dedim. “Keyif için gece trenine kim biner ki?” “Herkesin saklayacak bir şeyi var.”

“Benim ve maymunumun dışında.”

“Ne?”

“Beatles'in bir şarkısı. Yüzyılın seslerinden biri.”

Summer yüzüme baktı.

“Ne saklıyorlar?” diye sordu.

“Sen söyle.”

Ellerini avuçları yere dönük, masanın üstüne koydu. Derin bir soluk aldı.

“Kısmen görebiliyorum. ”

“Ben de,”

“Gündem” dedi. “Dün gece Yarbay Simon'm anlattığı paranın öteki yüzü. Simon kara ordusunun Zırhlı Birlikleri yerinden indirmesinden söz ediyordu. Kramer da bunun geldiğim görmüş olmalı. İki yıldızlı generaller aptal degillerdir. Yeni yılın ilk günü Irwin'deki toplantı rakip köşeyle dövüşmek için düzenlenmişti. Direniş yani. Ellerindekini kaybetmek istemiyorlar.”

“Peki, gündemde ne vardı?”

“Kısmen savunma, kısmen saldırı. Bu iş böyle yapılır. Birleşmiş birliklere karşı itirazlar, hafif zırhlı araçları küçümseme, kendi özel uzmanlık alanlarını savunma.”

“Kabul edebilirim” dedim. “Ama yeterli değil. Pentagon artık her gün boğazına kadar böyle kâğıtlara batmış durumdadır. Ancak o gündemde Kramer'ın elindeki kopyayı geri almayı çok önemli kılacak bir şey vardı. Neydi o?”

“Bilmiyorum.”

“Ben de.”

“Dün gece neden kaçtılar?” diye sordu Summer. “Şimdiye kadar Kramer'ın elindeki kopyayı da, diğerlerini de çoktan yok etmişlerdir. O nedenle seni rahatlatmak için bir şey uydurabilirlerdi. Hatta sana sahte bir belge bile verebilirlerdi. Al, işte buydu, kontrol edebilirsin diyebilirlerdi.” “Bayan Kramer yüzünden kaçtılar” dedim.

Summer başını salladı. “Ben hâlâ kadını Vassell ile Coomer'm öldürdüklerini düşünüyorum. Kramer ölünce bütün pürüzleri temizlemek de onlara kalmıştı.”

“Bu olabilir” dedim. “Ama ikisi de bana öyle fazla uzun ve güçlü görünmemişlerdi. ”

“İkisi de Bayan Kramer'dan uzun boylu ve kuvvetliydi. Ayrıca o panik anında çıkan çelişkili adli tıp sonuçları görüyor olabiliriz. Green Valley insanlarını tanımıyoruz. Belki bir aile doktoru iki yıllık adli tıp doktorluğu görevini yapıyordu. Adam o konuda ne bilecek ki?”

“Belki” dedim. “Ama yine de bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Washington'dan oraya yolu düşün, on dakika o dükkânı bulup levveyi çalmaya ayır. İş yapmak için yalnızca on dakikaları vardı ve arabaları yoktu, bir araba da çağırılmamışlardı.”

“Bir taksiye binmiş olabilirler. Asla izini bulamayız. Yılbaşı gecesi yılın en işlek gecesidir.”

“Uzun bir yol” dedim. “Büyük para tutardı. Sürücünün aklında kalmış olabilir.”

“Yılbaşı gecesi” dedi yine. “Washington taksileri üç eyalette dolaşıp hiç umulmadık yerlere giderler. Bu bir ihtimaldir.”

“Sanmıyorum” dedim. “Bir dükkâna ve bir eve gireceksen taksiyle gitmezsin.”

“Sürücünün bir şey görmesi gerekmez. Vassell ya da Coomer ya da her ikisi taksiden sokağın başında inerler, levyeyi çalıp paltolarının altında gizlemiş olarak dönerler. Kramer'ın evi için de aynı şey geçerli. Ev bahçe kapısından oldukça gerideydi ve zaten olay da evin arka tarafında olmuştu.” “Çok riskli” dedim. “Washington taksi sürücüleri de herkes gibi gazete okur. Green Valley haberini görünce iki yolcusunu hatırlar.”

“Onlar bunu bir risk olarak görmediler. Bunun bir haber olmasını beklemiyorlardı. Çünkü Bayan Kramer'ın evde olmadığını, hastanede olduğunu sanıyorlardı. Sperryville ile Green Valley'deki iki önemsiz hırsızlığın Washington gazetelerinde yer almasını beklemek için hiçbir nedenleri yoktu.”

Detektif Clark'm söylediği bir şey aklıma geldi: Sokak boyunca araştırdım. Çevrede bazı arabalar varmış.

“Belki de taksileri kontrol etmemiz gerekecek” dedim.

“Yılın en kötü gecesi.”

“Böyle bir iş için bir taksiye binmek korkunç bir şey değil mi?” “Çelik gibi sınırlara sahip olmak gerek.”

“Eğer çelik gibi sınırları varsa dün gece neden kaçtılar?”

Summer bir an durakladı.

“Aslında bunun bir anlamı yok” dedi. “Sonsuza kadar kaçamazlar. Bunu biliyor olmalılar. Ergeç dönüp dişlerini göstermeleri gerekeceğini bilmeleri gerekir.”

“Haklısın. Bunu şimdi burada yapmalıydılar. Şu anda. Burası onların yeri. Neden yapmadıklarını anlamıyorum.”

“Bütün meslek hayatları buna bağlı. Çok dikkatli olmalısın.”

“Sen de. Yalnızca ben değil.”

“En iyi savunma hücumdur.”

“Katılıyorum” dedim.

“Arkalarından gidecek miyiz?”

Elbette.

“Önce hangisinin?”

“Marshall” dedim. “Benim istediğim o.”

“Neden?”

“Kural böyle. En uzağa gönderileni kovala. Çünkü en zayıf halka olarak onu görüyorlar demektir. ”

“Şimdi mi?”

Başımı salladım.

“Önce Paris'e gideceğiz. Annemi görmem gerek.”

Eşyalarımızı yeniden toplayıp odalarımızı terk ettik. Giderken Swan'a bir nezaket ziyareti yapmayı da ihmal etmemiştik. Bize verecek haberleri vardı.

“İkinizi de tutuklamam isteniyor” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Görev yerini izinsiz terk etmek. Willard arama emri çıkarmış.” “Ne? Dünya çapında mı?”

Swan başını salladı. “Yalnızca bu üs için. Arabanızı Andrews'da bulmuşlar ve Willard Ulaştırma'yla konuşmuş. Buraya geldiğinizi biliyormuş.”

“Teleksi ne zaman aldın?”

“Bir saat önce.”

“Biz buradan ne zaman ayrıldık.”

“Teleks gelmeden bir saat önce. ”

“Nereye gittik?”

“Hiçbir fikrim yok. Bana bir şey söylemediniz. Üsse dönüyor olacağınızı tahmin ediyorum.”

“Teşekkür ederim” dedim.

“Nereye gittiğinizi bana söylemezseniz iyi edersiniz.”

“Paris'e” dedim. “Özel iş.”

“Neler oluyor?”

“Keşke bilebilsem.” “Taksi çağırayım mı?”

“Çok iyi olur.”

On dakika sonra yine bir Mercedes'le geldiğimiz yoldan dönüyorduk.

Frankfurt'tan Paris'e Lufthansa ya da Air France'la uçma seçeneğimiz vardı. Ben Air France'ı seçtim. Hem kahveleri daha iyiydi hem de Wil-lard sivil uçaklar ı kontrole başlarsa önce Lufthansa'yı araştırırdı. O türden bir gerizekâlı olduğunu tahmin ediyordum.

Elimizdeki sahte seyahat belgelerinden ikisiyle saat on uçağına iki bilet aldık. Havaalanının her yanında askeri üniformalılar olduğı için göze batmıyorduk. 12. Kolordu askeri polislerin ikişer ikişer dolaştıklarını gördüm ama kaygılanmadım. Sivil polislerle rutin işbirliğı içindeydiler. Bizi aramıyorlardı. Willard'ın teleksinin Swan'm masasında daha bir iki saat kalacağından emindim.

Zamanı gelince uçağına bindik, çantalarımızı başımızın üstündeki dolaplara koyup emniyet kemerlerimizi bağladık. Uçakta sekiz on asker daha vardı. Paris, Almanya'da görevli olanların gözde tatil yeri idi. Hava hâlâ sisliydi. Ama kalk ışığı geciktirecek kadar değil. Gri renkli şehir üzerinde havalanıp geniş ormanlar ve pastel renkli tarlalar üzerinden güneye ve batıya doğru uçmaya başladık. Sonra bulutlar arasından güneşe çıktık ve bir daha aşağısını göremedik.

Kısa bir uçuş oldu. İkinci kahveni içerken inişe geçmiştik bile. Summer meyve suyu içiyordu. Sinirli görünüyordu. Kısmen heyecanlı, kısmen kaygılı. Daha önce Paris'e hiç gitmemiş olduğunu tahmin ettim. Herhalde önceden üstün izinsiz ayrılıp kaçak duruma da düşmüş değildi. Kafasında bunları tarttığım görebiliyordum. Doğrusu ben de biraz kaygılıydım. Bu işleri karıştıran bir durumdu ve olmamış olsaydı çok daha iyiydi. Ancak şaşırılmış değildim. Willard'ın bundan sonra bu ad ımı atacağı belliydi. Şimdi dünya çapında aranma mesajlarıyla kovalanacaktık.

Roissy-Charles de Gaulle'e indik ve sabahın on bir buçuğunda kalabalık terminaldeydik. Joe ile son geldiğimizde olduğu gibi taksiye binmek imkânsızdı. Biz de gidip kuyrukta bekledik ve küçük otobüse bindik. İçersi kalabalık ve rahatsızdı. Ama Paris Frankfurt'tan daha sıcaktı. Gökyüzünde yağmur habercisi bir güneş vardı ve şehrin müthiş güzel olacağını biliyordum.

“Daha önce gelmiş miydin?” diye sordum.

“Hayır.”

“İlk görüntülere aldanma, Peripherique'e gelinceye kadar bekle.”

“Nedir o?”

“Çevre yolu. Esas Paris orada başlar.”

“Annen şehir içinde mi oturuyor?”

“Şehrin en güzel caddelerinden birinde oturuyor. Bütün büyükelçiliklerin olduğu cadde. Eyfel Kulesi yakınlarında. ”

“Doğruca oraya mı gidiyoruz?”

“Yarın” dedim. “Önce biraz turistlik yaparız.” “Neden?”

“Kardeşimi beklemem gerek. Yalnız gidemem. Birlikte gitmeliyiz.”

Summer buna karşılık vermeden yalnızca yüzüme baktı. Otobüs hareket etti. Yol boyunca hep dışarı baktı, yüzünden Peripherique konusunda beni haklı bulduğunu anladım.

Place de l'Opera'da indik, kaldırımında durup otobüsten inenlerin dağılmasını bekledik. Her şeyden önce bir otel bulup çantalarımızı bırakmak iyi olacaktı.

Rue de la Paix'den güneye yürüdük, Place Vendome'dan geçip Tu-ileries'e, oradan sağa dönüp Champs Elysees'ye vardık. Soluk güneş altında yanında güzel bir kadınla yürüyeceğin daha iyi yerler olabilirdi ama o anda aklıma gelmemişti. Sola dönüp Rue Marbeufe girdik ve sokağın öteki ucundan Avenue George V'e çıktığımızda George V oteli tam karşımızdaydı.

“İyi mi?” dedim.

“Bizi içeri alırlar mı?”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var.”

Karşıya geçtik, silindir şapkalı bir adam kapıyı açtı. Resepsiyondaki kızın yakasında bir dizi küçük bayrak vardı ve her biri konuştuğu dili gösteriyordu. Benim Fransızca konuşmam kızın hoşuna gitmişti. İki belge verip iki oda istedim. Kız hiç duraksamadı. Sanki oda bedelini külçe altın ya da kredi kartıyla ödemişim gibi iki anahtar uzattı. George V o yerlerden biriydi. Daha önce karşılaşmamış oldukları hiçbir şey yoktu. Varsa bile bunu kimseye itiraf edecek değillerdi.

Çok dil bilen kız bize güneye bakan iki oda vermişti ve ikisi de Ey-fel'i kısmen görüyordu. Biri soluk mavilerle döşenmişti, bir oturma alanı ve tenis kortu boyunda bir banyosu vardı. Diğeri üç kapı ilerideydi, açık sarılarla döşenmişti ve demir bir Juliet balkonu vardı.

“Seç” dedim.

“Balkonluyu alayım” dedi.

Çantalarımızı bıraktık, elimizi yüzümüzü yıkadık ve on beş dakika sonra lobide buluştuk. Ben yemeğe hazırlanmıştım ama Summer'ın aklında başka şeyler vardı.

“Üzerime giyecek bir şeyler almak istiyorum” dedi. “Turistler kamuflaj üniformalarıyla dolaşmazlar.”

“Ben dolaşırım.”

“Bırak artık bunları” dedi. “Biraz yaşa. Nereye gidebiliriz?” Omuzlarımı silktim. Paris'te yirmi metre yürüsen en az üç giyim mağazası görürdün. Ama bunların çoğu bir tek giysiye bir aylık maaşını isterlerdi.

“Bon Marche'yi deneyebiliriz” dedim.

“Nedir o?”

“Büyük mağaza. Aslında bu, ucuz demek.”

“Ucuz admda bir büyük mağaza mı?”

“Tanı bana göre bir yer” dedim.

“Başka?”

“Samaritaine var. Nehir kıyısında, Pont Neufde. Üstünde gayet güzel manzaralı bir de terası var. ”

“Oraya gidelim.”

Ta île de la Cite'nin ucuna kadar epey yoldu. Bir saat boyunca oraya buraya bakarak yürüdük. Louvre'un önünden geçtik. Nehir kıyısında kurulmuş küçük yeşil tezgâhlara baktık.

“Pont Neuf ne demek?” diye sordu Summer.

“Yeni Köprü.”

Eskimiş taş yapıya baktı.

“Paris'in en eski köprüsüdür” dedim.

“Neden yeni diyorlar peki?”

“Bir zamanlar yeni olduğu için.”

Mağazanın sıcaklığına bıraktık kendimizi.. Bütün böyle yerlerde olduğu gibi ilk başta kozmetik bölümü vardı ve havayı parfüm kokusuyla dolduruyordu. Summer beni bir kat yukarıdaki kadın bölümüne çıkardı. Ben rahat bir koltuğa oturup onu bıraktım. Yarım saat soma döndüğünde üzerinde yepyeni giysiler vardı. Siyah ayakkabılar, siyah bir dar etek, grili beyazlı bir Breton kazağı, gri yün ceket. Başında da bir bere. Üniforması ve botları elindeki Samaritaine alışveriş torbasıydı.

“Sıra sende” dedi. Beni erkek bölümüne çıkardı. Benim boyuma göre yalnızca Cezayir malı blucin olduğundan neler alabileceğim belliydi. Açık mavi bir tişört ve siyah pamuklu bir pilot ceketini aldım. Botlarımı değiştirmedim. Blucine de ceketine de uyuyorlardı nasıl olsa.

“Bir bere al” dedi Summer. Bir de bere aldım. İçi deri kenarlı siyah bir tane. Hepsini dolarla ödedim. Soyunma kabiniinde giyindim. Kamuflaj üniformamı bir torbaya koydum, aynaya baktım, bereyi çapkın bir açığa indirip dışarı çıktım.

Summer hiçbir şey söylemedi.

“Şimdi yemek zamanı” dedim.

Dokuzuncu kattaki kafeye çıktık. Dışarıda oturulmayacak kadar soğuktu ama biz cam kenarında bir masa bulup yine aynı manzarayı seyrettik. Doğuda Notre-Dame Katedrali'nden güneyde Montparnasse

kulesine kadar bütün Paris önümüzdeydi. Güneş henüz kaybolmamıştı.

“Willard arabamızı nasıl buldu?” diye sordu Summer. “Nereye bakacağını nasıl bildi? ABD büyük bir ülkedir.”

“O bulmadı” dedim. “Biri ona söyleyene kadar nerede olduğunu bilmiyordu.”

“Kim söyledi?”

“Vassell ya da Coomer. 12. Kolordu'da Swan'm çavuşu telefonda adımı söyledi. Onlar da Marshall'ı üstten çıkarırlarken Willard'a telefon edip benim Almanya'da olduğumu ve yine kendilerini rahatsız ettiğimi bildirdiler. Bana neden seyahat izni verdiğini sorup beni geri çekmesini istediler.”

“Özel birim müfettişinin gideceği yere kar ışamazlar ama.”

“Art ık Willard nedeniyle kar ışabilirler. Eski arkadaş onlar. Şimdi aklıma dank etti. Swan bize söyledi ama o zaman düşünemedim. Willard İstihbarat'taki günlerinden Zırhlı Birliklerle yakın ilişki içindedir. Onca yıl boyunca kiminle konuştu? O Sovyet yakıt palavraları hakkında? Tankçılarla elbette. İlişki orada başladı. O yüzden Kramer için o kadar telaş etti. Genel olarak ordunun güç duruma düşeceğinden değil, özellikle Zırhlı Birlikler için kaygılanıyordu.”

“Kendi adamları olduğu için mi?”

“Elbette. Vassell ve Coomer o yüzden dün gece kaçtılar. Willard'a bizimle uğraşması için zaman ve mekân tanımak için. ”

“Willard seyahat belgelerimizi imzalamad ığini biliyor. ”

“Hiç kuşkusuz.”

“Şu halde başımız iyice dertte desene. Hem izinsiz çıktık hem çalıntı belgelerle seyahat ediyoruz.”

“Bir şey olmayacak.”

“Nasıl yani?”

“Bir sonuç elde edince.”

“Edecek miyiz?”

Cevap vermedim.

Yemekten sonra nehrin karşı yakasına geçip uzun yoldan otelimize döndük. Sivil giysilerimiz ve Samaritaine torbalarımızla turistlerden farkımız yoktu. Tek eksikimiz bir fotoğraf makinesiydi. Boulevard Saint Germa-in'de mağaza vitrinlerine baktık, Luxembourg bahçelerini seyrettik. Les Invalides ile Ecole Militaire! gördük. Sonra Avenue Bosquet'e geldik ki, annemin evine elli metre kalmıştı. Ama Summer'a bunu söylemedim. Beni gidip onu görmem için zorlardı. Pont de l'Alma'dan

Seine'i tekrar geçip Avenue New York'ta bir bistroda kahve içtik. Sonra da otele döndük. “Siesta zamanı” dedi Summer. “Sonra yemek yeriz.”

Epey yorulmuştum, doğrusu biraz kestirmek iyi gelecekti. Soluk mavi odada kendimi yatağa attım ve iki dakika geçmeden de uyuyakaldım.

Summer iki saat soma beni odasından telefon ederek uyandırdı. Herhangi bir restoran bilip bilmediğimi soruyordu. Paris restoranla doluydu ama ben bir sersem gibi giyinmişim ve cebimdeki para otuz dolardan azdı. Rue Vernet'de bildiğim bir yeri seçtim. Oraya blucinle girebilir ve bir servet ödemedemden çıkabilirdim. Ayrıca yürüme mesafesindeydi, taksi de gerekmezdi.

Lobide buluştuk. Summer hâlâ şahane görünüyordu. Eteği ve ceketi gece giymek için de iyiydi. Beresini çıkarmıştı. Ben çıkarmadım. Champs Elysee'ye doğru yokuşu tırmandık. Yarı yoldayken Summer garip bir şey yaptı. Elimi tuttu. Hava kararıyordu ve çevremizde gezinen çiftler vardı, o yüzden bu hareket ona doğal gelmiş olacaktı. Bana da doğal gelmişti. Elimi tuttuğunu fark etmem bir an sürmüştü. Ya da bunun yanlış olduğunu anlamam. O da aym anı yaşamış olmalıydı. Sonunda şaşırıldı, yüzüme baktı ve elimi bıraktı.

“Özür dilerim” dedi.

“Gerek yok. Hoş bir şeydi.”

“Öylesine oldu işte” dedi.

Rue Vernet'ye saptık, restoranı bulduk. Ocak ayında ve henüz erken bir saat olduğu için patron bize köşe masayı verdi. Masada çiçekler ve yanan bir mum vardı. Ne yiyeceğimizi düşünürken içmek üzere su ve bir sürahi kırmızı şarap istedik.

“Burada evinde gibisin” dedi Summer.

“Değilim aslında. Hiçbir yerde evimde gibi değilim.”

“Çok iyi Fransızca konuşuyorsun.”

“Çok da iyi İngilizce konuşurum. Bu örneğin Kuzey Carolina'da da kendimi evimde gibi hissedeceğim mi demektir?”

“Ama bazı yerleri diğerlerinden daha çok seviyorsun.”

Başımı salladım. “Orası doğru.”

“Hiç uzun vadeli düşündün mü?”

“Tam da kardeşim gibi konuştun. O da plan yapmamı istiyor.”

“Her şey değişecek.”

“Polise her zaman ihtiyaçları olacakt ır” dedim.

“İzinsiz görevini terk edenlere de mi?”

“Bize bir sonuç gerek. Bayan Kramer ya da Carbone. Belki de Bru-baker. Üç hakkımız var.”

Summer cevap vermedi.

“Rahat ol” dedim. “Kırk sekiz saat için dünyanın dışındayız. Bunun keyfini çıkaralım. Kaygılanmak bize bir şey sağlamaz. Paris'teyiz.”

Başımı sallad ı. Yüzünü izledim. Kaygısından kurtulmaya çalışmasını. Mum ışığında gözleri ifadeliydi. Sanki önünde karton kutulara doldurulmuş sıkıntıları vardı. Onların arasından dolabın arkasındaki sakın bir yere doğru ilerlediğini gördüm.

“Şarabımı iç” dedim. “Keyfine bak.”

Elim masanın üzerindeydi. Uzanıp hafifçe sıktı, kadehini aldı. “Kuzey Carolina kaçmıyor ya” dedi.

Fiks mönüden üçer kap ısmarlayıp üç saatte yedik. İşin dışında konuşmaya dikkat ediyorduk. Onun yerine kişisel şeylerden söz ettik. Summer bana ailemi sordu. Biraz Joe'yu anlatt ım, annemin pek üzerinde durmadım. O da bana ailesini, kardeşlerini, kimin kim olduğu hakkında ipin ucunu kaç irdiğim kuzenlerini anlatt ı. Daha çok mum ışığındaki yüzünü seyrettim. Teni saf abanoz siyahı altında bakıra çalıyordu. Gözleri kömür gibiydi. Çenesi porselen gibi inceydi. Bir asker olarak imkânsız derecede ufak tefek ve yumuşaktı. Ama soma keskin nişancı armalar ını hat ırlad ım. Benimkilerden çoktu.

“Annenle tanışacak mıyım?” diye sordu.

“İstiyorsan tanıştırırım ama çok hasta.”

“Yalnızca bacağı kırık değil mi?”

Başımı salladım.

“Kanser.”

“Kötü mü?”

“Mümkün olabildiğince.”

Summer başını salladı. “Öyle bir şey olduğunu anlamıştım. Buraya ilk geldiğinden beri sıkıntılıydın.”

“Öyle mi?”

“Böyle bir duruma s ıkılmamak imkânsız.”

“Tahmin ettiğimden de fazla” dedim.

“Onu sevmiyor musun?”

“Seviyorum elbette. Ama kimse sonsuza kadar yaşamaz. Bu şeyler kavramsal olarak sürpriz değildir.”

“Benim gelmemem daha doğru olur. Sen Joe'yla gitmelisin. Yalnızca ikiniz.”

“Annem yeni insanlarla tanışmaktan mutlu olur. ”

“Kendini iyi hissetmiyor olabilir. ”

“Bekleyip görelim o halde. Belki de dışarıda yemek isteyecektir.” “Nasıl görünüyor.”

“Feci” dedim.

“O zaman yeni insanlarla tanışmak istemeyecektir.”

Bir süre konuşmadan oturduk. Garson hesabı getirdi. Paramızı saydık, her birimiz yarısını ödeyip inşafı bir de bahşış bıraktık. Otele kadar hep elele yürüdük sonra. Olağan bir şey gibi gelmişti bu. Kimisi ortak kimisi özel bir sürü dert içindeydik. Silindir şapkalı adam kapıyı açıp bize iyi geceler diledi. Asansörde yukarı yanyana, birbirimize dokunmadan çıktık. Katımıza geldiğimizde Summer'ın sola, benim sağa gitmem gerekiyordu. Sıkıntılı bir andı. Konuşmadık. Benimle gelmek istediğini görüyordum ve ben de onunla gitmek istiyordum. Odası gözlerimin önündeydi. Sarı duvarlar, parfümünün kokusu. Yatak. Yeni kazağını başının üzerinden çıkardığını görür gibiydim. Yeni eteğinin fermuarını çektiğini görüyor, yere düştüğünü işitiyordum. İpekli astarı olmalıydı. Hışırtılı bir ses çıkarırdı.

Bunun doğru olmayacağını biliyordum. Zaten izinsiz çıkmıştık üstten. Başımız her türlü boka batmıştı. Ama olabileceği başka her şeyin dışında bir huzur ve teselli de olacaktı.

“Sabah kaçta?” diye sordu.

“Ben altıda havaalanında olmalıyım.”

“Ben de seninle gelirim.”

“Teşekkür ederim.”

Öylece durduk orada.

“Saat dörtte kalkmamız gerekecek” dedi.

“Öyle. Dört civarında.”

“Eh, iyi geceler öyleyse” dedi.

“İyi uykular” dedim.

Sağa döndüm. Arkama bakmad ım. Onun kapısının açıldığını ve benimkinden bir saniye soma kapandığini işittim.

Saat on birdi. Yattım ama uyuyamadım. Orada öylece yatıp tavana baktım bir saat boyunca. Pencereden şehir ışıkları giriyordu. Soğuk, sarı ve sisli. Eyfel Kulesi'nin ışıklarının değiştiğini görüyordum. Başımın üzerindeki duvarda saniyede bir değişiyordu. Uzak bir sokakta fren sesi ve küçük bir köpeğin havlamasını işittim, pencerenin altında ayaksesleri vardı. Şehir soma sessizleşti ve sessizlik üstüme çöktü. Çevremde bir siren gibi uğuldayıp duruyordu. Kolumu kaldırıp saate baktım. Geceyarısı. Kolumu yatağa indirdiğimde öyle berbat bir yalnızlığa düştüm ki, birden soluksuz kaldım.

Işığı yakıp telefona gittim. Düğmelerin altında bir yazı vardı. Odalardan birini aramak için üçe, sonra da oda numarasına basın. Üçe bastım, oda numarasını girdim. Summer ilk çalışta açtı.

“Uyanık mısınız?” dedim.

“Evet.”

“Arkadaş ister misin?”

“Evet.”

Bacaklar ima blucinimi, sırt ima tişörtümü geçirip çıplak ayak dışarı çıktım. Kapısını tıklattıncaya Summer açıp elini uzattı, beni içeri çekti. Giyinikti. Üzerinde hâlâ eteği ve kazağı vardı. Beni kapının önünde öptü. Ben de onu. Kapı arkamızdan kapandı. Yatağa yürüdük.

Summer'ın iç çamaşırları koyu kırmızıydı. İpekli ya da saten. Parfümünün kokusunu alıyordum. Koku hem odadaydı hem üzerinde. Ufak tefek, narin, hızlı ve güçlüydü. Pencereden aynı şehir ışıkları giriyordu. Artık ışık beni ısıtıyordu. Enerji veriyordu. Eyfel Kulesi'nin ışıklarını tavanda görüyordum. Tempomuzu ışıkların temposuna uydurduk, yavaş, hızlı, insafsız. Soma döndük, tükenmiş olarak iki kaşık gibi yattık. Soluk soluğaydık, birbirimize yakındık ama sanki tam olarak ne yaptığımızı bilmiyormuş gibi konuşmuyorduk.

Bir saat kadar uyudum ve aynı pozisyonda uyandım. Bir şey kaybetmiş ve bir şey kazanmış gibiydim ama her iki duyguyu da açıklayamıyordum. Summer uyuyordu. Bana iyice yapışmıştı. Güzel kokuyordu. Ağır ağır soluyordu. Sol kolum boynunun altında, sağ kolum belinin üstündeydi. Eli avucum içindeydi.

Başımı çevirip tavandaki ışık oyunlarını seyretmeye daldım. Belki bir buçuk kilometre kadar ileride, Arc de Triomphe'un öte yanından bir motosiklet geçti. Uzaklarda bir köpeğin havladığını işittim. Onun dışında şehir sessizdi. İki milyon insan uyuyordu. Joe havada, İzlanda üzerindeydi. Annemi gözlerimin önüne getiremedim. Gözlerimi kapadım. Yeniden uyumaya çalıştım.

Kafamdaki çalar saat tam dörtte çaldı. Summer hâlâ uyuyordu. Kolumu yavaşça altından çektim, yataktan çıkıp banyoya gittim. Soma giyindim ve Summer'ı bir öpücükle uyandırdım.

“Günaydın, teğmen.”

Summer kolları havaya kaldırdı, sırtını gerdi. Örtü beline kadar sıyrıldı.

“Günaydın” dedi.

Bir daha öptüm.

“Paris'i sevdim” dedi. “Burada çok eğlendim.”

“Ben de.”

“Hem de pek çok.”

“Yarım saat soma lobide” dedim.

Odama döndüm, oda servisinden kahve istedim. Kahve gelmeden tıraş olmuş, duş almıştım. Belime havlu sarıp kapıdan kahveyi aldım. Teviz çamaşır giyip birinci fincan kahvemini doldururken saate baktım. Paris'te sabah dördü yirmi geçiyordu ki, bu da batı yakasında akşam yediyi yirmi geçiyor demektir. Yani çalışmayı seven biri hâlâ masasının başında olabilirdi. Dış hat almak için dokuza bastım, sonra ezberlediğim tek numara olan Virginia'daki Rock Creek santralini çevirdim. Telefon ilk çalışta açıldı.

“Ben Reacher” dedim. “Fort Irwin'in Askeri Polis komutanının numarasını istiyorum.”

“Albay Willard'dan sizin hemen dönmeniz için bir emir var, efendim” dedi.

“İlk fırsatta döneceğim. Ama önce o numarayı istiyorum.”

“Şimdi neredesiniz, efendim?”

“Avustralya, Sydney'de bir genelevde” dedim. “O Irwin numarasını ver.”

Numarayı verdi. Dokuza bastım, numarayı çevirdim. Calvin Franz'ın çavuşu ikinci çalışta açtı.

“Franz'ı istiyorum” dedim.

Bir klik sesi, ardından bir sessizlik oldu, uzun bir beklemeye hazırlanırken Franz telefona geldi.

“Senden bir şey istiyorum” dedim.

“Nasıl bir şey?”

“12. Kolordu'dan Marshall diye biri var orada. Onu tanıyor musun?” “Hayır.” “Ben oraya gelene kadar onun orada tutulmasını istiyorum. Çok önemlidir.”

“Tutuklamad ıkça insanlar ın üstten çıkmalar ını önleyemem.”

“Ona benim Berlin'den aradığımı söyle. Beni Almanya'da sandığı süre o da California'da kalacaktır.”

“Neden?”

“Kendisine öyle söylendiği için.”

“Seni tanıyor mu?”

“Hayır, yalnızca adımı biliyor.”

“O zaman benim için sıkıntılı bir konuşma olacak. Hiç tanımadığım birine gidip hey, hiç tanımad için Reacher diye biri Berlin'de takılıp kaldığımı bilmeni istiyor mu diyeceğim?”

“Sen de kurnaz davran. Ona ben oraya gelemediğim için benim adıma bir soru sormanı istediğimi söyle.”

“Ne sorusu?”

“Kramer'ın cenazesinin kaldırıldığı günü sor. O gün Arlington'da mıymış? Başka ne yapmış? Adamlarını neden Kuzey Carolina'ya götürmemiş ? Arabayı onun kullanmamas ı için nasıl bir neden göstermişler?” “Dört soru etti. ”

“Her neyse işte, California'ya gelme niyetinde olmad ığımdan, benim ad ima soruyormuş gibi davran.”

“Seni nereden arayayım?”

Telefona bakıp George V'in numarasını söyledim.

“Orası Almanya değil, Fransa” dedi.

“MarshaH'm bunu bilmesine gerek yok. Daha soma bu numarada olacağım.”

“California'ya ne zaman geleceksin?”

“Kırk sekiz saat içinde döneceğimi umuyorum.”

“Pekâlâ. Başka bir şey var mıydı?”

“Evet. Fort Bird'ü ara. Çavuşuma General Vassell ve Albay Coomer'm geçmişlerini incelemesini söyle. Özellikle ikisinden birinin Virginia, Sperryville kasabas ıyla bir bağlant ısı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Orada mı doğup büyümüş, ailesi oralı mıymış? Orada hangi dükkânın nerede olduğunu bilecek denli bir bağlant ısı var mı? Ben kendisiyle bağlant ı kurana kadar öğrendiklerini kimseye anlatmamas ını da söyle.” “Tamam. Bu kadar mı?”

“Hayır. Çavuş, Green Valley'den Detektif Clark'ı arasin ve yılbaşı gecesine ilişkin sokak araştırmalarım fakslamasını istesin. Çavuşum neden söz ettiğimi bilecektir.”

“Birinin bunu biliyor olmasına sevindim” dedi Franz.

Durakladı. Söylediklerimi yazıyordu.

“Bu kadar mı?” dedi.

“Şimdilik.”

Telefonu kapayıp Summer'dan beş dakika sonra lobiye indim. Benden hızlı davranmış beni bekliyordu. Ama hiç kuşkusuz onun tıraş olması gerekmezdi ve benim gibi telefon edip kahve içmemişti. O da askeri üniformasını giymişti. Botları pırıl pırıldı, her nasılsa onları ya temizlemiş ya da temizletmişti.

Havaalanına taksiyle gidecek paramız yoktu. Karanlıkta Place de l'Opera'ya kadar yürüyüp otobüse bindik. Geçen seferki kadar kalabalık değilse de, yine o kadar rahatsızdı. Uyuyan şehri arkada bırakarak, iç karartıcı varoşlara yöneldik.

Roissy-Charles de Gaulle havaalanına saat altıya doğru vardık. Terminal oldukça kalabalıktı. Havaalanlarının kendi özel zaman dilimleri vardır. Sabahın altısında öğleden sonrakinden daha doluydu. Her taraf insan kaynıyordu. Otobüsler ve arabalar dolup dolup boşalıyordu. Gözleri kızarmış yolcular ellerinde çantaları içeri girip çıkıyorlardı. Bütün dünya hareket halindeydi sanki.

Ekranada Joe'nun uçağı inmiş olarak görünüyordu. Gümrük bölümünün çıkış kapısına gittik, yolcu karşılayanların arasında yerimizi aldık.

Joe'nun ilk çıkanlardan biri olacağını tahmin ediyordum. Uçaktan inip hızlı adımlarla yürümüş olacaktı ve bagaja bırakılmış valizi yoktu.

Bir önceki uçaktan inip de geriye kalanları gördük. Bunlar çoğunlukla küçük çocuklu aileler ya da büyük valizleri olan kişilerdi. Kalabalıkta insanlar heyecanla o yana bakıyorlar, soma bekledikleri kişiler gelmeyince yine başlarını çeviriyorlardı. Bir süre onları izledim. İlginç bir fiziksel dinamikti bu. ilgi gösterme gibi hafif bir duruş değişikliği ve soma da ilgisizlik. Kimi zaman yalnızca ağırlığım bir ayağından diğerine aktarmak.

Son gelenlerle Joe'nun uçağından ilk çıkanlar karıştı. Ellerinde çantaları ve elbise torbaları olan hızlı adımlı işadamları. Yüksek topuklu, koyu renk gözlüklü, pahalı giyimli kadınlar. Model mi? Aktris mi? Fahişe mi? Fransız ve Amerikalı bürokratlar. Onları da görünüşlerinden seçebiliyordum. İyi giyimli ve ciddi, çoğu gözlüklü ama paltoları ve elbiseleri ve ayakkabıları en iyi kalite değil. Alt düzey diplomatlar herhalde. Ne de olsa uçak başkentten geliyordu.

Joe on ikinciydi. Daha önce gördüğüm palto vardı sırtında ama elbisesi ve kravatı farklıydı. İyi görünüyordu. Elinde siyah deri bir çanta vardı. Herkesten bir baş uzundu. Kapıdan çıkınca durdu, çevresine bakındı.

“Tıpkı sana benziyor” dedi' Summer.

“Ama ben daha iyi kalpliyim” dedim.

Joe beni hemen görmüştü. Ben de herkesten bir baş uzundum. Kalabalığın olmadığı bir köşeyi işaret ettim. O gösterdiğim köşeye giderken biz de bekleyenlerin arkasından dolaştık.

“Teğmen Summer, sizinle tanıştığıma memnun oldum” dedi.

Onun, Summer'ın göğsündeki Summer, U.S. Army yazısına baktığını görmemiştim. Omzundaki teğmen demirlerine de. Adını ve rütbesini daha önceki konuşmamızdan hatırlıyor olmalıydı.

“İyi misin?” dedim.

“Yorgunum.”

“Kahvaltı ister misin?”

“Şehirde kahvaltı ederiz.”

Taksi kuyruğu uzundu ve çok ağır ilerliyordu. Yine otobüse yöneldik. Birincisini kaçırdık, kuyruğa girdik. On dakikaya kalmadan otobüs geldi. Joe o arada Summer'a Paris ziyaretini sordu. Summer dün geceya-r ısmdan sonras ı dışında gezimizi ballandıra ballandıra anlattı. Ben sırtımı yola vermiş, terminal binasının üzerinden doğuya bakıyordum. Şafak hızla yaklaşıyordu. Yine güneşli bir gün olacaktı. Ocak ayının onunday-dık ve son on yıldır bu kadar iyi bir hava görmemiştim.

Otobüse binip valiz rafının karşısındaki üç kişilik koltuğa oturduk. Summer ortadaydı. Koltuklar küçük ve rahatsızdı. Sert plastikten. Bacaklarını uzatacak yer yoktu. Joe'nun başı iki yana sallanıyordu. Yüzü solgundu. Atlantığı gece boyu aştıktan sonra onu otobüse bindirmek pek de iyi olmamıştı. Ama ben de aynı boydaydım. Aynı yer sıkıntısı bende de vardı. Ben de fazla uyumamıştım. Ve de beş parasızdım. Hareket ediyor olması bir saat taksi kuyruğunda beklemesinden iyidir diye düşündüm.

Place d l'Opera'daki durakta indik. Bir hafta önce yürüdüğümüz yollardan geçtik, nehri Pont de la Concorde'dan geçip sola Quai d'Or-say'e, sonra güneye Avenue Rapp'a döndük. Eyfel Kulesi'nin görüldüğü Rue de l'Universite'ye gelince Summer durdu.

“Ben gidip kuleye bakacağım. Sizler gidip annenizi görün.”

Joe bana baktı. Biliyor mu? Başımı eğdim. Biliyor.

“Teşekkürler, teğmen” dedi. “Biz gidip bakalım. Eğer iyiye belki yemekte buluşuruz.”

“Beni otelden arayın” dedi.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Dönüp caddenin kuzey ucunu gösterdi. “Oradaki köprüyü geçip yokuşu çıkınca solda.”

Gülümsedim. Doğrusu yön bulma yeteneği harikaydı. Joe şaşırılmıştı. Kad inin işaret ettiği yönü görmüştü ve orada ne olduğunu biliyordu. “George V mi?” dedi.

“Neden olmasın?”

“Ordunun verdiği beş kuruşla mı?”

“Aşağı yukarı.”

“Müthiş.”

Summer ayakları ucunda yükselip beni yanağımdan öptü, Joe'nun elini sıktı. Solgun güneş altında bekleyip kuleye doğru uzaklaşan kadının arkasından baktık. Aynı yönde giden turistler bile vardı o saatte. Hediyelik eşya satanlar tezgâhlarını açıyorlardı. Summer'ın uzaklaştıkça küçülmesini izledik.

“Hoş bir kadm” dedi Joe. “Onu nereden buldun?”

“Fort Bird'deydi.”

“Orada neler olup bittiğini anlayabildin mi?”

“Biraz daha yaklaştım sayılır.”

“Umarım öyledir. Oraya atanalı iki hafta oldu.”

“Sana sorduğum herifi hatniadm mi? Willard. Zırhlı Birlikler'de bir süre kalmış olmalı, değil mi?”

Joe başını salladı. “Doğrudan onlara rapor verdiğine eminim. İstihbaratını onların istihbarat operasyonlarına aktarıyordu.”

“Aklında herhangi bir ad var mı?”

“Zırhlı Birlikler'de mi? Sanmıyorum. Willard'a pek dikkat etmezdim. Yaptığı o kadar da önemli değildi.”

“Marshall diye birini işittin mi?”

“Hat ırlamıyorum” dedi Joe.

Joe döndü, caddenin güneyine baktı. Paltosuna daha sıkı sarınıp yüzünü güneşe çevirdi.

“Gidelim.”

“Ona en son ne zaman telefon ettin?”

“Evvelki gün. Sıra sendeydi.”

Rahat adımlarla yürümeye başladık.

“Önce kahvaltı edelim mi? Annemi uyandırmamış oluruz.”

“Hemşire bizi içeri alır.”

Postanenin önünden geçtik. Kaldırıma bir araba bırakılmıştı. Çamurluğu yamulmuş, lastiği patlamış olduğuna göre bir kaza olmuştu. Yanından geçmek için caddeye indik. Kırk metre kadar ileride büyük

siyah bir araba duruyordu.

Baktık.

“ Un corbillard” dedi Joe.

Bir cenaze arabası.

Arabaya baktık. Hangi binanın önünde durduğunu anlamaya çalıştık. Tam ilerimizde olduğu için hesaplamak güçtü. Çatılara baktım. Önce Belle Epoque tarzı yedi katlı bina vardı. Sonra da annemin daha sade altı katlı apartmanı. Bakışlarımı dimdik aşağı indirdim. Sokağa kadar. Cenaze arabası annemin kapısı önündeydi.

Koştuk.

Kaldırımında siyah ipekli silindirik şapkalı bir adam duruyordu. Annemin apartmanının kapısı açıktı. Şapkalı adama bakıp avluya girdik. Kapıcı kendi kapısının önündeydi. Elinde bir mendil vardı, gözleri ya şlıydı. Bize bakmadı. Asansöre binip beşinci katın düğmesine baktık. Asansör insanı ıstıraptan öldürecek kadar yavaş yükseliyordu.

Annemin kapısı açıktı. İçerde siyah paltolu adamlar görüyordum. Üç kişi. İçeri girdik. Adamlar gerilediler. Konuşmuyorlardı. Parlak gözlü kız mutfaktan çıktı. Yüzü solgundu. Bizi görünce durdu. Sonra karşılamak için ağır adımlarla yanımıza yürüdü.

“Ne oldu?” diye sordu Joe.

Kız cevap vermedi.

“Ne zaman?” dedim.

“Dün gece. Huzur içinde.”

Adamlar kim olduğumuzu anlamışlar, dışarı çıkmışlardı. Çok sessizdiler. Joe gidip kanepeye oturdu. Ben olduğum yerde kaldım. Hâlâ odanın ortasındaydım.

“Ne zaman?” diye sordum bir daha.

“Geceyarısı. Uyurken.”

Gözlerimi kapadım. Bir an sonra yine açtım. Kız hâlâ oradaydı. Dikkatle bana bakıyordu.

“Sen yanında miydin?” diye sordum.

Başımı salladı.

“Hiç ayrılmadım” dedi.

“Doktor var mıydı?”

“Doktoru göndermişti.”

“Ne oldu?”

“Kendini iyi hissettiğini söyledi. Saat on birde yattı. Bir saat kadar uyudu ve soma soluk almadı.”

Tavana baktım. “Acı çekiyor muydu?”

“En sonunda çekmiyordu.”

“Ama kendini iyi hissettiğini söylemişti.”

“Zamanı gelmişti. Bunu daha önce de gördüm.”

Kıza baktım, soma bakışlarımı çevirdim.

“Onu görmek ister misiniz?” diye sordu kız.

“Joe?” dedim. Başını salladı. Olduğu yerde kaldı. Ben yatak odasına yürüdüm. Yatağın yanında maun bir tabut vardı. İçi beyaz ipekli kumaş kaplı ve boş. Annem hâlâ yatağmdaydı. Örtü üzerine çekilmişti. Baş yastığın üstündeydi, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Gözleri kapalıydı. Güçlkle tanıyordu.

Ölü görmek seni rahatsız eder mi, diye sormuştu Summer.

Hayır, demiştim.

Neden, diye sormuştu.

Bilmiyorum, demiştim.

Babamın ölüsünü görmemiştim. Öldüğünde ben uzak bir yerdeydim. Kalbinden hastaydı. Askeri hastanedekiler ellerinden geleni yapmıştı ama durumu ilk başından umutsuzdu. Cenazenin kaldırılacağı sabah gelmiş, aynı gece dönmüştüm.

Cenaze, diye düşündüm.

Joe gereğini yapar.

Beş uzun dakika annemin yatağının yanında durdum. Gözlerim açık ve kuru. Soma dönüp oturma odasına geçtim. İçerisi yine kalabalıktı. Cenaze kaldırıcısının adamları gelmişlerdi. Kanepede Joe'nun yanında yaşlı bir adam dimdik oturuyordu. Yanında bir çift baston. Seyrelmiş beyaz saçları, siyah takım elbise ceketinin yakasında küçük bir kurdele vardı. Kırmızı, beyaz ve mavi. Belki bir Croix de Guerre ya da bir Medaille de la Resistance nişanı. Kemikli dizlerinin üstünde küçük bir karton kutu tutuyordu. Kutu bir parça soluk kırmızı sicimle bağlıydı.

Joe, "Bay Lamonnier" dedi. "Aile dostu."

Yaşlı adam elimi sıkmak için ayağa kalkmak üzere bastonlarını aldı ama ben oturmasını işaret ederek yanma gittim. Yetmiş beş seksen yaşlarında vardı. Kupkuruydu ve bir Fransız için uzun boylu sayılırdı.

"Sen Reacher dediği misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Evet ama sizi hat ırlamadım."

"Hiç karşılaşmamıştık. Ama anneni çok uzun zamandan beri tanırım."

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"Size de teşekkürler" dedi.

"Kutuda ne var?" diye sordum.

"Annenin burada tutmak istemediği şeyler. Ama böyle bir zamanda burada oğulları tarafından bulunmasının doğru olacağını düşündüm."

Kutsal bir emanetmiş gibi kutuyu bana uzattı. Alıp kolumun altına yerleştirdim. Ağır ve hafif arası bir şeydi. İçinde bir kitap olduğunu tahmin ettim, Ya da eski bir meşin ciltli günlük ve bir iki şey daha.

"Joe, haydi gidip kahvaltı edelim" dedim.

Amaçsızca yürüyorduk. Rue Saint Dominique'e saptık, Rue de l'Exposition'un üstündeki iki kafeyi duraksamadan geçtik. Avenue Bosquet'ten karşıya geçtik ve sola Rue Jean Nicot'ya girdik. Joe bir tütüncü önünde durup sigara aldı. Halim olsaydı gülümserdim. Sokak, adım nikotini keşfeden adamdan alıyordu.

Kaldırımında birer sigara yaktıktan sonra önümüze ilk çıkan kafeye girdik. Bu kadar yürümek yetmişti. Artık konuşmaya hazırдық.

"Beni beklememeliydin" dedi Joe. "Onu son bir kere görmüş olurdun."

"Olanları hissettim" dedim. "Dün geceyarısı çarpıldım âdeta." "Onun yanında olabilirdin."

"Artık çok geç."

"Ben aldırılmazdım." "Ama o aldırırdı."

"Bir hafta önce geldiğimizde kalmalıydık."

"Kalmamızı istemedi, Joe. Planlarında o yoktu. O kendi mahremiyet hakkı olan biriydi. Bir anneydi

ama yalnızca anne değildi.”

Joe sustu. Garson kahve ve küçük bir hasır sepet dolusu kruasan getirdi. Havamızı anlamış olmalı ki, masanın üzerine bıraktıktan sonra sessizce çekildi.

"Cenaze işlerine bakar mısınız?" dedim.

"Dört gün sonrasına ayarlarım" dedi. "Sen kalabilecek misin?" "Hayır. Ama cenazeye dönerim."

"Peki. Ben bir hafta daha kalırım. Vasiyetnamesini bulmam gerekecek sanırım. Evini satarız herhalde. Ama sen istersen o başka. "

Başımı salladım. "İstemem. Ya sen?"

"Kullanamam ki. "

"Eve benim tek başıma sahip olmam doğru olmaz" dedim.

Joe bir şey söylemedi.

"Onu geçen hafta gördük" dedim. "Hep birlikteydik. Güzel zaman geçirdik."

"Sence öyle mi?"

"Eğlendik. O öyle olmasını istedi. O yüzden o çabayı gösterdi. O yüzden Polidor'a gitmemizi istedi. Bir şey yememişti aslında."

Joe omuzlarını silkti. Kahvemizi konuşmadan içtik. Bir kruasan yemeyi denedim. Lezzetliydi ama iştahım yoktu. Sepete bıraktım.

"Hayat ne kadar karmaşık" dedi Joe. "Bir insan altmış yıl yaşıyor, bir sürü şey yapıyor, bir sürü şey biliyor, bir sürü şey hissediyor ve sonra hepsi bitiyor. Sanki hiç olmamış gibi."

"Onu hep hatırlayacağız."

"Hayır, bazı parçalarını hatırlayacağız. Paylaşmak istediği parçaları. Buzdağının ucu. Gerisini yalnızca o biliyordu. O nedenle gerisi daha şimdiden hiç yaşanmadı gibi. "

Yine konuşmadan birer sigara daha içtik. Soma biraz huzura kavuşmuş gibi yine ağır ağır eve yürüdük.

Kapıya vardığımızda tabut arabaya yerleştirilmişti. Asansöre dikine koymuş olmalıydı. Kapıcı kaldırımında, madalyalı yaşlı adamın yanında duruyordu. Adam bastonlarına dayanıyordu. Hastabakıcı da bir kenardaydı. Tabut taşıyıcıları ellerini önlerinde kavuşturmuş, yere bakıyorlardı.

Hastabakıcı, "Onu depôt mortuaire'e götürüyorlar" dedi.

Cenaze evi.

“Tamam” dedi Joe.

Ben fazla kalmad ım. Hastabakıcıyla kap ıcıya veda ettim, yaşlı adamın elini sıktım. Soma Joe'yu başımla selamlayıp cadde boyunca yürüdüm. Arkama bakmadım. Pont de l'Alma'dan Seine'i geçip Avenue George V'ten otele vardım, asansörle odama çıktım. Yaşlı adamın verdiği kutu hâlâ kolumun altındaydı. Kutuyu yatağa bıraktım, soma ne yapacağımı bilemeyerek öylece durdum.

Yirmi dakika sonra telefon çaldığımda hâlâ kıpırdamadan duruyordum. California'da Fort Irwin'den Calvin Franz arıyordu. Adını iki kere söylemek zorunda kaldı. İlk seferinde kim olduğunu hatırlayamamışım.

“Marshall ile konuştum” dedi.

“Kiminle?”

“Senin 12. Kolordu'dan adamınla.”

Sustum.

“İyi misin?”

“Özür dilerim” dedim. “İyiyim. Marshall ile konuştun.”

“Kramer'ın cenazesine gitmiş. Vassell ile Coomer'ı oraya götürüp getirmiş. Soma bütün gün Pentagon'da önemli toplantıları olduğu için onları herhangi bir yere götürmediğini iddia ediyor.”

“Ama?”

“Ona inanmadım. Vassell ve Coomer onun direksiyona geçmesini isteselerdi toplantı falan dinlemezlerdi.”

“Ve?”

“Kontrol etmesem canıma okuyacağını bildiğinden kontrol ettim.”

“Ve?”

“O toplantılar tuvalette kendi kendine olmuş olmalı, çünkü herifi gören olmamış.”

“Ne yapıyormuş peki?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama bir şey yaptığı kesin. Bana âdeta önceden hazırladığı bir cevap verdi. Demek istediğim bu olanların üstünden altı gün geçti. Altı gün önce ne toplantısı olduğunu kim hatırlar ki? Ama bu herif hatırladığını iddia ediyor.”

“Ona Almanya'da olduğumu söyledin mi?”

“Bunu biliyor gibiydi. ”

“Orada kalacağımı söyledin mi?”

“Yakınlarda California'ya gelmeyeceğine inanıyor gibi bir hali vardı.” “Bu adamlar Willard'la eski dostlar” dedim. “Willard onlara beni kendilerinden uzak tutacağına söz verdi. 110,'yu Zırhlı Birliklerin özel ordusuymuş gibi kullanıyor.”

“Beni meraklandırдың için Vassell ve Coomer'ı da araştırdım. İkisinin de Virginia'da Sperryville diye bir yeri bildiklerini gösteren bir şey yok.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Vassell Mississippi'li, Coomer da Illinois'lı. İkisi de Sperryville yak ınlar ında ne oturmuşlar ne de görev yapmışlar.”

Bir an düşündüm.

“Evli mi bunlar?”

“Eşleri ve çocukları var. Ama yerel kızlarla evlenmişler. Sperryvil-le'de kayınpeder aileleri yok.”

“Peki” dedim.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“California'ya geliyorum.”

Telefonu kapadıktan sonra çıkıp Summer'ın kapısını tıkladıp bekledim. Summer kapıyı açtı. Dolaşmaktan yeni gelmişti.

“Dün gece ölmüş” dedim.

“Biliyorum. Kardeşin evden telefon etti az önce. Senin iyi olup olmadığını kontrol etmemi istedi.”

“İyiyim” dedim.

“Çok üzüldüm.”

Omuzlarımı silktim. “Kavramsal olarak böyle şeyler sürpriz değildir.” “Ne zaman olmuş?”

“Geceyarısında. Yaşamaktan vazgeçmiş.”

“Kendimi çok kötü hissediyorum. Dün gidip onu görmeliydin. Gününü benimle geçirmemeliydin. O saçma alışverişi yapmamalıydık.” “Annemi geçen hafta görmüştüm. Eğlenmiştik. O günün son olması çok daha iyi.”

“Ben olsam mümkün olan her anı yanında geçirmek isterdim.” “Rastgele bir zaman olacaktı” dedim. “Dün öğleden sonra gitseydim şimdi keşke ak şama kadar kalsaydım diyecektim. Akşama kadar kalsaydım keşke geceyarısına kadar bekleyseydim diyecektim.”

“Geceyarısında benim yanımdaydın. O yüzden de kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Sakin” dedim. “Ben öyle bir şey hissetmiyorum. Annem de hissetmezdi. Ne de olsa Fransızdı. Hatta ısrar ederdi.”

“Bunu beni avutmak için söylüyorsun.”

“Eh, çok geniş fikirliydi diyemem. Ama hep bizi mutlu edecek şeyleri isterdi.”

“Yalnız kaldı diye mi yaşamaktan vazgeçti?”

Başımı salladım. “Yaşamaktan vazgeçmek için yalnız kalmak istemişti.”

Summer cevap vermedi.

“Gidiyoruz” dedim. “Gece uçağıyla.”

“California'ya mı?”

“Önce Doğu Kıyısı'na. Kontrol etmem gereken şeyler var.”

“Ne gibi?”

Bunu söylemedim. Bana gülerdi ve o anda bununla başa çıkamazdım.

Summer çantasını toplayıp benimle odama geldi. Yatağın üstüne oturup Mösyö Lamonnier'in kutusunun sicimiyle oynadım.

“Nedir bu?”

“Yaşlı bir adam getirdi. Annemin eşyaları arasında bulunması gerektiğini söyledi.”

“İçinde ne var?”

“Bilmiyorum.”

“Aç öyleyse.”

Örtünün üzerinden ittim kutuyu. “Sen aç.”

Küçük parmaklarının o sıkı ve eski düğümü çözmeye çalışmasını izledim. Renksiz tırnak cilası ışıkta parlıyordu. Sicimi çıkarıp kapağını kaldırdı. Artık ortalıkta pek sık rastlanmayan kalın kartondan yapılmış, derin olmayan bir kutuydu. İçinde üç şey vardı. Mücevher kutusunu andıran daha küçük bir kutu. Bir kitap ve bir peynir bıçağı. İki ucu tahta tu-tamaklı bir tel. Fransa'da her epicerie'de benzeri

görülebilecek bir şey. Ama bunun teli değiştirilmişti. Tel peynir için çok kalındı. Piyano teline benziyordu. Çok uzun zamandır saklanmış gibi paslıydı.

“Nedir bu?” diye sordu Summer.

“Boğma ipine benziyor” dedim.

“Kitap Fransızca, ben okuyamam” dedi Summer.

Kitabı bana uzattı. Karton kapaklı bir kitaptı. Roman değildi. Daha çok bir anı kitabına benziyordu. Sayfaların köşeleri kıvrılmış ve eskilikten sararmıştı. Küf kokuyordu. Adı demiryollarıyla ilgiliydi. Açıp baktım. Birinci sayfadan sonra 1930'ların Fransız demiryolu ağım gösteren bir kroki vardı. İlk paragrafta da, kuzeydeki bütün demiryollarının Paris'te birleşip sonra oradan güneye dağıldıkları anlatılıyordu. Başkentten geçmeden hiçbir yere gidemezdim. Bu benim için anlamlı bir şeydi. Fransa çok büyük bir şehri olan nispeten küçük bir ülkeydi. Pek çok devlet aynı şeyi yapmıştı. Başkent örümcek ağının her zaman ortasındaydı.

Kitabın sonuna baktım. Arka kapakta yazarın resmi vardı. Kırk yıl genç bir Mösyö Lamonnier. Hemen tanımıştım. Fotoğrafın altında 1940 Mayıs'ındaki muharebede iki ayağını da kaybettiği yazıyordu. Annemin kanepesinde kaskatı oturmasını hatırladım. Bastonlarını da. Protez kullanıyor olmalıydı. Tahta bacaklar. Kemikli dizler sandığım şeyler karmaşık mekanik eklemler olmalıydı. Yazıda adamın Le Chemin de Fer Humcün'i kurduğu da yazıyordu. İnsan Demiryolu. Cumhurbaşkanı Charles de Gaulle Direniş Madalyası, İngilizler George Cross ve Amerikalılar Üstün Hizmet Madalyası vermişlerdi.

“Neymiş?” diye sordu Summer.

“Eski bir Direniş kahramanı ile tanışmışım” dedim.

“Annenle ne ilgisi var?”

“Belki de eskiden sevgililerdi.”

“Şimdi bunu seninle Joe'ya mı söylemek istiyordu adam? Ne büyük bir insan olduğunu? Böyle bir zamanda? Bu biraz bencillik değil mi?”

Biraz daha okudum. Pek çok Fransızca kitap gibi geçmiş tarihi zaman denilen garip bir yapı kullanıyordu. Fransız olmayan birinin okuması güçleşiyordu böylece. İlk kısmı fazla heyecanlı değildi. Kuzeyden gelen trenlerin yolcularım Gare du Nord'da indirdiklerini ve o insanların güneye doğru devam etmek istiyorlarsa yayan, taksi ya da metroyla Gare d'Austerlitz ya da Gare de Lyon'a gitmeleri gerektiği anlatıyordu.

“İnsan demiryolu diye bir şeyden söz ediyor ama şimdiye kadar insan çıkmadı” dedim.

Kitabı Summer'a uzattım, o sayfaları elinde şöyle bir çevirdi.

“İmzalı” dedi.

Birinci boş sayfayı gösterdi. Eski soluk bir ithaf vardı. Mavi mürekkep, usta bir elyazısı. Biri A Beatrice de Pierre yazmıştı. Pierre'den Beatrice'e.

“Annenin adı Beatrice miydi?” diye sordu Summer.

“Hayır. Adı Josephine'di. Josephine Moutier ve sonra da Josephine Reacher.”

Kitabı bana verdi.

“İnsan demiryolu diye bir şey duydum sanırım” dedi. “İkinci Dünya Savaşı'nda. Belçika ve Hollanda üzerine düşürülmüş bombardıman uçakları mürettebatının kurtarılması. Yerel Direniş hücreleri onları alıp elden ele geçirerek İspanya sınırına ulaştırıyorlardı. Oradan ülkelerine geçiyorlar ve yeniden uçuyorlardı. Eğitim görmüş mürettebat çok az olduğundan bu önemli bir şeydi. Ayrıca savaş tutsağı kamplarından insan da kurtarıyorlardı.”

“Lamonnier'in madalyaları anlaşıldı” dedim. “Her müttefik ülkeden birer tane.”

Kitabı yatağın üstüne bırakıp eşyalarımı toplamayı düşündüm. Blucini, tişörtü ve ceketini atacaktım. Onlara ihtiyacım yoktu. İstemiyordum onları. Sonra kitaba bir daha baktım ve sayfalardan bazılarının diğerlerinden farklı kenarları olduğunu gördüm. Alıp açınca siyah beyaz fotoğraflarla karşılaştım. Çoğu stüdyoda çekilmişti. Her sayfada altı tane olmak üzere vesikalık fotoğraflar. Diğerleri de gizli eylem fotoğraflarıydı. Fıçılar üzerine yerleştirilmiş mumlar ışığında bodrumlarda gizlenen havacılar, köy yollarında köylü giyimli küçük insan grupları ve dağlık arazide karlar arasında Pireneli rehberler. Fotoğraflardan birinde iki adam arasında bir kız duruyordu. Kız daha çocuk sayılırdı. İki adamın elinden tutmuş, neşeye gülümseyerek, bir sokakta yürütüyordu onları. Paris'ti burası. Resmin altında Beatrice de service a ses travaux yazıyordu. Beatrice görevde, çalışıyor. Beatrice on üç yaşında falan gösteriyordu.

Beatrice'in annem olduğundan emindim.

Vesikalık fotoğraflara geri dönerek annemi buldum. Bir okul fotoğrafıydı. Orada on altı yaşında gösteriyordu. Altında Beatrice en 1947 yazıyordu. 1947'de Beatrice. Kitabı ileri geri karıştırarak Lamonnier'in anlatmak istediklerini kavradım. İnsan demiryolunda başlıca iki kritik sorun vardı. Düşen havacıları bulmak bunlardan biri değildi. Mehtap olmadığı gecelerde düzinelercesi gökyüzünden âdeta düşüyordu. Direnişçiler düştükleri yere önce vardıkları takdirde bir kurtulma şansları vardı. Eğer önce Alman askerleri gelirse hiç yoktu. Bu yalnızca şans 1. Talihleri yaver gider ve önce Direnişçiler gelirse saklanıyorlar, uniformalar ı yerine inandırıcı bir şeyler giydirilerek, sahte evraklar, tren biletleri verilip bir kurye e şliğinde Paris trenine götürülüyorlardı. Ondan sonra ülkelerine gideceklerdi.

Belki.

ilk kritik sorun ilk yolculuk sırasında trende kontrol yapılmasıydı. Havacılar Amerika'nın mısırla beslenmiş sarışın çiftlik gençleri ya da kızıl saçlı İskoçyalılar'dı ve savaş Fransa'sının esmer ve kurumuş insanlarına benzemiyorlardı. Fransızca konuşmuyorlardı. Bunun için bir sürü hile geliştirilmişti. Uyuyor, dilsiz ya da sağır taklidi yapıyorlardı. Yalnızca kuryeler konuşuyorlardı.

İkinci kritik sorun Paris'ten geçmekti. Paris, Alman kaynaklıydı. Sokaklarda rastgele kontroller yapılıyordu. Sakar kayıp yabancılar hemen göze çarpıyordu. Özel araba diye bir şey kalmamıştı. Benzin yoktu. Erkek grupları hedef oluşturuyorlardı. Bu yüzden kurye olarak kadınlar kullanılmaktaydı. Lamonnier'in bir hilesi de tanıdığı bir çocuğu kullanmaktı. Kız, havacılarla Gare du Nord'da buluşacak ve Gare du Lyon'a kadar sokaklarda onlara eşlik edecekti. Gülecek, sevinçle sıçrayacak ve ellerini tutup onlara ağabeyleri ya da ziyarete gelmiş amcalar ıymış gibi davranacaktı. İnsanlar ı kontrol noktalar ından sanki hayaletlermiş gibi geçiriyordu. On üç yaşındaydı.

Zincirdeki herkesin bir kod adı vardı. Kızımki Beatrice'ti. Lamonni-er ise Pierre'di.

Mavi karton mücevher kutusunu çıkarıp açtım. İçinde bir madalya vardı. Direniş Madalyası. Kırmızı, beyaz ve mavi kurdeleli altın bir madalya. Arkasında Josephine Moutier yazıyordu. Annem.

“Sana hiç söylemedi mi?” dedi Summer.

Başımı salladım. “Tek bir kelime bile.”

Sonra kutuya baktım. O boğma zinciri ne oluyordu?

“Joe'ya telefon et” dedim. “Oraya geleceğimizi söyle. Lamonnier'i bulup eve getirsin.”

On beş dakika soma evdeydik. Lamonnier gelmişti. Belki de hiç gitmemişti. Kutuyu Joe'ya verip incelemesini söyledim. Madalya ile başladığı için benden daha hızlı davrandı. Madalyanın arkasındaki ad ona bir ipucu vermişti. Kitabı karıştırırken yazarın fotoğrafını görünce Lamonnier'e baktı. Sonra sayfaları şöyle bir gözden geçirdi. Fotoğraflara baktı. Bana baktı.

“Annem sana bunlardan hiç söz etmiş miydi?”

“Asla. Ya sana?”

“Asla” dedi.

Lamonnier'e baktım. “O boğma ipi nedir?”

Lamonnier cevap vermedi.

“Söyleyin” dedim.

“Yakalandı” dedi. “Okulundaki bir oğlan tarafından. Kendi yaşında bir oğlan. İşbirlikçilerin oğlu. Neler yapacağını söyleyerek kızını rahatsız etmeye başladı.”

“Ne yaptı?”

“İlk başlarda hiçbir şey. Bu dunun anneniz için son derece rahatsız ediciydi. Daha soma oğlan susması karşılığında şerefsiz şeyler talep etti. Anneniz doğal olarak reddetti. Çocuk onu ihbar edeceğini söyledi. Anneniz geri adım atar gibi yaptı. Onunla bir gece geç saatte Pont des Invalides altında randevulaştı. Evden gizlice çıkmadan önce mutfaktan annesinin peynir bıçağını aldı. Teli

ç ikar ıp babasının piyano tellerinden birini takt ı. Sol teliydi sanırım. Yıllar soma piyanoda o tel hâlâ eksikti. Oğlanla buluştu ve onu boğdu.”

“Ne yaptı?” dedi Joe.

“Onu boğdu.”

“On üç yaşındaydı.”

Lamonnier başım salladı. “O yaştaki kız ve oğlanlar arasındaki fiziksel handikap o kadar çok değildir.”

“On üç yaşındaydı ve birini öldürdü, öyle mi?”

“Zor günler yaşıyorduk.”

“Tam olarak ne oldu?” diye sordum.

“Boğma telini kullandı. Planlad ığı gibi. Kullanması güç bir alet değildir. Bütün gereken, kararlılık ve sınırlarına hâkim olma kt ı. Sonra asıl peynir telini çocuğun kemerine ağırlık bağlamak için kullandı ve onu Se-ine'e attı. O da kurtulmuştu, insan demiryolu da.”

Joe adamın yüzüne baktı. “Bunu yapmasına izin verdiniz, ha?” Lamonnier omuzlarını silkti. Anneminki gibi Galliler'e özgü bir ifadeyle.

“Bilmiyordum” dedi. “Bana çok soma söyledi. San irim ilk tepkim yasaklamak olurdu. Ama bu iş i ben kendim yapamazdım. Bacaklarım yoktu. Ne köprünün alt ına inebilirdim ne de mücadele edebilirdim. Katil olarak kulland ığım biri vardı ama o da sanırım Belçika'da bir işe gitmişti. Onun gelmesini bekleme riskine girmezdim. O nedenle haberim olsaydı bile yapmasını söylerdim. Çok zor zamanlarda yaşıyorduk ve yaptığımız iş çok önemliydi.”

“Bu gerçekten oldu mu?” diye sordu Joe.

“Oldu. Balıklar oğlanı parçaladı. Birkaç gün soma ceset nehrin biraz aşağısında su yüzüne çıktı. Oldukça tedirgin bir hafta geçirdik. Ama sonuçta bir şey olmadı.”

“Annem sizinle ne kadar çalıştı?” diye sordum.

“1943 yılı boyunca. Çok iyiydi. Ama yüzü çok tanınmıştı. İlk başlarda yüzü onun koruyucusuydu. Çok genç ve çok masum. Öyle bir yüzden kim kuşkulamrdı? Ama soma Almanlar için aşına biri oldu. Bir kızın kaç ağabeyi, amcası ya da kuzeni olabilirdi? O yüzden onu geri çekmek zorunda kaldım.”

“Onu siz mi bulmuştunuz?”

“Kendi gönüllü gelmişti. Yardım etmesine izin verene kadar da peşimi bırakmad ı.”

“Kaç kişi kurtardı?”

“Seksen” dedi Lamonnier. “Paris'teki en iyi kuryemdi. İnanılmaz biriydi. Açığa çıkmanın sonuçları önemli değildi onun için. Koskoca bir yıl içinde en kötü türden bir korkuyla yaşadı ve bir kere bile beni düşkü-rıklığma uğratmadı.”

Bir süre ses çıkarmadan oturduk.

“Siz nasıl başladınız?” diye sordum.

“Savaşta sakatlanmıştım. Bizi rehine olarak tutmak istemeyecekleri kadar yük oluyorduk Almanlar'a. İşçi olarak da bir işe yaramazdık. Bu nedenle bizi Paris'te bıraktılar. Bir şeyler yapmak istiyordum. Bedensel olarak çarpışacak durumda değildim. Ama örgütleyebilirdim. Bu fiziki bir beceri gerektirmezdi. Eğitimli havacıların ağırlıklarınca altın değerinde olduklarını biliyordum. Ben de onları ülkelerine gönderme işine girmeye karar verdim.”

“Annem nasıl oldu da bütün yaşamı boyunca bunlardan hiç söz etmedi?” •

Lamonnier yine omzunu silkti. Yorgun ve onca yıl soma hâlâ şaşkın.

“Bunun çok nedeni vardı sanırım. Fransa 1945'te çok karışık bir ülkeydi. Pek çok kişi işbirliği yapmış, pek çok kişi direnmiş ve yine pek çok kişi hiçbir şey yapmamıştı. Çoğu temiz bir sicil istiyordu. Sanırım anneniz de o oğlanı öldürmüş olmasından utanıyordu. Bu onun için bir vicdan azabıydı. Ona bunun bir seçenek olmadığını, yaptığı işin doğru olduğunu söyledim. Ama o hepsini unutmayı seçti. Madalyayı kabul etmesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştım.”

Joe, ben ve Summer hiç konuşmadan oturduk.

“Oğullarının bilmesini istedim” dedi Lamonnier.

Summer ile otele dönerken hiç konuşmadık. Kendimi birden evlatlık olduğunu öğrenmiş biri gibi hissediyordum. Sen sandığım insan değilsin. Bütün yaşamım boyunca olduğum kişinin babam yüzünden, onun asker olması nedeniyle olduğunu sanmıştım. Şimdi içimde farklı genlerin uyandığını hissediyordum. Babam on üç yaşındayken düşman öldürmemişti ama annem öldürmüştü. Çok sıkıntılı yıllar yaşamış, direnir gerekli olanı yapmıştı. O an onu mümkün olacağını düşündüğümünden daha fazla özlemeye başladım. Ve onu hep özleyeceğimi anladım. Sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi kaybetmişim. İçim bomboştu.

Çantalarımızı lobiye taşıyıp anahtarlarımızı verdik. Çok dil bilen kız uzun ve ayrıntılı bir fatura hazırlamıştı. İmzalamam gerekiyordu. Görür görmez başımın belada olduğunu anladım. Akıl almayacak derecede pahalıydı. Bir sonuç getirdiğim takdirde ordunun sahte belgeleri görmezlikten geleceğini hesap etmişim. Ama şimdi bundan o kadar emin değildim. George V'in faturası onlara fikir değiştirebilirdi. Özü kabahatinden büyük olmaktı bu. Orada bir gece kalmıştık ama çıkışta geç kaldığımız için iki gecelik hesap ödüyorduk. Oda servisi kahvem, bir bistroda yemek parasıydı. Rock Creek'e telefonun ücreti, şehrin en iyi lokantasında bir yemek parasıydı. Summer'ın bir buçuk kilometre uzaklıktaki annemin evindeki Joe'yu araması oda servisinin kahvesi kadardı. Bize gelen telefonlar da hesaba eklenmişti. Biri Franz'dan bana idi, diğeri Joe'dan Summer'a. Benim iyi olup olmadığımı kontrol etmesini istemesi, devlete beş dolara mal olacaktı. Sonuçta, gördüğüm en berbat

otel faturasıydı.

Çok dil bilen kız iki kopya hazırlamıştı. Ben birini imzaladım, o diğerini kabartma George V antetli bir zarfa koyup bu sizin için, diyerek bana uzattı. Divan-ı harp için diye düşündüm. Ceketimin iç cebine yerleştirdim. Sonunda kimin kime, neyi neden yaptığımı fark ettiğim altı saat sonra tekrar çıkardım.

Place de l'Opera'ya gidip havaalanı otobüsüne bindik. Bir hafta içinde altıncı kere biniyordum o otobüse. Altıncı kere önceki beş kereden daha rahat değildi. Beni düşünmeye yönelten de o rahatsızlık oldu.

Uluslararası çıkış terminalinde inip Air France bilet gişesini bulduk, yol belgelerimden ikisi karşılığında gece on bir Dulles uçağına iki bilet aldım. Önümüzde uzun saatler vardı. Çantalarımızı bırakıp bir bara gittik. Summer'ın canı konuşmak istemiyor gibiydi. Sanırım söyleyecek şey bulamıyordu. Ama gerçek şu ki, kendimi çok kötü hissetmiyordum. Yaşam herkes için olduğu gibi devam ediyordu. Ergeç anasız babasız kalırdınız. Bundan kaçış yoktu. Bin kuşak için böyle olmuştu. Bunun için üzölmeye gerek yoktu.

Birkaç şişe bira içtikten sonra yemek yiyecek bir yer aradık. Ben kahvaltayı ve öğle yemeğini kaçırmıştım ve Summer'ın da bir şey yediğini sanmıyordum. Duty İrce'lerin önünden geçip kaldırım bistro su gibi düzenlenmiş bir yer bulduk. Kalan birkaç dolarımızı ortaya döktük, mönüyü inceledik ve adam başına bir kap yemek, bana bir kahve ve ona bir meyve suyu ve garsona da bahşış verecek kadar bir para çıktı. Steak fri-te, ısmarladık ve önümüze ırice bir parça etle kızarmış patates ve mayonez geldi. Fransa'da her yerde iyi bir yemek bulabilirsiniz. Hatta havaalanında bile.

Bir saat sonra kapıya yürüdük. Hâlâ çok erkendi ve salon neredeyse boştu. Bizim gibi parası tükenmiş birkaç kişiyle bir iki transit yolcusu bekliyorlardı. Onlardan epey uzağı oturup boşluğı baktık.

“Geri dönüşte insan kendini hiç de iyi hissetmiyor” dedi Summer. “Uzaktayken başının ne kadar belada olduğunu unutuyorsun.”

“Bize yalnızca bir sonuç gerek” dedim.

“Ama onu da elde edemeyeceğiz. On gün oldu ve hâlâ bir yere varamadık.”

Doğruydu, Bayan Kramer öleli on, Carbone öleli altı gün olmuştu. Delta'nın bana adımı temize çıkarmak için verdiği bir hafta sürenin beş günü geçmişti.

“Elimizde hiçbir şey yok” dedi Summer. “Kramer'ın motelindeki kadını bile bulamadık. Oysa bu, çok zor olmamalıydı.”

Başımı salladım. Haklıydı. O iş hiç de zor olmamalıydı.

Salon kalabalıklaşmıştı ve biz de kalkıştan kırk dakika önce uçağına bindik. Tam zamanında kalktık ve ilk saati daracık yerde daha da rahatsız olarak geçirdim. Hostes dirseklerimi oynatacak yer olmadığından isteseydim bile yiyemeyeceğim yemeğı getirdi.

Düşünceler birbirini kovalıyordu.

Joe'nun bir gece önceki uçuşunu düşündüm. O da ekonomi sınıfında uçmuş olacaktı. Özel bir yolculuk yapan bir memur başka türlü uçmazdı. Benden iki santim daha uzun olduğundan bütün gece o da çok rahatsız ve sıkışık bir yolculuk yapmış olacaktı. O yüzden onu şehre otobüsle götürdüğüm için yine kendimi kötü hissettim. Sert plastik koltukları, sıkışık halini ve başının her sarsıntı da nas ıl iki yana salland ığım hat ırlad ım. Şehirden bir taksiyle gelip taksiyi bekletmeliydim. Para bulmak için bir şeyler düşünmeliydim.

Düşünceler birbirini kovalıyordu.

Kramer, Vassell ve Coomer'm yılbaşı gecesi Frankfurt'tan uçuşlarını düşündüm. American Airlines. Boeing jeti. Başka bir jetten fazla ferah değil. 12. Kolordu'dan erken yola çıkış. Dulles'a kadar uzun bir yolculuk. Onları kaskatı kesilmiş, havasız, kurumuş ve huzursuz olarak uçaktan inerken hayal ettim.

Düşünceler birbirini kovalıyordu.

Otel faturasım çıkardım, baştan sona okudum. Bir daha okudum. Her bir satırı ayrı ayrı inceledim.

Otel faturası, uçak, şehre giden otobüs.

Şehre giden otobüs, uçak, otel faturası.

Gözlerimi kapadım.

Sanchez'in ve Delta subayının ve Detektif Clark'm ve Andrea Norton ile Summer'ın bana söylediklerini düşündüm. Roissy-Charles de Ga-ulle havaalanında gördüğümüz karşılayıcıları düşündüm. Sperryville'i düşündüm. Bayan Kramer'ın Green Valley'deki evini düşündüm.

Sonunda dominolar düştü ve kimsenin iyi görünmediği bir biçimde etrafa yayıldılar. En kötü de ben görünüyordum. Çünkü pek çok yanlış yapmıştım ve bunlardan biri başıma bela açacak kadar büyüktü.

Eski yanlışlarımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki, bir yenisini yapmaktan kendimi alamad ım. Hep geçmiş i düşünmekten geleceği ve almam gereken önlemleri hesap edemedim. Dulles'ta bizi neyin bekleyeceğini düşünmedim. Sabahın ikisinde gümrükten çıktığımızda doğruca Willard'ın hazırladığı tuzağa düşüverdik.

Askeri Polis Generali'nin bürosundan aym üç subay altı gün önceki yerde bekliyorlardı. İki W3 ve bir W4. Bizi gördüler. Bir an Willard'ın bunu nasıl yaptığım merak ettim. Bütün havaalanlarına gece gündüz adam mı dikmişti? Seyahat belgelerimiz için bütün Avrupa'yı kaplayan bir araştırma mı başlatmıştı? Bunu kendi ba şına yapabilir miydi? Yoksa FBI mı işe karışmıştı? Ordu Bakanlığı? İçişleri Bakanlığı? İnterpol? NATO? Hiçbir fikrim yoktu. Bir gün bunu öğrenmek için aklıma gereksiz bir not aldım.

Soma bir anda ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Yapmam gerekenleri ertelemek bir seçenek değildi. Artık değildi. Hele Willard'ın eline düştükten soma hiç mümkün değildi. Daha yirmi dört ya da kırk sekiz saat hareket ve eylem özgürlüğüne sahip olmalıydım. Soma Willard'ı görmeye gidecektim. Hem de büyük bir mutlulukla. Çünkü o noktada onu tutuklamaya hazır olacaktım.

W4, W3'ler arkasında olduğu halde yanımıza geldi.

“İkinizi de kelepçelemek üzere emir ald ım” dedi.

“Emirleri duymazdan gel.” “Yapamam” dedi.

“Dene.” “Yapamam” dedi yine.

“Pekâlâ, bir anlaşma yapalım” dedim. “Sen kelepçeleri takmayı dene, ben de kollarını kırayım. Oysa bizi arabaya kadar götürürsen hiç ses çıkarmayacağız.”

Adam düşündü. Silahlıydı. Adamları da. Biz değildik. Ama kimse havaalanının ortasında birine ateş etmek istemez. Hele kendi birliğinden silahsız kişilere. Bu vicdan azabına yol açar. Ve kırtasiyeye. Adam dövüşmek de istemiyordu. İkiye karşı üç olmazdı. Ben çok iriydim ve Sum-mer da durumu adil kılmayacak kadar ufak tefekti.

“Söz mü?” dedi.

“Söz” diye yalan söyledim.

“Gidelim o halde.”

Son keresinde o önde yürümüş W3'leri iki yanıma geçmişlerdi. Aynı şeyi tekrarlayacağım umuyordum. W3'lerin kendilerini kabadayı sandıklarını ve haklı da olabileceklerini hesaplamıştım. Ama beni kaygılandıran W4'tü. Esaslı birine benziyordu. Ama ensesinde gözleri yoktu. O yüzden önden yürümesi iyi olacaktı.

Ve adam önden yürüdü. Summer ile ben ellerimizde çantalarımızla yanyanaydık. W3'ler arkamızdan geniş bir kama biçiminde geliyorlardı. Dışarı soğuğa çıktık. Geçen sefer park ettikleri yasak şeride yöneldik. Sabahın ikisiydi ve havaalanına gelen yollar ın hepsi boştu. Yağmur yağmıştı. Yerler ıslaktı.

Otobüs duraklarının olduğu yeri geçip karanlığa yürüdük. Solda katlı otopark, uzakta sağda yeşil Chevy Caprice vardı. Günün başka bir saatinde olsa trafikten geçilmezdi. Ama o sırada ortalık boş ve sessizdi. Sabahın saat ikisi.

Çantamı attım, Summer'ı ittim. Soma durup sağ dirseğimi geri savurarak sağdaki W3'ün yüzüne indirdim. Ayaklarım yere çivilenmiş gibi dururken öteki yana döndüm ve şiddetli bir jimnastik hareketi yaparcasına soldaki W3'e sol dirseğimi savurdum. Soma öne at ildim, gürültüyü işitip üzerime doğru gelen W4'ü karşıladım. Sol yumruğumu göğsüne indirdim, onun kütlesi de, benimki de

hareket halinde olduğundan hasar büyük oldu. Ardından çenesine bir yumruk yiyince yere serildi. Dönüp arkama baktım. İki W3 de yerde yatıyorlardı. Yüzleri kanlıydı. Kırık burunlar, sallanan dişler. Daha çok şaşkınlık ve şok. Memnun oldum. Onlar iyiydiler ama ben daha iyiydim. W4'e baktım. Çömeli W3'lerin Be-retta'lar ını aldım. Sonra dönüp W4'ünkini. Üç tabancayı işaret parmağıma geçirip diğer elimle araba anahtarlarını araştırdım. Sağdaki W3'ün cebindeydiler. Anahtarlar ı alıp art ık ayağa kalkmış olan Summer'a attım. Summer şaşırmış görünüyordu.

Üç tabancayı ona verip W4'ü yakasından en yakın otobüs durağına çektim. Soma dönüp diğerlerini de yanma getirdim. Hepsini yere yüzüstü bıraktım. Bilinçleri açıktı ama sersemlemişlerdi. Başa indirilen darbeler gerçek hayatta filmlerdekinden daha sarsıcıdır. Ben de soluk soluğa kalmıştım. Adrenalin hızı artmıştı. Bir tür gecikmiş tepki. Dövüşmenin her iki tarafa da etkisi vardır.

W4'ün yanında çömeldim.

“Özür dilerim ama yoluma ç ıkt ın” dedim.

Cevap vermedi. Yalnızca yüzüme baktı. Öfke, şok, yaralanmış gurur, sersemlik.

“Dinle şimdi” dedim. “Kulaklar ını dört aç. Bizi hiç görmedin. Burada değildik. Hiç gelmedik. Saatlerce bekledin ama gelmedik. Terminalden çıktığında arabanın çalınmış olduğunu gördün. Tamam mı?”

Bir şey söylemeye çalıştı ama ağzından yalnızca anlaşılmayan homurtular çıktı.

“Biliyorum” dedim. “Oldukça tutarsız ve seni aptal gösteriyor. Ama bizi elinden kaçırdığın anlaşılırsa daha mı iyi olur? Ya da sana emedil-diği gibi kelepçelemediğin ortaya çıkarsa?”

Cevap vermedi.

“Anlatacağın hikâye bu” dedim. “Biz gelmedik ve araban çalındı. Ya bu hikâyede ısrar edersen ya da seni yere serenin teğmen olduğu hikâyesi dillerde dolaşmaya başlar. Kırk beş kiloluk bir kız. Bire karşı üç. İnsanlar buna bayılacaklardır. Söylentilerin seni her nereye gitsen kovalayacağını da biliyorsun.”

Yine bir şey söylemedi.

“Seçim senin” dedim.

Omuzlarını silkti. Konuşmadı.

“Özür dilerim!," dedim. “Gerçekten özür dilerim.”

Onları orada bırakıp çantalarımızı aldığımız gibi arabaya ko ştuk. Summer direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Vitesi taktı, hareket ettik. “Yavaş git” dedim.

Otobüs durağının yanından geçerken tabancaları kaldırıma attım. Arabanın yanı sıra silahları da çalınmış olursa hikâyelerine kimse inanmazdı. Tabancalar adamların yakınma düşünce üçü de

emekleyerek o yana yöneldiler.

“Şimdi bas gaza” dedim.

Summer gaz ı kökledi ve bir saniye soma tabanca menzili d ışına çıkmıştık. Summer ayağını pedaldan çekmeyince saatte yüz kırk kilometreyle havaalanını arkamızda bıraktık.

“İyi misin?” dedim.

“Şimdilik.”

“Seni ittiğim için özür dilerim.”

“Koşmalıydık” dedi. “Terminalde bize yetişemezlerdi.”

“Arabaya ihtiyacımız vardı. Otobüse binmekten bıktım.”

“Ama şimdi gerçekten başımız belada.”

“Ondan hiç kuşkun olmasın” dedim.

Saatime baktım. Sabahın üçüne geliyordu. Dulles'tan güneye doğru gidiyorduk. Hava karanlıktı. Gidecek bir hedef gerekiyordu.

“Bird'deki telefon numaramı biliyor musun?” diye sordum. “Elbette.”

“Öyleyse telefonlu ilk yerde dur.”

Summer sekiz kilometre kadar sonra sabaha kadar açık bir benzin istasyonu buldu. Durup çevremize bakındık. Pompaların ardında küçük bir market vardı ama o da kapalıydı. Geceleri benzin parası kurşun geçirmez bir camdan içeri veriliyordu. Hava pompasının yanında bir telefon gördüm. Duvara takılmış alüminyum bir kutu içinde. Summer, Fort Bird'deki numaramı çevirip ahizeyi bana uzattı. Tek çalıştan soma çavuşumun sesini işittim. Bebek oğlu olan kadın.

“Ben Reacher” dedim.

“Boka batmış durumdasın” dedi.

“O iyi haber” dedim.

“Ya kötü haber ne?”

“Sen de bana katılacaksın. Bebeğin için nasıl bir düzenlemen var?” “Komşunun kızıyla kalıyor. Yanımızdaki karavandan.”

“Bir saat daha kalabilir mi?”

“Neden?”

“Benimle buluşmam istiyorum. Bana bir şeyler getireceksin.”

“Bu sana masraflı olur.”

“Ne kadar?”

“Saati iki dolar. Çocuk bakıcısı için.”

“İki dolarım yok. Zaten getirmeni istediğim şey de o. Para.”

“Sana para vermemi mi istiyorsun?”

“Borç olarak. Bir iki günlüğüne.”

Ne kadar.

“Ne kadar varsa.” “Nerede ve ne zaman?”

“Nöbetin bitince. Saat altıda. Striptiz kulübünün yanındaki lokantada.”

“Başka ne getirmemi istiyorsun?”

“Telefon kayıtlarını. Yılbaşı geceyarısından ayın üçüne kadar Fort Bird'den dışarı aranan numaralar. Ve bir ordu telefon rehberi. Sanchez, Fran7 ve daha bir sürü insanla konuşmam gerek. Binbaşı Marshall'ın kişisel dosyasını da istiyorum. 12. Kolordu'daki herif. Başka bir yerden fakslanmış olsun.”

“Başka?”

“Ayın dördünde yemeğe geldiklerinde Vassell ile Coomer'ın arabalarını nereye park ettiklerini öğren. Arabayı gören olup olmadığını da araştır.”

“Tamam. Bu kadar mı?”

“Hayır” dedim. “Binbaşı Marshall'm aym ikisinde ve üçünde nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bir yerlerde bir ilgiliyi uyandırsın ve harcırah belgesi alıp almadığını öğren. Bir de Washington'daki Jefferson Otelinin numarasını istiyorum.”

“Üç saate sığmayacak iş bu.”

“O yüzden gündüz nöbetçisinden değil de, senden istedim. Sen ondan iyisin.”

“Pohpohlanmak bana işlemez.”

“Umudun sonu yoktur” dedim.

Tekrar yola koyulduk. 1-95'ten güneye doğru. Summer'a yavaş gitmesini söyledim. Eğer hızlı giderse lokantaya çavuştan önce varırdık ve ben de bunu istemiyordum. Çavuş oraya saat altı buçukta

varacaktı. Ben ondan soma, altıyı kırk geçe falan orada olmalıydım. Görevini yapmayıp bana tuzak kurup kurmadığım anlamak için. Öyle bir şey olmazdı ama imkânsız da değildi. Lokantanın önünden geçip kontrol etmek istiyordum. Willard geldiğinde bir bölmede oturmuş kahve içerken yakalanmak istemezdim.

“O kadar şeyi neden istedin?” diye sordu Summer.

“Bayan Kramer'a ne olduğunu biliyorum” dedim.

“Nasıl?”

“Düşünerek çıkardım. En başta yapmış olmam gerekirdi. Ama o zaman düşünemedim. Hayalgücüm yeterli değildi.”

“Hayalgücü hiçbir zaman yeterli değildir. ”

“Yeterlidir” dedim. “Kimi zaman yalnızca hayalgücü vardır. İnsanların ne yapmış olduklarını hayal etmelisin. Ne düşündüklerini ve neyi nasıl yaptıklarını. Kendini onların yerine koymalısın. ”

“Kimin?”

“Vassell ile Coomer'm. Kim olduklarını biliyoruz. Neye benzediklerini biliyoruz. Şu halde ne yaptıklarını tahmin edebiliriz.”

“Ne yaptılar?”

“Erken kalkıp Frankfurt'tan gündüz uçağıyla geldiler. Etkili olmak için tören uniformalarını giymişlerdi. Belki de American Airlines'ı etkilemeyi başararak birinci sınıf uçtular. Belki de ekonomide. Her iki durumda da emin olamayacakları için sekiz saat ekonomide uçmayı göze almış olmalılar.”

“Sonra?”

“Vassell ile Coomer gibi insanlar Dulles'da taksi kuyruğunda beklemeyi göze alırlar mıydı? Ya da şehre otobüsle gitmeyi? Sıkışık ve rahatsız?”

“Hayır, ikisini de istemezlerdi. ”

“Çok doğru. İkisini de istemezlerdi. Bunları yapmayacak kadar önemliydiler. Böyle bir şey bir milyon yıl geçse akıllarına gelmezdi. O tip adamlar sürücülü bir arabayla karşılanmalıdır.

“Kim?”

“Marshall. Marshall burada emirlerine hazır. Onları havaalanından almış olmalı. Belki Kramer'ı da. Kramer araba kiralama yerine Hertz şirketinin otomobiliyle mi gitti? Hiç sanmıyorum. Bence onu oraya Marshall götürdü. Soma da Vassell ile Coomer'ı Jefferson Oteli'ne götürdü.”

“Ve?”

“O da orada onlarla kaldı, Summer. Bir oda ayırtmış olmalıydı. Belki de onun ertesi sabah kendilerini National Havaalanı'na götürmesi için yakınlarında olmasını istemişlerdi. Ne de olsa, Marshall da onlarla birlikte gidecekti. O da Irwin'e gidiyordu. Belki de onunla konuşacak acil konuları vardı. Belki Kramer olmadan konuşmak daha kolaydı. Mars-halFm da anlatacak çok şeyi olmalıydı. Geçici görevine Kasım'da başlamıştı. Bunu sen söyledin. Kasım Duvar'm yıkılmaya başladığı zamandı. Kasım bütün tehlike işaretlerinin gelmeye başladığı zamandı. O yüzden onu Kasım'da buraya gönderdiler. Pentagon'da olup bitenleri izlesin diye. Bu benim tahminim. Ama ne olursa olsun Marshall o gece Vassell ve Coomer'la Jefferson Oteli'nde kaldı. Bundan adım gibi eminim.”

“Öyle olsun, soma?”

“Marshall oteldeydi ve arabası da otoparktaydı. Paris otel faturamızı inceledim. Her şey, özellikle de telefon konuşmaları için aşırı paralar almışlar. Ama hepsi için değil. Odadan odaya yaptığımız konuşmalar faturada yoktu. Sen akşam altıda yemek için beni aramıştın.

Soma ben kendimi yalnız hissettiğim için geceyarısı seni aradım. O konuşmalar faturada yoktu. Odalar arası konuşmak bedava. Ama hat almak için dokuza basarsan bilgisayar devreye giriyor. Vassell ile Coomer'm faturalarında telefon ücreti olmadığından biz de onların telefon etmediklerini düşündük. Ama etmişlerdi. Odalar arasında. Vassell Almanya'da 12. Ko-lordu'dan mesajı alıp durum konusunda ne yapacaklarını konuşmak için Coomer'ı odasından aramıştı. Sonra ikisinden biri telefonla Marshall'ın odasını aramış olmalı. Mavi gözlü uşaklarımı arayıp hemen aşağı inip arabasına atlamasını söylediler.”

“Yani cinayeti Marshall mı işledi?”

Başımı salladım. “Pisliklerini temizlemesi için onu gönderdiler.”

“Bunu kanıtlayabilir miyiz?”

“Bir başlangıç yapabiliriz. Seninle üç konuda iddiaya girerim. Jefferson Oteli'ne telefon edeceğiz ve yılbaşı gecesi Marshall'm orada olduğunu öğreneceğiz. İki, Marshall'm dosyası bize onun bir zamanlar Sperry-ville'de yaşadığını gösterecek. Dosyası bize onun uzun boylu, iriyarlı olup sağ elini kullandığını da söyleyecek.”

Summer sessizleşti. Gözkapakları oynamaya başladı.

“Bu yeterli mi? Bayan Kramer bizi beladan kurtaracak bir sonuç mu?”

“Arkadan başka şeyler gelecek” dedim.

Summer'ın arabayı ağır kullanmasını izlemek âdeta paralel bir evrende yaşamak gibiydi. Büyük motor boşun biraz üstünde çalışıyordu. Lastiklerden ses çıkmıyordu. Tanıdığımız yerlerin hepsinin önünden geçtik. Emniyet Müdürlüğü, Kramer'ın çantasının bulunduğu yer, dinlenme yeri. Yonca yaprağından çıktığımızda lokantaya, park yerine ve motele baktım. Sarı ışıklara, sise ve kara gölgelere rağmen

gayet iyi görüyordum. Bir tuzak hazırlığı yoktu. Summer çevrede ağır bir tur attı. Üç on sekiz tekerlekli araç, herhalde terk edilmiş olan üç araba. Öyle bir görünümüleri vardı. Mat boya, inmiş lastikler. İçinde bir bebek koltuğu olan eski bir Ford kamyonet. Onun çavuşumun olduğunu tahmin ettim. Başka kimse yoktu. Sabah saat alt ıyı kırk geçe dünya karanlık, sessiz ve sakindi.

Arabayı barın arkasına çekip lokantaya yürüdük. Camlar pişen yemeklerden buharlaşmıştı. İçerde bembeyaz ışıklar mekâna bir Hopper tablosu havası veriyordu. Çavuşum arka tarafta bir bölmede yalnız oturuyordu. Gidip yanına oturduk. Yerde içi dolu bir alışveriş torbası vardı.

“Her şey sırasıyla” dedi. Elini torbaya sokup bir kurşun çıkardı. Masaya tam önüne koydu. Standart dokuz milimetrelilik Parabellum mermi-siydi. Metal ceketli. Tabanca ya da yarı otomatik makineli tüfek için. Parlak pirinç kılıfın üzerine bir şey kazınmıştı. Alıp baktım. Bir sözcük. Kaba saba ve eğri. Elle acele kazınmış: Reacher.

“Üzerinde adım yazan bir kurşun” dedim.

“Delta'dan. Dün elden teslim edildi.” “Kim getirdi?”

“Sakallı olan genç.”

“Çok hoş” dedim. “Bana onun kışına bir tekme indirmemi hatırlat ırsın.”

“Şaka etme. Çok ciddiler.”

“Yanlış adama bakıyorlar.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

Durakladım. Bilmek ve kanıtlamak iki ayrı şeydi. Kurşunu cebime attım, ellerimi masanın üstüne koydum.

“Belki.”

“Carbone'yi kimin öldürdüğünü de biliyor musun?” diye sordu Summer.

“Her şey sırasıyla” dedim.

“İşte paran” dedi çavuşum. “Bu kadar bulabildim.”

Torbadan kırk yedi dolar çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Teşekkür ederim” dedim. “Sana elli dolar borçluyum. Üç dolar da faizi.”

“Elli iki” dedi. “Bebek bakıcısını unutma.”

“Başka ne getirdin?”

Kadın torbadan bir tomar bilgisayar çıktısı çıkardı. Kâğıdın üzerinde çizgiler ve sayılar vardı.

“Telefon kayıtları” dedi.

Soma üzerinde 202 ile başlayan bir telefon numarası olan bir not kâğıdı verdi.

“Jefferson Oteli.”

Ardından bir tomar faks kâğıdı geldi.

“Binbaşı Marshall'm kişisel dosyası.”

Onun ardından bir ordu telefon rehberi çıktı. Kalındı, yeşil kapaklıydı ve içinde dünyanın her yerindeki üs ve tesislerimizin numaralar ı vardı. Onun arkasından bir tomar faks kâğıdı daha çıktı. Detektif Clark'm Green Valley'de yılbaşı gecesi sokak araştırmaları sonuçları. “Calirfornia'daki Franz bunu istediğini söyledi” dedi.

“Yaşa. Teşekkür ederim. Her şey için çok teşekkür ederim.”

Kadın başını salladı. “Benim gündüz nöbetçisinden iyi olduğuma inanmalısın artık. Asker indirimi konusu gündeme geldiğinde de biri bunu söylemeye hazır olmalı.”

“Ben söylerim” dedim.

“Sakin ha” dedi. “Senden gelecek tavsiyenin hiçbir yararı olmaz. Zaten sen o zamana kadar ya ölmüş ya da hapiste olursun.”

“Bütün bunları getirdiğine göre benden henüz umut kesmemiş olmalısın” dedim.

Kadın cevap vermedi.

“Vassell ile Coomer arabalarını nereye park etmişler?” diye sordum. “Aydın dördünde mi? Kesin olarak bilen yok. Gecenin ilk devriyesi park yerinin arka tarafında tek başma duran bir kurmay arabası görmüş. Ama plaka numarasını almadığı için kesin bir teşhis diyemeyiz. İkinci devriye ise hiçbir şey hatırlamıyor.”

“İlk devriye tam olarak ne görmüş?”

“Kurmay arabası, dedi.”

“Siyah bir Grand Marquis miymiş?”

“Siyah bir şeymiş. Ama kurmay arabaları hep siyah ya da yeşil olur.”

“Park yerindeki tek kurmay arabasıymış, öyle mi?”

“Park yerinin en uzak köşesindeki tek arabaymış. Ama ikinci devriye bunu doğrulayamıyor.”

“Binbaşı Marshall aym ikisinde ve üçünde neredeymiş?”

“O daha kolaydı. İki yol belgesi. Aym ikisinde Frankfurt'a, üçünde de burada.”

“Almanya'da bir gece kalmış yani?”

“Gidip gelmiş.”

Bir süre konuşmadık. Garson elinde not defteri ve kalemiyle geldi. Mönüye ve masanın üstündeki kırk yedi dolara baktım ve iki dolarlık kahve ve yumurta ısmarladım. Summer da durumu anlayıp meyve suyu ve çörek istedi. Bundan daha ucuza çıkamazdık doğrusu.

“Burada işim bitti mi?” diye sordu çavuşum.

“Teşekkür ederim. ”

Kadının çıkması için Summer yerinden kaydı.

“Bebeğini benim için öp” dedim.

Çavuşum tamamen kemik ve sinir olarak orada öylece durdu. Kaskat 1. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Annem dün öldü” dedim. “Oğlun bir gün böyle sabahları hatırlayacaktır. ”

Kadın başını salladı, kapıya yürüdü. Bir dakika sonra onu kamyonetin direksiyonunda gördük. Şafağın sisleri içinde uzaklaşırken arkasında bir egzoz dumanı uzandı ve soma dağılıp gitti.

Kâğıtları mantıklı bir sıraya dizip Marshall'ın kişisel dosyasıyla başladım. Faks kalitesi pek iyi değildi ama neyse ki okunabiliyordu. Eylül 1958'de doğmuştu. Şu halde otuz bir yaşındaydı. Karısı ve çocuğu yoktu. Eski karısı da. Askerlikle evlenmiş olduğunu tahmin ettim. Bir doksan boyunda ve yüz on kilo ağırlığındaydı. Levazım, işini hızlandırmak için bu bilgileri isterdi. Solak değildi. Keskin nişancı tüfekleri solaklar için olmadığından ordu onu da bilmek isterdi. Solak askerler genellikle keskin nişancılığa ayrılmazlardı.

Sayfayı çevirdim.

Marshall, Virginia, Sperryville'de doğmuştu ve liseyi orada bitirmişti.

Gülümsedim. Summer sorgu dolu bakışlarla bana bakıyordu. Okuduğum sayfaları ona uzatırken parmağımınla önemli satırları işaret ettim. Soma da ona Jefferson Oteli'nin telefonunun yazılı olduğu kâğıdı verdim.

“Git bir telefon bul” dedim.

Summer telefonu yazarkasanın yanında, duvarda buldu. Para atıp çevirdiğini, konuştuğunu ve beklediğini gördüm. Soma adımı, rütbesini ve birliğini söyledi. Dinlemeye başladı. Biraz daha konuştu. Soma yine dinledi. Yine para attı. Oldukça uzun bir konuşma oluyordu. Oradan oraya

aktarıldığım tahmin ettim. Soma teşekkür ederim dediğini fark ettim. Telefonu kapad ı. Bana dönerken yüzünde memnun bir ifade vardı.

“Bir odası varmış. Bir gün önceden ayırtmış. Kendisi, Vassell ve Co-omer için üç oda. Valeli otoparka bırakmış arabasını.”

“Otoparkçıyla konuştun mu?”

“Evet. Siyah bir Mercury. Öğle yemeğinden soma gelmiş, sabah bire yirmi kala ç ıkmış, yine sabah üçü yirmi geçe gelmiş ve son olarak ayın birinde kahvalt ıdan soma çıkmış.”

Kâğıtlar ı kar ıştırıp Green Valley'de Detektif Clark'tan gelen faks ı buldum. Ev ev araştırma sonuçlarım. Trafik oldukça yoğundu. Yılbaşı gecesi insanlar partileri dolaşıyorlardı. Biri sabah saat ikiden az önce Bayan Kramer'ın yolunda bir taksi gördüğünü söylemişti.

“Kurmaya arabası taksi sanılabilir” dedim. “Düz siyah bir araba, temiz ama yorgun, çok kilometre yapmış.”

“Olabilir” dedi Summer.

Hesabı ödeyip bir dolar da bahşış bırakt ıktan sonra kalan parayı saydık. Gideceğimiz yolda benzine ihtiyacımız olacağından ucuz yemeye karar verdik. Bir de telefon masrafımız olacakt ı.

“Şimdi nereye?” diye sordu Summer.

“Karşıya, motele” dedim. “Bütün gün orada saklanacağız. Biraz daha çalışıp soma uyuruz.”

Arabayı barın arkasında bırakıp motele yürüyerek gittik. Bürodaki sıska herifi uyandırıp bir oda istedim.

“Bir oda mı?” dedi.

Başımı sallad ım. Summer itiraz etmedi. İki odalık paramız olmad ığını biliyordu. Hem ilk defa bir oda paylaşıyor olmayacaktık. Gece saatleri için Paris bize olumlu bir ders olmuştu.

“On beş dolar” dedi sıska herif.

Ben parayı verdim, o da bana Kramer'ın öldüğü odanın anahtarını verdi. Akimca şaka yapıyordu. Ama ben bir şey söylemedim. Aldırış etmiyordum. Bir insanın içinde öldüğü oda bir saatliğine kiralanan odalardan daha iyiydi.

Sıra sıra dizili odaların önünden geçip bizimkinin kap ısını açtık. Oda hâlâ nemli, kahverengi ve sefildi. Ceset götürülmüştü ama onun dışında ilk gördüğümünden hiç farkı yoktu.

“George V değil” dedi. Summer.

Çantalarımızı yere bıraktık, kâğıtları yatağın üzerine yaydım. Örtü hafif nemliydi. Pencere altındaki

radyatörün kolunu çevirdim.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Summer.

“Telefon kayıtları” dedim. “Dokuz bir dokuz kodlu bir numarayı arayan birini bulacağız.”

“Ama bu yerel konuşmadır. Fort Bird de dokuz bir dokuzdur.”

“Çok iyi” dedim. “Demek bir milyon yerel arama olacak.”

Bilgisayar çıktısını yatağa aç ıp aramaya başlad ım. Bir milyon yoktu ama yüzlerce vard ı. Yılbaşı gecesi tam geceyansmdan başlayıp ileri doğru devam ettim. Bir telefonda birkaç kere aranan numaralar üzerinde durmadım. Onlar ya taksi şirketleri ya kulüp ya da barlar olacaktı. Fort Bird alan koduna sahip olan numaraları da atladım. Nöbetçi askerler geceyansmdan soma iyi yıllar dilemek için ailelerini ararlard ı. Ben göze batan numaralar ar ıyordum. Kuzey Carolina'mn başka şehirlerindeki numaralar. Özellikle de geceyansmdan otuz ya da kırk dakika sonra bir kere aranmış başka bir numara. Hedefim oydu. Satır satır, sayfa sayfa aramaya devam ettim. Acelem yoktu. Bütün gün benimdi.

Üçüncü sayfada aradığımı buldum. On iki otuz ikide aranmıştı. 1989'un 1990 olmasından otuz iki dakika soma. Tam da beklediğim saat. On beş dakikalık bir konuşma. O da tamamdı. Ondan somaki otuz kırk dakikayı da araştırdım. Ama onun kadar iyisini bulamadım. Dönüp parmağımı beğendiğim numaranın üstüne koydum. Tek umudumdu o.

“Kalemin var mı?”

Summer cebinden bir kalem çıkarıp uzattı.

“Bozuk paran var mı?”

İki çeyrek gösterdi. Numarayı Jefferson numarasının yazılı olduğu kâğıda yazdım.

“Bu numarayı ara. Telefonu kimin açtığını öğren. Bunun için karşıya lokantaya gideceksin. Motelin telefonu bozuk. ”

Summer sekiz dakika kadar soma döndüğünde ben dişlerimi fırça-lamıştım. Bir kuramım vardı, uyuyacak zaman bulamıyorsan bir duş onun yerini tutar. Eğer duş yapacak zaman bulamıyorsan en iyi şey dişlerini fırçalamaktır.

Ben banyodan çıkarken Summer da kapıdan girdi. İçeri soğuk ve sisli havayı getirmişti.

“Raleigh dışında bir golf kulübü” dedi.

“Bu kadarı bana yeter.”

“Brubaker” dedi. “Brubaker'ın tatilde olduğu yer.”

“Herhalde dans ediyordu” dedim. “Değil mi? Yılbaşı gecesi, yeni yıla gireli yarım saat olmuş. Herhalde balo salonundan telefona getirmek için oldukça uğraşmışlardır. Konuşma o yüzden on beş dakika sürdü. Çoğu beklemekle geçti.”

“Onu kim aradı?”

Kâğıtta arayan numaraların alan kodları yazıyordu ama bunların benim için bir anlamı yoktu. Ancak çavuşum bana bir de anahtar vermişti. Son sayfada alan kodlarının bir listesi vardı. Kadın haklıydı. Gündüz nöbetçisinden çok daha iyiydi. Zaten kadın E-5 çavuşuydu, ötekiyse E-4 onbaşı. Çavuşlar Amerikan ordusunu hizmete değer yapan insanlardı.

“Delta barakasındaki paralı telefon” dedim.

“Demek bir Delta, komutanını aradı” dedi Summer. “Bu kulağa nasıl geliyor?”

“Zamanlama ilginç” dedim. “Acil bir durum olmalı, değil mi?”

“Kimdi?”

“Her şey sırasıyla.”

“Beni dışlama.”

“Öyle bir şey yaptığım yok.”

“Yapıyorsun. Duvar örüyorsun çevrene.”

Cevap vermedim.

“Annen öldü, acı çekiyorsun ve içine kapanıyorsun. Ama bunu yapmamalısın. Bunu tek başına yapamazsın, Reacher. Bütün yaşamın boyunca yalnız yaşayamazsın.”

Başımı salladım.

“Neden bu değil” dedim. “Şu anda yalnızca tahminde bulunuyorum. Ve soluğumu tutup bekliyorum. Birbiri ardından tahminler. Yüzüstü düşmek istemiyorum. Senin önünde hele. Soma bana bir daha saygı duymazsın.”

Summer karşılık vermedi.

“Biliyorum” dedim. “Beni çıplak gördüğün için zaten saygın kalmadı.”

Summer durakladı. Soma gülümsedi.

“Ama ona alışman gerekecek. Çünkü hemen şimdi bir daha göreceksin. Bugünlük bu kadar çalışma yeter.”

Yatak berbattı. Şiltenin ortası çukur, çarşaf lar nemliydi. Belki nemden de kötü bir şey. Böyle bir yerde, eğer oda Kramer öldükten sonra kiralanmamışsa, çarşaf da değiştirilmemiş demektir. Kramer yatağın içine girmemişti ama üstünde ölmüştü. Herhalde bir sürü vücut sıvısı akmıştı. Summer aldırış ediyor gibi değildi. Ama o, adamı orada beyaz ve hareketsiz görmüş değildi.

Soma, on beş dolara ne istiyorsun ki, diye düşündüm. Ve Summer aklımı çarşaf lar dan uzaklaştırdı. Beni çok meşgul etti doğrusu. Çok yorulduk. İkinci kere çok esaslı oldu. Bence ikinci kereler çoğunlukla en iyidir. Heyecanla bekliyordum ve henüz bıkmış değilsindir.

Daha soma bebekler gibi uyuduk. Radyatör ısıyı biraz artırmıştı. Çarşaf lar ısıydı. Anayoldaki trafik gürültüsü huzur vericiydi. Beyaz gürültü gibi. Güvenlikteydik. Kimsenin aklına bizi orada aramak gelmezdi. Kramer iyi yer seçmişti. Şiltenin çukuruna girdik ve birbirimize sarıldık. Sonunda bunun, yattığım en iyi yatak olduğuna karar verdim.

Uyandığımızda karnımız iyice acıkmıştı. Akşamın saat altı ısı olmuş, karanlık çökmüştü. Ocak ayının günleri birbiri ardından geçiyor ve biz pek farkında olmuyorduk. Duş yaptık, giyindik ve karşıya yemeğe gittik. Ordu rehberini de yamma almıştım.

En az paraya en çok kaloriyi almaya çalıştık ama yine de sekiz dolar harcadık. Ama ben paramın karşılığını kahveyle fazlasıyla aldım. Lokantanın bedava kahve politikasını acımasızca kullandım. Soma duvardaki telefonun yanına yerleşip önce Jackson'dan Sanchez'i aradım. "İşittiğime göre boka batmışsın" dedi.

"Geçici olarak" dedim. "Brubaker'dan yeni haber var mı?"

"Ne gibi?"

"Arabasını bulmuşlar mı?"

"Bulmuşlar. Columbia'dan çok uzakta. "

"Dur bir tahmin edeyim. Fort Bird'den bir saat kadar kuzeyde, Raleigh'in biraz güneyinde. Kuzey Carolina'da Smithfield' e ne dersin?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yalnızca bir tahmin. I-95 karayolunun U.S.70'le birleştiği yere yakın. Orada mı öldürüldüğünü düşünüyorlar?"

"Kesinlikle. Arabasında öldürülmüş. Biri arka koltuktan ateş etmiş. Sürücü koltuğunun önündeki cam dışarı uçmuş ve kalan parçalar baştan aşağı kan ve beyin parçalarıyla kaplı. Direksiyon simidi de öyle. Yani Brubaker öldükten sonra arabayı kimse kullanmamış. Demek ki orada, arabasının içinde öldürülmüş. Kuzey Carolina'da Smithfield'de." "Mermi kovanlarımı bulmuşlar mı?"

"Hayır. Önemli bir kanıt da yok."

"Bir kuram geliştirdiler mi?"

"Bir sanayi park yeri idi. Büyük bir yer. Gündüz işlek ve kalabalık, geceleri bomboş. İki arabalık bir

randevu olduğunu düşünüyorlar. Brubaker önce geliyor, ikinci araba az soma yanında duruyor, en az iki adam çıkıp Brubaker'ın arabasına giriyor, biri öne biri arkaya oturuyor, bir süre konuşuyorlar belki, soma arkadaki silahım çekip ateşliyor. Brubaker'ın saatinin parçalanmasını böyle açıklıyorlar. Sol bileği direksiyon simidinin üst tarafındaydı. Arabada oturanların hep yaptıkları gibi. Vurulunca onu alıp öteki arabanın bagajına koyuyorlar, Columbia'ya götürüp orada bırakıyorlar.”

“Cebinde uyuşturucu ve parayla.”

“Onun nereden geldiğini henüz bilmiyorlar.”

“Kötü adamlar Brubaker'ın arabasını neden götürmemişler” dedim. “Cesedi Güney Carolina'ya götürüp de arabayı orada bırakmak biraz aptal tahlık oluyor.”

“Nedenini bilen yok. Belki ön camı parçalanmış ve kanlı bir araba dikkati çeker diye. Ya da kötü adamlar bazen gerçekten aptal oldukları için.”

“Bayan Brubaker'ın kocasına gelen telefonlar için söylediklerini not ettin mi?”

“Ayın dördünde yemekten sonra mı?”

“Hayır, daha önce. Yılbaşı gecesı. Elele tutuşup ‘Auld Lang Syne'ı söyledikten yarım saat kadar soma?”

“Belki. Epeyce not almıştım. Gıdip bakabilirim.”

“Çabuk ol” dedim. “Paralı telefonda arıyorum.”

Almacı masasına koyduğunu işittim. Odasının uzaklarında bir hışırtı oldu. Bekledim. Kutuya iki çeyrek daha attım. Telefona iki dolar harcamıştık. On iki yemek, on beş de motel odasına. On sekiz dolarımız kalmıştı. Yakında on dolar daha harcayacağımı biliyordum. Ordunun büyük V-8 motorlu araçlar almamış olmasını isterdim, Kramer'ın kiraladığı küçük dört silindırlı bir araba sekiz dolarlık benzinle bizi daha uzaklara götürebilirdi.

Sanchez telefona geldi.

“Yılbaşı gecesı” dedi. “Kadın bana kocasının gece yanımda çağırıldığını söyledi.” “Telefon hakkında bir şeyler söyledi mi?” “Hayır. Ama Brubaker telefonda soma daha iyi dans etmeye başlamış. Sanki ateşlenmiş gibi. Sanki bir ipucu bulmuş gibi. Çok heyecanlıymış.”

“Bunu dans edişinden mi anlamış?”

“Uzun yıllardır evliydim, Reacher. Bir insanı tanımaya yetecek kadar.”

“Tamam, Sanchez, teşekkür ederim. Artık kapamalıyım.”

“Dikkatli ol.”

“Her zaman dikkatliyim.”

Telefonu kapayıp masamıza döndüm.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Summer.

“Şimdi kızların soyunmalarını izleyeceğiz” dedim.

Lokantada çıkıp bara yürüdük. Ortalıkta yalnızca birkaç araba vardı. Henüz erkendi. Ancak iki saat sonra kalabalıklaştı. Yerel halk henüz evlerinde akşam yemeği yiyor, spor haberlerini seyrediyorlardı. Fort Bird'den gelecekler yemekhanedeydiler, yemeğini bitirenler duş yapmış, giyiniyor ve ikişer üçer kişilik gruplar halinde toplanıp, kimin arabasıyla gideceklerini konuşuyorlardı. Ama ben yine de çok dikkatliydim. Deltalarla karşılaşmak istemiyordum. Hele dışarıda, karanlıkta. Zaman boşa harcanmayacak kadar değerliydi.

Kapıyı açıp içeri girdik. Kasanın ardında yeni bir yüz vardı. Şişman herifin bir akrabası ya da arkadaşı belki de. Onu tanımıyordum. O da beni. Üzerimizde kamuflaj üniforması olduğundan birlik işareti yoktu. Askeri Polis olduğumuz anlaşılmazdı. O yüzden yeni yüz bizi gördüğüne sevinmişti, ilk saatin para akışında bir yükseliş beklentisi içindeydi.

içerisi yüzde on doluydu. Böyle olunca çok farklıydı doğrusu. Soğuk, boş ve büyük. Bir fabrika gibi. Kalabalık olmayınca müzik daha gürültülü ve tenekemsiydi. Yüzlerce boş iskemle. Yalnızca bir kız vardı sahnede. Kırmızı ışık altında. Ama o da soğuk ve isteksiz görünüyordu. Sum-mer'm kızı baktığını, ürperdiğini gördüm. Ona şöyle demiştim: Sen ne mi yapacaksın? Gidip striptiz kulübünde Sin'le oynayacaksın. Şimdi karşı karşıya gelince bu hiç de hoş bir seçenek değildi.

“Buraya neden geldik?” diye sordu.

“Her şeyin anahtarı burada. Benim en büyük yanılsım.”

“Neydi o?”

“İzle” dedim.

Soyunma odasına gidip kapıyı tıkladım. Tanımadığım bir kız açtı. Vücudunu kapıya dayamış, aradan yalnızca başını uzatmıştı. Belki de çıplaktı.

“Sin'le görüşmek istiyorum” dedim.

“Burada değil.” “Burada” dedim.

“İşi var.”

“On dolar” dedim. “Konuşmak için on dolar. Dokunmak yok.”

Kız kayboldu, kapı kapandı. Sin çıkınca göreceği ilk kişinin Sum-mer olması için ben yana çekildim. Bekledik. Biraz daha bekledik. Sonra kapı açıldı ve Sin dışarı çıktı. Üzerine yapışan bir giysi

giymişti. Pembe. Parıltılı. Şeffaf topuklar üzerinde uzun boylu. Onunla soyunma odasının kapısı arasına girdim. Dönünce beni gördü. Sıkıştırılmıştı. “Yalnızca bir iki soru” dedim.

Geçen seferkinden daha iyi görünüyordu. Yüzündeki morluklar on günlüktü ve iyileşme yolundaydı. Makyajı eskisinden belki de biraz fazlaydı. Ama başına gelenlerin tek belirtisi de oydu. Gözlerinde boş bir bakış vardı. Az önce uyuşturucu aldığını anladım. Ayak parmakları arasına iğne. Geceyi geçirmek için ne gerekirse.

“On dolar” dedi.

“Oturalım” dedim.

Hoparlörden uzak bir masa bulduk. Onluğu çıkarıp uzattım ama ucunu bırakmadım.

“Beni hatırlıyor musun?”

Başımı salladı.

“O geceyi hatırlıyor musun?”

Başımı yine salladı.

“Peki, sana kim vurdu?”

“O asker” dedi. “Olaydan hemen önce konuştuğun o asker.”

21

On doları elimden bırakmadan kadını konuşturdum. Onu kucığımdan indirdikten öteki kızlarla konuşmaya gittiğini söyledi. Çoğu ile fısıfısı konuşmuştu ama hiçbiri bir şey bilmiyordu. Hiçbirinin ne bir şey bildiği ne de işittiği vardı. Ortalıkta herhangi bir söylenti de dolaşmıyordu, içlerinden birinin motelde bir sorunu olduğu hakkında bir şey söylenmiyordu. Özel odaları da araştırmış ama orada da bir şey öğrenememişti. Sonra soyunma odasına gitmişti. İçeride kimse yoktu. İşler iyiydi. Herkes ya sahnede ya da karşıda moteldeydi. Sormaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ama hiç dedikodu yapılmıyordu. Eğer gerçekten kötü bir şey olmuşsa mutlaka biri bir şey işitirdi. Tam o sırada benim konuştuğum asker soyunma odasına girmişti. Kadın Carbone'yi tarif etti. Bütün fahişeler gibi o da yüzleri hatırlamayı öğrenmişti. Sık sık gelen müşteriler hatırlanmaktan hoşlanırlardı. Bu onlara kendilerini özel biriymiş gibi hissettirirdi. Daha iyi bahşiş verirlerdi. Carbone, Askeri Polis'e hiçbir şey söylememesi için onu uyarılmıştı. Kadın on gün önceki askerin sesini taklit ederek vurguladı: Hiçbir askeri polise hiçbir şey. Sonra kendisini ciddiye alması için de adam yüzüne sağlı sollu iki sert tokat indirmişti. Kadının tokatlardan sersemlemişti. Adamın elini kaldırdığını bile görmemişti. Etkilenmiş görünüyordu. Sanki daha önce yediği tokatlarla kıyaslıyormuş gibi. Uzmanmış gibi. Yüzüne bakınca onun dayak yemeye oldukça alışkın olduğunu tahmin ettim.

“Bir daha söyle” dedim. “Demek seni döven patron değil, askerdi.”

Sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı yüzüme.

“Patron bize asla el sürmez” dedi. “Biz onun ekmek teknesiyiz.”

Kadına on doları verdim. Onu orada bıraktık.

“Şimdi bu ne demek oluyor?” diye sordu Summer.

“Her şey.”

“Nasıl anladın?”

Omuzlarımı silktilim. Kramer'ın motel odasında çantalarımızı toplayıp bir kere daha yola çıkmaya hazırlanıyorduk.

“Yanıldığımı Paris'te fark ettim” dedim. “Havaalanında Joe'yu beklerken. O kalabalık. İnsanların çıkmasını bekliyorlardı, yarısı gelenleri karşılamaya, yarısı da görmezlikten gelmeye hazırdılar. O gece barda da öyleydi. İçeri girdim. İriyarı biri olduğum için insanlar girdiğimi gördüler. Bir anlığına meraklandılar. Ama beni tanımıyorlardı, polis olmamdan hoşlanmıyorlardı ve o yüzden arkalarını dönüp beni dışladılar. Beden diliyle çok açıktı bu. Carbone dışında. O beni dışlamadı. Bana doğru döndü. Ben bunun rastgele olduğunu sandım ama değildi. Ben onu seçtiğimi düşünüyordum ama o da beni seçmişti.”

“Bunun bir tesadüf olması gerek. Seni tanımıyordu.”

“Beni tanımıyordu ama Askeri Polis armasını tanıyordu. On altı yıllık askerdi. Neye baktığım biliyordu.”

“Peki, neden sana doğru döndü?”

“Yanlış atılmış bir adım gibi. Arkasını dönüyordu ama sonra fikrini değiştirip bana döndü. Benim kendisine doğru gelmemi istiyordu.” “Neden?”

“Oraya niçin geldiğimi öğrenmek için.”

“Bunu ona söyledin mi?”

Başımı salladım. “Şimdi düşünüyorum da, söyledim. Ayrıntılı olarak değil. İnsanların rahatsız olmalarını istemiyordum, ona kimse için gelmediğimi, motelde bir hırsızlık olduğunu, kadınlardan birinin yapmış olabileceğini söyledim. Çok kurnaz biriydi. Çok ustaydı. Beni oltaya takılmış balık gibi kendine çekti ve istediği bilgiyi aldı.”

“Bundan ona neydi ki?” “Bir zamanlar Willard'a bir şey söylemiştim. Olayların başka olayları örtmek için olduğunu söylemiştim. Carbone de benim araştırmamı çıkmaza sokmak istiyordu. Amacı oydu. O yüzden hızla bir şeyler düşündü. Delta aptalları içinde barındırmaz. İçeri gidip kızı tokatladı. Bir şey bildiği takdirde ağzını tutması için. Sonra dışarı çıkıp bunu sanki patron yapmış gibi düşünmemi sağladı. Yalan bile söylemedi. Yalnızca benim tahminime bıraktı. Beni bir oyuncak gibi kurdu ve

istediği yöne bakmamı sağladı. Ben de gidip patrona vurdum ve dışarıda dövüştük. Carbone beni izledi. Adamı dövebileceğimi biliyordu, sonra da gidip şikâyet etti. Böylece olay iki ucundan da kapanmış oluyordu. Kız susturulmuştu ve benim de disiplin cezası alarak ortadan çekileceğimi sanıyordu. Çok kurnaz biriydi, Summer. Onunla daha önce tanışmış olmak isterdim.”

“Seni neden çıkmaza sokmak istedi? Bundan çıkarı neydi?” “Çantayı kimin aldığımı bilmemi istemiyordu.”

“Neden?”

Yatağa oturdum.

“Kramer'ın burada bulunduğu kadını neden bulamadık?”

“Bilmem.”

“Çünkü bir kadın yoktu” dedim. “Kramer burada Carbone ile buluştu.”

Summer yüzüme baktı.

“Kramer da eşcinseldi” dedim. “Carbone ile işi pişirmiş lerdı.”

“Çantayı Carbone aldı” dedim. “Bu odadan. İlişkilerini gizli tutmak zorundaydı. Hayali kadın için düşündüğümüz gibi belki de çantada kendisini ilgilendiren bir şey olduğundan kaygılanıyordu. Ya da Kramer, Irvvin toplantısından, Zırhlı Birlikler'in nasıl elindekileri kaybetmemek için mücadele edeceğinden söz etmişti. Carbone de meraklanmış olabilir. Ya da kaygılanmış. On altı yıldır piyadeydi. Delta'ya giren biri birlik sadakatine sahiptir. Hatta birliğine sevgilisinden daha sadık olabilir.” “İnanmıyorum” dedi Summer.

“İnanmalısın. Her şey birbirine uyuyor. Andrea Norton bunu bize neredeyse söyledi. Onun Kramer'ın durumunu bildiğini tahmin ediyorum. Bilinçli ya da bilinçaltında, hangisi olduğunu bilemem. Kendisini suçladık ve hatırlarsan bundan rahatsız olmadı. Aksine eğlenecek bir şey ya da şaşacak bir şey olarak gördü. Cinsel psikologdu, adamla tanışmıştı ve belki de mesleki titreşim almıştı. Ya da kişisel olarak bir titreşim eksikliği. Biz kafamızda onu Kramer'la yatağa sokmuştuk ve bunu akıllı almıyordu. O yüzden kızmadı. Kramer'ın evliliğinin de bir oyun olduğunu biliyoruz. Çocukları yoktu. Beş yıldır evine gelmemişti. Green Val-ley'deki Detektif Clark onun neden hâlâ boşanmamış olduğuna şaşıyordu. Bir general için kötü bir puan değil mi, diye sormuştu bana. Hayır değil demiştim. Ama eşcinsel olmak kötüdür. Hem de bir general için çok kötü. O yüzden evliliğini bozmadı. Ordu için bir kılıftı evliliği. Carbone'nin cüzdanındaki kız fotoğrafı gibi.” “Elimizde kanıt yok.” “Ama daha da yaklaşabiliriz. Carbone'nin cüzdanındaki kızın fotoğrafı yanında bir prezervatif vardı. Bire on bahse girerim ki, Walter Reed'de Kramer'ın üstünde buldukları prezervatifle aym markadır. Bir on tekliğe daha bahse girip geçmişte bir yerde, bir görevde buluştuklarımızı da gösterebiliriz. Belki bir ortak tatbikatta. Ayrıca Carbone, Delta'da araç sürücülüğü yapıyordu. Orada söylediler. İsteddiği zaman istediği Humvee'yi alabilirdi. Bir on teklik daha koyarım ki, yılbaşı akşamı tek başına bir Hum-vee ile üstten çıkmıştı.”

“Çanta için mi öldürüldü, peki? Sonunda? Bayan Kramer gibi?” Ba şımı salladım. “İkisi de yalnızca çanta için öldürülmediler.” Summer yüzüme baktı.

“Daha sonra” dedim. “Birer birer.”

“Ama çanta ondaydı. Sen söyledin. Çantayı alıp gitti.”

“Bird'e döner dönmez de içeri karıştırdı. Gündemi buldu. Okudu. Okuduğu bir şey de onu hemen komutanını aramaya yöneltti.”

“Brubaker'a telefon eden o muydu? Nasıl? Bir generalle yatıyordum, bak ne buldum mu, dedi?”

“Başka bir yerde bulduğunu söyleyebilirdi. Sokakta örneğin. Ama Brubaker, Carbone ile Kramer'ın durumunu biliyor da olabilirdi. Delta bir ailedir ve Brubaker de esaslı bir komutandı. Biliyor olması mümkündür. Belki durumu lehine kullanmıştır. İstihbarat amaçlı olarak. Bu insanlar inanamayacağın kadar rekabetçidirler. Sanchez bana Brubaker'ın hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını söyledi. Belki de Brubaker'ın hoşgörüsünün bedeli, Carbone'nin yatakta öğrendiklerim kendisiyle paylaşmasıydı.”
“Korkunç bir şey bu.”

“Fahişe olmak gibi. Sana bu işte kazanan olmayacağını söylemişim. Sonunda herkes kötü görünecek.”

“Bizim dışımızda. Eğer sonuç alabilirsek.”

“Sana bir şey olmaz. Ama bana olacak.”

“Neden?”

“Bekle göreceksin” dedim.

Çantalarımızı hâlâ barın arkasında duran Chevy'ye taşıdık. Otopark eskisine kıyasla iyice dolmuştu. Gece başlıyordu. Saate baktım. Doğu kıyısında sekize, batı kıyısında beşe yaklaşıyordu. Karar vermeye çalıştım. Bir soluk almak için duraklarsak yine yakalanacağız.

“İki telefon daha etmem gerek” dedim.

Ordu rehberini yanıma alıp lokantaya gittim. Cebimdeki bütün bozuk parayı önüme yığdım. Summer da bir çeyreklikle bir onluk verdi. Önce Fort Irwin'de Franz'ı aradım. Öğleden sonra beş, mesai gününün ortasıydı.

“Ana girişinden geçebilir miyim?” dedim.

“Neden geçemesin ki?”

“Willard beni kovalıyor. Gidebileceğim her yeri uyarılmış olabilir.” “Ben henüz bir haber almadım.”

“Bir iki günlüğüne teleksini kapayabilir misin?”

“Ne zaman geleceksin?”

“Yarın.”

“Arkadaşların burada. Az önce geldiler. ”

“Benim arkadaşım falan yoktur.”

“Vassell ve Coomer. Avrupa'dan geldiler.”

“Neden?”

“Tatbikat.”

“Marshall hâlâ orada mı?”

“Evet. Onları almak için havaalanına gitti. Hep birlikte geldiler. Mutlu bir aile gibi.”

“Benim için iki şey yapmanı istiyorum.”

“İki şey daha demek istiyorsun sanırım. ”

“Los Angeles havaalanından bir arabaya ihtiyacım var. Yarın sabah Washington'dan gelecek ilk uçak. Birini göndermeni istiyorum.” “Başka?”

“Vassell ile Coomer'm buraya geldikleri kurmay arabas ını bulacak birini istiyorum. Siyah bir Mercury Grand Marquis. Marshall yılbaşı gecesi almış. Şimdi ya Pentagon garajmdad ır ya da Andrews üssünde park etmiş duruyordur. Birinin onu bulup adli tıp araştırması yapmasını istiyorum. ”

“Ne arayacaklar?”

“Ne olursa?”

“Peki” dedi Franz.

“Yarın görüşürüz” dedim.

Telefonu kapayıp ordu rehberinde Pentagondü aradım. Soma da parmağımı Genelkurmay Başkanlığı Bürosu üzerine koydum.

“Vassell ve Coomer, Irwin'deler” dedim Summer'a.

Neden?

“Saklanıyorlar. Bizi hâlâ Avrupa'da sanıyorlar. Willard'in havaalanlarını tuttuğunu biliyorlar. Ördek gibi avlanabilirler.”

“Onlar ı istiyor muyuz?” dedi Summer. “Onlar Bayan Kramer'ı bilmiyorlardı. O gece sen büromda söylediğinde şoka uğramışlardı. Bence onlar hırsızlığın yap ılması istedikler, yan hasarları değil.”

Başımı salladım. Haklıydı. O gece büromda gerçekten şaşırmış lardı. Coomer sararmış ve Hırsızlık mıydı? diye sormuştu. Bu doğruca suçlu bir vicdandan gelen bir soruydu. MarshalPm henüz durumu anlatmadığı anlaşılıyordu. Kötü haberleri kendine saklamıştı. Sabah üçü yirmi geçerken Washington'daki otele gelmiş ve çantanın evde olmadığını söylemişti ama başka neler olduğunu anlatmamıştı. Vassell ile Coomer olanları o gece benim büromda kafalarında oluşturmuşlardı. Doğrusu dönüşleri oldukça ilginç geçmiş olacaktı. Arabada gayet sert sözcükler uçuşmuş olmalıydı.

“Her şey MarshaU'm üstüne kalıyor” dedi Summer. “Paniklemiş olmalı.”

“Teknik olarak bu bir komploydu. Hukuken suçu paylaşırlar.” “Savcılığın işi güç olacak.”

“Bu da onların sorunu. ”

“Kanıtlaması güç.”

“Başka şeyler de yaptılar, inan bana, Bayan Kramer'ın başına yediği darbe bunların içinde en hafifidir.”

Bu kere Genelkurmay Başkanlığı numarasını çevirdim. Bir kadın çıktı. Kusursuz bir Washington sesi. Yüksek değil, alçak değil, kültürlü, zarif, aksansız. Geç saatlere kadar çalışan üst düzey bir yönetici olduğunu tahmin ettim. Elli ya şlarında olmalıydı, kırlaşmaya başlamış sarı saçlar, yüzü pudralı.

“Şunu yazın” dedim. “Reacher adında askeri polis binbaşısıyım. Kısa bir süre önce Panama'dan Kuzey Carolina'da Fort Bird'e nakledildim. Bu gece tam geceyarısında binanızın E-halkası kontrol noktasında olacağım. Benimle orada buluşmak tamamen Genelkurmay Başkam'na kalmış.” Durakladım.

“Bu kadar mı?” dedi kadın.

“Evet” diyerek telefonu kapadım. Kalan on beş senti cebime attım. Rehberi kapayıp kolumun altına sıkıştırdım.

“Gidelim” dedim. Benzinciden geçerken sekiz dolarlık benzin aldık. Soma kuzeye yöneldik.

Summer, “Orada seninle buluşmak tamamen Genelkurmay Başkam'na mı kalmış?” dedi. “Bu da ne demek oluyor?”

1-95 otoyolunda ve Washington'dan üç saat uzaktaydık. Summer direksiyonda olduğuna göre iki buçuk saat da olabilirdi. Hava karanlık, trafik yoğun. Tatil uyuşukluğu sona ermişti. Herkes işinin başındaydı.

“Oldukça önemli dolaplar dönüyor olmalı” dedim. “Yoksa Carbone neden bir partideyken Brubaker'ı arasın? Gerçekten çok şaşırt ıcı bir şey dışında her şey bekleyebilirdi. Demek ağır tüfeklerin karıştığı önemli bir şey. Öyle olmalı. Aksi takdirde kim yirmi özel birim askeri polisine aynı günde yer

değiştirtebilir ki?”

“Sen binbaşısın” dedi Summer. “Franz da, Sanchez de, diğerleri de. Herhangi bir albay bunu yapabilirdi.”

“Ama bütün amirlerimiz de nakledildi. Yoldan çekildiler. Bize hareket imkân ı vermek için. Amirlerimizden çoğu da albaydılar.”

“O zaman her tuğgeneral bunu yapabilirdi.”

“Nakil emirlerine sahte imza atarak mı?”

“Herkes bir imzayı taklit edebilir. ”

“Sonuçlarına da katlamr. Hayır, bu olay dokunulmazlığı olan biri tarafından ayarlandı. ”

“Genelkurmay Başkanı mı?”

Başımı sallad ım. “Hayır, ben bunu İkinci Başkan'm yaptığını sanıyorum. Genelkurmay İkinci Başkanı şu anda piyadeden gelmiştir. Onun oldukça mantıklı biri olduğunu kabul edebiliriz. O işe aptalları getirmezler. İşaretleri gördü sanırım. Berlin Duvarı'mn yıkıldığını gördü ve kısa bir süre sonra her şeyin yıkılacağını anladı. Bütün kurulu düzenin. ” “Ve?”

“Ve Zırhlı Birlikler'in bir tür harekete gececeğinden kaygılanmaya başladı. Dramatik bir şey yapacağından. Daha önce de konuştuğumuz gibi o insanların kaybedecekleri çok şey vardı. Bence İkinci Başkan olacakları tahmin etti ve doğru insanları doğru yerlere getirdi, olay başlamadan önlememiz için. Onun kaygılanmakta haklı olduğuna da inanıyorum. Bence Tankçılar tehlikenin geldiğini gördüler ve hızlı davranmayı planlad ılar. Birleşmiş birliklere piyadelerin komuta etmesini istemezler. Her şeyin olduğu gibi kalmasını isterler. O nedenle bence Irwin toplantısı dramatik bir şey başlatmakla ilgiliydi. Kötü bir şey. O yüzden gündemin öğrenilmesi konusunda o kadar kaygılanıyorlardı.”

“Ama değişikliklerin önünde durulamaz ki.”

“Bu gerçeği kimse kabul etmez” dedim. “Bugüne kadar kimse etmemiştir, bundan soma da etmeyecektir. Donanma ar şivlerine girersen sava ř gemilerinin asla değiştirilemeyeceğini ve uçak gemilerinin yararsız olduğunu söyleyen tonlarca elli yıllık belge bulacağına bahse girerim. Amiraller yüzlerce sayfalık rapor yazmış ve kendi yollar inin tek yol olduğuna bütün yürekleriyle yemin etmişlerdir.”

Summer cevap vermedi.

“Bizim belgelere girersen Kramer'ın dedesinin, tankların asla atların yerini alamayacaklarım söylediğini mutlaka bulursun.”

“Peki, tam olarak ne planlıyorlardı?”

Omuzlarımı silktim. “Gündemi görmedik. Ama tahmin edebiliriz. Başlıca muhaliflerini gözden düşürmeye çalışmak. Bol miktarda kirli çamaşır. Savunma sanayileriyle işbirliği. Büyük üreticilerin hafif zırlı araçların güvenli olamayacağını söylemeleri işlerine yarardı. Kamuoyu propagandası da. Halka evlatlarının savaşa tenekeler içinde gönderileceğini söyleyebilirler. Kongre'yi korkutmaya çalışırlar. Bir fark yaratacak kadar büyük bir C-130 filosunun milyarlarca dolara patlayacağını söylerler.”

“Bu zaten yapılan bir şey.”

“Belki daha da fazlası vardır. Henüz bilmiyoruz. Kramer'ın kalp krizi bütün işi berbat etti. Şimdilik.”

“Yeniden başlayacaklar mı dersin?”

“Sen olsan başlamaz mıydım? Eğer her şeyini kaybedeceksen?” Summer bir elini direksiyondan çekip kucağına koydu, dinlendirdi. Hafifçe bana döndü. Gözkapakları titriyordu.

“Peki, sen neden Genelkurmay Başkanı'yla görüşmek istiyorsun? Eğer haklıysan senin tarafında olan İkinci Başkan'dır. Seni buraya o getirdi. Seni koruyan da o.”

“Satranç oyunu” dedim. “Halat çekişme. İyi adam kötü adam. İyi adam beni buraya getirdi, kötü adam Garber'ı gönderdi. Garber'ı nakletmek beni nakletmekten güç olduğu için kötü adam iyiden daha üst rütbeli demektir. İkinci Başkan'dan daha üst rütbeli tek kişi de Genelkurmay Başkanı'dır. Bunlar hep nöbetleşe değişirler. İkinci Başkan'm piyade olduğunu biliyoruz, o halde Genelkurmay Başkanı da tankçı olmalı. Yani bu işte bir çıkarı var.”

“Kötü adam Genelkurmay Başkanı mı?”

Başımı salladım.

“Öyleyse neden onunla görüşmek istedin?”

“Çünkü biz askeriz, Summer. Düşmanlarımızla yüzleşmemiz gerekir, dostlarımızla değil.”

Washington'a yaklaştıkça sesimiz kesildi. Güçlü ve zayıf yanlarımı biliyordum ve kendimi herkesin eşiti sayacak kadar genç, cüretli ve aptaldım. Ama Genelkurmay Başkanı'yla yüzleşmek bambaşka bir şeydi. İnsanüstü bir rütbeydi bu. Onun üzerinde hiçbir şey yoktu. Askerlik yıllarım boyunca üç tane geçmişti ama ben hiçbirini görmüş değildim. İkinci Başkan da görmemiştim, o yüksek çevrelerden herhangi birini de. Onlar apayrı bir türdü. Bir şey onları bizden farklı kılırdı.

Ama onlar da bizler gibi başlamışlardı. Kuramsal olarak ben de onlardan biri olabilirdim. Ben de onlar gibi West Point'te okumuştum. Ancak Point yıllardır fazla parlatılmış bir mühendislik okulundan başka bir şey olmamıştı. Kurmaylığa geçmek için oradan başka bir yere gönderilmeliydim. Daha iyi bir yere. George Washington, Stanford, Harvard ya da Yale üniversitelerine ya da MIT ve Princeton'a,; hatta İngiltere'de Oxford ve Cambridge'e. Ekonomi, politika ya da uluslararası ilişkilerde doktora yapmalıydım. Benim kariyerim işte orada ayrılmıştı. West Point'ten sonra aynaya bakmıştım ve kitap karıştırarak yerde kafa kırmayı tercih eden birini görmüştüm. Başka insanlar da bana bakmış ve aynı şeyi görmüşlerdi. Onlar Pentagon'a ve Beyaz Saray'ın Batı Kanadı'na gitmişler,

ben Seul ve Manila'nın karanlık sokaklarına gitmişim. Onlar benim yetki alanıma girerlerse yerlerde sürünürlerdi. Benim onların alanında ne yapacağımı görecektik.

“Tek başıma gideceğim” dedim.

“Olmaz” dedi Summer.

“Öyle olacak. Buna ne istersen diyebilirsin. Bir dosttan öğüt ya da bir amirden emir. Ama sen arabada bekleyeceksin. Orası kesin. Gerekirse seni direksiyona kelepçelerim.”

“Bu işte birlikteyiz ama.”

“Ama akıllı olmamıza izin var. Bu Andrea Norton'u görmeye gitmeye benzemez, çok risklidir. İkimizin birden yanmasına gerek yok.”

“Benim yerimde olsan arabada kalır mıydın?”

“Altına bile saklanırdım.”

Summer cevap vermedi. Her zamanki gibi hızla sürdü arabayı.

Pentagon güvenliği her zamankinden biraz daha sıkıydı. Belki de birileri Noriega'nın kalan kuvvetlerinin kuzeye doğru üç bin kilometre yürüyeceğinden korkuyordu. Ancak âdeta boş olan otoparka zahmetsizce girdik. Summer geniş bir daire çizip ana kapıya yakın bir yere park etti. Motoru kapadı, park frenini çekti. Bunu gereğinden biraz daha sert yapmıştı. Kızgınlığını öyle gösterdiğini tahmin ettim. Saate baktım. Geceyarısı-na beş vardı.

“Tartışacak mıyız?” dedim.

Omuzlarını silkti.

“İyi şanslar” dedi. “Canlarına oku hepsinin.”

Soğuk havaya çıktım, arkamdan kapıyı kapayıp bir an durdum. Bina önümde yükseliyordu. İnsanlar burasının dünyanın en büyük büro binası olduğunu söylerlerdi ve o anda onlara inandım. Yürümeye başladım. Kapılara kadar uzun rampa vardı. Soma bir basketbol sahası büyüklüğünde, nöbetçili bir hol. Özel birim armamla oradan geçtim. Sonra binanın kalbine doğru yürüdüm. Her birine halka denilen ortak merkezli beş köşeli beş bina vardı. Her biri ayrı bir kontrol noktasıyla korunuyordu. Armam B, C ve D'den geçmeme imkân veriyordu. Ama yeryüzünde hiçbir şey E'ye girmemi sağlayamazdı. Son kontrol noktası önünde durup nöbetçiyi başımla selamladım. O da başını salladı. Orada insanların beklemesine alışkındı.

Yaslandığım duvar düz betondu, soğuk ve kaygandı. Bina sessizdi. Borulardaki suyun sesi ve nöbetçinin düzenli solumasından başka ses yoktu. Yerler parlak cilalanmış çiniydi ve tavandaki floresanları gözden kayboluncaya kadar uzanan iki ışık yolu olarak yansıtıyordu.

Bekledim. Nöbetçi kulübesindeki saati görebiliyordum. Geceyarısını geçti. Beş, sonra da on dakika

geçti. Beklemeye devam ettim. Meydan okumama karşılık alamayacağımı düşünmeye başladım. Bu adamlar politikti. Belki de benim aklımın alacağından daha kurnaz bir oyun oynuyorlardı. Belki ben çizmeden yukarı çıkmıştım.

Ya da telefondaki kadın mesajımı çöp kutusuna atmıştı.

Bekledim.

Geceyarısım on beş geçte uzaklarda bir ayak sesi işittim. Yarı acil yarı sakin düzenli bir tempo. İş çok ama paniklememiş bir insan gibi. Kendisini göremiyordum. Ayak sesleri bir köşenin ardından geliyordu. Sesler bir erken uyarı sinyali gibi boş koridorda kendisinden önce gelmekteydi.

Sesi izledim ve tam ortaya çıkacağı yere gözlerimi diktim. Tavan ışıklarının yerdeki yansımalarıyla birleştiklere yere. Köşeden bir adam çıkıp ışıkların altına girdi. Bana doğru yürürken temposunu bozmamış, yavaşlamamış, hızlanmamıştı. Biraz daha yaklaştı. Genelkurmay Başkam. Tören üniforması giymişti. Bele kadar inen kısa mavi ceket. Çifte altın şeritli lacivert pantolon. Papyon kravat. Altın kol düğmeleri. Kollarında ve omuzlarında altın sarısı şeritler. Madalyalarının minyatür örnekleri. Saçları kırdı. Bir yetmiş bir seksen arası boy. Çağdaş ordunun ortalama boyu.

Aramızda üç metre kalınca esas duruşa geçip selam verdim. Tam bir refleks hareketti bu. Bir Katoliğin Papa ile karşılaşması gibi. O selam vermedi. Yalnızca yüzüme baktı. Belki de tören üniformalıyken selam vermeyi yasaklayan bir kural vardı. Ya da Pentagon'da başı açıkken. Ya da belki yalnızca kabalık etmişti.

Sıkıma için elini uzattı.

“Geç kaldığım için özür dilerim” dedi. “İyi ki beklediniz. Beyaz Saray'daydım. Bazı yabancı dostlarla bir devlet yemeği.”

Elini sıkıttım.

“Bürome gidelim” dedi.

E-halkası nöbetçisinin önünden geçip soldaki koridora saptık. Biraz yürüdüktan sonra girdiğimiz odada telefondaki sesin sahibi kadını gördüm. Aşağı yukarı tahmin ettiğim gibiydi. Ama yüzyüze gelince sesi telefondakinden bile iyiydi.

“Kahve ister misiniz, binbaşım?” dedi.

Taze kahve yapmıştı. Makineyi saat on bir elli üçte açtığını tahmin ettim. Kahve de tam on ikide hazır olmuş olmalıydı. Genelkurmay Başkam'ın dairesinin o tip yerlerden biri olduğunu düşündüm. Bana ince porselenden tabak içinde bir fincan uzattı. Elimde yumurta kabuğu gibi kırılacağından korktum. Kadın sivil giyimliydi. Üzerindeki koyu renk tayyör bir üniformadan daha ciddi duruyordu.

“Buradan” dedi Genelkurmay Başkanı.

Beni odasına soktu. Fincanım tabağın üstünde sallanıyordu. Büro şaşırtıcı derecede sadeydi. Binanın

diğer tarafları gibi boyalı beton duvarlar. Fort Bird patologunun odasında gördüğüm aym çelik masa.

“Oturun” dedi. “Eğer bir sakıncası yoksa kısa keselim. Çok geç oldu.”

Cevap vermedim. Yüzüme baktı.

“Mesajınızı aldım” dedi. “Alındı ve anlaşıldı.”

Yine sustum. Buzları kırmayı bir daha denedi.

“Noriega'nın üst düzey adamları hâlâ orada” dedi. “Bunun nedeni nedir sizce?”

“Beş bin kilometre kare” dedim. “İnsanların saklanması için çok geniş bir arazi.”

“Hepsini yakalayacak mıyız?”

“Kesinlikle” dedim. “Biri onları satacaktır.”

“Kuşkucusunuz” dedi.

“Gerçekçiyim” dedim.

“Bana söyleyeceğiniz neydi, binbaşı?”

Kahvemden bir yudum aldım. Işıklar loştu. Birden aklıma dünyanın en güvenli binalarından birinde, gecenin geç bir saatinde ülkenin en güçlü askeriyle karşı karşıya olduğum geldi. Üstelik gayet ciddi bir suçlamada bulunacaktım. Burada olduğumu da yalnızca bir tek kişi biliyordu ve o da belki şimdi biryerlerde bir hücreye kapatılmıştı.

“İki hafta önce Panama'daydım” dedim. “Sonra nakledildim.” “Bunun nedeni olarak ne düşünüyorsunuz?”

Derin bir soluk aldım. “Genelkurmay İkinci Başkanı sorun çıkacağını düşünerek belirli insanları belirli yerlere getirmek istedi diye düşünüyorum.”

“Nasıl bir sorun?”

“Zırhlı Birlikler'deki eski silah arkadaşlarınız tarafından bir iç darbe.”

Başkan uzun bir an durakladı.

“Bu gerçekçi bir kaygı olabilir mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Yılbaşı günü Irwin'de programlanmış bir toplantı vardı. Gündemin kesinlikle tartışmalı, belki yasadışı olduğunu ve hatta ihanet içerdiğini düşünüyorum.”

Genelkurmay Başkanı cevap vermedi.

“Ama işler ters gitti. General Kramer'ın ölmesi yüzünden. Ancak bundan doğacak potansiyel sorunlar vardı. Bunun üzerine siz bizzat araya girerek Albay Garber'ı HO.'dan nakledip yerine beceriksiz birini getirdiniz.”

“Bunu neden yapayım ki?”

“İşi doğal akışına bırakıp soruşturmanın da sonuçsuz kalması için.” Uzun bir an daha konuşmadı Başkan. Sonra gülümsedi.

“İyi analiz” dedi. “Sovyet komünizminin çöküşü Amerikan ordusu içinde bazı baskılar yapacaktı. Bu da kendini iç planlamalar ve komplolarla gösterecekti. Bu komplolar beklenecekti ve olayı başından önlemek için adımlar atılacaktı. Dediğiniz gibi en tepede, adımlar ve karşı adımlara neden olacak gerilimler çıkması kaçınılmazdı.”

Bir şey söylemeden bekledim.

“Satranç oyunu gibi” diye devam etti. “İkinci Başkan bir hamle yapar, ben bir karşı hamle yaparım. Birinin rütbece diğerinden yüksek olduğu iki üst düzey komutan aradığınız için bu kaçınılmaz bir sonuçtur sanırım.”

Adamın yüzüne baktım.

“Yanılıyor muyum?”

“Yalnızca iki noktada” dedi. “Büyük değişikliklerin olacağına haklısınız. CIA Ruslar'ın ani çöküşünü görmekte biraz ağır davrandığı için düşünmek için bir yıl bile zamanımız olmadı. Ama inan bana, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündük. Şimdi benzeri olmayan bir durumdayız. Dünya şampiyonluğu için yıllarca çalışmış bir boksör gibiyiz ve bir sabah uyandıığımızda rakibimizin aniden öldüğünü işitiyoruz. Çok şaşırtıcı bir durum ama biz ev ödevimizi yaptık.”

Uzanıp bir çekmecedен kalın bir dosya çıkardı. Dosya en az yedi sekiz santim kalınlığımdaydı. Masanın üstüne attı. Yeşil kapağın üzerinde siyah harflerle bir şey yazılıydı. Okuyabilmem için dosyayı bana doğru çevirdi. Değişim.

“Birinci yanlıştığınız olaylara çok yakından bakmanız” dedi. “Geri durup bizim görüş açımızdan bakmalıydınız. Yukarıdan. Değişecek olan yalnızca Zırhlı Birlikler değildir. Herkes değişecek. Yüksek derecede hareketli birleşik birimlere gideceğimiz kuşkusuzdur. Ama bunu bir iki düdük ve zil takılmış piyade birlikleri olarak görmek yanlıştır. Tamamen yeni bir kavram olacaktır. Daha önce hiç varolmamış bir şey. Belki saldıran helikopterlerini de katıp komutayı havadakilere veririz. Belki elektronik savaşa girip komutayı bilgisayar kullananlara veririz.”

Susmaya devam ettim.

Elini dosyanın üzerine koydu. “Bence bu işten yara almadan kurtulan olmayacak. Evet, Zırhlı Birlikler meslek olarak altüst olacak. Bu kesin. Ama piyadeler de, topçular da, ulaştırma ve lojistik destek ve herkes de aynı derecede hasar görecek. Askeri polis daha fazla belki de. Her şey değişecek, binbaşı.”

Susmaya devam ettim.

“Burada Zırhlı Birliklerle piyade karşı karşıya gelmiş diye bir şey yok. Bunu anlamanız gerek. O çok aşırı basitleştirme olur. Aslında herkes herkese karşı. Korkarım bu mücadelede kazanan olmayacak. Ama kaybeden de olmayacak. Bunu böyle düşünmeyi seçebilirsiniz. Herkes aynı gemidedir.”

Elini dosyadan kaldırdı.

“İkinci yanlışımdır nedir?” diye sordum.

“Sizi Panama'dan ben getirdim” dedi. “İkinci Başkan değil. Onun bu konuda bilgisi yoktu. Ben bizzat yirmi kişi seçip onları ihtiyacımın olacağını düşündüğüm yerlere koydum. Gözünü kimin önce kıracağı şansı yüzde elli olduğundan dağıttım onları. Önce hafif birlikler mi pes edecekti, ağır birlikler mi? Bunu tahmin etmek imkânsızdı. Komutanları düşünmeye başlayınca her şeyi kaybedeceklerini hepsi anlayacaktı. Örneğin sizi Fort Bird'e göndermemin nedeni David Brubaker hakkında biraz kaygılı olmamdı. O çok aktif birisiydi.”

“Ama ilk göz kırpan Zırhlı Birlikler oldu.”

Başımı salladı.

“Eğer öyle diyorsanız. Yüzde elli şans vardı. Biraz düşkünlüğüme uğradığımı da itiraf etmeliyim. Onlar benimkilerdi. Ama onları savunuyor değilim. Ben yukarı çıktım, onları geride bıraktım.”

“Garber'ı neden naklettiniz?”

“Onu ben yapmadım.”

“Kim yaptı peki?”

“Rütbesi benden üst olan kim var?”

“Hiç kimse.”

“Keşke öyle olsaydı” dedi.

Sustum.

“Bir M-16 tüfeği kaç para?” dedi.

“Bilmem. Çok pahalı değildir herhalde.”

“Tanesini dört yüz dolara alıyoruz. Bir Abrams M1A1 tankı kaçadır?” “Dört milyon dolar olmalı.”

“İşte onun için büyük savunma müteahhitlerini düşünün. Onlar kimin tarafında? Hafif birliklerin mi, ağır birliklerin mi?”

Cevap'vermedim. Gerekmiyordu da.

“Benim üstümde kim var?” diye sordu.

“Savunma Bakanı” dedim.

Başımı salladı. “Kötü bir adam. Bir politikacı. Siyasal partiler kampanyaları için bağış alırlar. Savunma müteahhitleri de herkes gibi geleceği görürler.”

Yine sustum.

“Düşünecek çok şeyiniz var” dedi Genelkurmay Başkanı. Dosyayı yine çekmeceye kaldırıp daha ince bir başkasını çıkardı: Argon. “Argon'un ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Bir gazdır. Yangın söndürücülerde kullanılır. Yangının üstüne bir tabaka gibi yayılıp genişlemesini önler.”

“O yüzden bu adı seçtim. Argon Operasyonu sizleri Aralık ayında nakleden plandı.”

“Neden Garber'm imzasını kullandınız?”

“Olayları akışına bırakmak için. Genelkurmay Başkanı tarafından imzalanmış Askeri Polis emirleri milletin kaşlarının kalkmasına neden olurdu. Herkes en iyi tavrını takınırdı. Ya da bir şeyden kuşkulanıp daha derine saklanırdı. Sizlerin işiniz güçleşirdi. Amacıma ulaşmamış olurdum.”

“Amacınız mı?”

“Önlemek istiyordum elbette. Başlıca öncelik oydu. Ama aynı zamanda merak ediyordum, binbaşı. Önce kimin gözünü kırpaçağını görmek istiyordum.”

Dosyayı bana uzattı.

“Siz bir özel birim soruşturmacıısınız. Yasalar gereği IIO'nun olağandışı gücü vardır. Beni büromda dahil, herhangi bir askeri herhangi bir yerde tutuklama yetkiniz var. Argon dosyasını okuyun. Beni temize çıkardığımı göreceksiniz. Eğer kabul ederseniz işinizi başka yerde kovalamanızı öneriyorum.”

Masanjn ardından kalktı. Yine el sıkıştık. Sonra yürüyüp odadan çıktı. Beni odasında, Pentagon'un kalbinde, gecenin bir yarısında yalnız bıraktı.

Yarım saat sonra Summer'ın yanına döndüm. Benzin tasarrufu yapmak için motoru kapadığından arabanın içi soğuktu.

Ne oldu?” dedi.

“Çok önemli bir hata. Halat çekişme Genelkurmay Başkanı ile İkinci Başkan arasında değilmiş. Genelkurmay Başkanı ile Savunma Bakanı arasındaymış.”

“Emin misin?”

“Dosyayı gördüm. Dokuz aylık emirler ve talimatlar vardı. Farklı kâğıtlar, farklı daktiyo makineleri, farklı kalemler, dört saatte hazırlaması imkânsız kayıtlar. Olay baştan beri Genelkurmay Başkanı'nın inisiyatifindeymiş ve kendisi hep temizmiş.”

“Sana nasıl davrandı?”

“Bu şartlar altında, gayet iyi. Ama bana yardım edeceğini sanmıyorum.”

“Ne konuda?”

“İçinde bulunduğum belayla ilgili olarak.” “Neymiş o?”

“Bekle ve gör.”

Summer yüzüme baktı.

“Şimdi nereye?”

“California'ya” dedim.

22

National havaalanına vardığımızda benzinin âdeta buharıyla gidiyorduk. Park yerine bırakıp terminale yürüdük. Yol bir buçuk kilometre kadardı. Otobüs yoktu. Gecenin ortasında havaalanı neredeyse bomboştu. Terminalde bir memuru neredeyse arka odadan güçlkle çıkardık. Çalıntı yol belgelerimizin sonuncusunu da verip Los Angeles'e kalkacak ilk uçakta yer ayırtık. Çok bekleyecektik.

“Görevimiz nedir?” dedi Summer.

“Üç tutuklama. Vassell, Coomer ve Marshall.”

“Suç?”

“Seri cinayet. Bayan Kramer, Carbone ve Brubaker.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

Başımı salladım. “Ne olduğunu tam olarak biliyorum. Ne zaman, nasıl, nerede ve neden olduğunu biliyorum. Ama hiçbir şey kanıtlayamam. İtirafı bekleyeceğiz.”

“İtiraf etmeyeceklerdir.”

“Daha önce de itiraf elde etmişliğim var. Usulünü bilirim.”

Summer irkildi.

“Burası asker ocağıdır, Summer.”

“Bana Carbone ile Brubaker'ı anlat.”

“Önce yemek. Karnım aç.”

Yemek yenecek yerlerin çoğu demir kepenklerini indirmişlerdi. Belki uçakta bir şeyler verirlerdi. Çantalarımızı, karanlık gecedden başka bir şey görünmeyen altı metrelik pencerenin önüne taşıdık. Camın karşısına insanların yatıp uyumalarını önlemek için kol dayayacak yerleri olan koltuklar koymuşlardı.

“Anlat” dedi Summer.

“Baştan aşağı bir sürü çılgınca tahmin işte.”

“Söyle.”

“Bayan Kramer'la başlayalım. Marshall, Green Valley'e neden gitti?”

“Deneyecek ilk yer orası olduğu için.”

“Ama değildi. Orası deneyecek en son yerdi. Kramer beş yıldır evine gitmemiştir. Personeli bunu biliyor olmalıydı. Onunla çok seyahat etmişlerdi. Ama ani bir karar verdiler ve Marshall doğrudan oraya gitti. Neden?”

“Kramer oraya gideceğini söylediği için.”

“Doğru. Kramer, Carbone ile olduğunu saklamak için onlara karısıyla olacağını söyledi. Ama diğer yandan onlara neden bir şey söylesin ki?”

“Bilmem.”

“Çünkü bir şey söylemen gereken bazı insanlar vardır.”

“Kimler?”

“Metresiyle seyahate çıkan zengin bir adamsın diyelim. Ondan bir gece ayrı kalırsan ona bir şey söylemen gerekir. Eğer görünüşü kurtarmak için karını ziyaret edeceğini söylersen bunu kabul etmek zorundadır. Belki hoşuna gitmez ama kabul eder. Çünkü bu zaman zaman yapılması gereken bir şeydir. Anlaşmanın bir parçasıdır.”

“Kramer'ın metresi yoktu. O eşcinseldi.”

“Marshall vardı.”

“Hayır, olamaz” dedi.

Başımı sallad ım. “Kramer, Marshall' ı aldat ıyordu. İlişkileri vardı. Marshall istihbarat subay ı değildi ama Kramer onu yakınında tutmak için istihbarat subaylığına getirdi. Ancak Kramer'ın gözü hep dışarıdaydı. Car-bone'ye bir yerde rastlamış ve gizlice onunla da görüşmeye başlamıştı. Yılbaşı gecesi Marshall'a kar ısını görmeye gideceğini söyledi ve Marshall da ona inandı. Zengin adamın metresinin inanacağı gibi. O yüzden Marshall, Green Valley'e gitti. Kramer'ın oraya gittiğinden emindi. Dünyada onun oraya gittiğini bilecek tek kişi olduğundan da emindi. Vassell ile Co-omer'a, Kramer'ın nerede olduğunu o söyledi. Ama Kramer ona yalan söylemişti. İlişkilerde insanlar ın birbirlerine söyledikleri gibi.”

Summer uzun bir süre ses çıkarmadan geceye baktı.

“Bu, orada olanları etkiledi mi?” diye sordu.

“Sanırım. Bayan Kramer'ın Marshall ile konuştuğunu sanıyorum. Onu Almanya'da üste bulunduğu zamandan tanımış olmalı. Herhalde kocasının ilişkisini de biliyordu. General eşleri genellikle akıllı olurlar. Belki ortada ikinci bir adamın olduğunu da biliyordu. Belki öfkeliydi ve Marshall'a, sen de elindeki adamı tutamıyorsun gibi bir laf etti. Marshall sinirlendi ve kadına vurdu. Belki de o yüzden olanları Vassell ile Co-omer'a hemen söylemedi. Çünkü hasar hırsızlıktan kaynaklanmamıştı. Bir tartışma sonucu olmuştu. O yüzden Bayan Kramer'ın yalnızca çanta için öldürülmediğini söyledim. O kıskanç bir adamı çılgına çevirecek şeyler söylediği için de öldürülmüş olabilir.”

“Bütün bunlar birer tahmin.”

“Bayan Kramer öldü. O tahmin değil.”

“Gerisi öyle ama.”

“Marshall otuz bir yaşında ve hiç evlenmemiş.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Biliyorum. Hiçbir yerde bir kamt yok. Kamt çok nadir bulunan bir şey oldu bu sıralarda. ”

Summer bir an sustu. “Sonra ne oldu?”

“Vassell, Coomer ve Marshall çantayı aramaya koyuldular. Bir kadın değil bir erkek aradıkları için bizden avantajlı durumdaydılar. Marshall ayın ikisinde Almanya'ya dönüp Kramer'ın bürosunu ve evini aradı. Orada kendisini Carbone'ye götürecektir bir şey buldu. Belki bir günlük, belki bir mektup ya da fotoğraf. Ya da bir ad, adres defterinde bir numara. Aym üçünde geri döndü, bir plan yapıp Carbone'yi çağırdılar. Adama şantaj yaptılar. Ertesi gece değiş tokuş önerdiler. Mektup ya da fotoğraf her neyse, ona karşılık çanta. Carbone anlaşmayı kabul etti. Hem aç ığa çıkmayacağı hem de gündemin ayrıntılar ını zaten Brubaker'a bildirdiği için gayet memnundu. Kaybedecek bir şeyi yoktu, kazanacak çok şeyi vardı. Belki bu işi daha önce de yapmıştı. Zavallı on altı yıldır orduda bir eşcinseldi. Ama bu kere başarılı olamadı. Marshall, değiş tokuş sırasında onu öldürdü.” “Marshall mı? Marshall orada bile değildi.” “Oradaydı” dedim. “Bunu sen de biliyorsun. Detektif Clark'ı levye konusunda görmeye giderken söyledin. Hatırlad ın mı? Hani Willard beni telefonlarla kovalad ığı

zaman? Bir fikir attın ortaya.”

“Ne fikri?”

“Marshall arabanın bagajındaydı, Summer. Coomer direksiyondaydı, Vassell yanındaydı ve Marshall da bagajdaydı. Kapıdan öyle geçtiler. Sonra Subay Kulübü otoparkının uzak bir köşesine geri geri girdiler. Geri geri, çünkü Coomer inmeden bagajı açmıştı. Marshall kapak açılmasını diye içerden tutuyordu ama yine de gizlenmeleri gerekiyordu. Vassell ile Coomer ondan sonra içeri girip orada olduklarını kanıtlamaya giriştiler. Bu arada Marshall bagajda kapağı tutarak iki saat bekledi. Ortalığın sessizleşmesi için. Sonra çıkıp arabaya atladı ve otoparktan çıktı. O yüzden birinci gece devriyesi arabayı hatırlıyor ve ikincisi hatırlamıyor. Araba oradaydı ve sonra yok oldu. Marshall, Carbone'yi randevulaştıkları yerden aldı ve ormana gittiler. Çanta Carbone'deydi. Marshall bagajı açıp Carbone'ye bir zarf veriyor. Carbone elindeki istediği olup olmadığını anlamak için ayışığı döndürüyor. Bir Delta askeri kadar tedbirli biri bile bunu yapabilir. Bütün meslek yaşantısı söz konusu. Marshall arkadan levreyi kafasına indiriyor. Yalnızca çanta için değil. Çantayı zaten alacak. Carbone daha soma da konuşamaz. Marshall ona kızmış olduğu için de vuruyor. Kramer'ın sevgilisi olduğu için. Soma zarfı ve çantayı alıyor. İkisini de bagaja atıyor. Gerisini biliyoruz. Marshall ne yapacağını biliyordu ve soruşturmayı yanlış yöne sevk etmek için hazırlıklı gelmişti. Soma geri dönüyor ve dönerken de levreyi atıyor. Vassell ve Coomer, Subay Kulübü'nden çıkıyorlar ve arabaya binip gidiyorlar.”

“Sonra?”

“Hepsi gayet heyecanlı ve gergin. Artık Marshall'ın Bayan Kramer'a ne yaptığini biliyorlar. O yüzden sinirli ve kaygılılar da. Bir yerde durup bagajdaki üzeri kanlı ya da kansız adamı indirecekleri bir yer bulamıyorlar. İlk buldukları güvenli yer bir saat kadar uzaktaki dinlenme yeri. Yine öteki arabalardan uzağa park edip Marshall'ı çıkarıyorlar. Marshall çantayı veriyor. Yola devam ediyorlar. Çantanın içeriğini bir dakika içinde yokladıktan sonra bir buçuk kilometre ileride camdan dışarı atıyorlar.”

Summer sesini çıkarmadı. Düşünüyordu.

“Bu yalnızca bir kuram” dedi.

“Bildiklerimizi daha başka bir biçimde açıklayabilir misin?”

Summer düşündü. Soma başını salladı.

“Ya Brubaker?”

Tavandaki hoparlörden uçağa binebileceğimiz bildirildi. Çantalarımızı alıp kuyruğa girdik. Dışarı hâlâ zifiri karanlıktı. Diğer yolcuları saydım. Boş koltuk ve böylece fazla kahvaltıda olacağımı umuyordum. Karnım açlıktan kazınıyordu. Ama durum hiç de iyi değildi. Uçak dolu olacaktı.

“Ya Brubaker?” diye Summer yine sordu.

Uçağa girip yerlerimizi bulduk. Bir pencere yanı ve bir orta koltuk. Koridor tarafında bir rahibe

oturuyordu. Yaşlı bir kadın. Kulaklarının ağır işiteceğini umdum. Bizi duymasını istemiyordum. Kadın geçmemiz için toparlandı. Ben pencere yanına oturdum. Summer da ortamıza. Kemerimi bağladım. Bir an susup dış arıyı seyrettim. Işıldaklar altında insanlar çalışıyorlardı. Sonra hareket ettik. Kalkış öncesi bekleme yoktu. İki dakika sonra uçuyorduk.

“Brubaker hakkında pek emin değilim” dedim. “O bu resme nasıl girdi? O mu onları aradı, onlar mı onu? Yılbaşı gecesi geceyarısını yarım saat geçe gündemi biliyordu. Onun gibi aktif biri belki kendisi de biraz baskı yapmıştır. Ya da Vassell ve Coomer en kötü senaryoyu düşünüyorlardı. Carbone gibi kıdemli bir başçavuşun önce kendi amirine telefon edeceğini düşünmüş olabilirler. O nedenle önce kimin kimi aradığını bilemiyorum. Belki de hepsi birbirlerini aynı zamanda aramışlardır. Belki karşılıklı tehditler savrulmuş ve Vassell ile Coomer herkesin ç ıkarma olacak bir şey bulmalar ı için birlikte çalışmalar ım önermişlerdir. ”

“Böyle bir şey olası mı?”

“Kimbilir?” dedim. “Bu birleşmiş birimler epey garip olacaktır. Brubaker zaten garip savaşımlara girip çıktığı için gayet popüler olacaktı. Belki de Vassell ve Coomer onu stratejik bir ittifak istiyoruz diye kand ırdılar. Her neyse, ayın dördü için randevula ştılar. Yeri Brubaker belirlemiş olmalı. Bird'den golf sahasına gidip gelirken oradan pek çok kere geçmiştir. Kendine güveni de vardı sanırım. Aksi takdirde Marshall'm arka koltuğa oturmasına izin vermezdi.”

“Marshall'm arka koltukta olduğunu nereden biliyorsun?” “Protokol” dedim. “Bir general ve bir albayla konuşan bir albaydı Brubaker. VasselPi ön koltuğa, Coomer'ı da onun arkasına oturtmuş olacaktı, döndüğünde ikisini de görmesi için. Marshall yalnızca bir binbaşydı. Onunla bir işi olamazdı.”

“Onu öldürmek niyetinde iniydiler, yoksa bu ani gelişen bir şey miydi?”

“Mutlaka niyetliyidiler. Bir plan haz ırlamış lardı. Cesedi atacak uzak bir yer, Marshall'm bir günlük Almanya yolculuğunda getirdiği eroin ve dolu bir silah. Biz haklıydık ama yalnızca tesadüfen. Carbone'yi öldürenler üs kapısından çıkarak doğruca Brubaker'ı öldürdüler. Frene bile basmadan.”

“Çifte yanlış yöneltme” dedi Summer. “Eroin ve cesedi kuzeye değil de, güneye atma.”

“Amatör saati. Columbia adli tıbbı egzoz yanıklarını ve morlukları hemen fark etmiş olmalılar. Vassell ile Coomer'm şansları doktorların bunu bize hemen söylememiş olmaları. Ayrıca, Brubaker'ın arabasını da kuzeyde bırakt ılar. Bu ciddi bir hataydı.”

“Yorulmuş olmalılar. Stres, gerginlik, o kadar yol. Arlington Mezarlığı'ndan geldiler, Smithfield'e gittiler, Columbia'ya döndüler, sonra Dul-les'a gittiler. On sekiz saat sürmü ştür. Ara sıra yanlışlık yapmalarına hiç şaşmamalı. Ama sen Willard'ı atlatmasaydm başarılı olacaktardı. ” Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

“Çok zayıf ama” dedi Summer. “Hatta inanılmayacak kadar zayıf. Çevresel kanıt bile değil. Yalnızca varsayım.”

“Kesinlikle öyle. O yüzden itiraflara ihtiyacımız var işte.” “Herhangi biriyle yüzleşmeden önce iyice düşünmen gerek. Bu kadar zayıf bir durumda cezaevini boylayacak sen olabilirsin. Taciz suçuyla.”

Arkamdan hostes kahvaltılarla çıkageldi. Her birimize birer tepsi uzattı. Meyve suyu, bir sosıs ve bir peynirli sandviç. Hepsi o kadar. Kahve sonra gelecekti herhalde. Hepsini otuz saniyede bitirdim. Summer'ın bitirmesi de otuz bir saniye sürdü. Ama rahibe tepsisine dokunmadı. Öylece önünde duruyordu. Summer'ı dürtükledim.

“Sor bakalım, yiyecek mi?”

“Soramam.”

“Hayırseverlik yapmak zorunda. Rahibelik budur.”

“Yapamam” dedi yine.

“Yaparsın.”

“Pekâlâ, biraz bekle.”

Ama çok uzun bekledi. Rahibe sandviçini yemeye başladı. “Kahrolsun” dedim.

“Özür dilerim” dedi Summer.

Yüzüne baktım. “Ne demiştin?”

“Özür dilerim dedim.”

“Hayır, ondan önce.”

“Kadına soramayacağımı.”

Başımı salladım. “Hayır, kahvaltı gelmeden.”

“Çok zayıf bir iddia demiştim.”

“Ondan önce.”

Kafasında bandı geri sardığını görüyordum. “Willard'ı atlatmasaydım Vassell ile Coomer'm başarılı olacaklarını söylemişim.”

Bir an bunu düşündüm. Sonra gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığımda Los Angeles'a gelmiştik. Beni yere vuran tekerlekler ve motorun geri çalışma gürültüsü uyandırdı. Dışarıda sabahın ilk ışıkları belirmişti. Hoparlörden bir ses California'da saatin yedi olduğunu söyledi. Tam iki gündür sürekli batıya gidiyorduk ve yirmi dört saatlik dönem yirmi

sekiz saatten fazla sürüyordu. Bir süre uyuduğum için yorgun değildim. Ama hâlâ açtım.

Uçaktan inip bagajlarımızı almaya gittik. Sürücüler yolcuları orada karşılardı. Çevreme bakınca Calvin Franz'ın kimseyi göndermediğini gördüm. Kendisi gelmişti. Buna sevinmişim doğrusu. Emin ellerde olacağımızı hissediyordum.

“Size haberlerim var” dedi.

Onu Summer ile tanıştırdım. Kadının elini sıktı, çantasını alıp taşıdı. Bunun nezaket için olduğu kadar bizi bir an önce Humvee'sine atmak için yaptığını tahmin ettim. Yasak yere park edilmiş arabadan polisler uzak duruyorlardı. Yeşilli siyahlı kamuflajlı Humvee'ler öyle bir etki yaratırdı. Summer'ı öne oturttum. O da kısmen nezaketten kısmen de arkaya yayılmak istememdeni. Uçaktan bütün bedenim kramplar içinde inmişim.

“Grand Marquis'yi buldular” dedi Franz.

Turbo motoru çalıştırıp gazı kökledi. Irwin, Barstow'un kuzeyinde, şehrin elli kilometre öte yanındaydı. Sabah trafiğinde ancak bir saatte giderdik. Summer'ın Franz'ın sürüşünü izlediğini gördüm. Gözlerinde mesleki bir takdir vardı. O kullanıyor olsa herhalde otuz beş dakikada varırdık.

“Andrews'taydı” dedi Franz. “Ayın beşinde oraya bırakılmış.”

“Marshall'ın Almanya'ya çağırıldığı zaman” dedim.

“Kapı giriş kaydı öyle diyor. Marshall tarafından bırakılmış. Bizimkiler FBI'a başvurular. Öylesi daha hızlı. Büro bütün gece çalıştı. Önce istemediler ama soma dört elle sarıldılar. Kendilerinin araştırdıkları bir olayla ilgiliymiş sanırım.”

“Brubaker” dedim.

Franz başını salladı. “Bagaj döşemesinde Brubaker'ın kanı ve beyin parçaları varmış. Kâğıt havluyla silinmiş ama pek iyi temizlenmemiş.”

“Başka?”

“Pek çok şey. Başka birinin kanı. Hafif bir iz, bir ceket kolu ya da bıçak sürtünmüş gibi.”

“Carbone'nin” dedim. “Marshall'ın daha sonra bagaja girdiği zamandan kalma. Bıçak bulmuşlar mı?”

“Hayır. Ama bagajın her yerinde Marshall'ın parmak izleri var.”

“Elbette, iki saat içinde yattı.”

“Bagaj keşesinin altında tek bir künne vardı. Sanki zinciri kopmuş da oraya kaymış gibi.”

“Carbone'nin mi?” dedim.

“Evet.” “Amatör saati. Başka?”

“Hep beklenen şey. Pis bir arabaydı. Saç, kıl, yiyecek ambalajları, kola kutuları falan. ”

“Yoğurt kabı var mıydı?”

“Bir tane. Bagajda.”

“Çilekli mi, böğürtlenli mi?”

“Çilekli. Üzerinde Marshall'ın parmak izleri vardı. Yemiş olmalı.” “Açtı ama yemedi” dedim.

“B&ş bir zarf vardı” dedi Franz. “Almanya'da 12. Kolordu'dan Kra-mer'm adresine. Bir yıl öncesine ait. Gönderenin adresi yok. Fotoğraf zarfına benziyordu ama içi boştu. ”

Cevap vermedim. Aynadan bana bakıyordu.

“Bunlar iyi haber miydi?” diye sordu.

“Varsayımdan çevresel kanıtlara götürdü bizi. ”

“İnsanlık için büyük bir adım” dedi.

Gülümsemeyi bırakıp başımı çevirdim. Carbone'yi, Brubaker'ı ve Bayan Kramer'ı düşündüm. Ve Bayan Reacher'ı. 1990 yılı Ocak ayının ilk yarısında dünyanın her yerinde insanlar ölüyordu.

Sonunda Irwin'e bir saatten fazla bir sürede vardık. Los Angeles otoyolları için söylenenler doğru olmalıydı. Üs her zamanki gibi işlekti. Moja-ve çölünün büyük bir bölgesinde kurulmuştu. Bir zırlı birlikler alayı daima orada üslenir ve sırayla manevralara evsahipliği yapardı. Gerçek bir bahar eğitimi atmosferi olurdu. Hava her zaman iyiydi ve insanlar büyük pahalı oyuncaklarla güneşte oynamaktan büyük zevk alırlardı. “Hemen işe girişmek mi istiyorsun?” diye Franz sordu.

“Onları gözden kaçırmıyorsun ya?”

Başımı salladı. “Belli etmeden.”

“Öyleyse önce kahvalt ı edelim.”

Ordu Subay Kulübü havaalanı yemekleri yüzünden yarı-aç kalmış insanlar için ideal bir hedefti. Uzun bir açık büfesi vardı. Almanya'daki mönünün aynı. Ama portakal suyu ve meyve tabakları California'da daha gerçek görünüyordu. Bir piyade bölüğü kadar yedim. Summer benden çok yedi. Franz kahvalt ısını daha önce yapmıştı. Midemin alabileceği kadar kahve içtim. Sonra iskemlemi geriye itip derin bir soluk aldım.

“Tamam, şimdi işe koyulabiliriz” dedim.

Franz'm bürosuna gittik, o adamlarına telefon etti. Marshall'ın manevra alanında olduğunu ama

Vassell ile Coomer'm ziyaretçi subaylar bölümünün salonunda olduğunu söylediler. Franz, Humvee'siyle bizi oraya götürdü. Güneş parlaktı, hava sıcak ve tozlu. Göz alabildiğine uzanan dikenli, küçük çöl bitkilerinin kokusunu alıyordum.

Irwin'in ziyaretçi subaylar bölmesi Almanya'da 12. Kolordu'nunki-ni yapan müteahhidin elinden çıkmış gibiydi. Kumluk bir avlunun çevresinde sıra sıra odalar. Bir yanda ortak alan. Televizyon odaları, masa tenisi, dinlenme salonları. Franz'm açtığı kapıdan girince Vassell ile Co-omer'ı deri koltuklarda dizdize otururken gördük. Onları yalnızca bir kere, Bird'deki odama geldikleri zaman gördüğümü hatırladım. Onları düşünmekle geçirdiğim zamanı dikkate alınca bu durum çok tuhaf geldi bana.

İkisi de ütülü, yeni kamuflaj uniformaları içindeydiler. Hâlâ Rotary Kulübü üyelerine benziyorlardı. Vassell hâlâ kabaktı ve Coomer gözlük takıyordu.

İkisi de bana baktılar.

Derin bir soluk aldım.

Üst rütbeli subaylar.

Taciz.

Cezaevine giren sen olabilirsin.

“General Vassell ve Albay Coomer” dedim. “İkiniz de birlikte ve başkalar ıyla cinayet işlemek için komplo kurarak Askeri Yasaları çiğnemekten suçlu olarak tutuklu sunuz.”

Soluğumu tuttum.

İkisinde de bir tepki olmadı. İkisi de konuşmadı. Pes etmiş gibiydiler. Sanki kaçınılmaz gerçekleşmiş gibi. Sanki bu anı en başından beri bekliyorlarmış gibi. Sanki başlarına bunun geleceğini biliyorlarmış gibi. Soluğumu bıraktım. Bir insanın kötü habere tepkisinin çeşitli aşamaları vardır. Üzüntü, öfke, inkâr. Ama bunlar o aşamaları geride bırakmışlardı. O kadar anlaşılıyordu. Sürecin sonuna gelmişlerdi.

Summer'a formaliteleri tamamlaması için işaret ettim. Yasalara göre söylenmesi gereken bin şey vardı. Tavsiyeler ve uyarılar. Summer hepsini benden iyi becerdi. Sesi berrak ve tavrı profesyoneldi. Ne Vassell ne de Coomer ses çıkarmadılar. Yalnızca gerekli yerlerde başları salladılar. Hatta sonunda söylenmeden yerlerinden bile kalktılar.

Summer, "Kelepçe?" diye sordu bana.

"Elbette" dedim. "Tutukevine kadar yürüt. Arabaya bindirme. Herkes görsün. Ordunun yüzkarası bunlar."

Franz'm Humvee'sini alıp Marsıhall'ı bulmaya gittim: Kullanılmayan bir hedef yakınındaki kulübede gözlemci olduğu ve kullanılmayan hedefin oldukça hasarlı eski bir Sheridan tankı olduğu söylenmişti. Kulübe tanktan daha iyi durumdaydı. Patlamamış mermilerden bir zarar görmemem için yoldan ayrılmamamı ve çöl kaplumbağalarına da dikkat etmemi söylediler. Mermilerin üzerinden geçersen havaya uçardım. Kaplumbağaları ezersem İçişleri Bakanlığı bana ceza verecekti.

Sabah saat dokuz buçukta üstem tek başıma ayrıldım. Summer'ı beklemedim. O, Vassell ile Coomer'm işlemlerini tamamlamaya uğraşıyordu. Uzun bir yolculuğun sonuna yaklaştığımızı

hissediyor ve bir an önce bitmesini istiyordum. Birinden bir tabanca ödünç aldım ama yine kötü bir karar vermişim.

23

Mojave'nin büyük bir bölümünü içine alan Irwin, Ortadoğu'nun uçsuz bucaksız çölleriyle kıyaslanabilirdi. Bunun anlamı da, Sheridan tankına giden yolun onda birini bile geçmeden artık üs binalarının arkasında görünmez olmasıydı. Çevremdeki arazi tamamen boştu. Humvee küçücük kalıyordu. Ocak olmasına rağmen ısı oldukça yüksekti. Ben de gayri resmi Humvee elkitabımın 2-60 klima dediğini uyguladım: İki cam açıp altmış kilometre hızla gitmeye başladım yani. Bir esintiye benzer bir şey vardı artık. Boyutları nedeniyle Humvee'de altmış kilometre insana çok hızlıymış gibi gelir. Ama o boşlukta yerimden hiç kıpırdamıyormuş gibiydim.

Bir saat sonra hâlâ altmışla gidiyordum ve hâlâ kulübeyi bulamamıştım. Burası dünyanın en büyük askeri alanlarından biriydi. Belki Sovyet-lerin bir yerinde daha büyüğü vardı ama hiç sanmıyordum. Bir tepeye çıkınca altımda bomboş bir ova gördüm. Ufuktaki bir nokta aradığım kulübe olabilirdi. Sekiz kilometre batıdaki toz bulutu da herhalde tanklardı.

Ben yoldan ayrılmadan kırkla gitmeye devam ettim. Kaldırdığım toz arkamda bir kuyruk gibi uzanıyordu. Camlardan içeri giren hava sıcaktı. Ova beş kilometre genişliğindeydi. Nokta bir lekeye dönüştü ve yaklaştıkça büyümeye başladı. Bir buçuk kilometre kadar sonra iki ayrı nesne görebiliyordum. Solda eski tank ve sağda gözlem kulübesi. Bir buçuk kilometre sonra nesnelere üçleşti. Hurda tank ile kulübenin arasında Mars-hall'm Humvee'si duruyordu. Kulübenin batısına gölgeye park edilmişti. Bina cüruf briketi bloklarından yapılmış kaba bir yapıydı. Pencere yerlerine büyük delikler. Cam yoktu. Tank eski bir M551'di, tasarım hayatına keşif aracı olarak başlamış hafif bir zırhlı-alüminyum parça. Bir Abrams'm dörtte bir ağırlığındaydı ve Yarbay Simon gibilerin geleceğin aracı olarak iddia ettikleri şeydi. Bazı hava indirme birliklerinde kullanılmıştı. Kötü bir araç değildi. Ama bu örnek hurdaya dönmüştü. Eski

Sovyet zırhlılarına benzemesi için kontrplak eteklerle çevrilmişti. Bizim bazı birliklerin hâlâ kullandıkları bir araca ateş ettirmenin bir anlamı yoktu.

Kulübenin otuz metre kadar güneyinde durdum. Kapıyı açıp sığağı indim. Isı otuz beş dereceden azdı ama Kuzey Carolina, Frankfurt ve Paris'ten sonra Suudi Arabistan gibi geliyordu.

Marshall'ın bir delikten beni gözetlediğini gördüm.

Onu bir kere görmüştüm ve hiç yüzyüze gelmemiştik. Yılın ilk günü Bird'de Grand Marquis'nin yeşil camları ardındaydı. Uzun boylu olduğunu tahmin etmişim ve dosyası da bunu doğrulamıştı. Şimdi de aynı görünüyordu. Uzun boylu, iriyarı, esmer tenli. Siyah saçları kısa kesilmişti. Çöl kamufajı içindeydi ve delikten bakmak için hafifçe eğilmişti.

Ben Humvee'min yanında dururken o da sessizce beni izliyordu.

“Marshall!” diye seslendim.

Cevap vermedi.

“Orada yalnız mısın?”

Yine cevap yok.

Sesimi yükselttim. “Askeri polis. Bütün personel, hemen o binadan dışarı çıkın.”

Kimseden bir cevap gelmedi. Kimse de dışarı çıkmadı. Delikten Marshall'ı görebiliyordum. O da beni. Yalnız olduğunu tahmin ettim. Başkası olsa dışarı çıkardı. Ondan başkasının benden korkması için neden yoktu.

“Marshall?” diye yine seslendim.

Birden eğilip gözden kayboldu. Gölgeleer arasına girdi. Ödünç aldığım tabancayı cebimden çıkardım. Yeni bir Beretta M9'du. Eski bir eğitim öğüdü aklıma geldi: Bizzat denemediğin bir silaha asla güvenme. Namluya bir mermi sürdüm. Çölün sessizliğinde gürültü kulak tırmalıyordu. Batıdaki toz bulutu biraz daha büyümüş ve yakınlaşmıştı. Beret-ta'mın güvenlik kilidini açtım.

“Marshall!” diye seslendim.

Karşılık vermedi. Ama alçak bir ses, sonra da telsiz paraziti işittim. Kulübenin tepesinde anten yoktu. Yaniıda portatif bir sahra telsizi olmalıydı.

“Kimi arayacaksın, Marshall?” diye kendi kendime söylendim. “Süvarileri mi?”

Sonra birden aklıma geldi: Süvariler. Zırhlı bir süvari alayı. Dönüp batıdaki toz bulutuna baktım. Birden durumu anladım. Issızlığın ortasında bir katille karşı karşıyaydım. O kulübedeydi ben açıkta. Partnerim, seksen kilometre ötedeki kırk beş kiloluk bir kadındı. Onunkiler yetmiş tonluk tanklarla geliyorlardı.

Hemen yoldan çekilip kulübenin doğusuna yöneldim. Marshall'ı gördüm yine. Bir delikten diğerine gidip beni gözetliyordu.

“Kulübeden dışarı çık, binbaşı” dedim.

Uzun bir sessizlikten sonra, “Bunu yapmayacağım” dedi.

“Dışarı çık, binbaşı” dedim. “Buraya neden geldiğimi biliyorsun.”

Gölgeler arasına çekildi.

“Şu anda tutuklanmaya direniyorsun” dedim.

Karşılık gelmedi. Herhangi bir ses de. Kulübenin çevresini dolanıp kuzey tarafına geçtim. Burada delik yoktu. Yalnızca kapalı bir demir kapı. Kilidi yoktu herhalde. İçeride çalınacak bir şey olamazdı ki. Gidip açabilirdim. Silahlı mıydı? Standart prosedüre göre silahsız olmalıydı. Bir topçu gözlemcisi nasıl bir düşmanla karşılaşmayı bekleyebilirdi? Ancak Marshall'm durumundaki akıllı bir insanın bütün önlemleri alması beklenirdi doğrusu.

Demir kapının dışında insanların arabalarını park ettikleri yerlere giden ezilmiş toprak yollar vardı. Hiçbiri kuzeye bana doğru gelmiyordu. Hepsi batıya ya da doğuya yönelikti. Sabah ve akşam gölgesi. Ben açık arazide kaldım ve kapıya on metre yaklaştım. Sonra durdum. Bir bakıma iyi bir pozisyondu. Sonuna kadar gidip bir sürprizi göze almaktan daha iyi. Orada bütün gün bekleyebilirdim. Bir sorun yoktu. Ocak ayındaydık. Öğle güneşi beni rahatsız etmeyecekti. Marshall pes edene kadar bekleyebilirdim. Ya da açlıktan ölene kadar. Ben nasıl olsa ondan sonra yemek yemiştim. Eğer ateş etmeye niyetli olarak dışarı çıkarsa onu önce ben vururdum. O konuda da bir sıkıntım yoktu.

Sorun duvardaki deliklerdeydi. Diğer üç duvardakiler. Normal pencere boyutlarında delikler. Bir insanın geçebileceği kadar. Hatta Marshall kadar iri birinin. Batı duvarından geçip Humvee'sine gidebilirdi. Ya da doğu duvarındakinden benimkine. Askeri araçların anahtarları yoktu. Büyük kırmızı düğmeleri vardı. Acelesi olan birinin atlayıp düğmeye basarak bir an önce çekip gitmeleri için. Batı ve güney duvarlarını aynı anda gözetleyemezdim. Bunu yapmak için saklanacağım bir yer yoktu.

Saklanmaya ihtiyacım' var mıydı?

Silahlı mıydı?

Bunu öğrenmenin bir yolu vardı.

Bizzat denemediğin bir silaha asla güvenme.

Tabancayı demir kapının ortasına çevirip tetiğe bastım. Beretta çalıştı. Patladı, geri tepti ve kurşun on metre ilerideki demir kapıda küçük parlak bir çukur açtı.

Yankıların kesilmesini bekledim.

“Marshall, tutuklanmaya direniyorsun” dedim. “Şimdi gelip pencere açıklıklarından içeri ateş edeceğim. Ya kurşunlanıp ölürsün ya da seken kurşunlardan yaralanırsın. Durmamı istediğin zaman ellerini başının üstüne koyarak dışarı çık.”

İçerden yine telsiz çatırtı ıları duyuldu.

Batıya yönelirken atık davranıp çömeldim. Silahlıysa bana ateş edecek ama ıskalayacaktı. Bana kimin ateş etmesini seçmem gerekirse, her zaman sivri kafalı bir strateji planlamacıyı seçerdim. Diğer yandan, Carbone ve Brubaker karşısında pek de beceriksiz davranmamıştı. O nedenle onun Humvee'sinin ya da eski Sheridan tankının arkasına geçme fırsatı bulabilmek için biraz geriledim.

Yarı yolda durup ateş ettim. Söz verip de tutmamak iyi bir sistem değildi. Ama kurşunun önce iki duvardan ve tavandan sekmesi için biraz yukarıyı nişanlamıştım. Enerjinin büyük bir kısmı kaybolacağı için fazla bir hasar yapmayacaktı. Dokuz milimetrelik parabellum pek de kötü bir kurşun sayılmazsa da sihirli özellikleri yoktu.

Humvee'sinin kaputunun arkasına geçtim. Tabanca elimi sıcak metalin üstüne dayadım. Tekrar pencerenin üstüne doğru ateş ettim.

“Marshall, eğer bir polis eliyle intihar etmek istiyorsan bana göre hava hoş” diye seslendim.

Cevap gelmedi. Üç mermi harcamıştım, geriye on iki tane kalmıştı. Akıllı biri yere yatar ve kurşunlarının tükenmesini beklerdi. Tavandan ve duvardan sektirmeye çalışırdım ama kurşun bilardo topu değildi. Nereye sekeceğini tahmin edemezdim.

Pencerede bir hareket gördüm.

Silahlıydı.

Ve elindeki tabanca değildi. İri bir tüfek namlusu bana doğru uzandı. Siyah. Su borusu gibi. Bir Ithaca Mag-10. Esaslı bir parça. Hafif metal araçlara, etkili olduğu için Yolkesen derlerdi. Kendimi geriye atıp aramıza Humvee'nin motorunu koydum.

Sonra telsizin sesini işittim yine. Kulübeden. Çok kısa bir yayın. Parazitli. Sözcükleri anlamadım ama üç heceli bir sözcüktü. Tekrarla gibi. Kafa karıştıran bir emir verdikten sonra işittiğin bir sözcüktür bu.

Tekrarla sözcüğünü, sonra da Marshall'm sesini işittim. Çok hafif.

Kiminle konuşuyordu ve ne emir veriyordu?

“Teslim ol, Marshall” dedim. “Daha ne kadar pisliğe batmak istiyorsun ki?”

Bu bir rehine aracısının baskı sorusu diyeceği şeydi. Negatif bir psikolojik etki yaratması beklenirdi. Ama hukuki bir anlamı yoktu. Beni vurursa dört yüz yıllığına Leavenworth'a giderdi. Vurmazsa, üç yüz yıl. Pratik bir farkı yoktu yani. Akli başında biri sözlerime kulak aşmazdı.

O da asmadı zaten. Akli başındaydı. Koca Ithaca'yı ateşledi. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Kuramsal olarak bu beklediğim andı. Uzun namlulu bir silahın tekrar ateş etmesi için bir süre gerekir

ki, bu da tetiği çeken bir anlığına savunmasız bırakır. Saklandığım yerden hemen çıkıp öldürücü mermiyi göndermeliydim. Ancak onun mermisinin şiddeti yarım saniye kadar gecikmeme neden olmuştu. Vurulmamıştım. Onun yaylım ateşi Humvee'nin ön lastiğini bulmuştu, aracın ön köşesi yirmi beş santim aşağı düştü. Ortalık toz dumandı. Yarım saniye sonra baktığımda namlu içeri çekilmişti. Yine pencerenin üstüne ateş ettim. Dik açıyla sekecek merminin beynine gömülmesini istiyordum.

Ama olmadı. Bana seslendi.

“Yeniden dolduruyorum” dedi.

Durakladım. Herhalde yalan söylüyordu. Mag-10'un üç mermisi vardı, Yalnızca bir el ateş etmişti. Sanırım yerimden çıkıp saldırmamı istiyordu. O zaman yüzünde bir gülümsemeyle beni havaya uçuracaktı. Olduğum yerde kaldım. Benim tabancamı doldurma lüksüm yoktu. Dört kurşun harcamıştım, on bir tane kalmıştı.

Telsiz yine çatırdadı. Anlaşıldı, tamam. Hızlı, piyano alıştırması gibi.

Marshall yine ateş etti. Siyah namlu göründü ve Humvee'nin arka köşesi de yirmi beş santim aşağı indi. Bir an yere yatıp aracın altından baktım. Lastikleri patlatıyordu. Bir Humvee patlak lastikle de giderdi. Öyle tasarlanmıştı. Ama hiç lastiksiz gidemezdi. Onun silahından çıkan mermilerse lastiği patlatmakla kalmayıp yok ederdi. Lastiği parçalar ve parçalar on metrelik bir alana yayılırdı.

Kendi Humvee'sini parçalayacak ve sonra benimkiyle kaçmaya çalışacaktı.

Yine dizlerimin üzerinde doğrulup kaputun arkasına çömeldim. Aslında şimdi eskisinden daha güvendedim. Kocaman araç yolcu koltuğu tarafından toprağa yaslandığından artık benimle, benden daha aşağıda olan Marshall arasında sağlam bir duvar vardı. Ön tampona dayandım, tüfikle arama üç yüz kiloluk demir kütlelerini koydum. Dizel yakıtı kokusu alıyordum. Yakıt borularından biri patlamış, yakıt yere akıyordu. Ne lastik ne de depoda yakıt. Gömleğimi yakıtı bulayıp yakarak kulübeye fırlatmak da imkânsızdı. Hem kibritim yoktu hem de dizel benzin gibi yanmazdı. Yağlı bir sıvıdan başka bir şey değildi. Patlaması için buharlaşması ve çok sıkıştırılması gerekirdi. Humvee'nin motorunun dizel olmasının nedeni buydu. Güvenlik.

“Şimdi dolduruyorum” dedi Marshall.

Bekledim. Dolduruyor muydu gerçekten? Herhalde. Ama umurumda değildi. Ona saldıracak değildim. Daha iyi bir fikrim vardı. Humvee'nin yan yatmış kenarına kadar sürünüp arka tamponun önünde durup güneşe, benim Humvee'ye baktım. Kuzeyde kulübeye kadar olan alanı görebiliyordum. Arada yirmi beş metrelik açık alan vardı. Benim ateş alanım içinde. Herhalde ateş ederek geri geri koşacaktı. Ancak silahı yalnızca üç mermi alırdı. Dikkatli davranırsa sekiz metrede bir ateş edecekti. Hepsini nişan almadan başta boşaltacak olursa Humvee'ye kadar hedef oluşturacaktı. Her iki durumda da kurşunu yiyecekti. Orası kesindi. On bir Parabellumum, sağlam bir silahım ve dirseğimi dayayacak çelik bir çamurluk vardı.

Gülümsedim.

Bekledim.

Sonra arkamdaki Sheridan paramparça oldu.

Havadan bir Volkswagen boyunda bir merminin geldiğini işittim ve dönünce tankın tren çarpmış gibi parçalandığını gördüm. Tank bir kar ışı havaya fırlamış ve kontrplak etekleri havaya uçmuş, taretini havada bir tur atıp üç metre ötemde kumlara düşmüştü.

Patlama yoktu. Yalnızca metalin metale çarpmasından çıkan boğuk gürültü. Sonra da ürkütücü bir sessizlik.

Arkama döndüm. Marshall hâlâ kulübedeydi. Sonra başımın üstünden bir gölge geçti ve uzun menzilli topçuda olduğu gibi o garip ağır çekim göz yanılması yaşadım. Mermi üstümden geçip elli metre ileride kumlara saplandı, havaya bir toz bulutu kalktı.

Patlama yoktu.

Bana tatbikat mermileri atıyorlardı.

Uzaktan türbinli motorların uğultusunu, palet gacırtılarını işittim. Büyük bir top ateş etti. Sonra havada bir homurtu. Sheridan bir isabet daha aldı. Patlama yoktu. Tatbikat mermisi gerçeği boyunda ve ağır-

İlgındadır ama burnunda patlayıcı yoktur. Yalnızca bir metal parçasıdır. Bir tabanca kurşunu gibi ama bu on beş santim çapında ve otuz santim boyundadır.

Marshall eğitim at ışıların hedefini değiştirmişti.

Telsizdeki konuşmalar buydu demek. Marshall sekiz kilometre batıda her ne yapıyorlarsa tankları oradan çekmiş, kendi tarafına ateş etmelerini emretmişti. Tankçılar inanmamışlardı. “Tekrarla, tekrarla” demeleri o yüzdendi.

Kendisi kaçabilmek için at ışı hedefini değiştirmişti.

Kaç tank vardı orada? Ne kadar zamanım vardı? Yirmi tank varsa bir insan boyundaki hedefi vurmaları uzun sürmezdi. Birkaç dakika. Olasılık yasası bunu garantiliyordu. On beş santim çapında bir mermiyle vurulmak hiç de hoş bir şey olmazdı. Yakın bir ıskalama da aynı derecede kötüydü. Yirmi beş kiloluk bir metal parçasının, arkasında saklandığım Humvee'ye isabeti bıçak kadar keskin küçük parçaların kopmasına neden olurdu. Patlayıcı olmamasına rağmen yalnızca kinetik enerji buna yeterdi. Hemen yanımda bir el bombası patlamış gibi olacaktı.

Kuzey ve doğudan gelen bum, bum sesleri işittim. Sık aralıklarla ateş eden iki tank. Eskisinden daha yakın. Mermiler başımın üstünden geçti. Biri uzun düştü ama diğeri Sheridan'm tam yanma isabet etti. Bir yanından girip öteki yanından geçti, teneke bir kutuyu parçalarmış gibi. Albay Simon orada olsaydı gelecek hakkındaki fikirlerini değiştirebilirdi.

Yeniden ateş edildi. Arka arkaya. Patlama yoktu ama o gürültü belki patlamadan beterdi. Mermiler

toprağa çarptıkça anlamsız bir gümbürtü kopuyordu. Metalin metale çarpması eski zaman devlerinin kılıç şakırtıları gibiydi. Tanktan kopan parçalar kumların üstünde yuvarlanıyordu. Hava tozduman içindeydi. Boğulacak gibiydim. Marshall hâlâ kulübedeydi. Ben çömeldiğim yerde silahımı açık araziden ayırmıyordum. Bekliyordum. Elimin titrememesine çalışıyordum. Boşluğa bakıyordum. Anlamıyordum. Marshall daha fazla bekleyemeyeceğini biliyor olmalıydı. Bir metal yağmuru istemişti. Abrams tankları üzerimize saldırıyorlardı. Humvee'm her an vurulabilirdi. Marshall'm tek kaçış yolu gözleri önünde havaya uçacaktı. Havaya uçacak ve tersyüz olarak aşağı inecekti. Olasılıklar yasası. Ya da önce kulübe vurulacak, kendisi molozların altında gömülecekti. Ya o ya diğeri. Peki, ne bekliyordu bu adam?

Sonra dizlerim üstünde doğrulup kulübeye baktım.

Nedenini biliyordum.

intihar.

Ona polis eliyle intihar seçeneğini sunmuştum ama o tank ateşiyle intiharı seçmişti. Benim geldiğimi görmüş ve kim olduğumu tahmin etmişti. Vassell ve Coomer gibi günlerce boşu boşuna oturmuş, ayakkabının öteki tekinin düşmesini beklemişti. Sonunda öteki teki bir Humvee ile çölün tozdumam arasından geliyordu. Düşünmüş, kararını vermiş ve telsizi eline almıştı.

Ölecekti ve beni de kendisiyle birlikte öldürecekti.

Tankların artık yaklaşmış olduklarını işitiyordum. Yedi sekiz yüz metreden fazla uzak olamazlardı. Paletlerin gac ırtılarını işitiyordum. Hâlâ çok hızlı geliyorlardı. Şimdi tatbikat kitabında belirtildiği gibi yelpaze gibi açılıyor olmalıydılar. Büyük toplarının bir tekerleğin çomakları gibi içeriye gösterdiği bir yarım daire oluşturacaklardı.

Yeniden geriye sürünüp Humvee'me baktım. O yana gidersem Marshall ateş edecekti. O yirmi beş metrelik açık alan bana olduğu kadar onun da gözüne iyi görünüyor olmalıydı.

Bekledim.

Topun gümlemesini ve merminin uğultusunu işitince kalkıp öteki yana koştum. Bir mermi daha atıldı ve Sheridan'a çarptı. İkincisi Mars-hall'm Humvee'sini parçaladı. Kendimi kulübenin kuzey köşesine atıp duvara yaslandım.

Tanklar artık çok yaklaşmışlardı. Paletlerin eteklerine çarptıklarını, toplar dönerken hidroliklerin gac irt ısı işitiyordum.

Ayağa kalktım. Gözlerimi ovuşturdum. Demir kapıya yaklaşınca silahımın yaptığı parlak deliği gördüm. Marshall ya güney penceresinde benim koşmamı bekliyor ya da batı penceresinden cesedimi görmeye çalışıyordu. Uzun boylu olduğunu ve sağ elini kullandığını biliyordum. Hayalimde soyut bir hedef sabitledim. Sol elimi kapı koluna koydum. Bekledim.

Bundan sonraki mermiler artık o kadar yakından geldi ki aralarında âdeta hiç boşluk yoktu. Kapıyı çekip içeri girdim. Marshall tam önüm-deydi. Sırtı bana dönük, güneye bakıyordu. Sağ omzunu

nişanlayıp tetiğe bastığım sırada bir mermi kulübenin çatısını uçurdu. Oda birden toz duman içinde kaldı, düşen kirişler, oluklu tenekeler ve molozlar başıma yağdı. Dizlerim üstüne düştüm, sonra da yüzüstü yuvarlandım. Sıkışıp kalmıştım. Marshall! gör emiyordum. Dizlerim üstünde doğruldum, üzerimdeki molozları silkeledim. Toz duman döne döne yukarı çekiliyordu ve başımın üstünde parlak mavi göğü görüyordum. Tank paletlerinin gürültüleri çevremi sardı. O anda kulübenin ön köşesi havaya uçtu. Biraz önce oradaydı, bir an sonra yoktu. Bir an kaskat ı bir şeydi, bir an sonra ses hızıyla üzerime gelen gri renkli bir toz bulutu. Hava cereyanı beni bir daha yere serdi.

Güçlkle doğrulup öne doğru emekledim. Kirişler ve beton barçala-rının arasından geçtim, çatı levhalarını ve demirleri sağa sola fırlattım. Bir buldozer gibiydim. Güneş ışığından başka bir şeyi seçemeyecek kadar toz kalkmıştı. Işık önümdeydi, karanlık arkamda. İlerlemeye devam ettim. Mag-IO'u buldum. Namlusu parçalanm işti. Bir yana at ıp ilerledim. Marshall' ı yerde buldum. Kıpırdamıyordu. Üzerindeki molozları yana atıp yakasından yakalayarak oturttum. Ön duvara varıncaya kadar öylece çektim. Sonra sırtımı duvara dayayıp pencere açıklığını hissedene kadar yukarıya doğru uzandım. Boğulacak gibiydim, öksürdüğüçe ağzımdan topraklar geliyordu. Marshall'ı çektim, pencere pervazına yaslayıp dışarı attım. Sonra ardından ben de atladım. Yine emekleyerek onu yakasından çekmeye başladım. Dışarıda toz bulutu kalkıyordu. Üç yüz metre kadar geride sağ ve solumuzda tankları görüyordum. Pek çok tank vardı. Keskin güneş ışığında sıcak metal. Bizi sarmışlardı, motorlar boşta çalışıyor, namlular dümdüz. Bir bum sesi daha işittim, namlulardan birinde parlak bir ışık gördüm, tank geri tepmeyle sarsıldı. Mermi üzerimizden geçti. Ses duvarını kopan bir insan boynu gibi bir gürültüyle aştı. Kulübenin kalıntılarına çarptığını işittim. Sırtıma yine toprak ve beton yağmaya başladı. Yüzüstü yere attım kendimi.

Sonra bir tank daha ateş etti. Geri tepmeyle geriye savrulduğunu gördüm. Yetmiş tonluk tankın ön tarafı havaya kalktı. Mermisi başımızın üstünden geçerken Marshall'ı yine çekiştirmeye başladım. Yerde yüzer gibi sürünüyordum. Onun telsizde ne söylediğini bilmiyordum. Herhalde kulübeden çıktığını söylemişti. Belki de Humvee'lere aldırış etmemelerini. Belki o yüzden Tekrarla demişlerdi. Belki Humvee'leri vurabileceklerini söylemişti. Belki de tankçılar ın inanamad ıklar ı buydu.

Ama ateşi kesmeyeceklerini biliyordum. Bizi göremiyorlard ı. Toz duman gibi yayılıyordu ve Abrams'larm görüşü de zaten pek iyi değildi. Dibine küçük bir dört köşe delik açılmış alışveriş torbasından yanlamasına bakar gibi. Bir an durakladım, toz bulutunu ellerimle dağıtarak ileri baktım. Humvee'ne yaklaşmıştık.

Tam karşımızda ve sağlamdı.

Şimdilik.

Kalkıp son üç dört metreyi ko şarak aştım, Marshall' ı yolcu tarafına çekip açt iğim kap ıdan içeri iteledim. Sonra ben de onun üstünden atlayıp direksiyona geçtim. O iri k ırmızı düğmeye basınca motor çalıştı. Vitese geçirip gazı öylesine kökledim ki, arabanın hızlanmasından kapı kendiliğinden kapandı. Sonra farları sonuna kadar açıp arabayı tanklara doğru sürdüm. Summer benimle gurur duyardı. İki yüz metre, yüz metre. Gideceğim noktayı seçtim, dikkatle nişan aldım ve iki tankın arasından saatte yüz otuz kilometre hızla geçtim.

Bir buçuk kilometre kadar soma yavaşladım. Bir buçuk kilometre sonra da durdum. Marshall

yaşıyordu. Ama bayılmıştı ve kanlar içindeydi. İsabet ettirmiştim. Omzunda dokuz milimetrelik pis bir yara açılmış, kemikleri parçalanmıştı. Kulübenin molozlar inin açtığı kesikler de vardı. Kanı çimento tozuyla karışmış, kestane püresi rengini almıştı. Onu oturtup emniyet kemeriyle bağladım. Sonra ilk yardım çantasını açıp omzundaki yaranın iki tarafına sargı bezi yerleştirip bir morfin iğnesi yaptım. Almna da, savaş alanında yaptığımız gibi yağlı kalemle bir M harfi yazdım. Böylece hastaneye gittiğinde aşın doz morfin vermeyeceklerdi.

Sonra temiz havada biraz yürüdüm. Öksürdüm, tükürdüm, üstümdeki tozları silkeledim. Ben de beton parçalarından yara bere içindeydim. Üç kilometre arkamda tankların hâlâ ateş ettiklerini işitiyordum. Ateşi kesmeleri için emir bekliyorlardı herhalde. Emir gelmeden çok önce cephanelerini tüketeceklerini tahmin ettim.

Marshall yarı yolda kendine geldi. Çenesinin göğsünden kalktı iğim gördüm. Önce ileri, sonra solundaki bana baktı. Morfinlenmişti, sağ kolu işe yaramazdı ama ben yine de önlemimi aldım. Sol eliyle direksiyonu yakaladığı takdirde bizi yoldan çıkarabilir, patlamamış bir bombaya falan çarpabilirdik. Ya da bir kaplumbağaya. Sağ yumruğumun tersini iki gözü arasına indirdim. Esaslı bir darbeydi. Hemen uykuya daldı yine. El anestezi. Üsse varana kadar da uykuda kaldı.

Marshall'ı doğrudan üs hastanesine götürdüm. Franz'ı arayıp bir nöbetçi ekibi göndermesini istedim. Adamların gelmesini bekledim ve Mars-hall'm mahkeme salonunun içini görmesi durumunda bol bol terfi vaat ettim. Uyanır uyanmaz haklarını okumayı hatırlattım. İntihar etmemesi için gözlerini dört açmalıydılar. Soma Franz'm bürosuna gittim. Üstüm başım toztoprak içinde ve yırtıktı. Yüzüm ve saçlarım daha iyi durumda olmamalı ki, Franz beni görünce gülmeye başladı.

“Masabaşı jokeylerini yakalamak kolay olmuyor sanırım” dedi. “Summer nerede?”

“Adli Büro'ya teleks çekiyor. Telefonda konuşup duruyor.” “Beretta'nı kaybettim” dedim.

“Nerede?”

“Arkeologların bulmak için yüz yıl uğraşacakları bir yerde.” “Humvee'm sağlam mı?”

“Marshall'mkinden iyi” dedim.

Boş bir ziyaretçi odası bulup bir duş aldım. Sonra cebimdekileri yeni üniformama aktarıp eskisini çöpe attım. Yatağın üzerinde bir süre oturup yalnızca soluk alıp verdim. Sonra da Franz'm yanına döndüm. Summer oradaydı. Sevinçli görünüyordu. Elinde daha şimdiden dolmaya başlamış bir dosya vardı.

“İşler yolunda” dedi. “Adli Büro tutuklamaların haklı olduğunu söyledi.”

“Dava açacaklar mı?”

“İtiraf istiyorlar.”

Cevap vermedim.

“Yarın Washington'da savcılarla görüşeceğiz” dedi.

“Sen tek başına gidersin. Ben buralarda olmayacağım.”

“Neden?”

Cevap vermedim.

“İyi misin?”

“Vassell ile Coomer konuşuyorlar mı?”

Summer başını salladı. “Ağızlarını açmadılar. Adli Büro onları bu gece Washington'a götürüyor. Avukat da atadılar.”

“Yanlış bir şey var” dedim.

“Ne?”

“Çok kolay oldu.”

Bir an düşündüm.

“Bird'e gitmemiz gerek” dedim. “Hemen şimdi.”

Franz bana elli dolar borç ve iki boş yol belgesi verdi. Belgeleri ben ve binlerce kilometre uzakta Kore'de olan Leon Garber imzaladık. Franz bizi bir personel aracıyla havaalanına götürdü. Kendi Humvee'sine Mars-hall'ın kanı bulaştığı için kullanamamıştı. Terminalde belgeleri verip Washington'a kalkan ilk uçakta yer ayırttım. Çantamı bu kere taşımak istemediğim için bagaja verdim. Öğleden sonra üçte havalandık. Cali-for-nia'da tam sekiz saat kalmıştık.

24

Doğuya uçuş batıya uçarken kazandığımız saatleri geri aldı. Washington National havaalanına indiğimizde saat gecenin on biriydi. Çantamı aldım, park yerine otobüsle gittik. Chevy bıraktığımız yerdeydi. Franz'm elli dolarının bir kısmıyla depoyu doldurdum. Summer yine direksiyona geçti. Eskisi gibi hızlı sürüyor ve yine aynı yollardan ve referans noktalarından geçiyorduk: Eyalet Polisi binası, evrak çantasının bulunduğu yer, dinlenme yeri, yonca yaprağı, motel. Sabahın üçünde Fort Bird'e giriş yaptık. Üs, gece sisinin altında sakindi.

“Nereye?” diye sordu Summer.

“Delta'ya.”

Summer arabayı eski cezaevi kapılarına çekti, nöbetçi bizi içeri aldı. Onların otoparkına park ettik. Trifonov'un kırmızı Corvette'ini karanlıkta seçebiliyordum. Su hortumunun yanında duvar dibinde tek başınaydı. Tertemiz görünüyordu.

“Buraya neden geldik?” diye sordu Summer.

“İddiamız çok zayıftı. Bunu sen de söyledin. Haklıydın. Gerçekten çok zayıftı. Personel arabası üzerinde çalışan adli tabip işe yarar şeyler buldu ama çevresel kanıtlardan öteye gidemedik. Vassell, Coomer ve Marshall'm hiçbirinin olay yerlerinde bulduklarını kanıtlayamayız. Marshall'm levveyi eline bile aldığı kanıtlayanlayız. Yoğurdu kendisinin yemediğini de kanıtlayanlayız. Vassell ile Coomer'm ona herhangi bir şey yapması için emir verdiğini kanıtlayanlayız. Israr edecek olursak Marshall'm bütün bunları kendi başına yaptığı iddia edebilirler.”

“Ne yapacağız şimdi?”

“Çok zayıf kanıtlarla gidip iki yüksek rütbeli subayı tutukladık. Bu durumda ne olması gerekirdi?”

“Direnmeleri.”

Başımı salladım. “Alay etmeleri gerekirdi bizimle. Gülmeleri gerekirdi. Al ınmaları gerekirdi. Bizi tehdit etmeleri, kapı dışarı etmeleri gerekirdi. Ama bunlardan hiçbirini yapmadılar. Seslerini çıkarmadan oturdular. Sessizlikleri de suçluluklarım ortaya çıkardı. Benim izlenimim buydu. Durumu öyle kabul ettim.” “Ben de” dedi Summer.

“Peki, neden karşı koymadılar?”

Summer bir an sustu.

“Vicdan azabı mı?” dedi.

Başımı salladım. “İnsaf.”

' Biraz daha düşündü.

“Tüh” dedi. “Belki yalnızca bekliyorlar. Belki yarın herkesin önünde, avukatlarının yanında yapacaklar bunu. Meslek hayatımızı sona erdirmek için. Bize haddimizi bildirmek için. Belki de bizden intikam almak için.”

Başımı salladım yine. “Ben onları neyle suçladım?”

“Cinayet işlemek için komplo kurmakla.”

“Beni yanlış anladılar sanırım.”

“Gayet açık konuşmuştun.”

“Sözcükleri anladılar. Ama içeriğini anlamadılar. Ben bir şeyden söz ediyordum, onlar farklı bir şeyden söz ettiğimi sanıyorlardı. Yanlış komployu kabul ettiler, Summer. En küçük bir kuşku duyulmadan kanıtlanabileceğini bildikleri bir şeyde suçlu olduklarımı kabul ettiler.” Summer konuşmadı.

“Gündem” dedim. “O hâlâ ortada yok. Gündemi alamadılar. Carbone onlara ihanet etti. 1-95 otoyolunda çantayı açtılar ama gündemi bulamadılar. Çantadan alınmıştı.”

“Nerede peki?”

“Nerede olduğunu sana göstereceğim. O yüzden buraya geldik. Yarın Washington'da kullanabilmen için. Bütün ötekileri ortaya çıkarmak için onu kullan. Zayıf olduğumuz noktalarda.”

Arabadan soğuk havaya çıktık. Eski hücrelerin bulunduğu kapıdan içeri girdik. Uyuyan insanların sesleri geliyordu. Ekşi yatakhane kokusu. Koridorlardan geçip Carbone'nin odasına geldik. Oda boştu ve dokunulmamıştı. İçeri girince ışığı yaktım. Yatağın üzerindeki rafa uzandım. Parmağımı kitapların sırtı üzerinde kaydırıp uzun, ince Rolling Stones anı kitabını çıkarıp salladım.

Dört sayfalık toplantı gündemi yatağın üstüne düştü.

“Brubaker ona bunu saklamasını söylemişti” dedim.

Kâğıtları alıp Summer'a verdim. Işığı söndürüp koridora çıktım. Sakallı ve güneş yanığı yüzlü genç Delta çavuşuyla burun buruna geldim. Çıplak ayaklıydı. Üzerinde bir tişört vardı. Kokusuna bakılırsa dört saat önce bira içmişti.

“Vay vay, kimler gelmiş” dedi.

Ben sustum.

“Konuşmanızdan uyandım” dedi. “Ve ışığı yakıp söndürmenizden.”

Susmaya devam ettim.

Carbone'nin odasına baktı. “Cinayet yerini ziyaret mi?”

“O burada ölmedi.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

Sonra gülümsedi, yumruklarını sıktığını gördüm. Sol kolumla adamı duvara yapıştırdım. Başını betona çarptı, gözleri bir an donuklaştı. Kolumu göğsüne bastırırken dirseğimi sağ pazısına soktum, açık parmaklarımla sol pazısını kavradım. Duvara iyice yapışınca bütün ağırlığımla bastırdım. Soluk almakta güçlük çekene kadar.

“Bana bir iyilik yap ve bu hafta her gün gazete oku” dedim.

Soma boş elimi cebime sokup kurşunu buldum. Onun getirdiği, üstünde adım yazılı olanı. İşaret ve başparmağım arasında altından tuttum. Soluk ışık altında altın gibi parlıyordu.

“Şüna bak” dedim.

Kurşunu gösterdim. Soma da burnundan içeri ittim.

Çavuşum masası başındaydı. Bebek oğlu olan çavuşum. Kahveyi yapmıştı. İki kupa doldurup odama aldım. Gündem Summer'ın elindeydi. Dört sayfayı yanyana masamın üstüne dizdi.

Daktiloyla yazılmış özgün sayfalardı. Kopya, faks ya da teleks değil. Satır aralarında ve kenarlarda el yazısı notlar vardı. Üç ayrı el yazısı. Çoğu Kramer'indi herhalde, diğerleri de Vassell ve Coomer'ın. Bu ilk taslak olmalıydı.

Birinci sayfada Zırhlı Birlikler'in karşı karşıya olduğu sorunlar analiz ediliyordu. Birleşmiş birlikler, prestij kaybı. Komutayı başkalarına bırakma olasılığı. Genelkurmay Başkan'na göre hepsi doğrudu.

İkinci ve üçüncü sayfalarda aşağı yukarı Summer'a bütün söylediklerim yer alıyordu. Başlıca hasımların kirli çamaşırların ortaya dökülmesiyle gözden düşürülme girişimleri. Kenardaki notlarda bunlardan bazıları belirtilmişti ve gayet ilginçti. Bu tür bilgileri nasıl topladıklarım me

rak ettim. Adli Büro bunları araştırır mıydı acaba? Biri araştırırdı nasıl olsa. Soruşturmalar hep böyleydi. İnsanı hiç olmadık yerlere götürürdü.

Halkla ilişkiler kampanyaları için fikirler vardı. Çoğu işe yaramazdı. Bu insanlar West Point'e gitmek üzere otobüse bindiklerinden bu yana halktan kopuktular. Soma büyük savunma müteahhitlerine atılırlardı. Ordu Bakanlığı ve Kongre içinde yapılacak politik girişimler.

Siyasal fikirlerin bazıları savunma müteahhitleriyle bağlantılıydı. Oldukça hassas ilişkiler ima edilmekteydi. Paranın bir yöne, lütufların öteki yöne aktığı görülüyordu. Savunma Bakanı'ndan adıyla söz edilmekteydi. Bir yerde adının altı çizilmiş ve yanına satın alındı ve bedeli ödendi notu düşülmüştü. İlk üç sayfa, statükonun devamını isteyen, kendini beğenmiş profesyonellerden beklenecek şeylerle doluydu. Ama insanı hapse gönderecek bir şey yoktu.

Esas malzeme dördüncü sayfadaydı.

Dördüncü sayfanın garip bir başlığı vardı: T.E.P, The Extra Mile. Onun altında Sun Tzu'nun Savaş Sanatı 'ndan bir alıntı yapılmıştı: Sırtın duvara dayandığında düşmanla savaşmamak yok olmaktır. Kenara da kalemle tahminimce Vassell'in el yazısıyla şunlar eklenmişti: Felakette sakinlik bir komutanın cesaretinin en büyük kanıtıysa, kovalamada enerji onun iradesinin en kesin sınavıdır. Wavell.

“Wavell de kim?” diye sordu Summer.

“Eski bir İngiliz mareşali. İkinci Dünya Savaşı'nda, Hindistan genel valisiydi. Birinci Dünya Savaşı'nda bir gözünü kaybetmişti.”

Wavell'den alıntının altında farklı bir el yazısıyla bir not daha vardı. O da Coomer'ın herhalde. Gönüllüleri Ben? Marshall? O üç sözcük daire içine alınmış ve sayfanın başlığıyla birleştirilmişti.

“Nedir bu?” diye sordu Summer.

“Okumaya devam et.”

Sun Tzu'dan alıntının altında on sekiz ad vardı. Çoğunu biliyordum. 82. ve 101. prestijli piyade tümenlerinin önemli tabur komutanları, Pentagon'dan kurmaylar ve başkaları vardı. Yaş ve rütbelere karışıktı. Alçak rütbeli subaylar yoksa da, listenin hepsi yüksek rütbelilerle sınırlı değildi. İçlerinde bazı yükselen yıldızlar vardı. Adlardan birkaçı benim için bir anlam taşıyordu. Adlarını bile işitmediğim insanlardı. Örneğin Abelson diye biri vardı. Abelson'ın kim olduğunu bilmiyordum. Adının yanında kalemle bir çarpı işareti vardı. Yalnızca onun adının yanında.

“O işaret ne öyle?” dedi Summer.

Çavuşumu aradım.

“Abelson diye birini duydun mu?”

“Hayır” dedi.

“Ara öyleyse. Yarbay ya da daha üstü olacak.”

Listeye döndüm. Kısaydı ama yorumlaması kolaydı. Dev bir iskeletin on sekiz ana kemiği. Ya da karmaşık bir nörolojik sistemde on sekiz önemli sinir. Onları kaldırdın mı ordunun belirli bir kısmı felç olurdu. Bugün. Ama daha önemlisi yarın da öyle kalırdı. Yükselen yıldızlar nedeniyle. Evrim durdurulacağı için. Adlarını bildiklerimden anladığım kadarıyla ordunun hasar göreceği kısmı hafif birlikleri olardı. Daha açık söylemek gerekirse, on dokuzuncu

yüzyıla, geriye bakanlardan çok, yirmi birinci yüzyıla, ileriye bakan o hafif birlikler. Bir milyonluk bir orduda on sekiz kişi büyük bir sayı değildi. Ama çok ustaca seçilmiş bir örnekti. Çok derin bir analiz yapılmıştı. Hedefler titizlikle seçilmişti. İş yapanlar, düşünürler ve planlamacılar. Parlak yıldızlar. Varlıkları ya da yoklukları gelecekte bir fark yaratacak on sekiz kişilik bir liste istersen, bu oydu işte.

Telefonum çaldı. Hoparlör düğmesine bastım.

“Abelson, Apache helikopter birliğindenmiş” dedi çavuşum. Yılbaşından bir gün önce ölmüş. Almanya'da, Heidelberg'de araba çarpmış. Çarpan araba kaçmış.”

Telefonu kapadım.

“Swan laf arasında bunu söylemişti, şimdi hatırladım” dedim.

“İşaret” dedi Summer.

“Biri gitti, on yedisi kaldı.”

“T.E.P ne demek?”

“Eski CIA jargonudur. Terminate with extreme prejudice. Anlamı: Aşırı önyargıyla sona erdir.”

Summer bir şey söylemedi.

“Diğer bir deyişle, öldür” dedim.

Uzun bir süre konuşmadan oturduk. O saçma alıntılara tekrar baktım. Sırtın duvara dayandığında düşmanınla savaşmamak yok olmaktır. Felakette sakinlik bir komutanın cesaretinin en büyük kanıtı. iradesinin en kesin sınavı. İşlerini ve prestijlerini korumak için öldürmek istedikleri insanların listesine böyle tuntuaklı alıntılar yapan insanların çılgın bencilliklerini düşündüm. Aklım almıyordu bir türlü. Sonunda kâğıtları topladım, tel zımba vurdum, çekmecemden aldığım bir zarfa koydum.

“Bu ayın birinde ortaya çıktı” dedim. “Dördünde artık bulamayacaklarım anladılar. Çantada değildi. Brubaker'ın üstünde değildi. O yüzden bir hafta önce pes ettiler. Üç kişi öldürdüler ama yine de bulamadılar. O yüzden bizi bekliyorlardı.”

Zarfi masanın üzerinde ittim.

“Kullan bunu. Washington'da kullan ve onların postlarını duvara çivile.”

Saat dört olmuştu. Summer hemen Pentagon'a gitti. Ben de dört saatlik bir uyku için yattım ve tam saat sekizde uyandım. Yapacak bir tek şeyim kalmıştı ve bana yapılacak bir tek şey kaldığından da emindim.

Büroma sabah saat dokuzda gittim. Bebek oğlu olan çavuş gitmiş, yerini Louisianalı onbaşı almıştı.

“Adli Büro'dan geldiler” diyerek parmağını odamdan yana salladı. “Onları içeri aldım.”

Başımı salladım. Kahve arandım. Ama yapılmamıştı. Kötü başlangıç. Odamda iki kişi vardı. Biri ziyaretçi iskemlesinde, diğeri masamın başında oturuyordu. İkisi de A sınıfıydı. Yakalarında Adli Büro armaları vardı. Küçük bir sarı çelenk, üzerinde bir ok ve bir kılıç. İskemlede oturan yüzbaşıydı. Masamda oturan da yarbay.

“Ben nereye oturacağım?” dedim.

“Nereye istersen” dedi yarbay.

Ses çıkarmadım.

“Irwin'den gönderilen teleksleri gördüm” dedi. “Sizi kutlarım, binbaşı. Çok iyi iş çıkardınız.”

Ben susmaya devam ettim.

“Kramer'ın gündemini duydum” dedi. “Genelkurmaylık'tan telefon ettiler. O daha da iyi bir sonuç. Argon Operasyonu'nu haklı kılıyor.”

“Buraya onu konuşmaya gelmediniz” dedim.

“Hayır, onun için gelmedik. O konu Pentagon'da teğmeninizle görüşülüyor.”

Bir iskemle alıp duvara, haritanın altına çektim. Arkama yaslandım. Ellerimi başımın arkasına koyup iğnelerle oynamaya başladım. Yarbay eğilip yüzüme baktı. Sanki konuşmaya ilk benim başlamamı istermiş gibi.

“Bu işin keyfini çıkarmayı mı planlıyorsun?” diye sordum.

“Benim işim bu” dedi.

“İşini sever misin?”

“Her zaman değil.”

Sustum.

“Bu olay kıyıya vuran dalga gibidir” dedi. “Koca bir dalga gelip kumları kaplıyor, bir an duraklıyor, sonra geride hiçbir şey bırakmadan çekiliyor.”

Ben yine sustum.

“Ama bu arkasında bir şey bıraktı. Hemen kumun üstünde bir pislik ve bizim de bunu halletmemiz gerek.”

Konuşmamı bekledi. Susmayı düşündüm. Bütün işi ona bırakmayı. Ama sonunda omuzlarımı silkti.

“Saldırganlık şikâyeti” dedim.

Başımı salladı. “Albay Willard konuya dikkatimizi çekti. Sıkıntılı bir durum. Yol belgelerini izinsiz kullanma soruşturmanın selametine bağlanabilir ama şikâyet konusunda elimiz kolumuz bağlı. Çünkü soruşturma ile hiç ilgisi olmayan iki sivil söz konusu.”

“Beni yanlış bilgilendirmişler” dedim.

“Korkarım bu gerçeği değiştirmez.”

“Tanığımız öldü.”

“İmzalı bir ifade bıraktı. O sonsuza kadar kalır. Mahkemede tanıklık ediyormuş gibidir.”

Sustum.

Yarbay, “Basit bir soru” dedi. “Evet ya da hayır diye cevap ver. Car-bone'nin iddia ettiği şeyi yaptın mı?”

Cevap vermedim.

Albay ayağa kalktı. “Avukatınla konuşabilirsin” dedi.

Yüzbaşıya baktım. Anlaşılan o benim avukatımdı. Yarbay odadan çıkıp kapıyı kapadı. Yüzbaşı öne eğildi, elimi sıktı, adını söyledi.

“Yarbaya yardımcı olmalısınız” dedi. “Size kurtulma imkânı veriyor. Bu bir komediden başka bir şey değil.”

“Tekneyi sarstım” dedim. “Ordu yaralarını sarıyor.” “Yanılıyorsunuz. Kimse bu iş yüzünden size bir şey yapmak istemi-’yor. Willard'ın zorlaması. Bir şey yapıyormuşuz gibi görünmek zorundayız.”

“Yani?”

“Yapmanız gereken tek şey inkâr. Bu, Carbone'nin şikâyetini tartışılır duruma getirir, çapraz sorgulamaya da gelemeyeceği için sizin anayasadan gelen, tan ığı sorguya çekme hakkınız devreye girer ve otomatik olarak dava düşer.”

Kıpırdamadan oturdum olduğum yerde.

“Bu nasıl olur” diye sordum.

“Carbone gibi siz de bir dilekçe yazarsınız. O siyah der, siz beyaz dersiniz, sorun ortadan kalkar.”

“Resmi bir belge mi?”

“Beş dakikalık bir iş. Hemen burada yazabiliriz. Onbaşınız daktiloya çeker ve tanıklık eder. Basit.”

Başımı salladım.

“Bunun alternatifi nedir?”

“Bunu düşünmek bile deliliktir.”

“Ne olur?”

“Bu suçunu itiraf etmek olur.”

“Sonra ne olur?”

“Rütbe tenzili, maaş kaybı. Sivil Bürosu daha azma razı olmamıza imkân vermez.”

Yine sustum.

“Yüzbaşı olursunuz, 110. sizi istemeyeceği için normal Askeri Polise geçersiniz. Bunu düşünmek bile delilik. Yapmamız gereken tek şey inkâr etmek.”

Carbone'yi düşündüm. Otuz beş yaşında, on altı yılını askerlikte geçirmiş. Piyade, hava indirme, Ranger, Delta. On altı güç yıl. Hiç saklamaması gereken bir sırrım saklamaktan başka bir şey yapmamış. Birliğini bir tehdide karşı uyarılmış. Bunların ikisi de yanlış şeyler değildi. Ama ölmüştü.

Ormanda yatmıştı, sonra bir mermerin üstünde. Bir de striptiz kulübündeki şişko herifi düşündüm. Çiftçiye aldırış etmiyordum. Kırık bir burun fazla bir şey sayılmazdı. Ama şişkoyu iyice benzetmiştim. Tamam, herif Kuzey Carolina'nın en parlak yurttaşlarından biri değildi.

O iki adamı uzun uzun düşündüm. Carbone ve otoparktaki şişman adam. Soma kendimi düşündüm. Binbaşı, bir yıldız, esaslı bir özel birim soruşturmacısı, yükselecek biri.

“Tamam, yarbayı çağır” dedim.

Yüzbaşı kalkıp kapıyı açtı. Yarbayın geçmesi için tuttu. Arkasından kapıyı kapadı. Sonra yine yanıma oturdu. Yarbay yanımdan geçip masa başına çöktü.

“Tamam, bitirelim bu işi” dedi. “Şikâyet yersiz, değil mi?”

Yüzüne baktım. Cevap vermedim.

“Evet?”

Doğru olanı yapacaksın.

“Şikâyet doğrudur” dedim.

Adam yüzüme baktı.

“Şikâyet doğrudur” dedim. “Bütün ayrıntılarıyla. Olay Carbone'nin anlattığı gibi oldu.”

“Tanrım” dedi yarbay.

“Sen deli misin?” dedi yüzbaşı.

“Herhalde” dedim. “Ama Carbone yalancı değildi. Dosyasına girecek son şey bu olmamalı. Bundan daha iyisine layıktı. On altı yıldır ordudaydı.”

Odada çıt çıkmıyordu. Hepimiz öylece oturuyorduk. Onlar önlerindeki bürokratik işlemleri düşünüyorlardı. Ben de yeniden yüzbaşı olmayı. Özel birim yoktu artık. Ama büyük bir sürpriz değildi. Böyle bir şeyin geldiğini görebiliyordum. Uçakta gözlerimi kapayıp dominolar düşmeye başladığından beri.

“Bir isteğim var” dedim. “Şu andan başlamak üzere iki günlük bir erteleme istiyorum.”

“Neden?”

“Bir cenazeye gideceğim. Amirime izin için yalvarmak istemiyorum.”

Yarbay gözlerini kaçırıldı.

“Talep kabul edilmiştir” dedi.

Odama dönüp torbama sahip olduğum her şeyi doldurdum. Bir çek bozdurup çavuşum için bir zarfta elli iki dolar bıraktım. Franz'm borç verdiği elliliği de postaladım. Marshall'm kullandığı levveyi patologdan aldım ve dükkândan aldığımızın yanına koydum. Sonra Askeri Polis otoparkına gidip ödünç alacak bir araba aradım. Kramer'ın kiralık arabasının hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdım.

Memur, “Kimse bize bir şey söylemedi” dedi.

“Neden?”

“Siz söyleyin, efendim. Olaya siz bakıyordunuz.”

Pek göze batmayan bir şey istiyordum ve küçük kırmızı Ford, zeytin yeşili ile siyahlar arasında hemen kendini gösteriyordu. Ama dış dünyada bunun tam tersi olacağım düşündüm. Orada küçük kırmızı Ford'a kimse dönüp bakmazdı.

“Ben Dulles'a gidiyorum, şimdi götürürüm” dedim.

Askeri araç olmadı için kırtasiye işlemi yoktu.

Fort Bird'den sabah onu yirmi geçe çıkıp kuzeye, Green Valley'e doğru yöneldim. Ford hızlı giden araba olmadığı ve ben de Summer'a kıyasla hızlı bir sürücü olduğumdan yavaş gidiyordum. Yemek için durmadım. Polis müdürlüğüne öğleden sonra üçü çeyrek geçe vardım. Detektif Clark hâlâ yerindeydi. Ona dosyanın kapandığını, Summer'ın ayrıntılarını bildireceğini söyledim. Ödünç verilen levveyi aldım, on beş kilometre ilerideki Sperryville'e gittim. Dar sokağa girip hırdavatçının önünde durdum. Cam yerine takılmıştı. Kontrplak parçası yoktu artık. Üç levveyi yüklenip tezgâhın arkasındaki yaşlı adama verdim. Sonra arabama bindim, kasabanın tek çıkış yolundan geçerek Washington'a doğru yola çıktım.

Kasabadan çıkmadan en kötü mahalleyi aradım. Seçecek çok yer vardı. Dar yolları ve yıkılacak gibi duran depolarıyla dört bloklu bir yeri seçtim. Aradığımı girdiğim üçüncü sokakta buldum. Sıksa bir fahişe bir kapıdan çıkıyordu. Onun yanından geçip içeri girdim, şapkalı bir herif buldum. Aradığım onda vardı. Karşılıklı güven için birkaç dakika gerekti ama sonunda her yerde olduğu gibi para, farklılıklarımızı giderdi. Biraz uyuşturucu ve iki parça kokain almıştım. Şapkalı adamın aldığı miktardan etkilenmediğini görüyordum. Beni parasız bir amatör olarak görmüş olmalıydı.

Virginia'da Rock Creek'e saat beşten önce vardım. 110. Özel Birim karargâhından üç yüz metre beride bir tepeye park ettim arabayı. Aşağı baktığımda birliğin park yerini görebiliyordum. Willard'ın arabasını seçmek güç olmadı. Önceden bana anlatmıştı: Klasik bir Pontiac GTO. Arka kapının yakınlarındaydı. Koltuğuma gömüldüm, gözlerimi dört açıp izlemeye başladım.

Willard saat beşi çeyrek geçe çıktı. Pontiac'ı çalıştırdı, geri geri çıktı. Hava almak için camı aralık olduğundan egzoz borularından çıkan gürültüyü üç yüz metre öteden işittim. Esaslı bir V-8 sesiydi doğrusu. Summer'm hoşuna gidecek bir ses. Günün birinde piyangoda kazanırsam ona bir GTO alacağıma kendi kendime söz verdim.

Ford'u çalıştırdım. Willard otoparktan çıkıp bana doğru yöneldi. Oturduğum yerde büzülüp geçmesini

bekledim. Bin, iki bin. Sonra bir U

dönüşü yapıp arkasına düştüm. İzlemesi kolaydı. Camı açık bırakıp yalnızca sesinden bile yerini bulabilirdim. Oldukça yavaş sürüyor, doğuya, Washington'un sayfiyelerine doğru sürüyordu. Pentagon günlerinden Arlington ya da Maclean'de bir yeri olmalıydı. Bir apartman olmayacağını umdum. Ama mutlaka bir ev olacaktır. Kocaman arabası için garajı olan bir ev. Bu da daha kolay olacağı için işime gelirdi.

Eydi. Arlington'un kuzeyinde kırsal kesimin bir sokağında. Çoğu çıplak bir sürü ağaç. Araziler düzensizdi, araba yolları uzun ve virajlı. Sokakta şöyle bir tabela olması gerekirdi: “Boşanmış ya da bekâr orta gelirli devlet memurları için. Öyle bir yerdi işte. Tam olarak ideal değil ama yanya-na bahçeleri çocuk ve meraklı annelerle dolu bir varoştan çok daha iyi.

Evin önünden geçip bir buçuk kilometre ileride park ettim. Arabada karanlığın çökmesini bekledim.

Saat yedide çıkıp yürüdüm. Alçak bulutlar ve sis vardı. Ay ya da yıldızlar yoktu. Üzerimde orman desenli kamuflaj üniforması vardı. Pentagon'un beni yapabileceği denli görünmezdim. Saat yedide ortalığın oldukça boş olacağını tahmin etmiştim. Orta gelir grubu devlet memurları yüksek gelir sınıfına yükselmek isteyeceklerinden masalarının başında kalıp etkilenmesi gerekenleri etkilemeye çalışırlardı bu saatlerde. Willard'ın arka sokağına paralel sokağa girince yanyana iki bahçe gördüm. İki evin de ışıkları yanmıyordu. Birincisinin araba yoluna saptım, karanlık evi geçtim ve arka avluya girdim. Herhangi bir havlama sesi işitilmedi. Oradan dönüp aradaki çit boyunca yürüyerek Willard'ın arka avlusuna baktım. Yerler çürümüş yapraklarla kaplıydı. Ortada paslanmış bir ızgara duruyordu. Berbat bir yerdi kısacası.

Çit tahtalarım aralayarak bahçeye girdim. Willard'ın bahçesinden ve garajının yanından geçip evin önüne vardım. Kapıda ışık yanmıyordu. Sokak ise aradan ancak görünmekteydi. Mükemmel değildi ama fena da sayılmazdı. Dirseğimle zile bastım. İçerde çaldığımı işittim. Kısa bir sessizlikten sonra ayak sesleri duyuldu. Bir adıma geriledim. Kapıyı Willard açtı. Hiç bekletmeden. Belki de Çin yemeği bekliyordu. Ya da pizza.

Geriye gitmesi için göğsüne bir yumruk indirdim. Arkasından içeri girip kapıyı ayağımla itip kapadım. Sefil bir yerdi. İçerinin havası bayattı. Willard merdiven tırabzanına tutunmuş soluk almaya çalışıyordu. Su-ratma bir yumruk savurup yere indirdim. Dizleri üstünde doğrulunca kışına bir tekme indirdim ve ne istediğimi anlayıp mutfaka doğru emeklemeye başlayıncaya kadar da tekmelemeye devam ettim. Mutfakta yuvarlanıp oturdu, sırtını dolaba dayadı. Yüzünde korkunun yanı sıra şaşkınlık da vardı. Sanki bunları yaptığımı inanamıyormuş gibi. Sanki, bütün bunlar bir disiplin şikâyeti için mi, der gibi. Bürokratik makinesi bu hesabı yapamıyordu.

“Vassell ile Coomer'ı duydun mu?” diye sordum.

Korkuyla başını salladı.

“Teğmen Summer'ı hatırladın mı?” dedim.

Yine başını salladı.

“Kadın bana bir şey söylemişti” dedim. “Aşıkâr bir şey. Eğer seni atlatmasayd ım paçayı kurtaracaklarını.”

Öylece baktı yüzüme.

“Bu beni düşünmeye zorladı” dedim.

Cevap vermedi.

“Seni yanlış değerlendirdim” dedim. “Özür dilerim. Çünkü ben ukala ve kendi çıkarını düşünen bir serseme kulak asmıyorum sanmıştım. Kendisinin her şeyi daha iyi bildiğini sanan ukala bir budalaya kulak asmıyorum sanmıştım. Ama öyle değildi. Benim boş verdiğim çok başka bir şeydi.”

Başımı kaldırıp yüzüme bakt ı.

“Kramer seni rahatsız etmedi. Benim Vassell ile Coomer'ı taciz etmem konusunda da duyarlı değildin. Carbone'nin ölümünün bir eğitim kazası olarak kapanmasını isterken de ordu adına konuşmuyordum. Sen sana verilen işi yap ıyordun. Biri üç cinayetin örtülmesini istemişti ve bunun için de seni oraya getirmişti. Cinayetleri bilerek örtmeye çalışıyordun, Willard. Yaptığın buydu. Benim kulak asmadığım da oydu işte. Bana bir cinayeti soruşturmamamı emreliyordun. Bu planlıydı ve önceden tasarlanmıştı. Garber'm nakledilip senin geldiğin ayın ikisinde karar verilmişti. Ayın dördü için yapmayı planlad ıklar inin kontrol alt ına alınması için oraya getirilmiştin. Başka bir neden yoktu.”

Yine bir şey söylemedi.

“Ben her şey doğal olsun diye beceriksiz birini getirdiklerini sanmıştım. Ama onlar daha iyisini yapmışlardı. Bir dostlarını getirmişlerdi.”

Willard'dan hâlâ ses çıkmıyordu.

“Reddetmeliydin” dedim. “Reddetseydin devam edemeyeceklerdi ve Carbone ile Brubaker şimdi yaşıyor olacaktı.”

Hâlâ susuyordu.

“Willard, onları sen öldürdün. Diğerleri kadar sen de öldürdün. ” Yanına çömeldim. Arkasındaki duvara iyice yaslandı. Gözlerinde yenilgi vardı. Ama son bir deneme yaptı.

“Hiçbir şey ispat edemezsin.”

Susma sırası bana gelmişti.

“Belki yalnızca beceriksizlikti” dedi. “Bunu hiç dü şündün mü? Niyeti nasıl kanıtlayacaksın?”

Yine sustum. Gözleri sertleşti.

“Karşında budalalar yok” dedi. “Hiçbir yerde kanıt bulamazsın.” Franz'm Beretta'sını cebimden çıkardım. Mojave çölünden getirdiğim silahı. Ta California'dan beri yanımdaydı. O yüzden çantamı bagaja vermiştim. Uçağın içine silah sokmaya izin vermezlerdi.

“Bu silah imha edilmiş olarak kayıtlıdır” dedim. “Resmen mevcut değil yani.”

Tabancaya baktı.

“Aptallaşma” dedi. “Hiçbir şey kanıtlayamazsın.”

“Karşıdaki de aptal değil” dedim.

“Anlamıyorsun” dedi. “Bu bir emirdi. Yukarıdan gelen emir. Biz askeriz, emirleri yerine getiririz.”

Başımı salladım. “Bu mazeret hiçbir yerde hiçbir askerin işine yaramamıştır.”

“Emirdi” dedi yine.

“Kimden?”

Gözlerini kapayıp başımı salladı.

“Önemli değil” dedim. “Kim olduğunu biliyorum. Ona erişemeyeceğimi de. Şu anda olduğu makamda. Ama sana erişebilirim. Sen benim habercim olabilirsin.”

Gözlerini açtı.”

“Yapamayacaksın” dedi.

“Neden reddetmedin?” “Reddedemezdim. Taraf seçme zamanıydı. Anlamıyor musun? Hepimiz bunu yapmak zorundayız.”

“Öyle sanırım.”

“Aklını kullan. Lütfen.”

“Senin bir çürük elma olduğunu sanıyordum” dedim. “Ama bütün fiçî çürükmüş. Sağlamlar çok az kalmış.”

Yüzüme baktı.

“Beni mahvettin” dedim. “Sen ve arkadaşların.”

“Neyi mahvettik?”

“Her şeyi.”

Ayağa kalktım. Geriledim. Beretta'mın emniyetini açtım.

Yüzüme baktı.

“Güle güle, Albay Willard” dedim.

Sonra namluyu şakağıma dayadım. Gözleri irileşti bana bakarken.

“Şaka yapıyorum” dedim.

Sonra alnının tam ortasından vurdum.

Tipik bir dokuz milimetrelik kurşundu. Kafatasını ardındaki dolaptaki parçalanmış porselenlerin arasına sıçratmıştı. Uyuşturucu ve kokaini ve sembolik dolar tomarını ceplerine soktum. Soma arka kapıdan çıktım, çitin arasından arkasındaki araziye girip arabama bindim. Sürücü koltuğuna oturup torbama açtım, Mojave'de berbat olmuş botlarımı değiştirdim. Soma batıya, Dulles'a gittim. Hertz'in araba iade otoparklarından birine. Kiralık araba işinde olanlar aptal değillerdi. İnsanların arabaların içini pislettiklerini, içinde bir sürü gereksiz eşya bıraktıklarını bilirlerdi. O nedenle araba alanlarında büyük çöp kutular bulundurlar ve araba kiralayanların bazılarının aracını iade etmeden önce temizleyeceğini umarlardı. Böylece masrafın birazından kurtulmuş olurlardı. Bir arabada bir dakika az iş olsa, bir yılda personel masrafı oldukça azalır. Ben eski botlarımı bir kutuya, Beretta'yı bir başkasına attım. Hertz'in Dulles havaalanında bir günde kiraladığı arabalar göze alındığında o kutular düzenli olarak prese gidiyor olmalıydı.

Sonra otobüse binmek istemediğimden terminale kadar yürüdüm. Asker kimliğimi gösterdim, çek defterimi kullanarak dünya çok daha değişikken Joe'nun bindiği Air France uçağıyla Paris'e bir bilet aldım.

Sabah saat sekizde Avenue Rapp'taydım. Joe arabaların saat onda geleceğini söyledi. Konuk banyosunda tıraş oldum, duş yaptım, annemin ütü tahtasını bulup tören üniformamı iyice ütiledim. Bir dolapta bulduğum cilayla botlarımı parlattım. Sonra giyindim. Dört sıra madalyamı göğsüme yerleştirdim. Giyim ve Madalya talimatnamesine tam olarak uymuştum. Madalyalardan her biri alt sıradaki şeridin üzerine geliyordu. Bir bezle onları da temizledim. Sonra aşağıyla inip beklemeye başladım.

Joe siyah bir takım elbise giymişti. Giyim uzmanı değildim ama yeni alındığını tahmin ettim. İnce bir kumaştı. İpekli ya da kaşmir. Çok iyi bir kesimdi. Beyaz gömlek giymiş, siyah kravat takmıştı. İyi görünüyordu. Hiç bu kadar iyi görüldüğünü görmemiştim. Kendine hâkimdi. Belki de gözlerinin çevresinde biraz gerginlik vardı. Konuşmadık. Yalnızca bekledik.

Saat ona beş kala sokağa indik. Depöt mortuaire"den corbillard tam zamanında geldi. Siyah Citroen limuzin de arkasındaydı. Limuzine bindik, kapıları kapadık ve cenaze arabasının ardından hareket ettik. “Yalnızca ikimiz mi?” diye sordum.

“Ötekilerle orada buluşacağız.”

“Kimler geliyor?”

“Lamonnier ve annemin bazı arkadaşları.”

“Nereye?”

“Pere Lachaise.”

Başımı salladım. Pere Lachaise ünlü bir eski mezarlıktı. Özel bir yer. Annemin “Direniş” geçmişi ona orada gömülme hakk ını vermiş olmalıydı. Belki de bu işi Lamonnier ayarlamıştı.

“Daireye bir alıcı çıktı” dedi Joe.

“Ne kadar?”

“Senin hissene altmış bin dolar kadar düşecek.”

“İstemem” dedim. “Benim payımı Lamonnier'e ver. Hâlâ sağ olan eskiler arasında paylaştırsın. Tanıdığı dernekler vardır.”

“Eski askerler mi?”

“Asker ya da değil, doğru zamanda doğru şeyleri yapanlar arasında.”

“Emin misin? İhtiyacın olabilir.”

“Almamayı tercih ederim.”

“Tamam” dedi. “Karar senin.”

Camdan dışarı baktım. Kapalı bir gündü. Paris'in bal rengi, havayla birlikte değişmişti. Nehir erimiş demir gibi ağır akıyordu. Place de la Bastille'den geçtik. Pere Lachaise kuzeydoğuydu. Uzak değil ama sanıldığı kadar da yakın değil. Ünlü mezarların yollarını gösteren krokilerin satıldığı küçük kulübenin önünde indik. Pere Lachaise'de çok değişik insanlar gömülüydü. Chopin, Moliere, Edith Piaf, Jim Morrison.

Mezarlık kap ısında bizi bekliyorlardı. Annemin apartmanının kap ıcısı ve tanımadığım iki kadın. Croque-morts tabutu omuzlarına kaldırdılar, bir an dengeledikten sonra ağır adımlarla yürümeye başladılar. Joe ile ben de yanyana arkalarından yürüdük. Üç kadın bizim arkamızdaydı. Hava soğuktu. Garip Avrupalı anıt mezarların arasındaki toprak yollardan geçerek açık bir mezarın önüne geldik. Çıkarılan toprak temiz bir biçimde bir kenara yığılmış ve üzerine herhalde çimen havası vermek için yeşil bir muşamba örtülmüştü. Lamonnier bizi orada bekliyordu. Çoktan gelmiş olmalıydı. Herhalde cenaze alayından daha yavaş yürüyordu ve bize engel olmak istememişti.

Tabutu taşıyanlar tabutu yere serilmiş iplerin üstüne bıraktılar, sonra iplerden tutarak ağır ağır çukura indirdiler. Bir adam bir kitaptan bir şeyler okudu. Fransızca sözcükleri dinlerken İngilizceleri aklımdan geçiyordu. Aslında pek dikkat etmedim. Ben yalnızca çukura inen tabuta bakıyordum.

Adam konuşmasını bitirdi ve tabut taşıyanlardan biri yeşil örtüyü çekti. Joe bir avuç toprak aldı. Elinde şöyle bir tarttıktan sonra tabutun üstüne attı. Toprak tahtanın üzerinde tok bir ses çıkardı. Soma

eli kitaplı adam, ardından kapıcı kadın da aynı şeyi yaptı. Sonra kadınlar ve Lamonnier. O da bastonları üzerine eğildi, avucunu toprakla doldurdu. Gözleri yaşlı olarak durdu, toprağın su gibi akması için parmaklarını hafifçe araladı.

Ben bir ad ım öne çıktım, elimi kalbime koyup Gümüş Yıldızımı çıkardım. Bir an avcumun içinde tuttum. Gümüş Yıldız güzel bir madalyadır. İrice bir alt ın yıldız içinde daha küçük gümüş bir yıldız. Kırmızı, beyaz ve mavi ipekli bir şeridi vardır. Benimkinin arkasında /. Reacher yazardı. Josephine'in J'si diye düşündüm. Madalyayı çukura attım. Tabuta çarptı, bir kere zıpladı ve yüzü yukarı gelerek düştü. O grilik içinde bir ışık parılt ısı.

Avenue Rapp'tan Amerika'yı aradım ve Panama'ya dönme emri aldım. Joe ile yemek yedik, bundan sonra daha sık görüşmeye söz verdik. Sonra havaalanına gittim, Londra yoluyla Miami'ye uçtum, oradan güneye giden bir nakliye uçağı buldum. Taze bir yüzbaşı olarak bana bir bölük verildi. Haklı Dava, oyunu sıras ında bize Panama City'de asayişi sağlama görevi verildi. Eğlenceli işti. Askerlerim iyi çocuklard ı. Yine işbaşında olmak bir tazelik getirmişti. Kahve de her zamanki gibi iyiydi, gittiğimiz her yere petrol fıçısı kadar büyük tenekelerle gönderiyorlardı.

Fort Bird'e bir daha dönmedim. Bebek oğlu olan çavuşu bir daha hiç görmedim. Asker sayısı azaltılmaya başlayınca ara sıra düşünürdüm onu.

Summer'ı da bir daha görmedim. Kramer'ın gündemini çok iyi kullandığını ve Adli Büro'nun ihanet suçlamasıyla ölüm cezası istediğini duydum. Bunun üzerine ömür boyu hapis karşılığında Vassell, Coomer ve MarshaH'm itiraflarını almayı başarmıştı. Suçluların Leavenworth'a gönderildiği gün de yüzbaşılığa terfi ettiğini duydum. Böylece ikimiz de artık aynı aylığı alıyorduk. Ortada buluşmuştuk. Ama bir daha yollarımız asla kesişmedi.

Paris'e de bir daha dönmedim. Ama gitmeyi istedim. Gece geç bir saatte Pont des Invalides'in altına yalnızca havayı koklamak için inmek istedim. Ama olmadı. Askerdim ve her zaman başkasının bana olmamı emrettiği yerdeydim.

MACERAPEREST KİTAPLAR

Elizabeth Peters Kumsaldaki Timsah • Firavunların Laneti Lee Child'ın “Bir Jack Reacher” Gerilimi Düşman • Öldüren Kumpas

- Hazırlayan Lawrence Block Ustaların Seçtikleri • Terry Good-kind Büyücünün İlk Kuralı • Ian Fleming Royale Kumarhanesi • Raymond Benson Başka Bir Gün Öl • Lawrence Block Tetikçinin Listesi • Lawrence Block'tan “Matthew Scudder Polisiyeleri” Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezartaşları Arasında Gezinti • Mezbahada Dans • Tahtalıköye Bir Bilet • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları Lawrence Block'tan “Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları” Av Peşindeki Hırsız • “Gö-nülçelen” Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız • Polisiye Roman Okuyan Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız • Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız • Dolaptaki Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız Sue Grafton'dan “Kinsey Millhone Polisiyeleri”

Lanetimin 'L'si • Katil'in 'K'si • Jest'in 'J'si • İftira'nın 'İ'si • Hesaplaşma'nın 'H'si • Gerilim'in 'G'si • Fırar'ın 'F'si • Esrarengiz'in 'E'si • Delikanlı'nın 'D'si • Cinayet'in 'C'si • Baskın'ın 'B'si • Ateş'in 'A'sı John Harvey'in “Charlie Resnick Polisiyeleri” Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele ‘Yalnız Kalpler Cinayetleri Richard North Pat-terson'un “Mahkeme Polisiyeleri” Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit Jeremiah Healy'nin “John Cuddy Polisiyeleri” Kuğu Dalışı «Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış Lilian Jackson Braun'dan “Jim Qwilleran Maceraları” Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi • Tersten Okuyan Kedi Val McDermid'den “Kate Brannigan Polisiyeleri” Kadın Genleri • Temiz iş • Öldürücü Darbe

• Ters Tepki • Kırık Çete Val McDermid'den “Carol Jordan I Tony Hill” Polisiyeleri Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel Türkiye Polisiyeleri I Çağan Dikenelli Yüreksöken Cinayetleri • Kör Fahişe Bıçağı • Armağan Tunaboşlu Yıldız Cinayetleri • Resim Cinayetleri Barbara Nadel Haliç'te Cinayet • Arabesk • Uyuşturucu Kafesi • Belşazzar'ın Kızı Julian Rathbone Tuzak • Sonuncu El • Bıçak Atmada Üstüme Yoktur • Ölüm İ lac 1

• Elmas Pazarı Haşan Doğan Kayıp Adada Cinayet Nihan Taştekin Kertenkelenin Uykusu Birol Oğuz Siyah Beyaz “Clive Barker” Kitapları Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitaplar 1 (İkinci Kitap) • Kan Kitaplar 1 (Üçüncü Kitap) • Lanetlenme Oyunu • Galilee • Kabal

• Kutsanma Ayini Tami Hoag Gece Günahları • Günah Kadar Suçlu